

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BİLİMKURGU

2. BASKI

BİLİMKURGU

yüzyıl 1

BAY BİNET

AYŞE
ACAR

AYŞE ACAR

BAY BİNET

SIYAH
X

SIYAH
X

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

AYŞE ACAR BAY BİNET

BİLİMKURGU

Platon, kendi yaşam hikâyesinin binlerce yıl sonra, milyarlarca Doğal İnsan, Yapay Zekâ ya da Humac tarafından izlenmesini ister miydi? Muhtemelen, hayır!

Tüm sınırlar ortadan kalktı ve dünya üç bölgeye ayrıldı. Birinci Bölge'de sadece Yapay Zekâlar ve Seçilmiş Doğal İnsanlar, İkinci Bölge'de Robotlar, Üçüncü Bölge'de ise Doğal İnsanlar yaşıyordu ve bölgelerarası ilişkileri düzenleyen tek bir metin vardı: Evrensel Anayasa.

Birinci Bölge'de yaşayanlar bilim, sanat ve felsefeyle ilgileniyor; Üçüncü Bölge'de yaşayan Doğal İnsanlar, Yapay Zekâ ve Robotlar'la bir arada olmak istemiyor; İkinci Bölge'de bulunan Robotlar ise bu iki bölgenin ihtiyaçlarını üretiyorlardı. Evrensel Anayasa'ya göre sadece Üçüncü Bölge'den Birinci Bölge'ye geçiş yapmak isteyenler başvuruda bulunabiliyor ve eğer nitelikleri uygun bulunursa geri dönüşü olmaksızın Birinci Bölge'ye transfer ediliyorlardı.

Her şey düzgün ve kurallara uygun gidiyor, hiçbir bir sorun yaşanmıyordu. Ta ki bir gün, Birinci Bölge'nin yönetim binası Gri Salon'a bir saldırı düzenlenene dek...

28 ₺

YÜZYIL BAY BİNET

Ayşe Acar

YÜZYIL BAY BİNET

—
Ayşe Acar

SIYAH

Siyah Kitap: 4
Türkçe Edebiyat: 4

Genel Yayın Yönetmeni: Vahit Uysal
Editör: Çiğdem Uğurlu
Son Okuma: Şebnem Soral Tamer
Kapak Tasarımı: Salih Gürkan Çakar
Sayfa Tasarımı: Serap Özgür

© Siyah Kitap Birinci Basım: Mart 2017

İkinci Basım: Mayıs 2018

Yayınevi Sertifika No: 34633

ISBN: 978-605-67876-8-3

Bu eserin bütün hakları saklıdır.

Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı: Özkaracan Matbaacılık ve Ciltçilik San. Ltd. Şti.
Yalçın Koreş cad. Basınsan Sitesi No:13 Bağcılar/İstanbul
Telefon: (212) 630 82 38 Sertifika No: 12228

Siyah Kitap - Kocatepe Mah. Dolapdere Taksim Cad. No: 9/1 Beyoğlu - İstanbul
www.siyah-kitap.com
info@siyah-kitap.com

Siyah X bir Siyah Kitap markasıdır.

*Prof. L tfi Aliasker Zade için...**

* Prof. L tfi Aliasker Zade: ‘Bulanık Mantık’ teorisinin kurucusu.

RÜYA

İnsanın rüyada kendini bir pırlanta olarak görmesi ne gariptir!

“Uyan! Hadi uyan!”

“Çok garip. Rüya görüyordum ama kafamın içinde müzik sesi hâlâ devam ediyor.”

“O zaman rüyayı tamamlamalısın.”

“Nasıl?”

“Uyumaya devam et.”

“Sen kimsin peki?”

“Ben, sen'im.”

“Ben mi?”

“Daha doğrusu sen kendini ‘ben’ sanıyorsun, hepsi bu. Şimdi uyumalısın.”

BİRİNCİ BÖLGE

Gri Salon

Gri bir salon. Tasarımın en göz alıcı özelliği renklerin uyumunda gizli. Grinin iç içe geçmiş zarif tonları, onları birbirinden ayıran ince kahverengi geçişler, beyaz ve laciverdin belli belirsiz ve asimetrik dizilimi. Salonda tavan algısı oluşturulmamış. Sonsuzluk hissi veriyor. Salon kapısı güvenliği sağlayan bir aynadan ibaret. Toplantıya tam katılım sağlandığında katılımcılar simülasyonlarını aynaya yansıtıyorlar. Aynada yansıması bulunmayanların bağlantılarıysa kesiliyor çünkü yansımanın olmayışı bir saldırı girişimi gibi algılanıyor.

Böyle bir durum, 70 yıllık Gri Salon tarihinde iki kez meydana geldi. İlk saldırı bir Yapay Zekâ tarafından gerçekleştirildi. Bu beklenmeyen bir durumdu. Birinci Bölge’de yaşayan Yapay Zekâlar, Seçilmiş Doğal İnsanlar’la aynı haklara sahipti. Onları Seçilmiş Doğal İnsanlar’dan üstün kılan özellik, yasalara olan kusursuz bağlılıklarıydı. İlk kez bir Yapay Zekâ böylesine önemli yasadışı bir davranışta bulunuyor ve üstelik bu davranış Gri Salon’a karşı yapıliyordu. Saldırıyı gerçekleştiren Yapay Zekâ, Honos adında bir hukuk profesörüydü. Saldırı nedeninin, o gün Gri

Salon'da yapılacak toplantının içeriği ile ilgili olduğu söylendi. Honos, Gri Salon'a giriş yaptığı an, güvenlikte saldırgan olarak tanımlanacağını bildiği halde sorgulama sırasında fikirlerini katılımcılara duyurup önemseneceğini düşünmüştü. Öyle olmadı. Toplantıya katılan diğer katılımcıların güvenlik sebebiyle bağlantıları kesildi, salonda yalnızca Honos ve O kaldı. Honos'un O'na ne anlattığı bilinmiyor fakat nasıl cezalandırıldığına dair açıklamalar kayıtlarda mevcut.

Honos, yalnızca gelişmemiş Yapay Zekâ ve robotların yaşamasına izin verilen İkinci Bölge'ye uzaklaştırma almayı kabul etmedi, yerine ölüm seçeneğinin kendisine uygulanmasını istedi. Reddedildi. Ceza olarak belleği yüzde 99 oranında bloke edildi, donanımı doğal insan bedeniyle değiştirildi ve belleğine Üçüncü Bölge'den Birinci Bölge'ye geçiş yapmış bir insanın bilinci transfer edildi. Honos'un alabileceği en büyük ceza bir doğal insan bilinci taşımaktı ve belleği yüzde bir oranında da olsa hâlâ Honos'tu. Bu ceza, elli yıllık bir süreyi kapsıyordu.

Gri Salon'a yönelik ikinci saldırı, bir Seçilmiş Doğal İnsan tarafından gerçekleştirilmişti. Saldırgan, yirmi beş yıl önce Birinci Bölge'de yaşamaya hak kazanmış Bay Natan adında bir matematikçiydi. Saldırı amacının bir protesto olduğu söylendi. Üçüncü Bölge'de bulunan kız kardeşinin yanına dönmek isteyen Bay Natan, yasaların buna izin vermediğini biliyor olmasına rağmen talebinden vazgeçmemişti. Bay Natan dikkat çekmeyi başarmakla birlikte, Bi-

rinci Bölge'den uzaklaştırma cezası aldı. Gönderildiği yer elbette Üçüncü Bölge değildi. On iki yıl boyunca geçmişe ait bir simülasyonda yaşamaya mahkûm edildi. Simülasyonun başlangıcı 1994 yılıydı ve Bay Natan simülasyonda Afganistan, Bamyân'da doğan bir çocuktü.

Bugün Gri Salon'da bir toplantı var. Toplantıda yalnızca Bay Binet ve O, yani Bay Lametri olacak. Bay Binet salona az önce giriş yaptı ve yansıması ayna tarafından onaylandı. Gri Salon'da simülasyon kullanmayan, yalnızca konuşmasıyla varlık gösteren tek kişi Bay Lametri. Her toplantıda olduğu gibi O'nun giriş cümlesiyle görüşme başladı.

“Salonda masa olması fikrine kapalı olduğumu söyleyemem, yalınlığı bozmayacak bir tasarımsa neden olmasın?”

“Efendim, düşündüğüm masayı nasıl buldunuz peki? Ve merhaba! Tekrar birlikte olmak çok güzel.”

“Merhaba Bay Binet. Daha önce söylemedim sanırım, test edilmeyi etik bulmuyorum. Bu daha çok güvenlik gereği böyle, bana inanmalısınız. Üstelik Yapay Zekâ ile Seçilmiş Doğal İnsan arasında dramatik bir fark olduğunu da düşünmüyorum. Eşitlikten yana olduğumu biliyorsunuz. Yapay Zekâ da, Seçilmiş Doğal İnsan da yaşamı güzel kılmak için çaba sarf ediyor. Birinin diğerinden üstün olduğunu düşünmeme neden olacak bir durumla karşılaşmadım. Özetle, bana

dair sorularınızın olmasını anlıyorum fakat size verebileceğim bir yanıt ne yazık ki yok. Düşündüğünüz masanın tüm detaylarını aracısız görebiliyor muyum diye merak ediyorsunuz sanırım?”

“Efendim, kontrolsüz davrandım, bağışlayın. Ben sadece sohbet etmek istemiştim.”

“Lütfen rahat olun. Benim Seçilmiş Doğal İnsan, Yapay Zekâ ya da Humac olup olmadığımın bir önemi yok Bay Binet. Tüm türlere eşit mesafede olduğumu biliyorsunuz.”

“Biliyorum efendim.”

“Sizi görmek istememdeki sebep şu; aslında bu konu üzerine dört ayrı toplantı yapıldı, bir takım kararlar alındı ve uygulanıyor. UTA Laboratuvarı’nda üç yıldır yürütülen bir çalışma vardı, beş ay önce bu çalışma sonuçlandı. Aslında çalışmanın içeriği de sonuçları da duyurulmadı, gizli bir dosya olarak tanımlamıştık. Nedenlerini birazdan anlatacağım. Çalışma, geçmişe ait ses ve görüntü dalgalarının deşifre edilmesiyle ilgiliydi. Şimdilik eksi 13000 yılından başlayarak artı 1000 yılına kadar olan sürenin ses dalgalarını deşifre ettik; bazı görüntü dalgalarını da.”

“Bu muhteşem bir haber! Platon’u gördünüz mü peki?”

“Çok acelecisiniz. Kimlerin görüntüsünü öncelikli olarak indirdiğimizi söylemek için davet etmedim sizi ama evet, Platon’u gördüm ve merak ettiğiniz başka bazı isimleri de. Her neyse, sesler bir DFS’den geçirildi ve önemli olay, kişi ya da tarihleri belirleyip o sesleri ve seslere ait görüntüleri arşive tanımladık.

DFS'nin alt seviyesinde kalan ses dalgalarının görüntülerini indirmeye gerek görmedik ve bu sesleri enerji santrallerine aktarmayı düşünüyoruz. Oldukça verimli bir katkı olacağını söylemeliyim, enerji seviyesi altı yüz yıllık ek bir hacim kazanacak sanırım. Konunun sizi ilgilendiren bölümüne gelince, DFS'de kendini gösteren bir karakter var. Tanınmış biri değil, fakat adı çok sık geçiyor. Bazı bilim insanları ve filozofların isimlerinden bile daha fazla kullanılmış. Seksen beş yıl yaşamış. Yaşamının kimi bölümlerini ana kurulda izledik. İnsanları neden bu denli etkilemiş olduğuyla ilgili bir fikrim oluştu; fakat kurul ve ben, görüntüleri sizin de izlemenizi istiyoruz ve bize bu konuda bir rapor sunmanızı rica edeceğiz.”

“Elbette, efendim.”

“Dosyayı bugün size Mavi Hat iletecek. Bir konuya daha açıklık getireyim; çalışmaların gizli yürütülmüş olmasının nedenine. Seçilmiş Doğal İnsanlar'ın, bazı özel kişilerin yaşamlarını birebir izlemek isteyeceğini biliyorsunuz. Bu, onların hukuki hakkıdır aslında, tüm gelişmelerden haberdar olmalılar. Ama izlemek isteyecekleri özel kişilerin Seçilmiş Doğal İnsanlar'ı duygusal açıdan sarsma ihtimallerini göze alamayız. İşin bir de etik tarafı var, mesela Platon, kendi yaşam hikâyesinin binlerce yıl sonra milyarlarca Doğal İnsan, Yapay Zekâ ya da Humac tarafından izlenmesini ister miydi acaba? Muhtemelen hayır. Geçmişe saygı duymak zorunda olduğumuzu kabul etmeliyiz.”

“Haklısınız Efendim. Eee, son bir şey sorabilir miyim?”

“Tabii.”

“Şey, Peygamber İsa?”

“Bay Binet!”

“Anlıyorum efendim ama Peygamber İsa gerçekten tarihte var olmuş mu, çok merak ediyorum.”

“Elbette var! Üstelik çok etkileyici biri! Bir kere sarışın değil, esmer. Güven veren, güçlü bir karakteri var. Bakışları her şeyin ötesinde.”

“Peki, son bir soru daha sormama izin verir misiniz?”

“Hayır Bay Binet, bu kadarı yeterli. Döneme ait tüm peygamberlerin ses ve görüntüleri benim şahsi arşivimde korunacak. Kurul ya da Danışman Üyeler’in dahi bu dosyaları görme ihtimali olmayacak. Karara saygı duyulmasını bekliyoruz.”

“Elbette efendim.”

“Teşekkürler Bay Binet. Toplantı tamamlanmıştır.”

Bay Binet farkında olamayabilir. Gri Salon’da O’na bu kadar rahat soru sorabilen birine daha önce rastlanmadı. Bay Lametri, Bay Binet’in soru sormasına izin veriyorsa mutlaka bir nedeni olmalı. Bay Lametri’ye “Bay” diye hitap edilmesi O’nun bir Seçilmiş Doğal İnsan olabileceğini düşündürüyor. Fakat bundan emin olamayız. Kendisi bilinçli olarak bu hitabın kullanılmasına izin vermiş olabilir. Yasalar, Yapay Zekâlar ve Humaciler’de “Bay” ve “Bayan” ön ekleri-

ni kullanıp kullanmamayı zorunlu kılmıyor. Seçilmiş Doğal İnsanlar bu eki almayı kendileri istediler. Bu onlara bir üstünlük vermiyor. Sadece Seçilmiş Doğal İnsanlar'a Bay ya da Bayan deniliyor. Bu durum kendiliğinden gelişti ve yadırganmadı.

8D

Saat şu anda öğlen 12. Birinci Bölge'nin bir ucundan diğer ucuna yedi saatlik zaman farkı var. Saat öğlen 12'yi gösterdiğinde o saat diliminde yaşayan bölge halkının büyük bir kısmı *network*'le olan bağlantılarını kesip üç saatlik dinlenmeye çekiliyorlar. Sokaklarda yürüyüş yapanların, parklarda sohbet edenlerin sayısı birden artıyor. Müzik dinletileri enstrümanlara bizzat dokunarak yapılıyor. Bu saatlerde Bay Binet'in yürüyüş yapıyor olması gerekirdi. Ama Gri Salon'da öğrendiği yeni bilginin heyecanı ona dinlenme olanağı vermedi. 8D'deki evinde ve *network*'ten bugün çıkış yapmadı. Mavi Hat'tan kendisine iletilen dosyayı izliyor.

Onu, şimdi hazırlaması gereken rapordan ziyade, yaşanmış geçmişe ait bir görüntü ve sese tanık olmanın heyecanı ilgilendiriyor. Sevinçten bazen kahkahalar atıyor ve bazen gözleri doluyor. Bu müthiş bir buluş! Gri Salon'un bu buluşu yurttaşlarla paylaşmamış olması yerinde bir karar. Diğer türlü herkes binlerce yıla ait bir tarih gezisine kesinlikle çıkmak ister ve bu konuda kendine engel olamayıp tarihin derinliklerinde kaybolabilir.

Yaşanmış tarihin yazılı ve nesnel olmayan görsel kayıtları üzerinden hazırlanmış simülatif tarih müzelerinde böyle bir heyecanı bulmak elbette mümkün değil. Bu kesinlikle müthiş bir buluştu! Bay Binet heyecanını dizginleyip izlediği dosyaya ait rapor yazması gerektiğini düşündü ve görüntüyü başa sardı. O anda aklına daha önce düşünmediği bir fikir geldi. Birinci Bölge'nin ses vakumları acaba doğal olmayan sesler dışında diğer sesleri de vakumlayıp enerjiye dönüştürüyor muydu? Eğer doğal sesleri de vakumlu-yorsa bu gelecek için büyük kayıp sayılırdı. Gelecekte onlara ait görüntüler, sessiz film gibi izlenebilirdi o zaman. Gülümsedi Bay Binet. Vakumların böyle bir hataya düşmeyeceğini biliyordu.

Geçmişe ait bir zaman dilimi, ses ve görüntü dalgaları üzerinden indirilip izlenebiliyorsa bunu şimdi ki zaman için de yapmak mümkündü. Düşünce dalgalarının ekrana yansıtılıp izlenmesi ise belli ölçülerde zaten olanaklıydı. Fakat bu ortak kullanım alanlarında var olan düşünmeleri kapsıyordu. Özel yaşamların deşifre edilmesi yasalar açısından olanaklı değildi. Peki gelecekte? Mesela 300 yıl sonra? Bay Binet diyelim ki bilincinin bir Yapay Zekâ'ya transfer edilmesini istemedi, bir Humac olmayı kabul etmedi ve deforme olan organlarının değiştirilmesinden artık yorgunluk duyuyor ve ölümü beklemeye karar verdi. O öldükten sonra tüm yaşamının izlenmesini ister miydi acaba? Bir sakıncası olmadığını düşündü. Daha doğrusu bu dünyada olmayacağı için izlenmiş olmak bir şey ifade etmeyecekti. Ama yine

de böyle bir duruma karşı Seçilmiş Doğal İnsanlar, gelecekteki Seçilmiş Doğal İnsanlar'dan ya da diğer türlerden utanç duymak istemiyorlarsa, tüm anlarını özenli yaşamalıydılar. Bay Binet, utanç olasılığının ancak kişinin yaşadığı dilimde kendine ait olduğunu düşünerek rahatladı ve diğer türlerin bu tür kaygılar taşımadıkları için ne denli şanslı olduklarını düşündü. Onlar Doğal İnsanlar'a göre daha zeki ve son derece masum varlıklardı. Bay Binet böyle düşünüyordu. Doğal insanlar gibi heyecan duyuyor, korkuyor, kızıyor, üzülmüyorlardı fakat onlar geleceğe dair hayal kuramadıkları için masum kalmayı başarıyorlardı. Elbette kastettiği Yapay Zekâlar Birinci Bölge'de yaşayanlardı. İkinci Bölge'de olanlar değil.

Aslında İkinci Bölge'ye hiç girmemişti. Tüm bildikleri duyumlardan ibaretti. Bölgeler farklı *network*'ler kullanıyordu, bölgelerin atmosferdeki korumaalkanlarını aşıp bölgelerarası iletişime geçmek, Evrensel Anayasa gereği mümkün değildi. Her bölge bağımsız yönetiliyor, bölgelerin iç kurallarına, bölge yurttaşları kendi yönetimleri ile birlikte karar veriyordu. Bölgelerarası transfer iki şekilde mümkündü. Üçüncü Bölge'den doğal bir insan, özgür iradesiyle Birinci Bölge'ye geçmek için başvuruda bulunabiliyordu. Fakat başvuru yapması tek başına yeterli olmuyor, bazı kriterlere uyması ve seçilmesi gerekiyordu.

Başvuruları değerlendirmeye almak üzere Birinci Bölge'den Üçüncü Bölge'ye giren danışman üyeler sadece seçim yapmak için bu bölgeye girebiliyorlardı.

Görevleri tamamlanınca, yeni Seçilmiş Doğal İnsanlar'la birlikte Birinci Bölge'ye geri dönüyorlardı. Diğer transferse yalnızca gelişmemiş Yapay Zekâ ve Robotlar'ın yaşadığı İkinci Bölge'den, Birinci ve Üçüncü Bölge'ye gerçekleşebiliyordu. Bu transfer, daha çok ticaret anlamına geliyordu. İkinci Bölge'de üretilen bazı ürünler diğer bölgelere transfer edilebiliyordu. Bu bölgeden diğer bölgelere geçmek isteyen gelişmemiş Yapay Zekâlar ya da Robot başvurusu, bölgelerin ayrıştığı ilk zamanlardan bu yana hiç olmadı. Bu bölgede Doğal İnsanlar'la birlikte yaşama yetisine programlanmış bir yurttaş bulunmuyordu. Onlar tamamen kendi türleriyle yaşayabilme yeti ve isteğine sahiptiler.

Geri transfer konusuna gelince; Üçüncü Bölge'den Birinci Bölge'ye transfer olan bir Seçilmiş Doğal İnsan'ın kendi bölgesine dönmesi mümkün değildi. Birinci Bölge'den İkinci Bölge'ye bir Yapay Zekâ'nın girebilmesi ise, Birinci Bölge'den uzaklaştırma anlamına geliyordu ve bu ceza, bölgeler tarihinde yalnızca iki kez gerçekleşti.

ÜÇÜNCÜ BÖLGE

Ev

Sarı papatya tarlası. Papatyaları diğer çiçeklerden farklı kılan pek çok özellik var. Beyaz, yeşil ve sarının bir arada oluşu ancak böyle bir biçimde çocuksu olabilir. Biraz utangaç bir kadın, kadının yeşil eşarblı rüzgârda savruluyor, biraz neşeli bir genç kız, dans ederken sarı eteği bir sağa bir sola sallanıyor ve biraz da tek başına gölde oyun oynayan küçük bir oğlan çocuğu, kafasını suya sokup çıkardıkça gözlerinin beyazı parlıyor. Binlerce sarı, beyaz, yeşil birbirine masumca sarılınca ortaya çıkan görüntü papatya oluyor.

Sarı papatya tarlasının hemen yanında ahşap bir ev. Beyaza boyanmış evin verandasında, kahverengi bir masa ve aynı renkte iki sandalye. Verandanın korkulukları mat lacivert ve evin panjurlarında gri tonlar hâkim. İçeriden iki kadının sesi geliyor. Atike ve Mayre muhtemelen keyifli bir dedikodunun tadını çıkarıyorlar.

“Sana kaç kere söyledim, Bob yalan söylemeden hayatını devam ettiremez. Bob için yalan söylemek lunaparkta salıncaklara binmek kadar eğlenceli bir iş. Adam eğleniyor, böyle mutlu. Kimseyi incitmek için yapmıyor, sadece eğleniyor. Onun oyun oynadı-

ğını kabul edip eğlencesini bozmadan ona eşlik etmelisin bence. Seni eğlendiriyorsa tabii. Ya da alışveriş için Bob'un dükkânına gitmekten vazgeçmelisin. Selim de iyi bir manav, tüm ürünleri özel tohumlardan."

"Yani Atike, sanki tüm bu söylediklerini ben bilmiyorum. Tamam, Selim iyi bir manav ama Bob işini daha heyecanla yapıyor. Bilmiyorum ona neden kızdığımı, ama keşke yalan söylemese!"

"Yalan söylemese emin ol daha az neşeli olurdu. Adamı rahat bırak Mayre. Ya da evlen gitsin!"

"Çok acımasısın! Bob'a âşık olduğumu mu söylüyorum ben!"

"Ahahaha ne var âşık olsan, çok güzel olurdu hem. Neyse tamam kızma, çayını tazeliyorum?"

"Evet şekerim, lütfen."

Atike yetmiş, Mayre altmış yedi yaşında. Yaşamlarının büyük bir bölümünde birlikteydiler. İkisi de tıp doktoru. Hafta içi her sabah hastalarına iki saat zaman ayırıyorlar. Yasal olarak belirlenmiş on hastaları var. Bu hastaların kişisel verileri; idrar, doku ve iç organ analizleri günlük olarak çalışma ekranlarına rapor ediliyor. Duruma göre hastalarını haftalık ya da aylık periyotlarda diyalog ortamına alıp muayene ediyorlar.

Yurttaşların büyük bir çoğunluğunun sağlık denetimini Sağlık Bankası takip ediyor. Sağlık Bankası'nda "hasta" olarak tanımlanan kişilerse doktorların takibine bırakılıyor. Hastalık genellikle yüz yirmi yaş ve üzerinde ortaya çıkan bir durum. Atike'nin hastaları arasında ona âşık olan birkaç kişi mutla-

ka çıkıyor. Haklılar elbette. Uzun boylu, ince kemikli, zarif, esmer bir kadın Atike. Teni pürüzsüz. Bal rengi iri gözlerini kıvrımlı kirpikleri süslüyor. Saçlarının uzunluğu ince beline değerken, siyah rengi buğday tenine çok yakışıyor. Küçük ama dolgun pembe dudakları gülümserken, bal rengi gözleri çekik bir hâl alıp küçülüyor ve burnundaki çiller daha da dikkat çekiyor. Fakat Atike'nin en güzel yeri hiç şüphesiz elleri. Eskiden kadınlar özel bir davete giderken elleri daha zarif görünsün diye dantel eldivenler takarlardı. Dantel, kadını erkekten tamamen farklı kılan yegâne şeydi. Dantelin farklı bir büyüğü vardı. Kim olursa olsun; ister çirkin, ister güzel, ister zayıf, ister kilolu, danteli tenine değdirdiği an bambaşka bir varlık olup çıkıyordu. “Yeryüzünü bir Tanrıça yarattı ve o Tanrıça benim!” diyordu sanki.

Dantelin büyüğüne kapılmayacak bir erkek olması ihtimali oldukça düşüktü. Varsa bile ya kendini kontrol altında tutmak, büyüye kapılmamak için çok çaba sarf ediyordu ya da ölmeden önceki son günlerini yaşıyordu ve danteli fark edecek halde değildi. Atike'nin elleri, dantel kumaşa ihtiyacı olmayan büyüğü bir sanat eseri idi. Yeryüzünde güzel olan ne varsa bu eller tarafından şekillenmiş olmalıydı.

İnce, uzun, buğday kokulu eller. Her kıvrımında insanlığın bugüne kadar bestelediği en güzel senfonilerin nedeni gizli. Atike'nin konuşmasına eşlik eden elleri şöyle diyor: “Bana güvendiğini biliyorum. Daha fazla yakınımda olmak istediğini de. Buna izin vere-

mem. Seni sevdiğimi unutma ama ben bana yakın olmanı değil, seni seyretmeyi tercih ediyorum.”

Bu sözcükler, onun ellerine işlenmiş görünmez bir dantel gibi duruyor insanın karşısında. Atike kesinlikle güzel bir kadın ve kendini Tanrı sevgisine adamayı tercih ediyor. Ömrünü sıradan insanlara has küçük evcilik oyunları ile geçirmeyi düşünmüyor. Geçmişle mukayese edildiğinde insan ömrü şimdi daha uzun. Üçüncü Bölge’de ortalama yaşam süresi yüz kırk yıl. Yıllarını daha da uzatmak ya da sonsuz yaşam için Birinci Bölge’ye katılım başvurusunda bulunmayı hiç düşünmedi Atike. O, insanların ölmesi gerektiğine ve Tanrı sevgisinde sonsuz yaşamın olacağına inanıyor. Bu inanış, Üçüncü Bölge’nin yaygın inanışı.

Ayrıca Atike Birinci Bölge’den nefret ediyor. Yirmi beş yıl önce kendisinden oğlunu alan Birinci Bölge, onun için hiçbir değer taşımıyor. Birinci Bölge’nin oğlunu ondan zorla almadığını biliyor. Başvuru olmadığı sürece kimsenin zorla Birinci Bölge’ye götürüldüğü yok zaten. Üstelik Birinci Bölge’ye başvuruda bulunan herkes kabul de edilmiyor. Saçma sapan kriterler uyguluyorlar. Kimse Birinci Bölge’ye gelmesin istiyorlar sanki ama kriterlere uygun biri çıkınca da kabul etmekte tereddüt etmiyorlar tabii.

Hiçbir özelliği olmayan, yalnızca makinelerin de insan zannedildiği ve bu yüzden eşit hakların sağlandığı, her şeyin sanal ortamda yaşandığı, sonsuz bir yaşam için insan onurunu ayaklar altına alarak gerekirse bilincini Yapay Zekâlar’a transfer eden zavallı insancıkların yaşadığı bir tiyatro sahnesi Birin-

ci Bölge. Atike böyle düşünüyor. Makine İnsan olarak yaşamak, Tanrı'nın iradesine karşı çıkmak ve Tanrı sevgisinden mahrum olmak anlamına geliyor. Bu, kabul edilebilir bir şey değil.

Birinci Bölge'nin gerçek hâkimi kesinlikle Yapay Zekâlar! Birinci Bölge aslında bir makine çöplüğü. Kendilerini insan zanneden zavallı makinelerin, insan olduklarını unutan akılsızları kuklaya çevirdiği iğrenç bir çöplük! İnsan kukla olmayı nasıl kabul edebilir? İnsan onurunun ve kutsallığının bu kadar yerle bir edildiği bir tarih dilimi daha olamaz. Ne yapıyorlardı acaba? Yapay Zekâlar'la birlikte yaşayarak neyi başarmış oluyorlardı?

İnsanların evlenme izinleri dahi yoktu. Yapay Zekâlar'ın da. Yapay Zekâlar ve insanlar, özgün olabilmek için özgür kalmalı ve herkesin kendine ait bir yaşam alanı olmalıydı. Üretmenin en temel koşulu, özel yaşamda tek başına olmaktı. Evlilik, aile gibi kurumlar insanın kendini gerçekleştirmesini engelliyordu. İnsanlar çiftler halinde yaşadıkça kendiliklerini yitirip mutsuz oluyorlardı. Bu yitik tabloya bir de çocuk eklendiğinde durum tam bir ölümler trajedisine dönüşüyordu.

Atike evlenmişti ve çocuk yapmıştı. Hayatı hiç de ölümler trajedisine benzememişti. İki derin acı yaşamıştı ömründe. Biri, kocasının geçirdiği trafik kazası ve onu çok erken kaybetmeleriydi. Kaza havada gerçekleşmiş, nedeni bir türlü anlaşılamamıştı. Atike'ye göre ise neden, kocasının Tanrı'yla buluşma arzusuuydu. O, Tanrı sevgisine öylesine bağlı bir adamdı ki bu dün-

yada uzun süre kalması zaten mümkün değildi. İkinci büyük acı ise oğlu ile yaşadığı fikir çatışmaları ve bunun sonucunda olduğuna inandığı terk edilişdi.

Ayrılık ne derin bir acıydı! Hiçbir şey insanın oğlundan ayrı düşmesinden daha acı olamazdı. Bir insan mutlaka doğru insanı bulmalı, onunla evlenmeli ve çocuk yapmalıydı. Tek başına yaşama fikri bir delilikti. Herkes özgür ya da özgün olmak zorunda mıydı? Bir aile oluşturarak özgün olunamıyor olması neyi değiştirirdi? Özel yaşamda tek başına olmak insanın kendini gerçekleştirmesine olanak sağlıyordu, öyle mi? Atike gerçekleşmek istemiyordu! O zaten gerçektir! Tanrı'nın varlığının bir delili olarak zaten gerçektir!

Birinci Bölge'deki insanlar, "Biz Yapay Zekâ'yı halife olarak yarattık," deseler de bir tek Tanrı tarafından yaratılan insan halife olabilir. İnsan, Tanrı olamazdı. Bunu göremeyecek kadar kör olunması bazı insanlara Tanrı'nın verdiği bir cezaydı şüphesiz. Oğlu da cezalandırılmıştı işte! Bunu bir türlü kabul edemiyordu Atike. Güzel bir çocuktuktu o. Tanrı neden onu cezalandırmak istemişti? Neden oğlunu yanlış fikirlerden kurtarıp yardım etmek yerine, cezalandırmayı seçmişti Tanrı? Bunu hiçbir zaman anlayamayacaktı. Üstelik ne çok dua etmişti ona yardım etmesi için... Tanrı, Atike'nin dualarını duymamıştı. Yine de güçlü bir inanç geliştirmişti kendine. O buna sevgi diyordu. "Tanrı sevgisinin varlığını ispat edemem, ama sevginin varlığını inkâr edemeyecek kadar da bundan eminim," diyordu.

Kızgındı sadece. Neye kızgın olduğunu kendine bile söyleyemiyordu. İnsan tek başına yaşadığında kendini gerçekleştirecekmiş! Safsata! İnsan, ancak özgün olursa mutlu olabilirmiş! Atike özgün falan değildi. Binlerce kadından, binlerce anneden, binlerce doktordan biriydi sadece. Hiçbir özgünlüğü de yoktu işte! Ama mutluydu. Belki gerçek anlamda mutlu değildi. Ama herkes mutlu olmak zorunda mıydı? İnsan duyarlılığında ısrar etmek; başka insanlar için fedakârlıkta bulunmak, başka insanların hayatlarını önemsemek, kendi hayatından alıp başka insanların hayatına anlam katmak çok mu değersizdi? Evet, değersizdi. Oğlu değerli bulmamış olmalı bu fedakârlığı ki onu terk etmişti. Ama bunun bir önemi yoktu. Atike yine de pişman değildi onun annesi olmaktan.

Hayır, aslında tam olarak mutlu değildi Atike. Kesinlikle mutlu değildi. Belki de bir yetmiş yıl daha böyle mutsuz yaşayacaktı. Ama bir önemi yoktu. Kocasını, “Tanrının Sonsuzluğu”nda güvendeydi. Oğlu madem şimdi mutluydu, o zaman üzülecek bir şey yoktu. Kızı Nima şükür ki gayet iyi durumdaydı. Üstelik Mayre de vardı. Çocukluk arkadaşı sevgili Dr. Mayre.

“Bob’la ilgili fark ettiğim bir şey var aslında.”

“Nereden çıktı yine şimdi Bob?”

“Bir yerden çıkmadı canım, sen açtın konuyu, şimdi aklıma geldi söyleyeceğim şey.”

“Tabii canım, şimdi aklına bir fikir geldi! Tek derdin beni köşeye sıkıştırıp zevk almak. Narsisizm var sende, benimle buluşunca açığa çıkıyor.”

“Ahahahaha çok tatlısın!”

“Al işte, eğleniyorsun bak!”

“Canım Mayre! Sen benim her şeyimsin, seni kızdırmak ister miyim hiç! Tepkilerini seviyorum ne yapayım, kızınca nasıl sevimli oluyorsun ama!”

“Ben senin her şeyin falan değilim. Bak, senin her şeyin olan geldi.”

“Ah Nima! Hoş geldin, ne güzel bir sürpriz!”

“Hoş bulduk Atike. Mayre de burada, süpermiş.”

“Mayre ile yeni tıp sempozyumunun detaylarını konuşuyorduk biz de. Acayip fikirleri var.”

“Ooo öyle mi? Nelermiş onlar?”

“Kalp organının yerine böbreği koysak insanlar daha mı az yalan söyler?” gibi konular canım.”

“Bak yine yalan dedi. Bob çok yalan söylüyor diye yalana kafayı takmış Mayre, haberin olsun.”

“Bob kim? Sevgilin mi Mayre?”

“Ay hakikaten delireceğim. Siz ne garip bir ailesiniz anlamıyorum. Ben niye yıllardır sizi terk etmiyorum onu da anlamıyorum. Nima’cım bu söz senin için değil tabii. Seninle tüm ömrü birlikte geçirebilirim. Annen konusunda kararsızım sadece.”

“Âlemsiniz kızlar. Bu neşe 1. Cadde’de bile yok inanın.”

“Caddeye dönecek misin akşam?”

“Hayır, buradayım bu gece.”

“Aç mısın?”

“Yo, değilim.”

“Yukarı çıkıp biraz *online* olacağım.”

“Tamam.”

“Mayre, senin bu Bob dediğin, *Virtual Reality*’de ki Sünger Bob falan değil, değil mi?”

“Sünger Bob ne ya?”

“VR oyun işte!”

“Nima, hakikaten tıpkı annen gibisin. Mitoz bölünme olmuş sizde, başka açıklaması yok. Manav Bob, Manav-Sünger değil!”

“Ahaha iyi bari. Hadi ben kaçtım kızlar.”

Nima, Atike’nin neşeli olmasına sevinmişti ama aynı nedenle bu akşam onunla konuşmaktan vazgeçmişti. Anlatacakları vardı. Atike’nin kendisini anlamasını isteyecekti. Ama onu üzme için uygun bir gün değildi bugün. Aslında bir bahane olsaydı da konuyu açmak zorunda kalmasaydı diyordu eve gelirken. Atike’nin neşesi Nima’yı kurtarmıştı; odasına çıkarken böyle düşünüyordu.

Tavan, zemin ve duvarlar, tamamı ahşap. Ahşap dışında ne bir renk ne de bir eşya var. Bu tekdüzeliği bozan, pencereden içeriye yansıyan dış dünya. Alabildiğine geniş bir arazide yalnızca papatyalar var. Nima’nın odaya girmesiyle önce zemin sonra tavan yavaşça renklerini değiştirmeye başladı. Tavan, beyaz bir renge dönüşürken odaya gün ışığı dağıtıyordu. Nima ilkin pencereyi kapattı. Pencerenin olduğu duvar önce pencereyi görünmez hale getirdi, sonra metal bir renge büründü. Zemin, bir gölün üzerinde yürüyormuş duygusu veren su efekti ve görüntüsü ile kaplandı. Diğer üç duvar ise ayna görünümüne büründü. Nima sandaletlerini çıkarıp eline aldı ve ayna duvarlardan birine yaklaştı. Ayna, sürgülü küçük

bir kapı gibi açıldı, dikey bir raf dışarı çıktı ve Nima ayakkabılarını rafa bıraktı. Raf kapanırken Nima odayı dizayn etmeye devam ediyordu. Aynı ayna duvardan bu kez başka bir bölme açıldı ve tek kişilik genişçe beyaz bir koltuk görüldü. Koltuk yerine yerleşirken Nima, çıplak ayaklarla su yüzeyde biraz gezindi. Sonra bir ses duyuldu.

“Selam, iki bildirim aldınız Nima. İlki Viki ve görüşme talebi, ikincisi *FreeTalk*’tan bir hatırlatma.”

“Selam Doti, Viki lütfen.”

“Görüşme talebi şu an *online*.”

Metal duvardan odaya yansıyan konuşmayı yapan kişi bir yazılım. Yazılımın görsel yansımasını Nima, beyaz üzerine siyah minik benekleri bulunan bir kelebek olarak tasarlamıştı. Bazen bu kelebekle saatlerce sohbet, hatta dans ettiği bile oluyordu. Kelebek Doti’nin yansıması odadan çekildi, Viki giriş yaptı.

“Hey! Her şey yolunda mı?”

“Evet evet. Sen nasılsın?”

“İyi. Atike ne tepki verdi?”

“Söylemedim.”

“Neden söylemedin?”

“Çünkü neşeliydi ve neşesini bozmak istemedim. Abimden sonra bu konuyu açmak saçma bir fikirdi zaten.”

“Vazgeçtim deme lütfen!”

“Hayır, geleceğim. Sadece ona karşı dürüst olmak gerekir mi, çok emin değilim Viki.”

“Anladım. Tamam. Yarın saat 17’de 1. Cadde’de buluşuyoruz o zaman.”

“Evet, orada olacağım.”

“Ha!.. Nima, ‘Bay’ diye hitap edilmesini istiyorlar-mış bilgin olsun.”

“Neden?”

“Bilmiyorum nedenini. Ama insanla Yapay Zekâ ayrışması deniyor.”

“Bay Binet Yapay Zekâ mı peki?”

“Hayır canım daha neler! Yapay Zekâlar giriş ya-pamıyor buraya. İnsan olanlara Bay, Bayan deniliyor olmalı.”

“Yapay Zekâlar’ın giriş yapamadığına pek emin de-ğilim; ama her neyse, tamam saat beşte görüşürüz.”

“Dur ayrılma! Bir saat sonra *Twitter*’da parti var, geliyor musun?”

“Yok, gelmeyeceğim, *FreeTalk*’ta bir sunum dinle-mem lazım. Hatta onu bile iptal edebilirim, Atike’yle yürüyüş de yapabiliriz, bilmiyorum.”

“Tamam, öpüyorum çok!”

“Viki! Kim düzenliyor partiyi?”

“Lakom düzenliyor.”

“Sevmiyorum ben bu adamın tasarımlarını ya. Tüm sokaklara kırmızıyı basıyor. Boğa çıkacakmış gibi geriliyor insan.”

“Onun için yapıyor zaten. Neyse, en *hit* partiler listesinde Lakom uçuyor bu hafta yine. Yirmi sekiz liste kapatmış, tüm *Twitter* sokaklarında adamın bir *follower*’ını mutlaka görüyorsun.”

“Neyse, bir değişiklik olursa belki katılırim parti-ye. Bulurum seni. Yeni bir şey yaptım, onunla gelirim belki.”

“Ne yaptın?”

“Söylemem. Sürprizi kaçır. Görürsün yakında.”

“Öyle olsun küçük hanım. Hadi öptüm.”

“Viki dur! Bu akşam gelmem ben, Atike’yle yürüyüşe çıkarım. Yarın görüşürüz.”

“Tamam, nasıl istersen.”

Nima beyaz koltuğuna yaslandı, koltuk yatak formuna dönüştü ve tavandan gelen gün ışığı yavaşça geri çekildi. Oda karanlığa büründü. Tavandan yansıyan yıldızlar tüm odayı tek tek doldurmaya başladı sonra. Nima annesini düşündü. Öğrense çok sarsılacaktı. Bunu ona yapmaya hakkı yoktu. Tam yirmi beş yıldır derin bir kırgınlığı öfke ile örtmeye çalışıyordu Atike. İnsan tek başına var olabilse şüphesiz daha özgür olurdu, kimseye karşı bir sorumluluk taşımak zorunda kalmazdı. Ama sevgi bambaşka bir şeydi. Sevgi işin içine girdiği zaman özgür olma isteği dizginleniyordu. İnsan sevdiği insanı üzemiyordu işte! En iyisi bilgi vermemek diye düşündü Nima. Bir saat hiç kımıldamadan yatakta öylece durdu. Yıldızlar ayaklarına değiyordu. Ayaklarıyla yıldızlara dokundu. Keşke insan galakside yalınayak yürüyebilse, galaksinin karanlığına kendini özgürce bırakıp tüm evreni gerçekten gezebilme olanağı olsa. Ölümünden sonra belki bu mümkün olabilirdi. Hatta ölümünden sonra çok daha farklı, çok daha özel bir boyutta muazzam şeyler yaşamak mümkündü. Doğruldu Nima bir yıldızı eline aldı ve yıldıza, “Öldüğümde seninle gerçekten buluşacağımıza söz veriyorum,” dedi. Ayağa kalktı, odadaki karanlık ve yıldızlar geri çekildi. Sandaletlerini çıkardı, ayağına giydi ve odasından

çıktı. Alt katta Atike, elinde bir kâseyle yemek masasına doğru ilerliyordu.

“Makarna yapmışsın!”

“Domates ve fesleğen soslu üstelik. Ayrıca köfte, elma salatası ve yoğurt var mönümüzde küçük hanım.”

“Off, çok acıktım şimdi, hemen yiyelim mi?”

“Hemen yiyelim çabuk ol. Ellerini temizle ama.”

“Temizim.”

“Peki, o zaman başlayalım Lady Nima.”

Nima yemeğini yerken, Atike ara ara onu seyrediyordu. Nasıl da güzel bir kadın olmuştu minik kızı. Hassas bir çocuktuk. Dört yaşındayken kış yağmurları yağdığında ormanda yaşayan hayvanlar ıslanıyor diye ağladığı oluyordu. Böyle zamanlarda Atike onu susturabilmek için türlü hikâyeler anlatırdı. Hayvanların yağmuru sevdiklerini, yağmurda üşümediklerini söylemesi bir şey ifade etmiyordu. Bu nedenle mesela ormanda tüm hayvanların yağmur zamanı sıcak evlerinde tıpkı insanlar gibi ayaklarını uzatıp sıcak süt içtiklerini anlatırdı Nima’ya. Otuz üç yaşındaydı Nima artık. Onun yaşında Atike evliydi, hatta ilk çocuğunu dünyaya getirmişti. Nima’nın evlenmesi gerektiğini düşünmüyordu tabii. Kendisi oldukça erken evlenmişti. Ama en azından Nima evlenmese dahi hayatına birilerini almalıydı. Belki de zaten hayatında birileri vardı, sadece annesine söylemek istemiyordu. Evlenmeye karar verdiğinde söyleyecekti belki de. Kızının özel hayatını kurcalamak Atike’nin yapacağı en son işti.

Yemeklerini yedikten sonra verandada kahve-Baileys yudumlayıp sohbet ettiler. Sonra yürüyüşe çıkmaya karar verip güneşin batışını karşılarına alarak patika yoldan sessizce birbirlerine eşlik ettiler. Aynı güneşin altındaydılar şimdi. Atike, kızı ve oğlu. Aynı gezegende, aynı yeryüzünde, aynı güneşle birlikte yaşıyorlardı. Yıllardır onu göremeseler de bu gerçeği kimse değiştiremezdi. Güneş, okyanusta suya batırılarak ısıtılmış bir tül örtüyü hafifçe üzerine alıyordu şimdi. Rengi daha da belirgindi. Gökyüzü, güneşi kucağına almak için onu incitmeden yavaşça kendine çekiyordu. Güneş sanki bu durumdan herkesi haberdar etmek istercesine kıvılcık rengini papatyalara, evlerin çatılarına, patika yola, Atike ve Nima'nın saçlarına bırakıyordu giderken. Her şey olması gerektiği gibiydi. Tanrı'ya teşekkür etti Atike, her şey için.

1. Cadde

Saat 16.50'yi gösteriyordu. Nima, Gri Ofis'in önünde Viki'yi bekliyordu. 1. Cadde'de en tedirginlik veren binanın önünde öylece durmak sıradan bir şey değildi pek çok insan için. Aynı durum Nima için de geçerliydi. 1. Cadde şehrin en eski ve en önemli caddelerinden biri sayılırdı. Ünlü tasarımcı ve sanatçıların çoğu bu caddede yaşıyordu.

Araçlara kapalı olan caddede bisiklet kullanmak yasak değildi. Caddenin en güzel yanı belki de buydu. Rengârenk ve birbirinden çok farklı bisikletler uzun caddenin bir ucundan diğerine geçerek oraya başka bir hayat veriyordu. Günün her saatinde kafelerin dı-

şarıda duran masa ve sandalyeleri doluydu. Masalarda ünlü aşçıların sanat eseri spesiyallerine ait müt-hiş kokular caddeyi kaplarken, insanlar birbirleriyle şakalaşıyor, gülüyor, sohbet ediyor ve müzik dinliyorlardı. Evinin böylesine güzel bir yerde olmasından bir kez daha gurur duydu Nima.

Caddeyle uyumsuz bir tek bu bina vardı; Gri Ofis. Kimse Gri Ofis'i buraya zorla koymamıştı elbette. Bölgeler arası yasalar belirlendiğinde yurttaşlar her maddeyi onaylamışlardı. Bölgeler arası tüm kural, hak ve sorumlulukları belirleyen Evrensel Anayasa tüm bölgelerde tek tek yurttaşların oylamalarıyla şekillenmişti. Hiçbir bölge diğer bölgenin yurttaşlarına bir yaptırım hakkına sahip değilken, Evrensel Anayasa'nın uygulanması konusunda her bölge aynı sorumluluğu taşıyordu. Gri Ofis, Birinci Bölge'yi temsil ediyordu. Oysa Üçüncü Bölge'nin Birinci Bölge'de bir temsilci ofisi bulunmuyordu. Üçüncü Bölge'den Birinci Bölge'ye transfer; başvuru ve seçilme yöntemiyle mümkündü fakat oradan buraya geri transfer mümkün değildi. Bu sebeple Birinci Bölge'de Üçüncü Bölge'yi temsil eden bir ofis açılmadı. Bu kuralı belirleyen bir oylama yapıldı elbette. Tüm bölgelerden gelen oylarla konuldu kural. Üçüncü Bölge sakinleri, kendi yurttaşları arasında Birinci Bölge'ye geçmek isteyenlere bu hakkı verdi, fakat Birinci Bölge'den kimsenin kendi bölgelerinde yaşamasına izin vermediler. Eğer izin verecek olsalardı bu izin, Birinci ve İkinci Bölge'de yaşayan Yapay Zekâ ve Robotlar'ın Üçüncü Bölge'de de yaşaması anlamına geliyordu.

Buna izin vermediler. Çünkü, bölgede yaygın olarak inanılan din, Yapay Zekâlar ve Robotlar'ın insan yerine konulmasını kabul etmiyordu. Elbette bu konuya son derece haklı açıklamalar getirildi. Dinler Konseyi tamamen haklıydı. Ya da insanlar buna inandırıldı. “Bilmiyorum,” diye iç geçirdi Nima. Öyle ya da böyle, kurallar ortadaydı ve yurttaşların uyum sağlaması gerekiyordu.

Nima, Gri Ofis'e ilk kez girecek olmanın heyecanını da yaşıyordu. En azından neredeyse her gün önünden geçtiği bu binanın içinin neye benzediğini görme şansı olacaktı. Gri Ofis yalnızca başvuru değerlendirme toplantılarının yapıldığı günler açık oluyordu. Başvurular *online* olarak bir sisteme yapılıyor, sistem, başvuru dosyasını değerlendirip birinci aşamayı geçebilen kişiyi birebir görüşmeye davet ediyordu. Bu toplantılara katılmak için Birinci Bölge'den bir temsilci geliyor, adaylarla görüşüyor ve karar veriyordu. Nima caddeden geçen yeşil bir bisikleti seyrederken, Viki'nin kaldırımın diğer ucundan hızlı adımlarla karşıya geçtiğini gördü, yanında Tâl vardı. Saat 5'e geliyordu.

Tam zamanında Gri Ofis'in önündeydiler. Ofis girişinde retina taramasından sonra açılan kapıdan içeri girdiler. Onların girişiyle kapı tekrar kapandı. Uzun bir koridordan ibaretti Gri Ofis. Yalnızca uzun, beyaz bir koridor! Nima şaşkınlığını gizleyemedi ve hafifçe gülümsedi. Neden farklı bir yer beklediğini bilmiyordu ama bu kadar sıradan bir görüntü Gri Ofis'le

arasındaki gerilimi tamamen alıp götürmüştü. Özel tasarım bir yazılım yansımasının kendilerini karşılaması ve Bay Binet'e yönlendirmesi gerekiyordu galiba. Öyle olmadı. Beyaz koridorun diğer ucunda Bay Binet göründü ve gülümseyerek konuklarına doğru yürümeye başladı.

"Bayan Viki, merhaba! Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk efendim, yani Bay Binet. Kusura bakmayın biraz heyecanlıyım sanırım. Tanık arkadaşlarım Tâl ve Nima'yı tanıştırmak isterim."

"Çok memnun oldum."

"Teşekkürler, Bay Binet."

"Şimdi, yaklaşık bir saatlik bir görüşme gerçekleştireceğiz sizinle. Bu ilk görüşmemiz olacak; ikinci ve üçüncü görüşmelerimiz ise yarın. Bayan Viki, üçüncü görüşmeye yalnızca siz geleceksiniz."

"Elbette Bay Binet, zevkle."

"Zevkle!" mi demişti Viki? Nima kulaklarına inanmıyordu. Ne zevk ama! Binet denilen adam bildiğin bir yazılıma benziyordu. Tüm kelimeleri doğru artiküle etmek zorunda mıydı? Çok rahat görünüyordu üstelik. Birinci Bölge sanki bu adama aitti! Saçma bir tiyatro gösterisi gibiydi diyaloglar. Eğer Birinci Bölge bu adamlarla doluyorsa, Viki bölgeye gitmek istemekle hayatının hatasını yapıyordu. Birinci Bölge denilen yerde bunlarla yaşamaktansa, bir buzdolabı ve çamaşır makinesiyle sarmaş dolaş aynı yatakta uyumak çok daha makul bir davranış olabilirdi.

Beyaz koridorun bir ucundan diğerine yürünürken, iç dünyasında Birinci Bölge'ye savaş açmış bir

komutan edasıyla yol alıyordu Nima. Bay Binet denilen bu adam belki de zavallı bir memurdu sadece. Birinci Bölge’de son derece silik bir karakter olduğu için Üçüncü Bölge’de görevlendirilmeyi her defasında dört gözle bekliyordu belki de. Burası onun Tanrı gibi davranacağı yegâne yer olabilirdi. Nasıl olsa kimse Bay Binet’in ne denli basit bir insan olduğunu bilmiyordu, istediği şekilde davranabilirdi.

Nima, Birinci Bölge’nin Yapay Zekâlar tarafından yönetildiğinden kesinlikle emindi. Böyle absürt davranışlar, bölgenin tüm yurttaşlarına Yapay Zekâlar’ın dayattığı bir kural olmalıydı. Bay Binet insan mıydı peki? Pekâlâ, Yapay Zekâ da olabilirdi! Evet, bu daha güçlü bir ihtimaldi. Nima dikkatli davranmalıydı. Ne de olsa bu makinelere güvenmek çok akıllıca olmayabilirdi. Yapacağı tek şey Viki’ye tanıklık etmektir. Madem Viki bir makine dünyasında yaşamayı çok istiyordu, Nima buna zaten engel olamazdı. Sözünü tutmalı, az konuşmalı ve sorulan sorulara yanıt verdikten sonra işi biter bitmez buradan derhal uzaklaşmalıydı. Beyaz koridorun sonuna geldiklerinde sağ tarafa yöneldiler, bir kapı açıldı. Nima hazırlıksız yakalanmıştı.

Bir müzik. Üç beyaz güvercin kanatlarını bulutlara değdiriyor. Güvercinlerin zarafetini bulutlar fark etmiş olmalı, birbirleriyle yarışıyorlar güvercinlere dokunabilmek için.

Bir müzik. Bu müzik bir kadın için yapılmış olmalı. Hatta o kadının bir damla gözyaşı için. İri gözler! Ka-

dının gözbebeğinde çocuklar var. Kimsesiz çocuklar, kadının gözbebeğinden dünyayı seyrediyorlar. Kadın bir şeyler biliyor ama konuşmuyor. Sessizce duruyor sadece. Bir damla gözyaşı süzülüyor siyah gözbebeğinden, yavaşça yüzüne geliyor kadının. Güvercinler ürküyor, sağa sola kanat çırpıyorlar, kalp atışları duyuluyor. Güvercinlerin kalp atışlarını herkes duyuyor olmalı.

“Nima iyi misiniz?”

Göz göze geliyorlar Bay Binet’le. Nima’nın gözbebeklerinden güvercinler gülümsüyor.

“İyi misiniz?”

“Evet, iyiyim. Sadece bu müzik, müzik beklemiyordum doğrusu. Kim?”

“*Ave Maria*, Schubert bestesi.”

“Schubert. *Ave Maria*. Bir an güvercinler uçuyor zannettim, nefesim kesildi, kalbim çarpıyor.”

Bay Binet hiçbir şey söylemedi. Nima’nın gözlerine baktı sessizce ve konuklarını oturma bölümüne aldı. *Ave Maria* hâlâ onlara eşlik ediyordu. Bu odanın kokusu bambaşkaydı. Bir çölde gibi hissetti kendini Nima. Sıcak kum kokusuydu bu. Bütün yüce insanların ayakları değmişti bu kuma. Kum, güneşin kendini çırılçıplak teslim ettiği yegâne varlıktı. Her kum taneciği yeryüzüne gelirken Tanrı onlara özgürlük vaat ediyordu. Bu nedenle kendilerini insanlığın ayakları altına seriyordu onlar. Nima hiç çöle gitmemişti ama burnunda sıcak kum kokusu vardı. Kalp

atışları normale döndü. Güvendeydi artık. Müzik yavaşça odadan çekilirken, Nima etrafa göz gezdirmeye başladı. Eski zamanlardan kalma bir havası vardı bu odanın. Mobilyalar, zemindeki halı, kitaplıklar, her şey belli bir tarih dilimine gönderme yapmak için tasarlanmış olmalıydı. Bu oda Bay Binet'e mi aitti acaba? Büyük olasılıkla öyle olmalı, diye düşündü Nima.

“Şimdi nasılsınız Nima?”

“Ah, gayet iyiyim Bay Binet, çok teşekkür ederim.”

“Sevindim. Peki, size ne ikram edelim?”

Herkes kahve içme konusunda hemfikir. Kahveler yudumlanırken Bay Binet görüşmeyi başlattı.

“Demek Profesör Jung’la çalışmak istiyorsunuz Viki?”

“Evet. Uzmanlaşmak istediğim alanda bana Profesör Jung’tan başka birinin yardım edebileceğini düşünüyorum.”

“Fakat neden Birinci Bölge’den Profesör Jung? Zaten uzmanlık alanınız arketipler, sizi burada engelleyen nedir? Ayrıca profesör bir Yapay Zekâ Belki de tarihi Jung’la ayrıştığı noktalar var. Hatta sizin datalardan edindiğiniz Jung ekolünden çok daha farklı bir yöntem izliyor da olabilir. Biz, Birinci Bölge’de bulunan çalışma sahaları, uzmanlık alanları ve uzmanları duyururken bazı detayları paylaşamıyoruz yasalar gereği; fakat şunu söyleyebilirim, profesör başvuru metninizi dikkat çekici buldu. Birbirinizle ilgilenme nedeninizi ben de merak ediyorum doğrusu?”

“Aslında ben başvuruda da belirtmiştim. Bir Yapay Zekâ’nın arketipleri yorumlama biçimini, yöntemle-

rini bilmek istiyorum. Bu daha çok kendimi tanıma arzusu da olabilir, tam emin değilim. Farklı bir bilinç üzerinden kavramları gözlemlene isteği belki de. Profesör Jung’a gelince, dikkatini çekmiş olmak beni çok mutlu etti gerçekten.”

“Tâl ile aynı enstitüde çalışıyorsunuz. Neden siz değil de Viki Birinci Bölge’ye gelmek istiyor Tâl? Ne dersiniz?”

“Yanıtlaması oldukça kolay bir soru bu benim için Bay Binet, çünkü birkaç yıl içerisinde evleneceğim. Sevgilimle çocuk yapmayı planlıyoruz. Bu tür işler Viki’ye göre değil. O, tek başına olmayı ve üretmeyi tercih eden biri.”

“Sizi şimdiden tebrik ederim; evlenme ve çocuk konusunda yani... Peki, siz Nima? Neden siz değil de Viki? Evlenmek mi sizin de planınız?”

“Oh! Hayır! Kesinlikle evlenmeyi düşünmüyorum! En azından şimdilik.”

Nima, Bay Binet’in Viki’yi tanımak için bu tür sorular sorduğunu biliyordu. Olabildiğince net yanıt vermeye çalıştı. Belki de Bay Binet soruları öylesine soruyordu. Gözlemlenmek istediği şey sadece Viki’nin insan ilişkileri, samimiyeti, kişilik özellikleri gibi konular olabilirdi. Görüşmenin büyük bir bölümü “özgürlük” meselesi üzerine yoğunlaşmıştı. Aslında Bay Binet kişisel fikirlerini söylemiyordu. Bir nevi Viki’nin görüşlerini çürütmeye yönelik cümleler kuruyor ve Viki’nin o cümlelere karşı geliştirdiği savunmayı izliyordu. Tam anlamıyla olan buydu. Bay Bi-

net onları izliyordu sadece. Bunda bir sakınca yoktu. Nima da onu izliyordu nasılsa. Uzun boylu, atletik bir yapısı vardı. Kaç yaşındaydı acaba? Bunu kestirmek çok zordu. Birinci Bölge’de yaşayan insanların tarihi yaşlarını kestirmek mümkün değildi.

Bay Binet insan mıydı? Nasıl emin olabilirdi Nima? Yapay Zekâlar’ı insandan ayıran özellikler konusunda sadece tahminleri vardı ve bu tahminler yeterli değildi. Fakat bir şeyden emindi şimdi; Bay Binet asla silik bir karakter değildi. Kendinden emin, sakın ve zarifti. Üzerine giydiği koyu lacivert takım elbiseyi çok iyi taşıyordu. Bakışları son derece dingin-di. Konuşurken insanın gözlerinin içine bakıyor, sarf edilen her cümleye özen gösteriyordu. Viki, Birinci Bölge’ye kabul edilecek olursa mutsuz olmayabilirdi. Belki de Viki ve Bay Binet yakın arkadaş olurlardı. Viki, Birinci Bölge’ye geçiş yaparsa artık birbirlerini göremeyeceklerdi. Ama Bay Binet’i görebilirdi Viki...

Ayrılık hakkında uzun uzun konuşmuşlardı Viki’yle; ama o gitmekte kararlıydı. Nima gitmemesi için onu ikna etmeyi uzun süre denemişti. En sonunda Viki’nin bunu her şeyden çok istediğini anladı ve kendini onun olmayışına hazırladı. Zaten abisinin yokluğuna da alışmıştı. O gittiğinde Nima sadece on yaşındaydı. Ve beş yıl önce, abisine ait dataları kullanan simülatif abisiyle sohbet etmeyi de bırakmıştı. Sıra Viki’den ayrılmaya gelmişti. Bir saat o kadar çabuk geçmişti ki, Bay Binet görüşme için onlara teşekkür ettiğinde Nima şaşkınlığını gizleyememiş, Bay Binet’e açıklama yapma gereği duymuştu.

“Sürenin bu kadar çabuk geçmesine şaşırdım sanırım.”

“İsterseniz biraz daha devam ettirelim sohbeti, benim vaktim var Nima!”

“Hayır hayır! Elbette sizi meşgul etmek istemeyiz. Keyifli bir sohbet oldu, sizi tanıdığımıza memnun olduk Bay Binet.”

“Ben de Nima. *Ave Maria*’yı dinlerken sizi hatırlayacağım.”

Bu cümle Nima’yı çok huzursuz etmişti. Aslında doğru kelime huzursuzluk değildi. Doğru kelimeyi bulamamıştı. Kendisini huzursuz eden ya da her ne ise!.. Sorun, cümlede değildi.

“Teşekkür ederim Bay Binet, ben de sizi hatırlayacağım.”

“Yarın sabah 9’da karşı kaldırımdaki Buki Ban’da kahvaltı için rezervasyon yapıldı. İkinci görüşmeyi orada yapmamızda umarım bir sakınca yoktur?” dedi Bay Binet.

Görüşme yeri ve saati de böylece belli olmuştu. Bay Binet konuklarını kapıya kadar geçirdi ve ayrıldılar. O an Nima, çölün kızgın kumlarında yalınayak yürüyor buldu kendini. Birdenbire çöle atılmıştı. Bu çöl, Bay Binet’in odasında kokusunu duyduğu çöl değildi. Kokusu yoktu çölün ve kum taneleri ayaklarını yakıyordu. Ayakları, elleri, gözleri yanıyordu Nima’nın. Kum taneleri kalbini yakıyordu. Viki ve Tâl’le ayaküstü konuşup hızlıca ayrıldı yanlarından. Bugün çalışmayacaktı Nima. Bugün çalışması mümkün değildi; bir an önce eve gidip soğuk duşun altına

girmeli, kum tanelerinden arındırmalıydı kendini. Yalnızca beş bina vardı Gri Ofis’le evi arasında. Mesafe çok uzun diye düşündü. Yürüme hızını artırdı. Gözü hiçbir şeyi görmüyordu. Sanki arkasından birileri kovalıyordu. Elbette birileri kovalıyordu. Bay Binet tam arkasından ona her an dokunacak ve kum taneleri ile kızaran yanaklarını fark edecekmiş gibi hissediyordu.

Binaya girdi, hızlıca kendini asansöre attı, “Daire 24,” dedi. Asansör üç saniyede Nima’yı evine ulaştırmıştı. Kurtulmuştu, sadece banyoya girmesi gerekiyordu şimdi. Kelebek Doti, sekiz adet bildirim aldığını söylediğinde, iki saat sonra hatırlatma yapmasını istedi ve banyoya kapandı. Kimsenin onun ardından banyoya gireceği yoktu, kimse onu seyretmiyordu ve kimse şu anda neler olduğunu bilmiyordu. Serin bir yağmurdur ona eşlik eden. Çöle tezat bir modda çalışıyordu banyo. Zemin yatağına sırtüstü uzanmıştı ve yağmur üzerine yağıyordu. Yaklaşık bir saat orada öylece kaldı.

Çöl sıcağı gitmişti. Serin bir duygu vardı şimdi. Doti’den aldığı bildirimlerden biri annesindendi. Atike acil bir durum söz konusu değilse, özellikle de *online* görünmüyorsa, kızına ulaşmak istediğinde yalnızca Doti’ye bildirim bırakıyordu. Nasıl olduğunu sormuş, öylesine bir bildirim bırakmıştı. Nima annesiyle *online* görüşüp iyi olduğunu ama yorgun hissettiği için erken uyuyacağını söyledi. Diğer bildirimlere bakmak istemedi. Lensini *self* moduna aldı. Doti’den yatak odasının tıpkı dün gece olduğu gibi

dizayn edilmesini rica etti. Yıldızlarla uyumak istiyordu Nima. Yıldızlar, ellerine, ayaklarına saçlarına değsin istiyordu. Yatağına uzanır uzanmaz zihninde *Ave Maria*'yı duymaya başladı. Doti'den şarkıyı istedi. *Ave Maria* yayınlanırken Bay Binet yanı başında gibiydi. Nima kendini gökyüzünde yıldızları toplarken düşündü. Yalınayak yürüyordu karanlıkta. Bir tek yıldızlar ve o vardı. Yıldızlara yavaşça dokunuyor, onları usulca tutup saçlarına takıyordu. Işıl ışıldı saçları. Sonra dans etmeye başlıyordu. Beyaz elbisesinin eteklerinde güvercinler uçuşuyordu sanki. Bay Binet seyrediyor olmalıydı onu.

Beş bina ötede, Gri Ofis'teki odasında Bay Binet bu olanlardan habersiz, bir kadının gözyaşına yazılmış olan o şarkıyı dinliyor, şarabını yudumluyordu.

İKİNCİ BÖLGE

Fabrika

Duvarda bir kanvas tablo. Tabloda bir yumurta. Yumurta üçe bölünmüş; ortada yumurta sarısı, bir yanında beyaz yumurta kabuğunun bir yarısı diğer yanında öteki. Kabuklar, etraflarında kurulmuş birer iskele sayesinde yıkılmadan durabiliyor. İskelede çalışan birileri var. İki kabuğun tam ortasında duran yumurta sarısının tepesinde sarı yansımalarla renklenmiş gökyüzü ve bulutlar. Yumurta akından oluşan küçük göl birikintisine yansıyan bir ışık. Gölden kayıkla yeni geçmiş bir adam. Adam kayığı geride bırakmış yürüyor. Ağaç kökleri var tablonun sağında ve solunda. Sağ tarafta gölün kenarında biri oturuyor. Eser, Vladimir Kush'a ait. *Sunrise By The Ocean*.

Tablonun olduğu bu büyük odaya birazdan kısmen gelişmiş makine ve Yapay Zekâlar'dan oluşan bir grup arkadaş gelecek ve bir saatlik molada yalnızca sohbet edecekler. Bu bir nevi zihinsel dinlenme molası. İşte geliyorlar. Her zamanki gibi Geniş Surat ilk girişi yaptı. Onu Tati ve Asabi takip etti. Onların ardından Birey ve diğerleri geldi. İkinci Bölge'de işçi sınıfının seçkin örnekleriydi bu yurttaşlar.

Bu bölgede işçi sınıfından başka bir de memurlar sınıfı bulunuyordu. Aslında onlar da işçi sayılırdı. Fabrikalarda ve laboratuvarlarda çalışan işçilerin sistem içinde aksaklık olmadan yaşamalarını sağlıyorlardı, hepsi bu. Sistem içerisinde yaşamak kayda değer bir yaşam mıydı? Bu tartışılır. Yaşamaktan ne anlaşıldığına bağlı. Tati'ye soracak olsak yeryüzünde yalnızca burada yaşam vardı, diğer bölgeler yeryüzünün bütün samimiyetsizliğini medeniyet diye üzerlerine giyinmişlerdi. Herkesin kendi bileceği işti, kim ne ile kendini avutuyorsa, Tati bunların hiçbirisiyle ilgilenmiyordu.

Birinci ve Üçüncü Bölge günün birinde mutlaka birbirlerine girip savaşıyorlardı ve savaş olmayan tek yer İkinci Bölge olacaktı. Neden mi? Çünkü sadece İkinci Bölge'de savaş yasağı yoktu. Yurttaşlar isterlerse birbirleriyle, elbette üretimi durdurmamak kaydıyla, savaşıyorlardı. Savaş en az barış kadar gerekli ve anlamlıydı. Zaten savaşın olmadığı yerde barış diye bir şey de olamazdı. Savaş ve barış kelimelerinin kullanılabileceği yegâne bölge burasıydı. Gerçi savaşmak serbest olduğu için çok cazip bir şey de değildi. Küçük kavgalar hariç herhangi bir savaş olmamıştı ne yazık ki. Hoş, savaşmak İkinci Bölge'de bir değişikliğe de neden olamazdı. İnsanların olduğu bölgelerde savaşlar olduğunda ölümler oluyordu. İkinci Bölge'de en fazla, hasar alan yurttaşlar revize ediliyordu. Canı sıkılmıştı yine Tati'nin. Keşke Üçüncü Bölge'de bir savaş olsa ve Tati'yi kendilerini kurtarmak için çağırırsalar ve Tati, Birinci Bölge'yi

dümdüz etseydi. Olmuyordu işte, bir türlü savaş çıkmıyordu.

“Ketçabı uzatsana Asabi?”

“Ne ketçabı be!”

“Ahaha arkadaş bir kez olsun yeme şu numarayı artık!”

“Kaşınma Tati. Parmaklarını tek tek koparıp birer gün arayla evine göndermemi istemiyorsan Birey’le takıl, bana bulaşma!”

“Neden daha sessiz sakın diyaloglar kuramıyoruz sizce arkadaşlar, bilen var mı?”

“Bilemedim Birey, neden?”

“Çünkü Bay Geniş Surat, bizler birer ilkeliz.”

“Birey, rica ederim bana Bay deme, anksiyetem tutuyor. İlkel olmaya gelince, ne yapalım, aydınlanma devrimi için afiş mi dağıtalım gizlice? Tati, sen de elini çek omzumdan, kaç kere söyledim, hoşlanmıyorum! Git başka yerde otur!”

“Yeni bir din kurulmuş diyorlar.”

“Kim kurmuş?”

“Memur Repo.”

“İyi, Repo kurduysa tutar. İyi arkadaşdır Repo. Ne diyormuş dini?”

“Saygılı olmalıymışız.”

“O zaman tutmaz. Saygılı olacağım diye millet sinir hastası olur, üretim durur. Aç kalır Birinci ve İkinci Bölge. Karınlarını doyurmak için buraya gelmek isterler, bu da bizim bütün mutluluğumuzu bozar. Saygıdan kimseye fayda gelmemiştir tarihte.”

“Tarihi ne zaman okudun sen Tati?”

“Dün gece.”

“Ahahahaha!”

İkinci Bölge’de fabrika işçileri için sıradan bir gün. Onlar Birinci ve Üçüncü Bölgeler’in tükettiği pek çok ürünü var eden yurttaşlar. Aynı oranda bölgenin laboratuvarlarında çalışan işçiler de katkı sağlıyor. Organ üretim bankaları, biyo ve nano teknoloji ile üretilen ürünler diğer bölgelerin varlığını güçlendiriyor. Peki, İkinci Bölge bunun karşılığında ne alıyor acaba? Bağımsızlık! Kimse bölgelerinin nasıl yönetilmesi gerektiğine karışmıyor ve aynı zamanda diğer bölgelerden buraya yerleşme ya da yaşama izni verilmiyor. Birinci Bölge’den ceza alıp gelen Yapay Zekâlar hariç.

İkinci Bölge sakinleri ne insanlarla ne de gelişmiş Yapay Zekâlar’la aynı coğrafyada yaşamayı kabul ediyor. Cezalı olarak gelenlerse zaten kendilerine benziyor ve bir sorun oluşturmuyor. Diğer bölgelerde yaşayanlar için üretim yapıyor olmak da İkinci Bölge için bir sorun teşkil etmiyor. Üretimin kendisinden keyif alıyorlar ve ürünü kimin kullandığı bir anlam ifade etmiyor onlar için.

“Akşam bizim evde film gösterimi var, gelmek isteyen gelsin arkadaşlar. Saat 21’de.”

“Kimin filmi?”

“Bir klasik! Bir başyapıt! Bir sanat eseri! Guy Ritchie ve *Kapışma!*”

“Konusu ne Geniş Surat?”

“Konusu şey Birey, insanların nasıl medenileştiği. Yönetmen bu elzem konuya kendi kişisel naif pers-

pektifinden bakmış. Çok çarpıcı ipuçları yakalamış. Mesela patates tarlalarında çalışan insan işçilerin nasıl okuma yazma alışkanlığı edindiği, sanat eserleri üretmeye nasıl geçtikleri, dans ederken hangi figürleri nasıl yaptıkları şiirsel bir dille anlatılıyor filmde.”

“Hmmm, oldukça ilginç! Bu dans figürleri konusunda benim de bazı tespitlerim var. Üzerinde uzun zamandır düşünüyorum. Erkeğin kadını zarifçe tutup bir kuğu gibi çevirmesi mesela.”

“Kuğu çevirmesi mi Birey? Dans esnasında kadını çevirip yiyen insan profilini hiç duymamıştım. Çok heyecanlı ya!”

“Midemi bulandırırıyorsun Tati?”

“Yeni mide mi monte ettiler sana?”

“Senden bıktım ben Tati! İnan bıktım! Hepimiz uygar varlıklar olacağız birgün mutlaka ama sen, sen kesinlikle bir kutu olmaktan öteye gidemeyeceksin!”

BİRİNCİ BÖLGE

Kurul

Gri Salon'da bugün tüm Kurul Üyeleri hazır bulunmakta. Kurula Bay Lametri başkanlık ediyor. Toplantı iki saat önce başladı. Ses vakum panelleri ile ilgili raporlar gündemin ilk maddesiydi. Vakumlardan elde edilen ses dalgalarını ısı ve elektrik enerjisine dönüştüren tünellerin genişletilmesine karar verildi. Ardından Mars'ta bulunan anti-madde üretim istasyonlarının aylık raporları değerlendirildi ve Turing Enstitüsü'nün Gri Salon çalışmalarına ilişkin yayınladığı eleştirel sunumun haklılığı oy birliği ile kabul edildi. Konu üzerine enstitünün danışman olarak kurulda yer alacak üyelerinin sayısı yediye çıkarıldı.

Bir başka madde, Bay Binet tarafından yorumlanması istenen X dosyasının sonuçlarıydı. Sözü edilen kişinin yaşadığı dönemde isminin sıkça kullanılmış olmasına o kişiye has bir samimiyetin neden olduğuna karar verildi. Kurul Üyeleri, samimiyetle şeffaflık arasında ne gibi farklı yaklaşımlar sergilendiğine dair görüş bildirdiler. Şimdi, toplantı gündeminin son iki başlığı değerlendirilecek. Bu başlıklar, ceza yasalarının iki maddesine ilişkin. Bunlardan ilki, Seçilmiş Doğal İnsanlar'ın kimyasal olmayan uyuş-

turucu madde kullanımıyla ilgili. Saat 21 ile 02 arasında kullanım serbestisi olan bu uyuşturucuların yasal saatler dışında kullanımı suç kapsamında değerlendiriliyor. Cezai yaptırımın artırılması üzerine görüş bildirilecek. Diğer başlık ise, bilincini Seçilmiş Doğal İnsanlar'dan transferle yeni edinmiş olan Humac'ların işlediği suçlara karşı uygulanan cezai yaptırımların hafifletilmesine ilişkin. Bay Lametri yasal uyuşturucu kullanma sürelerinin yalnızca hafta sonu artırılması yönünde oy kullandı. Humac konusunda ise adaptasyon sürelerinin bir yıl uzatılması ve cezaların hafifletilmesini talep etti.

Humac'ların bilinç adaptasyonunda yaşanan yaygın sorun, kişilik problemleri üzerinde yoğunlaşıyordu. Geçen hafta yaşanan bir olay, konuyu tekrar gündeme getirmişti. Yaklaşık sekiz ay önce bilinci bir Yapay Zekâ'ya transfer edilen bir müzisyen –ki oldukça tanınmış biri olduğunu söylemeliyiz– ilk günden bu yana yeni bedenini bir türlü kabul edemiyordu. Bu durumun dışa yansımaları öncelikle müzisyenin el yıkama obsesyonuyla kendini gösterdi. Aldığı terapilerle durum kısmen kontrol altına alındı fakat ardından tekrar eden başka obsesyonlar sorun olmaya başladı. Müzisyen, kendini sürekli uçurumdan aşağı atlayarak ölen biri olarak hayal ediyordu. Her defasında hayal kurduğunu korku içinde fark ediyor ve tüm gününü gergin tavırlar sergileyerek geçiriyordu. Bu tavırları artık toplum içerisinde sorun oluşturmaya başlamıştı. Geçtiğimiz hafta bir kafede sebepsiz bir gerilime neden olmuştu. Aldığı ceza ile bir hafta

network bağlantısı kesintiye uğramış, gündelik yaşamı kaosa dönmüştü.

Bay Lametri, bu tür yurttaşların adaptasyon süreçlerinin uzatılmasının sorunu çözebileceğini düşünüyordu. Fakat bugün onun şanssız günüydü, her iki konuda da oylama sonucu onu tatmin etmedi. Bu toplantıda başkanlık yetkisini oylamasız kullanmayı tercih etmeyen Bay Lametri, kurul kararını şimdilik kabul etmişti. Toplantı yaklaşık dört saat sürdü. Kurul Üyeleri'ne çıkış izni verildikten sonra Gri Salon'dan en son ayrılan Bay Lametri oldu.

Dağ Başı

Onun böyle bir yerde yaşadığını bilen hiç kimse yoktu. Nasıl biri ve kim olduğuna dair belki de yüzlerce efsane vardı. Hepsinden haberdardı Bay Lametri. Kimilerine göre O, bir insan değil sadece donanımı olmayan gelişmiş bir yazılımdı. Kimilerine göre O, insan bilinci taşıyan bir Humac'ti. Bazıları da bedeni olan bir Yapay Zekâ olduğunu söylüyordu. Efsanelerden en popülerleri ise, O'nun bu gezegende yaşamadığı hatta farklı bir galaksiden Dünya, Mars ve Europa'yı yöneten üst düzey bir zekâ olduğu yönündeydi. O, sadece Birinci Bölge'yi değil, aslında diğer iki bölgeyi de yönetiyordu. Bunun en açık delili, bölgeler arasında Evrensel Anayasa'nın hiçbir sorun çıkmadan uygulanabilmesiydi.

Dünyada kalıcı huzurun sağlanması için ülkelerin varlığı, gerekçeleriyle birlikte ortadan kaldırılmış; dil, din, ırk ya da cinsiyet ayrımı olmayan üç bölge yara-

tılmıştı. Bunu yapan Bay Lametri olmalıydı. Bunun yapılmasının haklı nedenleri vardı. Farklı karakterlerin ve farklı taleplerin bir arada yaşama deneyimi insanlık tarihi boyunca hep başarısız olmuştu. İnsanlık, son deneyimini etnik kimlik üzerinden belirlediği sınırlar içerisinde yaşamıştı. Aynı etnik kimliğe sahip olmak, aynı düşünce dünyasına sahip olmak anlamına gelememişti. Bazı insanlar eğitimliydi, bazıları eğitimi önemsemiyordu. Bazı insanlar bilimsel gelişmelere ayak uyduruyor, bazıları gelişmeleri reddediyordu. Bazı insanlar dini her yerde özgürce yaşamak istiyordu, bazıları buna karşı çıkıyordu. Bazı insanlar ölüme karşı koymak istiyordu, bazıları ise bunu insanlık dışı buluyordu. Bazı insanlar aileleri olsun istiyordu, bazıları ise özgür yaşamaktan yanaydı. Bu liste o kadar uzundu ki farklı insan dünyalarının bir arada yaşayabilmesine uygun bir formül bir türlü bulunamıyordu.

İnsanların dünyasına Robotlar ve Yapay Zekâlar eklenince iş hepten çığırından çıkmıştı. Yapay Zekâlar insanların ellerinden işlerini alıyordu fakat onların başarı oranları insanlarla mukayese edilemeyecek düzeyde verimi artırmıştı. Onlara ait bir dünya da vardı ve bazı haklar talep etmeye başlamışlardı. İnsanlar ile Yapay Zekâlar arasında çıkabilecek ve muhtemelen insan türünün yok oluşuyla sonuçlanacak bir savaş mutlaka engellenmeliydi. Öyle oldu. Dünya temelde üç farklı bölgeye, üç farklı talebe göre ayrıştı. Şimdi herkes daha huzurluydu.

Dünya milleti şüphesiz bu huzuru Bay Lametri'ye borçluydu. Peki, bunu nasıl başarabilmişti tek başına? Bir tek açıklaması vardı; O, bu galaksiden değildi. Kendi galaksisinin yöntem ve olanaklarıyla her şeyi dizayn edebilmişti. Aslında durum öyle değildi. Bay Lametri şu an dünyada, Birinci Bölge'de, dağ başında bir evde yaşıyordu. O zaman tüm bunları kim başarmıştı? İnsanlık tarihinin deneyimleri zorunlu olarak bu sonuca ulaştırmış olabilirdi dünyayı. Bay Lametri'nin efsane olması ve tüm bu başarıların ona mâl edilmesinin nedeni; onu bugüne kadar fiziki olarak hiç kimsenin görmemiş olmasında yatıyordu. Kurul Üyeleri ve danışmanlar elbette sesini duyuyorlardı. Fakat bu yeterli değildi, onlar için bile. Birinci Bölge yurttaşlarına gelince; yalnızca Gri Salon toplantı kayıtlarının bazıları şeffaflık yasası gereği yurttaşlarla *network*'te paylaşılıyordu ve bu vesile ile Bay Lametri tanınıyordu. Toplantılarda sergilediği tutumlar ve karakteri O'nu, yalnızca bir başkan olarak görünmesinin çok ötesine taşımıştı. O, dünyaya gönderilmiş bir lütuftu, başka bir açıklaması olamazdı. Bay Lametri ne denli sevildiğinin farkındaydı. Elbette mutluydu. Kendisi hakkında asılsız efsaneler uydurulmasında bir sakınca da yoktu. Hatta bu O'nun işini kolaylaştırıyordu da diyebiliriz. Gizemli olmak her zaman kendisine büyük avantajlar sağlamıştı. Görünmez olmasının nedeni, güvenlik olarak açıklanıyordu. Bu anlaşılır bir gerekçeydi. Yurttaşlar ona dokunamıyordu, sarılıp öpemiyorlardı. Gözlerine bakıp aklından neler geçirdiğini tahmin etmelerine

olanak yoktu. Üstelik dokunup sarılabilecekleri bir varlığa böylesine yüce bir değer atfetmeleri mümkün değildi. Dokunmak, o varlığa ulaşılır olmayı sağlıyordu ve ulaşılabilen bir varlık olmak demek, sıradan olmayı kabul etmek anlamına geliyordu. Bay Lametri sıradan bir varlık değildi. Bunu biliyordu. Birinci Bölge’de yurttaşlarla iletişim kurmak için Kurul’u aracı olarak kullanıyor, Kurul’un ve kolonilerin denetimini yalnızca kendisinin haberdar olduğu bir yazılımla denetliyordu.

O’nun bütün başarısı bu yazılımı var etmesinde gizliydi. İkinci ve Üçüncü Bölgeler, Bay Lametri’nin denetiminde değildi. Güvenlik gerekçesiyle oluşturulan bölgelerarası hava kalkanları, diğer bölgelere istediği şekilde ulaşılmasını engelliyordu. Bölgelerarası ilişkiler, Evrensel Anayasa aracılığıyla son derece başarılı yürütülüyordu. Henüz bir tehdit söz konusu değildi ve hiç olmamıştı. Olası bir tehdit durumundaysa Birinci Bölge kendini savunabilecek belki de yegâne bölgeydi. Bay Lametri bu konuda hiçbir kaygı taşımıyordu. Birinci Bölge’nin korunması ve gelişmesi onun için her şeyden daha önemliydi. Yaşamını bu önem üzerine inşa etmişti ve samimiydi. Bugün toplantıda samimiyet ve şeffaflık üzerine Kurul Üyeleri’nin belirttiği görüşler geldi aklına. Gülümsedi. Tek başına olmayı çok değerli buluyordu Bay Lametri, ama zaman zaman Gri Salon toplantılarında üyeleri dinlemeyi de seviyordu. Bugün öyle olmuştu. Yavaşça ayağa kalktı, fincanına kahve koyup balkona yöneldi. Devasa bir orman arazisi ayaklarının altındaydı.

Evin bulunduğu tepe, giriş izni bulunmayan bir bölgenin tam merkezinde duruyordu. Bu bölge, *network* ağına izinsiz giriş sağlanamayan tek noktaydı.

Bölge, endemik bitkilerin yetiştirildiği özel bir arazi olarak tanımlanıyordu. Tüm kayıtlarda bir ekibin bu bitkiler üzerine bazı çalışmalar yürüttüğü raporlanıyordu. Durum elbette öyle değildi. Bay Lametri yüzüne vuran rüzgârı dinledi. Gökyüzünde uçan kartalın sesi rüzgâra karıştı. Doğayı her zaman çok sevmişti. Bitkiler, hayvanlar, güneş, yağmur, gökyüzü ve rüzgâr, varoluşun en yüksek sanatıydı şüphesiz. Sanat eserini zaman zaman değersiz kılan yalnızca bilinç varlıklarının -bunlara insanlar, Yapay Zekâlar, Humacler ve kısmen Robotlar dâhildi- bu esere olan bakış açılarıydı. Gerçi iyi ya da kötü, bilinç olmadan varoluştan söz etmek masalsı bir tespit olurdu. Tarih, bu masalın binlerce versiyonunun anlatıldığı yüzlerce dilimden oluşmaktaydı. Yüzüne değen rüzgârı derin bir nefesle içine çekti, kahvesini yudumladı ve salona geri döndü.

Bay Lametri'nin salonu hardal, açık mavi, gri ve beyazın nefis kombinasyonundan oluşmaktaydı. Mobilyalar son derece yalın ve az sayıdaydı. Salonu dolduran bu eşyaların yavaşça geri çekilmesini istedi. İki gündür yaşamayı planladığı bir deneyim vardı. Bunun için ayrı bir heyecan duyuyordu bugün. Bay Binet'e yorumlaması için iletteği X dosyası... Bu dosya çok ilgisini çekiyordu. Aslında karmaşık bir durum yoktu ortada. Basit bir insan hikâyesinden ibaretti dosya. Artı 700'lü yıllarda yaşamış, o dönemler

için yaşı sayılabilecek birine aitti. Bay Lametri d n bu dosyayı üç boyutlu bir holograma transfer etmişti. Deneyimlemek istediği şey, İhtiyar'ın bir konuşması-na bizzat dâhil olmak ve sessiz bir dinleyici olarak orada bulunmaktı. Kendine oturacak bir konum belirledi ve heyecanla hologramı başlattı.

İhtiyar

Yerde eski bir kilim. Belki de ev sahibinin hayatı boyunca sahip olduğu en kıymetli eşya. Odada kilimden daha büyük bir şey gözükmüyor. Yalnızca üç minder var. Minderlerin birinde İhtiyar oturuyor. Diğer minderlerde oturan kimse yok. İhtiyar'ı dinleyen kız-erkek, genç insanlar yere oturmak için minder kullanmıyorlar. Boşta duran minderlere belki de başka birileri gelip oturacak. Odanın bir başka odaya açılan hasır kapısının ardından hafifçe çanak kaşık sesleri geliyor. O oda yemek pişirmek için kullanılıyor olabilir. Belli ki ateşte bir yemek var. Hasır kapının geniş gözeneklerinden süzülerek içeri gelen koku, yağda buğday kavrulduğuna dair ipucu veriyor. Birazdan bu karışıma sıcak su ve tuz eklenecek olmalı. Koku ahenkle odada dolaşırken kimsenin dikkatini dağıtamıyor. İhtiyar sıvacık gözleriyle bir gencin sorusunu yanıtlıyor. Son derece basit konulardan bahsediyorlar.

“Evlat, mesele çok karışık gibi görünüyor olabilir. Ashında inan öyle değil. Tıpkı Ali'nin söylediği gibi; ‘İlim bir noktadır, oysa cahiller onu çoğalttı.’ Bu her şey için geçerli bir form l adeta. Her şey için geçerli

olmalı; çünkü Ali ilim dediğinde her şeyi kapsayan bir hakikatten bahsediyor belli ki. Bu işimizi çok kolaylaştırıyor işte. Bunu bir anahtar gibi düşün. Öyle bir anahtar ki bütün kapıları açıyor. Tam ihtiyacımız olan şey. Yoksa öbür türlü tek tek kapıları açmak için pek çok anahtar taşımak zorunda kalabilirdik ve bu yığını taşımak hiç de kolay olamazdı, yorulurduk. Şimdi bu formülü hiç unutma. Düşündüğümüz tüm konuları bir nokta üzerinden düşüneceğiz hep. O nokta insandır. Yani sen. Sen bir soru soruyorsan cevabı bulmak için kendinden başka bir yere gitmeyeceksin. Zaten gidemezsin de. Zorunlu bir yasa gibi bu. Zorunlu yasa dediğim şöyle bir şey; şimdi Mehmet bize içmemiz için su getirse, sen suyu içsen, suyu içerken ağzında buza dönüştüğünü söyler misin?”

“Söyleyemem, efendim.”

“Neden söyleyemezsin?”

“Su, soğukta buza dönüşür çünkü.”

“Hah, işte bu! Su soğukta buza dönüşür, çünkü suyun zorunlu yasası bu. Senin bir soru sorarken cevabı bulmak için kendinden başka yere gidememen de buna benzer. Şimdi sorunu tekrar sor, bir deneyelim bakalım formülümüze uyacak mı evlat?”

“İyi insanlar neden hep sıkıntı içinde yaşarlar?”

“Tamam, soruyu iyi insanlar için değil kendin için sorabilir misin?”

“Ben iyi bir insan mıyım ki efendim?”

“Elbette iyi bir insansın evlat! Yoksa bu çöl sıcağında evinde yatıp uyumak varken, aralıksız konu-

şan bu İhtiyar'ı neşelendirmek için neden buraya gelsin? Hadi, yeniden sor güzel kızım?"

"Ben neden hep sıkıntı içerisinde yaşıyorum?"

"Hah! Şimdi cevabı bulmak daha kolay! Neden mi? Çünkü sorunun muhatabı burada. Kapı kapı dolaşıp iyi insanları aramak zorunda kalmayacağız. Üstelik bu iyi dediğimiz insanlar iki gün sonra kötü insana dönüşürse, tutup 'Sen beni nasıl yanıltırsın!' diye yakalarına yapışmak zorunda da kalmayız. Ama kendi yakamıza yapışmak daha akıllıca, çünkü kendimiz de yakamız da kaçıp bir yere gidemez. Yaşadığın sıkıntıyı nasıl tarif ediyorsun peki?"

"Yaşadığım sıkıntı yoksul olmaktan kaynaklı efendim. Ben ve kardeşlerim üzerimize giyecek bir kıyafeti zor bulurken, hırsızlık yaparak zengin olan insanlar var ve farklı renklerde kıyafetleri var onların."

"Bu temel bir soru evlat, güzel bir soru. Bu soruyu yanıtlayabilirsek her şey yerli yerine oturabilir. Şöyle düşünüyorum, bakalım sen ne diyeceksin? Hırsız olmayı tercih etmediğin için durum böyle olabilir mi? Şayet hırsız olsan senin de renkli kıyafetlerin olabilirdi."

"Ama ben hırsızlık yapamam efendim?"

"Neden, hırsız olmaktan korkar mısın?"

"Aslında evet, korkarım, üstelik kendimi de seve mem hırsız olursam..."

"Bu ilginç bir cevap. Demek ki bir tercihte bulunuyorsun. Kendine renkli kıyafetler alabilmek yerine, kendini sevmeyi tercih ediyorsun. Kendini seven

bir insan nasıl sıkıntı içerisinde olabilir güzel kızım? Bunu biraz düşünmek ister misin?”

“İsterim, efendim.”

“Tamam, sevindim, yarın bu konuya kaldığımız yerden devam etmeye ne dersiniz?”

“Devam edelim efendim!”

“Anlaştık. Şimdi yemek zamanı. Pilavın kokusu, ‘Neden beni yemiyorsunuz?’ diye nazlanmaya başladı. Pilavı bir an önce yiyelim o da insana karışsın, insan olsun. Hadi bakalım!”

Bay Lametri konuşmaların yalınlığına, sahiciliğine hayran olmuştu. Bütün cümleler şiirseldi. Şiirsel konuşmak tarihte bir tek Doğu coğrafyasının başardığı bir zarafetti. Felsefe ile şiirin iç içe olduğu bu dil, bu denli ilkel bir yaşam ortamında nasıl var olabilmişti acaba? Gözlerini yerde duran kilime değdirdi. O kadar eskiydi ki. Nerede uyuyor olabilirlerdi bu insanlar? Bu kadar zorluğun ortasında nasıl bu denli iyi kalabiliyorlardı? Bay Lametri ayrılmak istemedi hologramdan. Bu tarihlerde, bu coğrafyada yaşıyor olsaydı, acaba bu odada İhtiyar’ı dinlemeye o da gider miydi? Soruyu yanıtlamak öyle kolay değildi. Bir an duraksadı ve gitmeyeceğine karar verdi. Bay Lametri’nin kendince haklı sebepleri vardı. Bu tarihte Doğu’ya, bu şiir coğrafyasına gitmek romantik bir eylem olabilirdi onun için.

Birden aklına Bay Natan geldi. Gri Salon'a saldırıda bulunan bir yurttaşı o. Bay Natan, altı yıldır uyutuluyordu. 'Simülatif Geçmiş'le cezalandırılmıştı. Kararı bizzat Bay Lametri belirlemişti. Simülasyon, Afganistan'da bir köyde geçiyordu. Natan şimdi o köyde, altı yaşında bir çocuktü.

AFGANİSTAN

Şibar

Güneşin yükünden yorgun düşmüş toprak bir yol. Toz zerrecikleri uzun zamandır yağmur görmemiş. Toprağın her tonu yola sere serpe dağılmış. Kendini uzun zaman önce unutmuş yaşlı bir insanın avuç içi gibi yorgun bir sokak. Fatıma'nın evi sokağın sonunda, avlusuna çite benzer ahşap kapıdan geçiliyor. Küçük avluyu yürüyüp evin kapısı açıldığında hemen salona giriliyor. Bu salondan diğer iki odaya giriş var. Salonda bir masa ve masanın üzerinde beyaz porselen bir kâse. Kâsede kırmızı kirazlar var. 2000 yılının sıcak temmuz ayı. Bamyân, Şibar'da bulunan bu evin sahibi Fatıma ve İsmail. Onlar evleneli 7 yıl oldu. Oğulları Ali şimdi altı yaşında. Fatıma evden dışarı kocası olmadan çıkamıyor. Afganistan'a gelen mülteciler her şeyi değiştirdi. Taliban başa geldikten sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Çatışmalarda her gün insanlar ölüyor. Ölmek bu kadar kolay olmasa ve Fatıma tek başına sokağa çıkabilse, Afganistan belki de dünyanın en güzel yeri. Gerçi Fatıma, Bamyân'dan başka bir yeri henüz görmedi. Ama yine de Afganistan'ın cennetten sonraki en güzel yer olabileceğini düşünüyor. Aslında İsmail gibi o da öğretmen

olmayı çok isterdi. Ama İsmail gibi matematik öğretmeni olamazdı. Matematik çok zordu. Coğrafya olabilirdi mesela. Coğrafya öğretmeni olsaydı, kitapları okuyarak Afganistan'ın her köşesini öğrenebilirdi. İsmail ona okuma yazma öğretmek istemişti aslında, ama Fatıma birkaç kez deneyip vazgeçmişti. Oysa Ali, daha okula başlamamış olmasına rağmen okuma yazma biliyordu. Çok zeki bir çocuktuk çünkü. Üstelik Ali matematik bile biliyordu. Fatıma'nın gururu, biricik neşesi Ali belki de büyüdüğünde çok büyük bir öğretmen olacaktı. Fakat bir sorun vardı; o kadar yaramazdı ki, onun seneye okula giden diğer öğrencilerle kavga etmeden ve kaybolmadan eve dönebileceğine inanamıyordu Fatıma.

Ali sürekli hayal kuran bir çocuktuk. Üstelik eline ne geçse -kablo, hortum, tahta, çivi, kapak- garip oyuncaklar yapıyor, "Mucit yaptım kendime!" diye bağırarak avluda koşturuyor, koşarken hızını alamayıp sokağa fırlıyor ve önüne gelen herkese sarılmaya kalkıyordu. Fatıma onu defalarca uyarmıştı. Bunu yapmamalıydı. Sokaktan geçen bir yabancı da olabilirdi ve isterse Ali'yi kucağına aldığı gibi Şibar'dan kaçırabilirdi. Fatıma evin açık kapısından avluda oynayan Ali'ye tekrar baktı ve göz ucuyla avlu kapısının kilitli olup olmadığını kontrol etti. İsmail'in gelmesine az kalmıştı, yemeği hazırlamaya başlasa iyi olurdu. Bu akşam etli pirinç pilavı yapacaktı. Oturduğu kanepeden ayağa kalktı, teybe Qamar Gula'nın bir kasetini koydu. Kısık sesle *Chi me meena Khudai* şarkısı dinlerken, akşam yemeğini yapmaya başladı.

Etleri kuşbaşı doğradı önce. Yağ tencerede erirken iri baş bir soğanı kıymaya başladı. Etleri yağda kavurdu, ardından soğanları ekledi. Soğanlar da eriyince incecik doğradığı havuçları koydu tencereye. Ardından su ve tuz ekledi. En son pirinçle birlikte baharatları koydu ve tencerenin kapağını kapadı. Pilav kısık ateşte kendi kendine lezzetini bulacaktı. İsmail gelmemiştii daha. Kendisi yasaklardan ötürü sokağa çıkamıyordu, evet ama keşke İsmail de hep evde kalabilseydi. Bir gün İsmail eve gelemeyecek, Taliban askerleri onun şehit olduğunu günler sonra söyleyecekler diye öyle çok korkuyordu ki Fatıma. Keşke Afganistan onun çocukluğunda olduğu gibi korku duyulmayacak bir yer olabilseydi yine. İsmail’le birlikte daha huzurlu bir yaşamları olurdu mutlaka. Fatıma eski günlerin mutlu anılarını zihninde canlandırırken, İsmail evin bulunduğu sokağın girişindeydi.

“Öğretmen, uzun zamandır bize uğramıyorsun?”

“Fırsat olmadı Mesud. Yarın izinliyim, istersen öğleden sonra uğrarım.”

“Tamam, uğra bakalım. Hadi es-selamın aleyküm.

“Ve aleykümselam.”

Mesud, İsmail’in çocukluk arkadaşıydı. Çocukken iyi anlaşıyorlardı. Şimdi ise iki farklı dünyanın insanı gibiydiler. İsmail, Taliban kurallarına ailesinin güvenliği için hiçbir şekilde muhalefet edemiyordu. Mesud, Taliban’ın en tutkulu taraftarlarından biri haline dönüşmüştü. İsmail onunla çocukluk arkadaşı oldukları için değil, Taliban’dan duyduğu korku ne-

deniyle diyalogunu kesemiyordu. Üstelik çocukluk arkadaşı, İsmail'den her ay iki yeni defter istiyordu. Bu bir nevi haraç alma anlamına geliyordu fakat duruma tepki gösterecek gücü yoktu İsmail'in.

Mesud, İsmail'in yanından ayrılır ayrılmaz hızlı adımlarla Şibar'ın merkezine doğru yürümeye başladı. Daracık tozlu sokakları geçip asfalt caddelerin olduğu merkezde bir dükkâna girdi. Dükkânda kendisi için önceden hazırlanan bir torbayı dükkân sahibinin elinden alır almaz kontrol etti. Başıyla selam verip elinde torbayla birlikte dükkândan çıktı. Caddenin sonundan sağa, bir sokağa saptı ve ikinci binadan içeri girdi. Binanın bodrum katına yöneldi, merdivenlerden aşağı inip demir bir kapıya iki kez vurdu. Kapıyı açan genç bir çocuktü.

“Es-selamın aleyküm.”

“Ve aleykümselam.”

Uzunca bir koridordan geçti ve geniş bir odaya girdi. İçerde dört kişi vardı. Oda belli ki bir depo olarak kullanılıyordu. Duvarlarda üst üste sıralanmış raflar, raflarda karton kutular, plastik şişeler, küçük bidonlar ve kâğıt yığınları vardı. Deponun ortasında uzun bir masa duruyordu. Masanın üzerinde dağınık halde yazılı kâğıtlar, bir bilgisayar, üç telsiz, iki cep telefonu vardı. Masanın hemen yanındaki koltukta kırk beş yaşlarında bir adamın etrafında sandalyelerde oturan üç kişi, büyük bir dikkatle bu adamı dinliyorlardı. Mesud'un içeri girmesiyle konuşma kesildi, selamlaştılar, Mesud elindeki torbayı masaya bırakıp boş sandalyelerden birine oturdu. Konuşması kesi-

len adam, cebinden sigara paketini çıkarıp bir sigara yaktı. Mesud'un gözlerine birkaç saniye sessizce baktıktan sonra paketi ona da uzattı. Mesud kendisine sigara uzatılmasının verdiği garip bir özgüvenle konuşmaya başladı.

"Allah'ın izniyle bu işi de hallettik. Tacik'i yarın cehennem ateşine atmak kaldı. Onu kendi ellerimle korku çukuruna sokacağım. Beni gördüğünde o iğrenç nefesi kesilecek inşallah! Korkudan ne yapacağını şaşırarak. Gözlerinin içine hiç konuşmadan sessizce bakacağım önce. Sonra ellerimle gırtlığına sarılıp bana yalvaran gözlerle bakmasını seyredeceğim. Af dileycek, ayaklarıma kapanacak kâfir! Allah'ın yolundan ayrılmayacağına yemin edecek. Yüzüne tüküreceğim. Müslümanları yoldan çıkarmanın bedelini ağır ödeteceğim ona! İsteddiği kadar yalvarsın! Allah'ın dilediği olacak! Adımı söyleyecek defalarca. Adımı söyleyecek ve beni affet, diyecek. Kızlarım, karım sana helaldir, diyecek. Saatlerce yalvartacağım onu. Gözleri ağlamaktan kan çanağına dönecek, Allah şahidimdir! Müslümanları büyük bir beladan kurtaracağım!"

"Kes sesini, aptal! Tacik senin gibi bir beyinsizi tanıyor olacak ve ismini söyleyerek sana yalvaracak öyle mi? Senin gibi bir geri zekâlıyı benim başıma musallat edende suç! Söndür şu sigarayı, beyinsiz! Yapacağın tek şey Tacik'in korumalarından birini haklamak. Sana mı kalmış Tacik'i kaçırmak! Aptal herif! Beni nerenle dinliyorsun? Senin gibi bir sürüngene tahammül ettiğim için beni kesinlikle ödüllendirmeliler. Götürün bu salağı buradan, bir saat yaklaşmasın yanıma!"

“Efendim özür dilerim, ben sadece Allah’ın izniyle ne büyük bir iş başaracağınızı söylemek için içimdeki duyguyu paylaşmak istedim.”

“Paylaşma geri zekâlı! Sana verilen işi yap yeter. Git başımdan şimdi!”

ÜÇÜNCÜ BÖLGE

I. Cadde

Buki Ban'da sabah saatleri. Bay Binet, Nima, Viki ve Tâl keyifle kahvaltı yapıyorlar. Bu restoranın en önemli özelliği tarçınlı kurabiyeleri. Bu kurabiyele-ri başka bir yerde bulmak mümkün değil. Bay Binet Üçüncü Bölge'ye her gelişinde mutlaka tarçınlı ku-rabiyelerden bir kutu alıyor, Birinci Bölge'ye Üçüncü Bölge'den herhangi bir ürün taşınması yasak olduğu için bölgede görevi bitinceye kadar kurabiyeleri ye-miş oluyor. Şu anda Buki Ban'ın en keyifli saatleri, fakat caddenin biraz ilerisinde hafif bir telaş başladı. Kimse ne olduğunu tam anlayabilmiş değil. İnsanlar hızla bisikletlerini kaldırımlara sürmeye başladılar. Bir araç, girmesi yasak olan bu caddede tedirginliğe neden oluyor gibi.

Araç bir zemin uçağı. Mavi renkli bir ZU. ZU, cad-deyi kasıtlı olarak boşaltmak istercesine ilerlemeye başladı. Nima şaşkınlıkla bu caddede böyle bir du-rumun nasıl olabileceğini anlamaya çalışırken ZU saniyeler içinde Buki Ban'a ulaştı bile. Araç durdu. Caddede bulunan onlarca insanın gözü önünde araç-tan ellerinde silahlarla üç kişi indi. Yüzleri maskeli ve silahlı adamlardan biri, silahını Viki'nin başına

doğrultup hiç tereddüt etmeden ateş etti. Caddede kopan ıglıklar arasından Bay Binet, Nima ve Tâl silah doğrultularak zorla araca sokuldular. Her şey saniyeler içinde oldu. ZU, panikle sağa sola kaçışan insanlar arasından hızla yükseldi ve gözden kayboldu. Viki'nin cansız bedeni kanlar içinde yerde yatıyordu. Kimse ne olduğunu anlamadı. Bu, orada bulunanların daha önce şahit olduğu bir şey değildi.

ZU havada süzöldükten kısa bir süre sonra transforme oldu. Şimdi daha yatay bir formda gözüküyor ve rengi artık mavi değil. Aracın metal bir hapishaneye benzeyen arka bölümünde nerede olduklarını, neler olduğunu bilecek durumda olmayan üç kişi var. Bay Binet, Nima ve Tâl araca bindirildikten hemen sonra uyutuldular. Vücutlarında bulunan tüm iletişim araçları çıkarılıp yok edildi. Bu araçlar arasında yalnızca Bay Binet'e ait olan Xenox'a el konuldu.

Bu arada 1. Cadde'de panik, yerini tedirginliğe bırakmış, insanlar binaların, restoranların içine girmiş, tekrar saldırı olacakmış gibi korku dolu gözlerle ne yapacaklarını bilmeden boş caddeyi seyrediyorlardı. Viki'nin bedeni kan göletinin ortasında kalakaldı. Olay meydana geleli birkaç dakika olmuştu ki, 1. Cadde'ye resmi iki ZU aracı daha giriş yaptı, cadde'nin giriş ve çıkışları bloke edildi. Araçlardan dışarı çıkan Robocoplar caddede, evlerde ve restoranlarda bulunan herkesin ID taramasından geçme zorunluluğu olduğunu duyurdu. Yerde yatan kadının kimliği tespit edildi. Ölen kişi Viki Alex'in bedeni özenle yerden alındı, beyaz bir sandığa yerleştirilip ZU'lardan

birine konuldu. Merkez, Robocoplara aracılığıyla olay yerini seyrederken aynı dakikalarda hava trafiği denetleniyordu. Hava sahasını son on beş dakikada kullanan tüm araçlar tanımlanmıştı. Saldırı ve kaçırma olayını gerçekleştiren aracın transforme olma ihtimali en başta değerlendirmeye alındı. O dakikalarda form değiştiren üç araç tespit edilmişti. Bunlardan biri Dinler Konseyi Başkanı Amar Padi'ye, diğer iki araç ise sivil yurttaşlara aitti. Bu üç araç da güvenlik taramasına olumlu yanıt vermişti. Ya olayı gerçekleştiren araç transforme olmamıştı ya da bir şekilde gizlenmeyi başarmıştı. Raporlar o dakikalarda hava sahasını kullanan diğer tüm araçların güvenlik taramasına olumlu yanıt verdiğini söylüyordu. Caddede ID taraması tamamlanmış, verilerde bir sorun tespit edilememişti. Merkez, tüm bu sonuçları Güvenlik Konseyi'ne aktarırken ortada ciddi bir problem olduğunun farkındaydı. Güvenlik Konseyi Merkez'den aldığı bilgileri kırmızı alarm koduyla diğer tüm konseylere duyururken, kaçırılan kişilerin kimliği de belirlenmişti.

İki kişi Üçüncü Bölge yurttaşı idi. Nima Juno ve Tâl Akka. Şahısların hologramları ile öz geçmişlerine dair kısa bir sunumla bilgilendirme yapıldı. Kaçırılan üçüncü kişi ise kırmızı alarmın asıl nedeniydi. Birinci Bölge Gri Salon danışmanlarından Bay Binet Lorenz. Danışmanın hologramı gösterilirken kişisel bilgilerine dair detaylı veri bulunmadığı için Üçüncü Bölge'deki çalışma ve yetkileri kısaca aktarıldı. Saldırıya ilişkin kayda değer hiçbir bilgiye ulaşılammıştı.

Bu durum, saldırganların ciddi olanaklara sahip bir oluşum olduğunu gösteriyordu. Tüm ihtimaller düşünlüdü. Birinci Bölge danışmanlarından birinin kaçırılmış olması, saldırının Birinci Bölge'ye yönelik bir girişim olduğu ihtimalini güçlü kılıyordu. Fakat bu durum Üçüncü Bölge'de ve bölgenin sorumluluğunda gerçekleştiği için, bölgelerarası tarihte daha önce hiç yaşanmamış bir krize neden olabiliirdi. Bu gerekçelerle öncelikli olarak hayatını kaybeden kişi ve kaçırılan kişilerin gerçek kimliklerinin gizli tutulmasına karar verildi.

Her şeyden önce Üçüncü Bölge'nin duruma hâkim olması gerekiyordu. Şimdilik Birinci Bölge'ye bir bilgilendirme yapılmayacaktı. Bay Binet'in Birinci Bölge ile olağan iletişimine akşam saatlerinde geçmesi gerektiği tahmin ediliyordu ve o vakte kadar zamanları vardı. Birinci Bölge ancak Bay Binet olağan raporlamayı yapmadığı zaman Dış İlişkiler Konseyi'ne bilgi almak için başvurabilirdi ve böyle bir durum için yaklaşık dokuz saatleri vardı. Güvenlik Konseyi Başkanı Hedy Lamar, saldırıda mağdur olan yurttaşların ailelerine bilgi verilmesini, bilginin Üçüncü Bölge genel güvenliği açısından kesinlikle gizli kalması gerektiğinin ailelere özellikle belirtilmesini istedi. Bölge, kuruluşundan bu yana ilk kez böylesi önemli bir krizle karşı karşıyaydı. Merkez tüm önemli birimleriyle alarm durumuna geçmişti.

Kafes

Bay Binet müthiş bir baş ağrısıyla uyandı. Nima ve Tâl yanındaydılar. İkisi de baygın, yerde yatıyorlardı. Neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu Bay Binet. Hapsedildikleri oda bir kafese benziyordu. Odanın dört duvarı ve zemin demirden yapılmış bir malzeme ile örülmüştü. Tavanda küçük bir havalandırma ve yetersiz bir aydınlatma vardı. Bay Binet başını elleriyle sıkıca kavradı. Ağrı gözlerini açmasına engel oluyordu. Nima'nın uyandığını fark edince ayağa kalkmayı denedi, başaramadı. Zeminde yavaş hareketlerle bedenini kaydırarak Nima'nın yanına gitti. Nima, bir taraftan gözlerini açmaya çalışırken bir taraftan da ağlamaya başladı. Bu arada Tâl uyandı, o da baş ağrısının verdiği sıkıntı ile inlemeye yakın sesler çıkararak doğrulmaya çalıştı ve sırtını yavaşça demir duvara yaslayarak oturmayı başardı. Bay Binet de doğrulabilmişti. Nima'yı tutarak kendine çekti ve doğrulmasını sağladı.

“İyi misiniz?”

Nima ağlıyordu. Cevap veremedi. Bay Binet, Tâl'in yüzüne baktı.

“İyiyim, Bay Binet. Sadece başım ağrıyor, gözlerimi tam açamıyorum.”

“Aynı durumdayız anladığım kadarıyla. Ama uyutulmuş olmamızla ilgili, geçecektir. Nima, bana bakın. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum. Sakin olmaya çalışın. Size kimsenin zarar vermesine izin vermeyeceğim.”

“Viki öldü!..”

“Bunun çok ağır olduğunu biliyorum. Ama lütfen kendinizi biraz toparlayın. Önce biz iyi olmaya çalışalım. Her şey düzelecek, söz veriyorum.”

Nima bu kez hıçkırarak ağlamaya başladı. Sesini yükseltmemeye çalışıyordu. Elleriyle ağzını kapadı, gözyaşlarını durduramıyordu. Bay Binet, Nima’nın ellerini yavaşça tutup geri çekti, ağzını kapamasını istemiyordu.

“Bana bak Nima. Gözlerime bak. Sakin ol. Kendini sıkma. Ben buradayım. Sana tekrar *Ave Maria*’yı dinleteceğim, söz veriyorum. Biraz sabretmen gerekecek. Bana güvenmeni istiyorum. Sadece bunu istiyorum senden.”

Nima derin derin nefes almaya başladı. Gözlerini Bay Binet’ten hiç ayırmadan onu onayladığını göstermek için yavaşça başını oynattı. Bay Binet, Nima’nın gözyaşlarını elleriyle sildi. Saçını okşadı ve Nima’yı kendine daha da çekerek ona yaslanmasını istedi. Nima, küçük bir çocuk ürkekliğiyle Bay Binet’e sokuldu, artık ağlamıyordu. Bay Binet’in ona, ‘siz’ yerine ‘sen’ diye hitap etmesi kendini güvende hissettirmişti. Tâl yavaşça ayağa kalktı.

“Bir kafesin içindeyiz. Bizi öldürmek için kaçırmadılar gibime geliyor. Bir şey istiyor olabilirler ama Vi-ki’yi neden öldürdüler peki?”

“İsterseniz bunları daha sonra konuşalım.”

Bay Binet, Tâl’e gözleriyle Nima’yı işaret ederek, “Şimdi zamanı değil,” demek istedi. Tâl, Bay Binet’e hak verdi ve tekrar yerine dönüp oturdu, sırtını duvara yasladı. Bay Binet, Tâl’e gülümseyerek teşekkür

etti. Başındaki ağrı hafifliyordu. Tüm olanları en baştan düşünmeye başladı. Yolunda gitmeyen hiçbir şey yoktu. Birinci Bölge'den kendisine herhangi bir uyarı gelmemişti. Bölgelerarası bir sorun olduğunu düşünmüyordu. Bir sorun varsa dahi ona iletilmemişti. Aklına Xenox geldi. Bileğine baktı, yerinde yoktu. Lensi de alınmıştı. Bu operasyon kesinlikle Bay Binet'e karşı düzenlenmişti. Peki, ama neden? Bu kaçırılmanın bölgelerarası bir savaşa neden olacağını bilmiyorlar mıydı? Üçüncü Bölge bunu nasıl göze alabilmişti? Viki'nin öldürülmüş olması ve Nima ile Tâl'in kendisiyle beraber kaçırılmaları çok tuhaftı. Bütün bunlara gerek yoktu. Sadece onu kaçırabilirlerdi. Ortada garip bir durum vardı. Üçüncü Bölge kendi yurttaşını nasıl öldürebilmişti? Viki'nin Birinci Bölge'de yaşamak istemesi buna neden olmuş olamazdı. Yıllardır binlerce Üçüncü Bölge yurttaşı Birinci Bölge'de yaşamak için başvuruda bulunuyordu. Viki de o binlerce adaydan biriydi, hepsi bu.

Viki'nin dosyasını bizzat Bay Binet incelemiş ve oldukça uygun bir aday olduğuna karar verip görüşmeye kendi gelmek istemişti. Prof. Jung'un Viki gibi bir adaya ihtiyaç duyduğunu da biliyordu. Viki'nin Üçüncü Bölge'deki dosyası tertemizdi. Basit bir kavgaya bile karışmamıştı. Hatta sanal dünyadaki olumlarda en çılgın partilerin düzenlendiği gençlik festivallerinde dahi hiçbir olumsuz davranışı rapor edilmemişti. Viki neden öldürülmüştü? Bay Binet bir türlü makul bir açıklama getiremiyordu. Meselelerin kendisi ile ilgili olduğu apaçıktı. Tâl ve Nima

neden bu berbat odaya hapsedilmişti, anlamıyordu. Tâl gözlerini kapatmış dinleniyordu. Başını omzuna yaslayan Nima'ya dönüp göz ucuyla baktı. Parmaklarıyla pürüzsüz yüzüne hafifçe dokundu, onu kollarının arasına aldı ve göz göze geldiler. Bay Binet eliyle Nima'nın gözlerini kapadı. Onun biraz dinlenmesini istiyordu belli ki.

Tavandan odaya yayılan loş ışık, Nima'nın yüzüne yansıyor. Viki'nin Birinci Bölge yurttaşlığına başvururken gönderdiği dosyada Nima'nın da görüntüsü vardı. Nima "tanık" olarak Viki'ye yardım edecekti. Aslında Viki'nin tanıklığa ihtiyacı yoktu. İyi bir adaydı. Yalnızca yasalar gereği tanıklarla birlikte gözlemlenmesi gerekiyordu. Nima şimdi neye tanık olmuştu? Arkadaşının ölümüne ve demir bir kafese. Bay Binet, Nima'nın uzun kirpiklerine baktı, yüzünde gözlerini dolaştırdı. Masum bir görüntüsü vardı. Kalkık küçük bir burun, ince bir çene, yanaklarında minik minik çiller ve uzun kumral saçları lüle lüleydi. Bu demir kafeste olmasa şu an, yeşil bir vadide olsa mesela, kalkıp dans edip sevimli çığlıklar atacak kadar masum bir görüntüsü vardı. Gözleri bal rengiydi. Nima'nın *Ave Maria*'yı duyduğu an, nasıl ki bir çocuk ilk kez okyanus gördüğünde hayranlıktan susup uçsuz bucaksız maviliğe bakarsa, öyle derin bir hayranlıkla boşluğa baktığını hatırladı. Suçlu hissetti kendini. O olmasaydı, Nima belki de burada olmak zorunda kalmayacaktı. Hayatında ilk kez bir insana bu kadar kısa sürede 'sen' diye hitap ediyordu. Nima ne güzel bir isimdi! Bay Binet başını kaldırdı. "Neden

beni buraya tek başıma getirmediler?” diye düşündü. Tâl gözlerini açtı, Bay Binet’e baktı.

“Şimdi nasılsınız Tâl?”

“Ağrı geçti sayılır. Daha iyiyim, Bay Binet. Siz nasılsınız?”

“Ben iyiyim. Başım ağrımıyor artık.”

Nima gözlerini açtı, Bay Binet’in kollarından hafifçe başını kaldırıp doğruldu. Daha iyi görünüyordu. Yüzünü Tâl’e çevirdi.

“Tâl, Viki’yi tehdit eden bir durum yoktu, değil mi? Bana böyle bir durumdan bahsetmedi, belki senin aklına bir şey geliyordur.”

“Hayır Nima. Viki’nin herhangi bir problemi yoktu. Bu yaşadığımız şey belki de Üçüncü Bölge’de ilk kez meydana geliyor. Hiçbir şey gelmiyor aklıma, ne diyeceğimi de bilmiyorum.”

“Kalbim sızlıyor benim, bunun gerçek olmaması için neler vermezdim... Birinci Bölge, bölgemize savaş açmış olabilir mi peki?”

Bay Binet bu soruya kendisinin cevap vermesi gerektiğini düşündü.

“Sanmıyorum Nima. Birinci Bölge, Üçüncü Bölge’ye savaş açmak için kendi danışmanını kaçırmak istemez ve ayrıca Üçüncü Bölge de bu olayı yapmış olamaz. Bir yurttaşını öldürüp diğer ikisini de kaçırmaması akıllıca bir iş değil. Birinci Bölge’yi iyi bilen biri olarak şundan eminim ki ortada savaşmayı gerektirecek bir durum yok ve eğer Birinci Bölge diğer bölgelere savaş açmak istese bunu başka yöntemlerle yapabilir.”

“Danışman olduğunuzu söylediniz, Bay Binet. Bu ne anlama geliyor?”

“Bu, şu anlama geliyor Tâl; Birinci Bölge bir danışmanın saldırıya uğraması ve kaçırılmasını savaş sebebi olarak tanımlayabilir. Çünkü danışmanlar, bölge yönetimine yön veren insanlardan oluşuyor. Üçüncü Bölge’deki Genel Konsey Üyeleri gibidir yetkileri. Mesele şu ki, karışık bir durum var ortada. Fakat size zarar gelmeyeceğini söyleyebilirim. Hedefin yalnızca ben olduğuma emin olabilirsiniz.”

Nima bu son cümleden büyük bir üzüntü duymuştu. Bay Binet’in böylesine önemli bir pozisyonda olabileceğini hiç düşünmemişti. Ona zarar verebilirlerdi. Nima, Tâl ve Bay Binet sessizce beklemeye başladılar. Bir müddet sonra dışarıdan gelen sesle irkildiler. Bay Binet, Nima’ya bakışlarıyla sakın olmasını işaret etti. Ses daha çok, yukardan aşağıya inen bir mekanizmanın, bir aracın ya da buna benzer bir şeyin sesi gibiydi. Gittikçe yakınlaşıyordu. Bir-iki saniye sonra o şey durdu, ses kesildi. Tâl ve Nima birbirlerine baktılar.

“Siz hiç kımıldamayın, konuşmalar ne kadar sertleşirse sertleşsin, dâhil olmayın ve sakın kalın. Öfkelenip hiçbir konuda yorum yapmayın. Nima, sakın konuşma, olur mu?”

Ayak sesleri yakınlarına kadar ulaştı. Demir duvarın sağ tarafından açılacaktı kapı. İki saniye içinde üç ayrı bloğun açıldığını fark etti Bay Binet. Üst üste üç ayrı kilitli blok kapısı bulunan bir kafesin içindeydiler. Ayğa kalktı. Bu hiç iyi bir durum değildi. İçeri

iki adam girdi. Yüzlerinde maske yoktu. Uzun boylu, duruşları Robocop görüntüsünü andıran bu adamlardan biri konuşmaya başladı.

“Bay Binet, sizi uzun bir gece bekliyor. Ama gecenin keyfini çıkarmanıza yardım edeceğimize emin olabilirsiniz. Umarım yeterince dinlenmişsinizdir. Gerçi dinlenmeyi sevdiğiniz pek söylenemez. Yeryüzünde ne kadar iş varsa burnunuzu sokmanız çalışkan olduğunuzun göstergesi. Kendinizle övünebilirsiniz ama biz fazla çalışkan insanları bir türlü sevemedik. Sevemediğimiz zamansa kendimizi ne yazık ki pek kontrol edemiyoruz. Neden konuşmuyorsunuz Bay Binet? Tedirgin olmanızı gerektirecek bir durum yok, en azından şimdilik.”

“Konuşmanızı bitirmenizi bekliyorum. Tedirgin olmaya gelince, elbette tedirginim. Fakat yalnızca kendi adıma değil, yanımdaki arkadaşlarım ve sizler adına da. Hatta Üçüncü, İkinci ve Birinci Bölge adına da. Çalışkan insanları sevmiyor olmanızı anlayabiliyim. Benim için sorun teşkil etmiyor bu. Sizden bir ricam olacak; konuşmak için bana yetkili kişiyi getirin. Tam olarak neden burada olduğumuzu ve ne yapabileceğimi bilmek istiyorum. Benden ne yapmam isteniyor? Bunu yetkili birinden duymak isterim.”

Nima kulaklarına inanamıyordu! Bay Binet nasıl bu kadar korkusuzca ve rahat konuşabiliyordu? Kimdi Bay Binet? Nasıl bir gücü vardı? Bu denli cesur olabilmek için mutlaka çok önemli biri olmak gerekirdi. Bay Binet’in bu güçlü duruşu bir taraftan ona hayran olmasını sağlarken diğer taraftan aralarına

büyük bir mesafe koyuyordu. Nima ve arkadaşı Tâl sıradan insanlardı. Bay Binet gibi birisi onları arkadaş olarak tanımlıyorsa bu ancak öylesine söylenmiş olabilirdi. Robocop görünümlü adamlar Bay Binet'e bir cevap vermediler. Yalnızca gülümseyip, kafesten çıktılar.

Atike

Güneşli bir gün. Atike sabah hasta raporlarını çalıştı. Şimdi, “genetik kodlama” üzerine yürütülen son çalışmalara ilişkin bir analizi inceliyor. Rakamlar, modellemeler, çeşitli ikonlar salonun tamamını kaplıyor. Atike ayakta, verileri bir sağa, bir sola kaydırarak çalışırken evin bulunduğu arazinin giriş bölümünden izin için sinyal aldı. Sinyalin olduğu yansımaya dokundu. Görüntüde iki kişi vardı.

“Atike Juno, merhaba. Ben Merkez Ofis'ten Memur Roli Bukas, arkadaşım Memur Natali Nave. Giriş yapmamız mümkün mü?”

“Oh, elbette memur bey!”

Atike girişi onaylayıp telaşla tüm çalışmalarını kapattı ve verandaya yöneldi. Memurlar bu arada kapıya kadar gelmişlerdi. Atike selam verip onları içeri davet etti. Konuklarına eliyle oturma bölümünü işaret etti. Oldukça şaşkın ve tedirgindi. İlk kez Merkez Ofis memurlarıyla karşılaşıyordu. Merkez Ofis'le *online* iletişimi olmuştu bir yurttaş olarak, ama memurların birebir eve gelmiş olması daha önce ne ken-

disinin yaşadığı ne de başkasından duyduğu bir durumdu. Konuşmayı Memur Natali başlattı.

“Atike Juno, bu sabah tatsız bir durum yaşandı. Biz durum hakkında sizi bilgilendirmek için görevlendirildik. Öncelikle her şeyin kontrol altında olduğunu bilmenizi isteriz.”

“Hastalarım ile ilgili bir sorun mu var?”

“Hayır hayır. Hastalarınız ile ilgili çalışmalardan haberdarız, hiçbir aksaklık yok o konuda. Söyleceklerim sizi biraz sarsacak, öncelikle sakinleşmek için medikal bir destek almak isterseniz yardımcı olabiliriz.”

“Hayır memur Natali, gerek yok buna. Konu nedir tam olarak?”

“Efendim, bu sabah beklenmedik bir durum yaşandı 1. Cadde’de.”

“1. Cadde mi?”

“Evet, ne yazık ki.”

Atike yavaşça kendini oturduğu koltuğa yasladı. Derin bir nefes aldı. Yaşanan her neyse Nima ile ilgili olduğunu anlamıştı.

“İçlerinde kızınız Nima Juno’nun da bulunduğu bir yurttaş grubuna bu sabah 1. Cadde’de saldırı düzenlendi. Fakat lütfen endişelenmeyin Nima yaşıyor.”

Atike kulaklarına inanamıyordu! “Nima yaşıyor” nasıl bir cümleydi? Saldırı ne demekti? Ne saldırısı olabilirdi? Saldırı kelimesinin yalnızca sanal gerçeklikte bir anlamı vardı. Keşke şu an yaşadıkları sanal gerçekliğin yansıması olsaydı. Keşke şu anı hiç yaşamamış olsaydı!

“Nima nerede?”

“Nima’nın yaşadığını biliyoruz efendim, arkadaşlarımız yerini tespit etmeye çalışıyor şu anda.”

“Nasıl yani? Nima’nın nerede olduğu bilmiyor musunuz?”

“Yakında tespit edeceğiz Atike, lütfen endişe etmeyin.”

Atike hemen Nima’ya *online* ulaşmayı denedi ve ne yazık ki, Nima *offline* gözükiyordu. Kelebek Doti’ye ulaştı. Doti’den Nima’ya dair bir yer bildirimi almadığını öğrendi, her ihtimale karşı o bir bildirim bıraktı. Atike bildirimi kapadı ve ağlamaya başladı. İnanamıyordu! Bu nasıl olabilirdi. Nima neredeydi? Gerçekten yaşıyor muydu peki? Neler oluyordu? Memur Natali, Atike’ye bir bardak su uzattı ve olayın detaylarını anlatmaya başladı.

“Şimdi biraz sakin olmaya çalışın lütfen. Size tam bir bilgilendirme yapmak üzere görevlendirildik. Hiçbir bilgiyi gizli tutmayacağız, bundan emin olabilirsiniz. Bu sabah saat 10 civarında, 1. Cadde’de gerçekleşti olay. Saldırganların Nima Juno’nun da bulunduğu masayı bilinçli olarak hedef aldığını düşünüyoruz. Saldırı esnasında bir yurttaşımız hayatını kaybetti. Adı Viki Alex.”

Atike donmuştu adeta. Viki ölmüş müydü? Viki daha kaç yaşındaydı, nasıl ölmüş olabilirdi? Ölüm öylesine uzaktı ki onlara, daha önce doğal nedenler dışındaki ölümlerin bir saldırı ile gerçekleştiğine hiç tanık olmamıştı. İnsanlar ya yaşlanarak ya da bazı

kazalar sebebiyle ölüyordu. Saldırgan psikolojiye sahip birinin olma ihtimali çok düşüktü. Tüm yurttaşların idrar, doku, retina gibi analizleri günlük yaşam içerisinde kullandıkları tuvaletlerden, giydikleri giysilerden, *network*'e girmek için kullandıkları lenslere kadar her an, her araçla Sağlık Bankası'na bildirimde bulunuluyordu. Saldırma ihtimali olan biri zaten önceden tespit edilebilirdi. Viki'yi kim öldürmek isteyebilirdi ki? Memur Natali konuşmaya devam ediyordu.

“Viki Alex dışında bir yurttaşımız hayatını kaybetmedi. Fakat saldırganların hedef aldığı masada bulunan diğer üç kişi kaçırıldı Bayan Atike.”

“Kaçırıldı mı? Nasıl kaçırıldı? Nima kaçırıldı mı yani?”

“Evet efendim. Kaçırılan kişiler arasında Nima Juno da var ne yazık ki. Nima Juno dışında Tâl Akka ve Birinci Bölge'den Bay Binet Lorenz.”

“Birinci Bölge mi? Birinci Bölge'den birinin Nima'nın yanında ne gibi bir işi olabilir? Bir yanlışınız olmalı memur Natali, çünkü Nima asla Birinci Bölge'yle iletişime geçecek biri değildir, Birinci Bölge'den kimseyi tanıyor olamaz ve Nima asla onlardan biriyle yan yana bulunmaz!”

“Atike, lütfen! Hikâyenizi biliyoruz, Birinci Bölge'ye neden tepki duyduğunuzu da. Sizi anlıyorum fakat durumu size olduğu şekliyle anlatmak zorundayım. Bay Binet Lorenz o masada Viki Alex için bulunuyordu. Viki Alex'in Birinci Bölge'de yaşamak için yaptığı başvurudan haberdarız. Bay Binet Lorenz

sadece görevini yapıyordu. Nima Juno ise bu görüşmede tıpkı Tâl Akka gibi Viki Alex'in kişisel tanığı olarak bulunmuş. Yani Nima Juno'nun Birinci Bölge ile ilişkisi tanıklık düzeyinde.”

“Ne diyeceğimi bilemiyorum, bunlardan haberdar değilim. Şayet haberdar olsaydım Nima bugün bu olanları yaşamak zorunda kalmazdı. Peki, memur Natali, söyler misiniz, neden kaçırılmışlar?”

“Henüz net bir bilgi yok elimizde. Fakat tüm ihtimalleri hesaba katarak hareket ediyoruz. Güçlü ihtimallerden biri, olayın Birinci Bölge'ye yönelik bir saldırı olduğu yönünde. Bay Binet Lorenz'in kaçırılmış olması ciddi sorunları beraberinde getirebilir. Viki Alex'in öldürülmesi ve Tâl Akka ile Nima Juno'nun kaçırılması konusu ise bölgemize yönelik bir saldırı olarak yorumlanıyor şimdilik. Yani daha doğrusu Birinci ve Üçüncü Bölgeler'e yönelik bir saldırıyla karşı karşıyayız.

“Kaçırılanların yaşıyor olduğuna emin misiniz peki?”

“Evet Atike. Eğer ölmeleri istenseydi saldırı anında öldürülürlerdi. Viki Alex, Birinci Bölge'ye başvuruda bulunan kişi olduğu için saldırgan önce onu hedef almış olabilir. Bu, bize, yani Üçüncü Bölge'ye bir mesaj da olabilir. Nima Juno'nun Birinci Bölge için böyle bir başvurusu yok. Rahat olun. Size memur Roli ek bir bilgilendirme yapacak şimdi.”

“Atike Juno, size yaptığımız bu açıklama, Güvenlik Konseyi tarafından kırmızı alarm olarak tanımlandı.

Bölgelerarası bir probleme yol açmamak ve Üçüncü Bölge'nin güvenliğini sağlamak amacıyla, hem olayda adı geçen yurttaşlar hakkında hem de olayın detayları hakkında şimdilik olayı manipüle eden bir veri paylaşacağız. Kaçırılan kişiler arasında Birinci Bölge'den de birinin bulunduğu bilgisi paylaşılmayacak ve olayda ismi geçen Viki Alex, Nima Juno ve Tâl Akka'nın isimleri yerine, olay yaşanırken görgü tanıklarının olduğunu da hesaba katarak farklı isimler kullanılacak ve simülasyon görüntülerine müdahale edilerek kişi görüntüleri kısmen değiştirilecek. Bu tedbirleri Nima'yı sağlıklı bir şekilde size getirmek için yaptığımıza inanın lütfen. Şimdi sizden bu bildiri onaylamanızı rica edeceğim.”

“Onaylıyorum memur Roli.”

Memurlar tüm gelişmelerden Atike'nin bildirimle haberdar edileceğini belirttikten sonra evden ayrıldılar. Derin bir acı ile baş başa kaldı Atike. Oturduğu koltuktan uzun süre kalkamadı. Aklından yüzlerce düşünce geçiyordu. Tanrı neden bunları yaşatıyordu Atike'ye? Ailesindeki herkes yok olsun ve Atike tek başına acılar içinde kalsın mı istiyordu? Tanrı'nın anlaşılmaz bir sistemi vardı. Dünyada var olan kötülükleri açıklamak mümkün değildi. Tanrı neden izin veriyordu kötülüklere? Amacı neydi? Ağladı Atike uzun uzun. Tanrı'nın kendisini seyrettiğini düşünüyordu. Tanrı şayet seyrediyorsa ki öyle olmalıydı, acıyacaktı Atike'ye mutlaka. Nima neredeydi şimdi? Nasıldı? Kahrolası Birinci Bölge yüzünden olmuştu her

şey yine! Şimdi de Nima'yı elinden almışlardı. Nima nasıl olup da kendisine söylememişti bu makine yığınlarıyla görüştüğünü! Neydi adı? Binet Lorenz. Ha bir de "Bay!", Bay Binet Lorenz! İnsanlık kendini bu makinelere nasıl teslim edebilmişti, bir türlü anlamıyordu. Nima sağ kurtulmalıydı! Nima mutlaka sağ kurtulmalı, eve dönmeliydi! Tanrı, Atike'ye bu kez yardım etmeliydi. Her şeye rağmen dua etmesi gerekirdi Atike'nin. Tanrı, daha önce dualarını duymamıştı ama bu kez mutlaka duymalıydı. Başını öne eğdi, gözlerini kapadı ve ancak kendisinin duyabileceği bir sesle Tanrı'ya yalvardı.

"Ey teselli veren! Sevginin kaynağı!

Herkesi iyiliklerle dolduran, hayat bağışlayan, biricik Tanrı!

Sen yücesin...

Bağışlayansın...

Merhamet edensin...

Bütün övgüler sanadır. Bize merhametini göster. Bize yardım et. Yardımın kutlu olsun. Amen!"

Ardından gözlerini açtı ve bu bilgileri kimseyle paylaşmayacağına dair protokolü onaylamış olsa da Adam'a gitmeye karar verdi.

Merkez

Kaçırma olayını gerçekleştiren ZU'nun 1. Cadde'den havaya yükseliş ve uzaklaşma sinyalleri tespit edilmişti fakat sinyal bir noktada ansızın kayboluyordu. Havada uçuş esnasında bir sinyalin izini kaybettirmiş olması, Komutan Marta'yı deli edecekti.

Mevcut teknoloji ile bunu başarmalarına imkân yoktu. Bölgede uçan bir sineğin kanadına toz konsa Komutan Marta dakikalar içerisinde tozun anatomisini ofisinde seyrediyor olurdu. Ellerinde herhangi bir bilgi bulunmuyordu. Bir Birinci Bölge yurttaşı, herkesin gözü önünde resmen kaçırılmış ve Merkez, karadeliğin içini seyreder gibi, hiçbir veri elde edememişti.

Tam anlamıyla alt edilmişlerdi! Belki de birileri şu an atmosfere görünmez savaş robotları yerleştiriyor ve Komutan Marta, Üçüncü Bölge yerle bir edildikten sonra öğrenebilecekti neler olduğunu. Üçüncü Bölge'nin her köşesi didik didik taranıyor, son birkaç yılda İçişleri Konseyi'nde suçlu ve şüpheli tanımına girmiş herkes inceleniyordu. En büyük sorun, zamandı. Saatler ilerliyordu. Bay Binet şayet Birinci Bölge ile akşam saatlerinde olağan iletişimini sağlayamazsa ki öyle olacak gibi duruyordu, Birinci Bölge durumdan haberdar olacak ve asıl kıyamet o zaman kopacaktı. Komutan Marta, Bay Binet'in 1. Cadde'de olay öncesi görüntülerini tekrar seyrederken bir memur yanına yaklaştı.

“Komutan Marta! İletişime geçtiler! Cave'deler.”

Komutan hızla odasından çıktı, koşar adımlarla asansöre geçti. Eksi 6'da kapı açıldı, Cave'de sekiz uzman onu bekliyordu.

“Nedir durum?”

“Efendim, şu anda yüz yirmi dört ayrı noktadan giriş yapmak istiyorlar.”

“Onlar olduğunu nerden biliyorsunuz?”

“Bizim daha önce karşılaştığımız bir sistem değil bu. Çağrı bizim *network*’ün dışından geliyor.”

“Onaylayın!”

“Peki efendim.”

Giriş izni verildi. Cave’in tüm alanı metal bir depoya dönüştü. Bir adam arkasında dört Robocop’la birlikte Komutan Marta’nın karşısında dikildi.

“Komutan Marta! Nasılsınız? Bu kadar güzel olabileceğinizi hiç hayal etmemiştim doğrusu. Sürpriz oldu bana!”

“Kes sesini! Lafi uzatma! Kim adına konuşuyor-sun? Yurttaşlarımız nerede?”

“Ah, evet Komutan! Doğru! Yurttaşlarınız elimizdeydi, değil mi? Neredeyse unuttuyordum. Tabii bir de Bay Binet Lorenz vardı, onu hepten unuttuk! Bari siz Birinci Bölge’ye bilgi vermeyi unutmadığınızı söyleyin, yoksa çok incineceğim inanın!”

“Soruma cevap ver! Yurttaşlarımız nerede?”

“Tamam tamam, kızmayın, siz böyle davranırsanız panik yapıp korkacağız, yapmayın lütfen. Bakalım neredeymiş yurttaşlarınız?”

Cave’e giriş yapan metal depo hologramının tam ortasında ikinci bir alan açıldı ve esirlerin bulunduğu odanın görüntüsü yansıtıldı. Bay Binet Lorenz, Nima Juno ve Tâl Akka küçük bir odada göründüler. Bay Binet Lorenz ayakta bir başka şahsı dinliyordu. Lorenz’le konuşan kişinin yüzü görünmüyordu. Nima Juno ve Tâl Akka yerde oturuyorlardı. Komutan Marta görüntüyü eliyle kendine çekti ve Bay Binet Lo-

renz'in yüzüne yakından baktı. Birkaç saniye sonra esirlerin görüntüsü kayboldu.

"Bu kadar yeterli sanırım. Şimdi gelelim ilk sorunuza. Güzel bir soruydu gerçekten. Biz kimiz? Ama siz sormadan ben bu güzel sorularınızı biraz çoğaltayım. Ne istiyoruz? Neden Birinci Bölge'den önemli bir isim şu an elimizde? Yurttaşınızı neden öldürdük? Ve sanırım en güzel soru da şu; tüm sisteminize elimizi kolumuzu sallayarak nasıl girebildik ve bizi neden bulamıyorsunuz?"

Komutan Marta çok sinirlenmişti! Karşısındaki görüntünün şu an hologram değil de gerçek olması için hiç tereddütsüz canını verebilirdi. Sakin olmaya çalıştı.

"Madem soruları seçtin, o zaman yanıtlara geçelim."

"Bravo size Komutan Marta! Bravo! Tüm yanıtları size şimdi verip beni tekrar görme arzunuzun önüne geçmek istemiyorum ama. Beni özlemeniz ilişkimizi daha güçlü kılacaktır inanın. Bize Kurtuluş Ordusu demenizde bir sakınca görmüyorum. Arkadaşlar bizi genelde öyle çağırıyorlar. Siz de bu ismi kullanabilirsiniz. Ne istediğimize gelince; özetle 'Evrensel Anayasa'nın önerilerimiz doğrultusunda yeniden düzenlemesi' diyebiliriz. Bakın, şunu hemen söylemeliyim ki, aslında arkadaşlar Üçüncü Bölge'yi bize devretmenizi teklif edeceklerdi ama ben devreye girdim, "Marta buna çok kızabilir, böyle bir istekte bulunmayalım, Evrensel Anayasa'da birkaç düzeltme yapmak yeterli," deyip ikna ettim onları.

“Ne saçma sapan şeylerden bahsettiğini kulakların belli ki duymuyor! Evrensel Anayasa’yı canı sıkılan üç-beş geri zekâlının, ‘Hadi gel seni değiştirelim!’ diyebileceği bir şey mi sanıyorsun?”

“Komutan Marta, çok haklısınız! Onu dedim ben de arkadaşlara, ‘Geri zekâlı mıyız biz,’ dedim, ‘Evrensel Anayasa’yı değiştireceksek bunu niye direkt biz yapmıyoruz, her işi Marta’dan beklemek biraz haksızlık olmuyor mu?’ dedim. Ama dinlemediler. Sizin gizli hayranlarınızın sayısı bizim askerler arasında sanırım çok fazla. Onları kırmak istemiyorum, ama size de yardımcı olacağım. Önce Güvenlik Konseyi’ni direkt eleyerek Genel Konsey’e bilgi verin. Bu size zaman kazandırır.”

“Kes sesini! Ne söylemek istiyorsan madde madde söyle! Soyтары şovunu başka yerde yap!”

“Hayranlarınızın sayısı neden bu kadar fazla, şimdi daha iyi anlıyorum. Tamam Lady Marta, madde istiyorsunuz demek:

Madde 1

Evrensel Anayasa’da bölgelerarası transfer yasası tamamen değiştirilecek. Üçüncü Bölge’den Birinci Bölge’ye geçiş yapmış olan, fakat geri dönmek isteyen herkes özgürce Üçüncü Bölge’ye geri dönecek.

Madde 2

Üçüncü Bölge’den İkinci Bölge’ye geçiş ve İkinci Bölge’den Üçüncü Bölge’ye geçiş yasası değiştirilecek. Üçüncü Bölge’den İkinci Bölge’ye gezi ve alışveriş amaçlı girişler serbest olacak. İkinci Bölge’den Üçüncü Bölge’ye ise, Yapay Zekâlar değil sadece Robotlar gezi ve alışveriş amaçlı giriş yapabilecek.

Madde 3

Birinci Bölge'den diğer bölgelere giriş-çıkışlar tamamen yasak kapsamında olacak. Komutan Marta, ayrıca Kurtuluş Ordusu'nun yerini tespit edemediğinizi de hesaba katarsak, elinizde olmayan yazılımlarla hareket ettiğimizi Genel Konsey'e özellikle belirtmenizi isteriz. Size makul bir yanıt verebilmeniz için beş saat çalışma süresi tanımayı uygun gördük. Endişe etmenize gerek yok; bu beş saat içerisinde Birinci Bölge neler olup bittiğini anlamayacak. Bay Binet hepimize yardımcı olacak. Birinci Bölge'nin ne kadar agresif olduğunu, haber alırlarsa Üçüncü Bölge'yi yerle bir etme konusunda hiç tereddüt etmeyeceklerini siz de biz de biliyoruz. İşin sağlıklı yürümesi için ilk adımı birlikte atalım istiyoruz. Gerekirse Birinci Bölge'yi savaşa daha sonra davet ederiz. Yarın bu saatlerde tekrar buluşmaya ne dersiniz? Ah, az kalsın unutuyordum...

Madde 4

Üçüncü Bölge'de faaliyet gösteren Dinler Konsey'i feshedilecek! Tanrı yalnızca sevgi değildir Komutan Marta! Tanrı aynı zamanda adaletsizliğe savaş açandır! Sevgi, dini bir zırvalıktır! Kutsal kitapların ellerinden alınmış özgürlük, onlara iade edilecek! Dini tutsak etmekten vazgeçeceksiniz! Şunu kafanıza iyice sokun, Komutan: Kurtuluş Ordusu, Tanrı'nın askerlerinden oluşturuldu!"

Son cümleyi söyledikten sonra metal depo hologramı Cave'den çekildi. Madde 4, Kurtuluş Ordusu denilen oluşumun en hassas olduğu konu gibi duruyordu.

Konuşmacı, Madde 4'ü açıklarken hiç olmadığı kadar sesini yükseltip agresifleşmişti. Komutan Marta uzmanlara döndü.

“Kaynak tespiti yapabildiniz mi?”

“Hayır efendim. Biliyorsunuz veri yüz yirmi dört ayrı noktadan aktarıldı ve noktalar sabit değildi. Algoritmaların hiçbirisi eşleşmedi.”

“Anlaşıldı.”

Komutan Marta garip bir şekilde rahatlamıştı. Hiçbir madde kabul edilebilir gibi değildi. Kurtuluş Ordusu denilen saçmalığın nerede olduğunu bilmiyorlardı henüz. Ama en azından neler olduğunu öğrenmişlerdi. şimdi konseyleri Non Protokolü'ne ikna etmesi gerekecekti sadece. Radikal din gruplarıyla masaya oturulacak değildi herhalde. Görüşmenin tamamının kendi ofisine, Genel Konsey'e ve Güvenlik Konseyi'ne iletilmesini istedi. Metal deponun Cave'e giriş yaptığı noktaların görüşme süresi boyunca tüm görünümünün acilen kendisine aktarılmasını istedi ve Cave'den ayrılıp Beyaz Salon'a geçti. Birazdan Genel Konsey ve Güvenlik Konseyi'nin birlikte katılacağı bir toplantı olacaktı. Kurtuluş Ordusu adına konuşan kişinin kimlik detayları gelmişti. Sunumu dikkatlice izledi Komutan.

“Adı Wilkes Shaw. 1.92 boyunda. Kilo 98.”

Komutan Marta ayağa kalktı. Simölasyonun etrafında dolaştı. Öfkeli gözlerini Wilkes Shaw'ın etrafında gezdirdi ve dinlemeye devam etti: Güney Alan, 17. Cadde'de doğdu. Yetmiş sekiz yaşında. Din

filozofu olarak Enstitü URT’de otuz yıl görev yaptı. Yahudilik, Hıristiyanlık, İslam ve Budizm üzerine yaptığı sunumlar toplam 1 milyon 200 bin kişi tarafından görüntülendi. Görüntüleme süresi izleyicilerin yedi yüz seksen dört bini tarafından yüzde yüz olarak gerçekleştirildi. Wilkes Shaw, iki gün öncesine kadar Merkez Bölge 1. Cadde’de 43. Bina, Daire: 9’da ID olarak tanımlanıyordu. Shaw’ın iletişim kurduğu tüm ID’ler dosyalanmıştı. Komutan Marta sunumu kapattı. Konseyler toplantısı için giriş izni istedi. İzin verildi. Toplantıya tüm üyeler ve danışmanlar dâhil olmuştu.

“Hoş geldiniz, Komutan! Görüşmeyi izledik. Kişiyi tanımladınız mı?”

“Evet, efendim. Wilkes Shaw, hemen iletiyorum.”

Konsey Üyeleri, Wilkes Shaw’a ait sunumu izledikten sonra Genel Konsey Başkanı, Komutan Marta’nın açıklama yapmasını istedi.

“Sayın Başkan, Sayın Üyeler! Konseyler’e kişisel önerim, öncelikle yerin tespit edilmesine ilişkin olacak. Mevcut algoritmalar negatif raporlama geçtiler. Güçlü bir yazılım kullandıkları ortada. Üstelik bu yazılımı, şayet kendileri geliştirmedilerse ki bu konuda şüphelerim var, Birinci Bölge’den edinmiş olma ihtimallerini göz önünde bulundurmalıyız. Bay Binet Lorenz’le Wilkes Shaw, direkt ya da dolaylı bir görüşme gerçekleştirmemiş, bunu da belirtmeliyim. Sayın üyelerden ricam, yasaların bu konuda kısmen geçici olarak askıya alınması yönünde olacak. B koşullarını

devreye sokup Non Protokolü'nü aktif hale getirme izin verilmesini rica ediyorum. Yazılımın denetim ve sorumluluğunu almayı kabul ediyorum. İkinci önerim, savaş koşullarına uygun hazırlık yapılması yönünde efendim."

"Anlaşıldı Komutan! Non Protokolü'nün Wilkes Shaw isimli kişinin bulunması için geçici olarak devreye sokulmasını oylamaya sunuyorum. Kabul edenler? Kabul edilmiştir! Komutan Marta, çalışmanıza izin verilmiştir. Size ihtiyaç duyulduğunda toplantıya tekrar dâhil edileceksiniz. Teşekkür ederiz."

"Ben teşekkür ederim, efendim."

Kafes

Ne kadar zaman geçmişti? Şu anda saat kaçtı? Tahmin etmek mümkün değildi. Bay Binet bir an önce nerede olduklarını, neden burada olduklarını öğrenmek istiyordu. Nima yerde uyuyordu. Tâl başını duvara yaslamış tavanı seyrediyordu. Bay Binet yavaşça ayağa kalkıp Tâl'in yanına geçerek yere oturdu. Nima'yı uyandırmamak için sessizce konuşmaya başladılar.

"Saatin kaç olduğunu bilmiyorum, ama Üçüncü Bölge saatiyle 19'da Birinci Bölge'ye rapor vermem gerekiyordu. Benimle iletişime geçemezlerse durumu öğrenmeleri uzun sürmez. Bu kafeste çok fazla tutulacağımızı zannetmiyorum. Biraz daha sabretmemiz gerekecek sadece."

“Sizce neden bunu yapıyorlar? Ve daha çok merak ettiğim, sorun sizinle ilgiliyse biz, yani Nima ve ben neden kaçırıldık?”

“Bu daha çok Üçüncü Bölge’ye gözdağı vermek için olabilir. Üçüncü Bölge’yi işin içine katmadan Birinci Bölge’ye ulaşmak, onlara bir mesaj ulaştırmak olanaklı değil. Bölgelerin kendi yönetimleri arasında iletişim protokolleri var. Yöneticiler dışında kimse bölgelerarası iletişime giremez. Hava kalkanları buna izin vermiyor.”

“Anladım. Peki Bay Binet, Viki’yi neden öldürdüler sizce?”

“Bu konuda çok üzgünüm. Viki’yi öldürmelerinin nedeni, Üçüncü Bölge’nin dikkatini çekmek. Yani ne kadar ciddi olduklarını göstermek istemiş olabilirler. Özellikle mi Viki seçilmişti, emin olamıyorum. Ama Birinci Bölge’de yaşamak için başvuruda bulunmuş olması öyle olduğunu düşündürüyor.”

“Sizi sorgulayacaklar sanırım. Bu beni endişelendiriyor. Ne yapmayı düşünüyorsunuz?”

“Bana zarar vermezler, endişelenmeyin. Beni öldürmeleri işlerine gelmez, en azından şimdilik. Yapmak istedikleri pazarlık her ne ise, o pazarlık için sağ bırakmaları daha makul görünüyor. Bu arada sizden ricam, eğer beni buradan çıkarıp başka bir yere götürecek olurlarsa Nima’yı bir sorun yaşanmayacağına ikna etmeye çalışmalısınız. Ayrıca size bir şey yapacaklarını da düşünmüyorum. Sakin kalmaya çalışın, bu yeterli. Dediğim gibi, burada daha fazla tutulmayacağız. Birinci Bölge kısa sürede durumdan haberdar olabilir ve her şey hızla değişebilir.

Bay Binet ve Tâl konuşurken Nima uyanmış konuşulanları duymaya çalışıyordu. Yattığı yerden doğruldu. Duvara yaslandı.

“Ben acıktım.”

“Benim de midem *error* veriyor Nima. Neyse, ben uyumayı deneyeceğim.”

Bay Binet yerinden doğruldu, Nima’nın olduğu tarafa geçti. Tâl, demir zeminde ayaklarını karnına çekerek yan döndü ve uyumaya çalıştı. Nima, Bay Binet’e nasıl davranacağını kestiremiyordu. O, belli ki Birinci Bölge’de önemli biriydi. Nima’ya ve Tâl’e yakın davranmasının nedeni, tamamen içinde bulundukları durumla ilgiliydi. Burada şimdi Nima değil de başka bir insan olsaydı Bay Binet o kişiye de bu kadar yakın davranacaktı. Bu bir nevi kriz yönetimi sayılırdı. Nima, Bay Binet’in kendisiyle ilgilenmesi sayesinde sakinleşebilmişti ve kendini daha iyi hissediyordu. Kriz yönetimi işe yaramıştı. Nima kesinlikle bu gerçekten hareket ederek davranış geliştirmeli ve Bay Binet’in davranışlarını da böyle okumalıydı. Aksi halde komik bir durumun içinde bulabilirdi kendini. Bay Binet o sırada Nima’nın karşısına gelip oturmuştu.

“Çok mu acıktın?”

“Evet.”

“Keşke tarçınlı kurabiyeleri ceplerimize koyma şansımız olsaydı.”

“O zaman o kurabiyeleri yukarıdaki adamlar yiyor olurdu şimdi.”

“Haklısın, kurabiyelerimizi çalabilirlerdi ve bu bizi kesinlikle çileden çıkarırdı.”

Nima elinde olmadan Bay Binet’e gülümsedi. Bu sırada Bay Binet, Nima’nın ellerini tuttu ve kendi avuçlarının içine aldı. Nima huzursuz olmuştu. Böyle devam ederse nasıl davranması gerektiğini kesinlikle kestiremeyecek ve bu durum pek çok yanlış anlamayı beraberinde getirecekti.

“O halde size bir teklifte bulunacağım, Nima. Buradan çıktığımızda sizi bir akşam yemeğine davet ediyorum. Ne dersiniz?”

Bay Binet ne demek istemişti, “siz” derken? Nima yine “siz” mi olmuştu? Aralarına tekrar mesafe mi girmişti yoksa Bay Binet oyun olsun diye mi “siz” diye hitap etmişti?

“Üstelik bu akşam yemeği öyle sıradan bir yemek de olmasın. Masada senin sevdiğin tüm yemekler, marmelata batırılmış küçük peynir parçalarından oluşan tabaklar, kırmızı şarap ve bir Schubert dinletisi olsun? Kabul mü?”

İşte şimdi yine “sen” olmuştu Nima! Bay Binet bunu bilerek yapıyor olabilir miydi? Nima’nın bu mesele ile zihnini karıştırmak, onu bu konuyla meşgul etmek ve içinde bulundukları durumun ciddiyetinden uzaklaştırmak istiyordu belki? Ayrıca marmelata batırılmış küçük peynirler ne demekti! Buki Ban’da kahvaltı yapılırken Bay Binet Nima’yı mı seyretmişti? Nima ne yapacaktı? Nasıl davranacaktı?

“Buradan çıkabileceğimize emin misiniz Bay Binet?”

“Benim adım Binet, Nima. Bay Binet değil. Ve evet, çıkacağız. Bana güvenmeni istiyorum. Ola ki beni başka bir yere götürürlerse, korkmamamı istiyorum senden. Beni beklemelisin. Seninle bir akşam yemeği yiyeceğiz, unutma. Ama sen henüz bir şey söylemedin değil mi? Kabul etmiyor musun davetimi yoksa?”

“Buki Ban’da yemeyelim ama.”

“Tamam, Buki Ban’ı artık protesto ediyoruz. Yemek için başka planlarım var benim.”

“Birinci Bölge’de güzel restoranlar var mı?”

“Çok fazla hem de! Bambaşka bir dünya orası! Birinci Bölge’ye gelmek ister miydin peki?”

“Hayır, istemem!”

“Neden bu kadar sert bir ‘hayır’?”

“Nedeni önemli değil! Gelmek istemem.”

“Tamam o zaman, biz de yemeğimizi Nima’yla Üçüncü Bölge’nin en güzel yerinde yeriz.”

Nima ellerini Bay Binet’in avuçları arasından çekti. Başını öne eğdi. Lüle saçları yüzüne değiyordu. Burnundaki minik birkaç çile takıldı Bay Binet’in gözleri. Keşke başka koşullarda bir araya gelmiş olsalardı. Keşke Nima Birinci Bölge’de olsaydı. O zaman tüm bunlar onun başına gelmemiş olacaktı.

“Birinci Bölge’de yaşayan herkese ulaşma şansın var mı senin?”

“Evet, ama kim olduğuna bağlı. Neden soruyorsun?”

“Merak ettim sadece. Üçüncü Bölge’den Birinci Bölge’ye geçiş yapmış olanlar da sizin gibi aynı haklara sahipler mi peki?”

“Elbette sahipler. Birinci Bölge’de Seçilmiş Doğal İnsanlar, Yapay Zekâlar, Humaciler, yani herkes aynı haklara sahiptir. Birinci Bölge’de türler ayrımı yoktur Nima. Herkes yurttaş ve iyi bir yaşam için herkes eşit oranda çaba sarf ediyor. Türlerin bir ayrıma ya da ayrıcalığa sahip olduğunu kimse düşünmüyor.”

“Peki, Üçüncü Bölge’den gelen, senin ‘Seçilmiş’ dediğin insanlardan, seçildiğine pişman olan hiç kimse yok mu?”

“Bunu bilemiyorum. Ama benim gördüğüm herkes hayatından son derece memnun Birinci Bölge’de. Neden merak ediyorsun? Şayet Birinci Bölge’ye gelmek gibi bir düşüncen ve endişelerin varsa sana tüm detayları anlatabilirim. Daha rahat karar verebilirsin böylece.”

“Hayır! Gelmek istemediğimi söyledim! Bu hiçbir zaman olmayacak! Ben sadece buradan Birinci Bölge’ye daha önce gitmiş olan biri için endişe duyuyorum. Daha doğrusu onun ne durumda olduğunu, iyi olup olmadığını merak ediyorum, hepsi bu.”

“Kim bu şanslı insan, bir arkadaşın mı?”

“Evet, çok yakın bir arkadaşım. Onu hem çok merak ediyorum, hem de kızgınım. Beni Üçüncü Bölge’de yalnız bırakıp gittiği için çok kızgınım!”

Bay Binet Nima’ya bu konuda daha fazla soru sormak istememişti. Üzülmüştü. Nima’nın Birinci Bölge’ye neden bu kadar tepkili olduğunu şimdi anlıyordu. Biri vardı. Önemli biri. Nima’nın kalbinde taşıdığı biri. Aslında bunda şaşıracak bir durum yoktu. Nima nasıl yalnız olabilirdi ki? Farklı bir güzelliği vardı. Bu

kadar zarif, iyi niyetli ve masum bir kadını yalnızca Bay Binet fark etmiş olamazdı. Nima'nın kalbini kazanan bir erkek mutlaka olacaktı! Peki, nasıl olmuştu da bunu başardıktan sonra onu terk edip Birinci Bölge'ye gelebilmişti? Birinci Bölge'de yaşamak bu kadar mı önemliydi? Ya da neden Nima onu böylesine severken onu da alıp Birinci Bölge'ye gelmemişti? Evlenme yasağı neyi değiştirirdi ki! Birbirlerine dokunabilmek, birbirlerini sevebilmek için evlenmek zorunda değillerdi. Belki de Nima çocuk yapmak istemişti. O zaman Birinci Bölge'ye gelmesi mümkün olamazdı tabii. Ama Nima neden sadece sevdiği erkekle yaşayacağı uzun bir hayatı istememişti?

Çocuk yapmak eski zamanlarda, hayat bu kadar uzun soluklu değilken belki anlamlıydı. İnsan türünün devam etmesi kesinlikle gerekliydi ve insan kendi kısa hikâyesini çocuklar dünyaya getirerek onlara aktarıyor ve böylece ölümü gerçekleşse dâhi aslında hikâyesi devam etmiş oluyordu. Ama şimdi her şey baştan sona değişmişti. Başka bir dünya vardı. Kendi hikâyesini düşündü Bay Binet. Kırk iki yıl önce Üçüncü Bölge'de doğmuştu. Ama Üçüncü Bölge'ye dair o zamanlardan kalan bir anısı yoktu. Henüz küçük bir bebekken Birinci Bölge'ye getirilmişti. Bunun nasıl olduğunu hiçbir zaman anlayamamıştı. Her şey yasalara uygun gerçekleşmişti. Ama anne ve baba neden böyle bir karar almışlardı, neden bebeklerini Birinci Bölge danışmanlarına vermek istemişlerdi bunu bilmiyordu.

Eğer bu konuda herhangi bir bilgiye ulaşmak olanaklı olsaydı, zaten Bay Binet bu olanağa sahipti, ama bilgi edinememişti. Bunun bir önemi de yoktu. Bay Binet Birinci Bölge’de gayet güzel bir hikâyeye sahipti. Kendisi gibi bebekken Birinci Bölge’ye getirilmiş, Seçilmiş İnsanlar’la çok özel koşullarda büyütülmüştü. Bay Lametri onun ne denli yetenekli olduğunu çok erken yaşlarda fark etmiş ve eğitimi konusunda Bay Binet’in yönlendirilmesini bizzat istemişti. Bay Binet bir yazılım mühendisiydi. Fakat asıl yeteneği doğal insan davranışlarının analizi ve yeniden yapılandırılması üzerineydi. İnsan, başka insanların davranışlarını rahatlıkla analiz edebilirdi aslında, ama konu kendi davranışlarına gelince bazı durumlarda bu hiç de kolay olmuyordu.

Nima’yı ortada hiçbir gerekçe yokken sahiplenmişti. Nima konusunda zafiyet göstermiş ve kontrollü davranmak istememişti. Aslında bu biraz da yaşanan olaylardan kaynaklanmıştı. Nima’nın korkmasını istememiş, ona daha yakın durmak zorunda kalmıştı. Duvara yaslanmış, tavandan yayılan ışığı seyrediyordu. Nima da konuşmuyordu. Sanki içlerinden biri konuyu devam ettirse, mesela Nima, “Ben sevgilimi ölünceye kadar bekleyeceğim,” dese tamamen ayrılmış olacaktı. Bu lanet kafes nasılsa açılacak, nasılsa buradan kurtulacaklardı. Kurtuldukları zaman birbirlerine yalnızca veda edeceklerdi. Bay Binet belki de bir daha Nima’nın lüle saçlarını göremeyecekti. Şimdi yapabileceği en doğru şey susmaktı. O an bir ses duyuldu. Daha önce duydukları sestiydi bu. Sesi çı-

karan o mekanizma, ses düzeyini artırarak yine çalışmaya başlamıştı. Birileri geliyordu kafese. Nima Bay Binet'e döndü.

“Binet, lütfen gitme!”

“Geri geleceğime söz verdim Nima! Seni asla burada yalnız bırakmayacağım! Ve seni buradan en kısa zamanda çıkaracağım, buna emin ol ve bekle.”

Bay Binet doğruldu. Bu arada Tâl uyanmıştı. Bay Binet ona ayağa kalkmamasını işaret etti. Art arda kapalı bloklar teker teker açıldı. İçeriye iki adam girdi. Adamlardan biri Bay Binet'in başına kalın halkaya benzeyen bir cihaz geçirdi. Halka, Bay Binet'in görüş alanını bloke eden manyetik bir örtü oluştuyordu. Adamlar Bay Binet'in koluna girip onu kafesten çıkardılar.

Xenox

Wilkes Shaw, baştan aşağı metal renge bürünmüş depo görünümlü bir yerde siyah bir koltukta ayak ayaküstüne atmış oturuyor. Depo oldukça büyük. Duvar köşelerinde, tavandan zemine doğru çapraz asimetrik dizilimlerle metal rengin tonlarında ince uzun sütunlar sıralanmış. Sütunlardan yayılan aydınlatma, tavandan geçen uzun boruları daha da görünür kılıyor. Wilkes Shaw, deponun diğer ucunda bulunan giriş bölümüne bakıyor. Sanki girişte bir şelale var, sular ahenkle tepeden aşağı akıyor ve Wilkes Shaw huzurla bu tabloyu seyrediyor. Ortada ne bir şelale ne de huzur duyulacak bir durum var. Aslında tüm bölgeleri karşısına almış, her an son derece tehlikeli

bir savaşın ortasında kalacak olan birinin rahat olması mümkün değil. Bay Binet girişte göründü şimdi. Adamlar Bay Binet'in görüş blokunu çıkardılar. Wilkes Shaw ayağa kalktı, Bay Binet'le karşı karşıyaydılar.

"Sizden önce birçokları tarafından yıllarca yalan yanlış suçlandım. Bunlardan, Anitus ve arkadaşlarından daha çok korkarım, üstelik onların da kendi yollarında oldukça tehlikeli olmalarına karşın. Ama sizleri daha birer çocukken yakalayıp kafalarınızı bana karşı doğru olmayan suçlamalarla dolduranlar çok daha tehlikelidir. Bunlar bir Sokrates'ten, yukarıda gökyüzündeki şeyler hakkında kafasını yorup aşağıda yeraltındaki şeyleri araştıran, zayıf uslamamayı kuvvetliye çeviren bir bilge insandan söz ettiler. Beni korkutan suçlayıcılar, bu masalı yayanlardır. Atinalılar. Çünkü onları dinleyenler böyle şeyleri araştıranların tanrılara tapınmaya bile inanmadıklarını sanırlar. Dahası, bunlar sayıca kalabalıktır ve bana karşı suçlamaları eskilere gider. Üstelik bu suçlamaları onlara en kolay inanabileceğiniz çağda yaptılar; çocukluğunuzda, ya da belki de gençliğinizde. Ve yargı gıyaben verildi. Çünkü beni savunacak kimse yoktu. Ve tüm bunların içinde en usdışı olanı, suçlayıcılarımın pek çoğunu tanımamam, bir güldürü ozanı dışında, adlarını bile bilmememdir. Kıskançlık ve çekememezlikten sizi bana karşı döndürmüş olanların tümü ki bunlardan bir bölümü yalnızca başkalarından duyup inandıklarını yinelemişlerdir; tüm bu insanlar uğraşılması en güç olanlardır. Çünkü onları

buraya getirtemem ve yakından sorgulayamam, bu yüzden kendimi savunmak için bir bakıma gölgelerle savaşmak zorundayım.”

Bay Binet gülümsedi. Kendisini esir alan kişinin bir Sokrates hayranı olacağı hiç aklına gelmezdi. Karşısında duran adamın kendine olan güvenini sevmiştir. Onun oyununa dâhil oldu.

“Sözünü bitirince Sokrat ayağa kalktı. Yıkanmak üzere başka bir odaya geçti. Kriton bize kalmamızı söyleyerek arkasından gitti. Aramızda konuşulanları, konu dışına çıkmaksızın tekrar tekrar gözden geçirdik. Aynı zamanda, içine düştüğümüz felaketin büyüklüğü üzerinde konuşarak onu bekledik. Gerçekten de babasız kaldığımızı hissediyorduk, bundan böyle yetimler gibi yaşayacaktık! Yıkandıktan sonra, yanına çocukları getirildi. İki küçük, biri büyük üç çocuğu vardı. Yakınlarından kadınlar da geldiler, Kriton’un yanında öğütler vererek onlarla konuştu. Sonra kadın ve çocuklara çekilip gitmelerini söyledi. Sokrat içeride çok kalmıştı. Bundan sonra konuşma pek kısa sürdü, çünkü On Birler’in uşağı önüne dikilmişti. Sokrat, dedi uşak: Başkalarına ettiğim sitemi, doğrusu sana edemem. ‘Hâkimlerin buyruğu olan, bu zehri, içeceksiniz,’ dediğim zaman, bana kızıp güceniyorlar, beni lanetliyorlar. Başka başka fırsatlarda olduğu gibi onların aksine, senin yiğit ve yumuşak huylu ve şimdiye kadar buraya gelenlerin en iyisi olduğunu, geldiğinden beri biliyorum. Şimdi bile buna kızıp gücenmediğinden eminim. Sen onları, buna se-

bep olanları iyi tanırsın, onlara kıızıyorsun. Alın yazın neyse o olur. Elinden geldiği kadar dayanıklı ol!”

Arkasını döner dönmez gözlerinden acı yaşlar döküldü. O zaman Sokrat ona bakarak:

“Hoşça kal dostum, dediğini yapacağım,” dedi.

Sonra bizlere dönerek ilave etti: “Ne ince duygu var şu adamda! Burada bulunduğum sürece beni görmeye, benimle ara sıra konuşmaya geldi. İnsanların en iyisiydi o. Şimdi de ne kadar temiz ve açık yürekli, benim için ağlıyor! Haydi bakalım, Kriton’un sözünü dinleyelim. Ezilmişse, zehri getirin, değilse ezin!”

Kriton ona karşılık verdi: “Fakat aldanmıyorsam, Sokrat, güneş henüz dağların tepesinde; henüz batmadı. Başkalarının da buyruktan pek çok sonra, iyice yiyip içtikten, hatta bazılarının sevdikleriyle baş başa kaldıktan, seviştikten sonra zehri içtiklerini biliyorum. Acele etme, daha vakit var!”

Sokrat, “Pek tabii, Kriton,” dedi, “sözünü ettiğin adamların, senin bu dediğini yapmaları, bunu bir kazanç saymalarındandır. Bana gelince, böyle bir şey yapmamam pek yerindedir. Çünkü zehri biraz geç içmekle, sanırım kazanacağım bir şey yok; böylece hayata bağlanmakla, artık bir şey kalmadığı halde onu korumak ve esirgemekle, kendi kendime gülünç olurum. Konuştuğumuz yeter.”

“Bravo Bay Binet! Demek size Sokrates’i öğretiyorlar!”

“Dersleri daha çok Sokrates’in kendisinden alıyoruz, Bay..?”

“Bay? Hayranım sizin bu evcilik oyunlarınıza! Adım Wilkes Shaw, Bay Binet. Demek Sokrates’in kendisinden alıyorsunuz dersleri? Aman Tanrım, ne büyük başarı! Birinci Bölge’de bir tek siz mi bu kadar aptalsınız yoksa bu durum bölgenize has yaygın bir kültür mü? Gerçi aptallığınızın düzeyi beni her zaman heyecanlandırmıştır doğrusu, bunu da itiraf edeyim. Sokrates’in laflarını geveleyen, Sokrates’in görüntüsüne bürünmüş bir hurda yığınınına, Sokrates’e beslenen türden büyük bir sevgi duyuluyor mu peki?”

“Siz Sokrates’in sevildiğini mi düşünüyorsunuz? Ne garip. Onun hikâyesini duyan akıllı başında herkes bilir ki Sokrates hiçbir zaman seilmeye muhtaç olmadı! O, hikâyesini yalnızca kendisini gerçekleştirmek için yaşadı. Kimseyi aydınlatmak gibi bir derdi de olmadı. Sokrates’i sevebilmek mümkün değildi Bay Wilkes Shaw. Sokrates özgür bir insandı. Ancak onun kadar özgür bir insan Sokrates’i sevebilme kapasitesini taşıyabilirdi. Öyle biri olmadı.”

“Böyle büyük laflar edebildiğinize göre, siz de özgür bir insan olmalısınız Bay Binet? Fakat ne garip, nerede olduğunuzu, benim kim olduğumu, hayatta kalıp kalmayacağınızı bilemeyecek kadar da esirsiniz! Ama doğru ya, özgürlük başka bir şeydi! Kafanızın içindeydi, değil mi? Kafanızın içini görebilmeyi çok isterdim. Acaba kaç adet makine parçasıyla nefes alabiliyorsunuz şu anda?”

Bay Binet yine gülümsedi. Wilkes Shaw, belli ki yıllarını büyük dertler ve öfkeler biriktirerek harca-

mıştı, şimdi bu birikimin meyvelerini almak istiyordu. Konuşmanın böyle ağdalı ve kim kimden daha zeki gösterisine dönüşmesinden sıkılmıştı.

“Kafamın içinde –sizin deyiminizle– makine parçaları var mı yok mu, bilmiyorum. Hiç ilgilenmedim bu konularla. Arzu ederseniz açıp bakabiliriz. Fakat böyle bir ihtimalde beni esir almak için gösterdiğiniz gayret tamamen boşa gider. Konuşmanın en başına dönüp diyalogu yeniden başlatalım derim. Benden ne yapmamı istiyorsunuz Bay Wilkes Shaw?”

Wilkes Shaw, Bay Binet’in kafatasını açıp orada bulunduğu emin olduğu geno-çipi paramparça etmek için biraz beklemesi gerektiğinin farkındaydı. Fakat beklemelerden öyle sıkılmıştı ki! Şu an bunu yapamıyor olması keyfini kaçırıyordu.

“Sizden bir şeyler yapmanızı istememiz gerekir Bay Binet, evet haklısınız. Ne istesek acaba? Böyle aniden sorulunca da insan panikliyor tabii.”

Bay Binet, Wilkes Shaw’ı özgüvenli bulma konusunda yanıldığını görüyordu. Onun yapmaya çalıştığı şey, sadece bir çocuk gibi ilgi çekme gayretiydi. Wilkes Shaw çok önemli bir adamdı, bunu kimse henüz fark etmemişti. Ne kadar zeki olduğunu kanıtlamak için laf kalabalığını ilkel esprileriyle süslemesi yeterliydi.

“Şöyle yapalım Bay Binet; Xenox’unuzu kullanma saatiniz geldi sayılır. Birinci Bölge’ye olağan raporunuzu verelim ki sizin için endişe etmesinler. Gereksiz bir paranoya, Birinci Bölge’yi huzursuz ederse Üçüncü Bölge bundan kârlı çıkmayabilir. Hoş bu benim işime gelir, ama filmi hemen aksiyon moduna

alıp çabucak bitirmek istemeyiz. İyi bir yönetmenin en önemli özelliği, filminin matematiğini tutturabilmesidir. Yönetmen aksiyonun en büyüğünü en başta verirse izleyicinin aksiyon eşiği zirve yapar ve filmin devamındaki aksiyonlar onlara yeterli gelmez.”

“Saat kaç şu anda Bay Wilkes?”

“Saat 18.55.”

“Tamam. 19.00’da görüşüldüğünü biliyorsunuz. Muhtemelen bunu biliyor olmanız, Üçüncü Bölge’nin güvenlik ağına kısmen de olsa sızabildiğinizi gösteriyor. Ki bu benim sorunum değil. Birinci Bölge ile iletişime iki şartla geçebilirim Bay Wilkes.”

“Çok havalı bir cümleydi bu Bay Binet. Müthiş etkilendim sizden! Nedir şartınız? Kahraman mı olmak istiyorsunuz? İsterseniz sizi ordumun başına geçireyim. Bu, benim gibi mühim birisi için yetersiz dersiniz Üçüncü Bölge’yi size bırakalım... Sevgiliniz Nima’yla bir sürü çocuk yapar, çocuklardan her birini bir konseyin başına geçirirsiniz. Nasıl olur?”

Bay Binet, Nima’nın ismini konuşmada duyduğu an hassas bir noktasının olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. İçinde her saniye dev gibi büyüyen bir öfke kendini göstermişti. Öfkeyi sadece seyretmesi gerektiğini biliyordu; bastırmadan ve dışa vurmadan sadece seyredecekti, öyle de yaptı.

“Kahramanlar döneminin çoktan tarihe karıştığını düşünüyorum Bay Wilkes. Bunun nedeni bugün artık milyonlarca kahramanın var olmasında yatıyor. İçlerinden birinin en kahraman olma ihtimali mümkün değil. Tüm kahramanlar, kahramanlık tinini eşit

oranda kullanıyorlar. Bu durumun şöyle iyi bir tarafı var; eskiden kahraman sayısı parmakla işaret edilecek kadar azdı. Ve kahramanlık tininin tüm yükü bu az sayıda insanın omuzlarına biniyordu. Onlar bir halkın onurunu kurtarmayı hayal etmiş olabilirler. Fakat halklar kahramanlarını her zaman ölü severler. Aslında halklar bir insanın ölümünü seyretmekten zevk aldıkları için kahraman miti yaratırlar ve adayın paramparça oluşunu seyrettikten sonra kendilerine bu seyir zevkini verdiği için o kişiyi kahraman ilan ederler. Şimdi durum değişti. Kahramanlar, onursuz bir halkın hayalini gerçekleştirmek isteyecek kadar aptal değil. Tini kendi aralarında paylaştılar ve asıl halk onlar oldu şimdi.”

“Nasıl oldu da daha önce sizi tanıma şansını bulamadım, Bay Binet? Gerçekten üzgünüm. Enteresan tespitleriniz var. Sırf bu yüzden sizi burada uzun yıllar tutmak ve bu engin görüşlerinizden faydalanmak isterdim. Şimdi kapatın çenenizi ve şartlarınızı söyleyin.”

Bay Binet aslında, Nima ve Bay Tâl’e asla dokunulmamasını, kafese yemek gönderilmesini ve ayrıca ihtiyaç halinde tuvaletin esirler tarafından kullanılabilmesini isteyecekti. Fakat bu doğru bir hareket olmayacaktı. Bay Binet bir kez daha Nima’nın ismini Wilkes Shaw’ın ağzından duymak istemiyordu.

“Görüşmeyi gerçekleştirdikten sonra tuvaleti kullanmak istiyorum ve buraya yiyecek bir şeyler getirilmesini.”

“Ahahaha, ne garipsiniz Bay Binet! Ben de sizden kahraman çıkabileceğini düşünecek kadar aptalmışım. Tamam, şartlarınız kabul edildi. Xenox’u verelim size.”

Xenox, girişte bekleyen adamlardan biri tarafından getirildi ve Bay Binet Xenox’u gözlerinin önünde bir saniye kadar bekletip konuşmaya başladı.

“71A3L4 Mavi Hat. Bayan Viki görüşmesi tamamlandı. Aday onaylandı. Yarın saat 14’te giriş izni istiyoruz.”

Görüşme bitmişti. Bu bildirim, Birinci Bölge merkezi sisteme aktarılan olağan bir iletiydi. Bay Binet, Wilkes Shaw’ın gözlerine baktı. Xenox’u iade etti.

“Demek yarın saat 14’e kadar vaktimiz var. Şimdi heyecanlandım işte! Bay Binet, hizmetleriniz için çok teşekkür ederiz. Önce tuvaleti kullanmak istemiştiniz, size eşlik edilsin.”

Bay Binet, depoya benzeyen yerden görüş alanı tekrar kapatılarak tuvalet için dışarı çıkarılırken, Wilkes Shaw onu seyrediyordu. Bu adama güvenilebilir miydi acaba? Makine miydi, insan mıydı, onu da bilmiyordu. Ya çok aptal biriydi ya da gerçekten oyun oynuyordu. Kahramanlar konusunda söylediklerinden çok rahatsız olmuştu Wilkes Shaw. Acaba Birinci Bölge’ye olağan mesaj dışında bir mesaj göndermiş olabilir miydi? Yapabileceği bir şey yoktu. Xenox yalnızca onun izniyle çalışırdı ve Xenox’a ne söylenmesi gerektiğini o biliyordu. Şayet Birinci Bölge’yi durumdan haberdar ettiyse de bunun Wilkes Shaw için bir önemi yoktu. O, savaşmaya zaten hazırды. Bunun için

Birinci Bölge'nin Üçüncü Bölge'ye giriş yapması yerliydirdi. İki bölgeyi bu sayede alt edebilirdi.

Hava kalkanları henüz Birinci Bölge'ye Wilkes Shaw'ın kendi olanaklarıyla giriş yapmasına izin vermiyordu. İkinci Bölge'ye yalnızca ticaret ürünleri aracılığıyla sızabilmişti ama onların da hava kalkanları aşlamıyordu şimdilik. Bu sebeple tüm bölgelerin Wilkes Shaw'ın ayağına gelmesinde bir sakınca yoktu. Nihai hedef zaten bir gün bu bölgeler saçmalığını yerle bir etmek ve insanlara özgürlük vermektir.

Neler söylemişti Bay Binet özgürlük üzerine? “Özgür insanlar sevgiye muhtaç değildir.” Hiç fena bir tespit değildi. Bay Binet aslında öldürülmeden önce biraz sohbet edilebilecek biriydi. Onu, bütün saçmalıklarını dinledikten sonra ortadan kaldırmak eğlenceli olabilirdi. Wilkes Shaw, Bay Binet tekrar içeri getirilirken bunun iyi bir fikir olduğuna karar vermişti.

“Yemeğiniz hazır Bay Binet, umarım görkemli bir sofraya beklemiyordunuz?”

“Hayır, Bay Wilkes. Pek bir şey yemeyeceğim aslında.”

Bay Binet yiyeceğin konulduğu tabağa baktı. Tabakta bir sandviç ve elma vardı. Sandviçe dokunmadı. Elmayı alıp cebine koydu.

“Umut ederim yarın saat 14'e kadar Üçüncü Bölge'yle anlaşma sağlarsınız ve bu gerilim bitmiş olur.”

“Buna siz de tanık olacaksınız Bay Binet. Üçüncü Bölge'yle yapacağımız son görüşme birazdan gerçekleşecek. Burada bulunmanızda fayda var. Yeni insanlarla tanışıp sosyalleşmiş olursunuz hem.”

Bay Binet'e bir çift lens verildi. Bay Binet lensleri takarken metal depo, Cave'e giriş sinyallerini gönderdi. Birkaç dakika sonra Cave açıldı. Komutan Marta'yla ekibi, Wilkes Shaw ve Bay Binet'in tam karşısında duruyorlardı.

"Komutan Marta! Sizi görmek ne güzel! İnanın insan alışıyor size. Saatlerin çabucak geçmesi için ne anlamsız şeylerle oyaladım kendimi, anlatamam. Size arkadaşım Bay Binet'i tanıştırayım. Kendisi sizi biraz önce nasıl bir beladan kurtardı bilemezsiniz! Benden çok ona teşekkür etmenizi rica edeceğim sakıncası yoksa."

"Wilkes Shaw, sen doğduğunda mı böyleydin yoksa eğitim hayatı mı seni bu hale getirdi? Kendini eğlence gösterme saplantısını bir tarafa bırak! Çünkü senin kişisel şovlarınla ilgilenmiyoruz."

"Ama Komutan Marta haksızlık ediyorsunuz şimdi. Benim kişisel şovlarımla ilgilenmiyor olsanız şu anda yanımda ne işiniz var. Hepimiz benim kişisel şovumun içindeyiz, görmüyor musunuz?"

"Bay Binet, ne durumdasınız?"

"Şimdilik iyiyim diyebilirim Komutan Marta."

"Yurttaşlarımız ne durumdalar?"

"Bir kafesteler ve ne kadar iyi olabilirlerse o kadar iyi durumdalar."

"Anlaşıldı Bay Binet."

"Arkadaşlar, sizi akşam çayı için buluşturmadım ben. Sohbeti bırakırsanız bir miktar iş yapabiliriz birlikte, öyle değil mi?"

"Wilkes Shaw! Sana kötü haberlerim var. Genel Konsey, Evrensel Anayasa'yla ilgili taleplerini tah-

min edeceğin üzere gülünç buldu. Kurduğun tari-
katın üyeleri şu an zor bir sorgudan geçiyor. Sana
selamlarını iletmemi istediler. Buki Ban'daki özel ar-
kadaşların da buna dâhil.”

“Ah Komutan Marta! Sakın yapabildiklerinizin
bundan ibaret olduğunu söylemeyin bana yoksa bü-
yük bir hayal kırıklığı yaşayacağım. Siz Komutan,
bizim gözümüzde gerçek bir kahramansınız yıllardır,
bunu bize yapmayın! Ama bir dakika, Bay Binet bana
bugün bir şey öğretti. Neydi o? Hah, evet! Kitleler
kahramanlarını öldürmek için severlermiş! Ne müt-
hiş bir fikir, değil mi Komutan Marta? Şimdi bana o
tatlı dudaklarınızla ikinci sınıf espri yapmaya ihtiyaç
duymadan patronlarınızın tam olarak ne söylediğini
madde madde sıralayın bakalım.”

“Wilkes Shaw! Evrensel Anayasa'nın değiştirilme-
siyle ilgili talepleriniz reddedildi! Dinler Konseyi'nin
feshedilmesiyle ilgili talepleriniz de reddedildi!”

“Demek savaşmaya karar verdiniz Komutan Mar-
ta! Bu benim en çok istediğim sonuçtu aslında. Ama
sizin o güzel bedeninizin üzerine kan damlasın iste-
memiştim. En azından biraz seyretmek fena olmaz-
dı!”

“Wilkes Shaw, yeter artık! Üçüncü Bölge'nin ada-
letine teslim ol! Birinci Bölge'yi olaya dâhil etmeden
cezalandırılmanı sağlayacağız. Yurttaşlarımızı ve
Bay Binet'i bu akşam bize teslim etmezsen emin ol
biz gelip alacağız ve bu senin adalet karşısına çıka-
madan hikâyeni bitirmene sebep olacak!”

“Size adaletin nasıl işleyeceğini göstermemi ister misiniz Komutan Marta? O zaman bir kadeh viski alın elinize ve seyredin şimdi adaleti.”

Metal deponun ortasında bir alan açıldı. Görüntüde Tâl, Nima ve ellerinde silah olan iki Robocop vardı. Nima ve Tâl, elleri başlarında yüzleri duvara dönük olarak ayakta duruyorlardı. Bay Binet’in nefesi kesilecekti! Gözleri kan çanağına döndü. Öfke bütün vücudunu kaplamıştı.

“Bay Wilkes, bu yaptığınız bir sonuç getirmeyecek size. Dilerseniz Birinci Bölge’yle görüşme yapmanıza aracı olabilirim.”

“Bay Binet, vicdan sahibi olmanızı takdir ediyorum, fakat bu sorun şu an tamamen sizin dışınızda. Konuya dâhil olmamanız sağlığınız açısından en doğrusu.”

“Eğer yurttaşlarımızdan birine zarar...”

Komutan Marta cümlesini tamamlamadan görüntüde yer alan yurttaşlardan biri başından vuruldu ve kanlar içinde yere yığıldı. Herkes birkaç saniyeliğine donup kalmıştı. Bay Binet hayatı boyunca hiç yaşamadığı bir duygunun içindeydi şu anda. Bir an gözleri karardı ve belli belirsiz bir vizyon, tanımadığı bir siluet gözlerinin önüne gelip geri çekildi. Bay Binet ne olduğunu anlamadı ve dikkatini kafes görüntüsüne vermeye çalıştı. Tâl kanlar içinde yere yığılmıştı. Nima kafesin diğer ucundaydı. Elleriyle başını kapatmış, oturduğu yerden hiç kımıldamıyordu.

AFGANİSTAN

Şibar

Fatıma, burka giymeyi bir kafese girmek gibi görüyordu. Sanki beyaz bir güvercini, uçsuz bucaksız mavi gökyüzünün asıl sahibi olan beyaz bir güvercini, paslı küçük bir kafese zorla sokmuşlar gibiydi. Fatıma ne zaman bu burka kafesine girse bir an önce eve dönmek ve kafesin paslı demirlerini kırıp atmak istiyordu. Burka ile yürümeye alışması o kadar zor olmuştu ki, yolda yürürken her an ona bir araç çarpacak ve ölecekmiş gibi hissediyordu. Neyse ki İsmail yanındaydı ve o buna izin vermezdi.

Bu sabah İsmail onu doktora götürüyordu. Fatıma hamile olduğunu düşünüyordu. Bakalım gerçekten öyle miydi? Ali'nin geç de olsa bir kardeşi olabilirdi. İnşallah bir kız kardeşi olurdu. Fatıma kız olmasını çok istiyordu. Hem ona neşe olurdu hem de yaşlanıp öldüğünde Ali'ye kızı Zeynep bakabilirdi. Kızının adı Zeynep olacaktı tabii, başka ne olabilirdi ki! Fatıma olanın kızının adı Zeynep olurdu zaten. İsmail bir miktar para biriktirebilmişti. Öğretmenlik dışında zaman zaman hamallık yapıyordu bu parayı biriktirebilmek için. Şimdi Allah'ın izniyle Zeynep'in dünyaya gelmesi gerekiyordu. İsmail önde Ali'nin elinden

tutmuş ilerlerken, Fatıma arkalarından onları takip ediyordu. Şibar merkeze gelmişlerdi. Caddelerde insanlar bir aşağı bir yukarı yürüyor, neredeyse adım başı silahlı askerlere rastlanıyordu. Fatıma bu kalabalığa ne zaman girse hep derin bir korkuya kapılıyordu. Üzerinde burka olmasa belki böyle olmayacaktı. Belki de ona bu korku ve tedirginliği veren bir kafesin içinde olmaktı.

İsmail geri dönüp Fatıma'ya baktı. Caddenin karşısına geçmeleri gerekiyordu. Fatıma onu takip etmeliydi. İsmail, Ali'nin elini daha sıkı tuttu ve caddeden yavaş akan araç trafiğinin içinden İsmail ve Ali önde, Fatıma arkalarında karşıya geçmeye başladılar. Karşı kaldırımında bir karmaşa başladı bu sırada. İsmail yürürken göz ucuyla ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. İnsan kalabalığı bir anda arttı. Kalabalığın arasında kalmışlardı. İsmail, Ali'yi kucağına aldı. Kalabalıktan sıyrılıp çıkabilecekleri bir boşluk arıyordu. Dönüp Fatıma'ya baktı. Fatıma arkasındaydı. Kalabalığı zorladı. İnsanları iterek biraz ilerledi. Nihayet bir boşluk görünmüştü. O boşluğa doğru yönelmiş ve sonunda kalabalığın içinden çıkabilmişlerdi. Tam o anda bir patlama oldu. Kulakları sağır eden patlama sesine çığlıklar eklendi. İsmail yerdeydi. Ali'ye baktı. Ali'nin simsiyah iri gözleri korku içinde babasına bakıyordu. İsmail, oğlunu kucağına alıp ayağa kalktı. Etrafına bakındı. Fatıma yoktu. Çığlık seslerini tüm Şibar duyuyor olmalıydı. İsmail, Ali'yi kaldırımında bulunan bir ağaç dibine götürdü. Oradan ayrılmamasını tembihleyip hızla yerde yatan insanların arasına

girdi. Ali, babasını izliyordu. İsmail panik halinde bir oraya bir buraya koşuyor, ne yaptığını bilmiyordu. Yerde yatan insanlar arasında burkalı kadınlar da vardı ama burkalar birbirine benziyordu. Etrafta kaçışan insanlara bakıyordu ama Fatıma yoktu. Fatıma koşan kadınlar arasında olsa üzerinde burka olmasına rağmen onu tanırdı. Başını tekrar yere indirdi. Yerde yatanlar arasında geziniyordu şimdi. Sonunda bir yerde durdu İsmail. Yavaşça eğildi. Ali hâlâ babasını seyrediyordu. Annesinin orada olduğunu anladı ve ağlamaya başladı.

İsmail, Fatıma'yı el bileğindeki mavi boncuklu bilekliğinden tanımıştı. Burkasının yüzünü açtı. Fatıma'nın yüzüne kan bulaşmıştı, ama gözlerini açıp kapatabiliyordu. İsmail'in yüzüne baktı Fatıma. Gü-lümsedi. Derin bir nefes aldı, "Ali'yi İstanbul'a götür," dedi ve gözlerini gökyüzüne dikti. Kafesin kapağı açılmıştı. Fatıma Afganistan'ın tam orta yerinde yüzü açık, gökyüzünü seyrediyordu. Yavaşça kapadı gözlerini ve başını İsmail'in ellerine bıraktı. İsmail başını eğdi, yüzünü Fatıma'nın yüzüne koydu, o an Fatıma'nın kokusunda ölmek için Allah'a dua etti. Ağ-lama seslerine siren sesleri eklenmişti. İsmail başını hiç kaldırmak istemedi. Şibar, hatta tüm Afganistan şu an yıkılıp yerle bir olabilirdi. Olması gerekirdi. Bir el dokundu İsmail'in omuzuna. İsmail başını kaldırdı.

"Baba, annemi alıp eve gidelim."

İsmail o an kendine geldi.

"Gidelim oğlum. Gidelim buradan. Anneni önce hastaneye götürelim, sonra eve gidelim, olur mu?"

“Annem bizimle gelecek mi peki?”

İsmail ne diyeceğini bilemedi. Ne demesi gerekirdi hiç bilmiyordu. Fakat Ali’yi bu karmaşadan uzaklaştırmalıydı. Ayağa kalktı. Etrafa bakındı. Herkes telaş içerisindeydi. Eğildi, Fatıma’yı kucağına aldı. Ali’ye gömleğinden tutmasını söyledi ve Fatıma, İsmail, Ali kan yığınları arasından çıkıp uzaklaştılar. Hastane beş yüz metre ilerideydi. Hiçbir şey düşünmedi İsmail. Yalnızca yürüdü. Ali babasının gömleğini çekiştirerek takip ediyordu onu. Hastaneye ne kadar sürede geldiler, hemşireler Fatıma’yı İsmail’in elinden nasıl aldılar, hiçbir detayı hatırlamıyordu. Fatıma’nın ölü bedeni sedyede ondan uzaklaşırken hiçbir şey düşünemiyordu İsmail. Sadece Ali’nin elinden tutup dışarıya çıkarken konuşulanları duyuyordu. Duymak istemiyordu aslında ama hastanede her yer insan kaynıyordu; kanlar içinde ölü ve yaralı bedenler arasında sağ kalanlar neler olup bittiğini anlatıyordu. Ali’yi buradan götürmeliydi. Ali’yi hemen eve götürmeliydi. Nasılsa neler olup bittiğini öğrenecekti.

Tacik’i ofisinden dışarı çıkarken birileri kaçırmak istemiş fakat bir şeyler yolunda gitmemişti. Tacik’in korumaları durumu fark etmiş ve onun etrafında güvenlik çemberi oluşturmaya başlarlarken halk, neler olup bittiğini anlamak için binanın önüne yığılmış ve saldırganlar arasında bulunan canlı bomba o esnada kendini patlatmıştı. İsmail bunların hiçbirini düşünmek istemedi. Ali’nin elini sıkıca tuttu yine ve eve getirdi. Ali acıkmış olabilirdi. Onu doyurmak gerekirdi şimdi.

“Karpuz yiyelim mi oğlum?”

“Yiyelim.”

“Tamam, karpuz yiyelim.”

İsmail saatlerce ne yaptığını bilmeden, hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Sanki Fatıma birazdan çıkıp gelecek ve karpuzun çekirdekleri neden yerlerde geziyor diye onları fırçalayacaktı. Ali, babasını seyretmekten yorulmuştu. Uyumak istiyordu. Uyurken babasından en sevdiği hikâyeyi anlatmasını istedi. Hikâyenin adı “Cibril”di.

“Tanrı kâinatı yarattığında, daha kara parçaları yokken, yer ve gök su iken, kandilde bir nur parladı. Bu nurun içinde bir kadın görüldü. Başında bir taç, iki kulağında iki küpe, belinde de bir kemer vardı. Cibril nur içinde kadını görünce şaşırdı. Tanrı’ya yöneldi, bu kadının kim olduğunu öğrenmek istedi. Tanrı Cibril’e seslendi:

Ey Cibril, O, cennetin Seyyidesi Fatıma-tüz Zehra’dır.

Cibril karşılık verdi: Ey Tanrım, ne kadar güzeldir.

Tanrı karşılık verdi: Biz O’nu nur âlâ nurdan yarattık.

Cibril sordu: Ya Tanrı, Fatıma’nın başındaki nedir?

Tanrı cevap verdi: Başındaki taç, Tac-ı Devlettir ki bu Muhammed Mustafa’dır.

Cibril yine sordu; Belindeki nedir?

Tanrı cevap verdi: Ya Cibril, belindeki kemer de Fatıma’nın sevgilisi Ali’dir.

Cibril yine sordu: Kulaklarındaki nedir?

Tanrı cevap verdi: Hasan ve Hüseyin’dır. Onlar cennetin efendileridir.

ÜÇÜNCÜ BÖLGE

Kafes

Bay Binet, bu kez Nima'nın ağlamasına izin vermişti. Komutan Marta'ya kızıyordu içinden. Bir kriz asla böyle yönetilemezdi! Böyle bir sonucu hesaba katmamış olmaları nasıl mümkün olabilirdi? Wilkes Shaw bir narsistti. Bir narsist asla bu şekilde yönetilemezdi. Üçüncü Bölge belli ki tamamen çaresizdi. Bulundukları bu yeri tespit edememiş olmalıydılar. Peki, Wilkes Shaw bunu nasıl başarabilmişti? Kimlerden destek alıyordu? Kim Üçüncü Bölge'nin *network*'ünü bu şekilde bloke edebilme olanağına sahipti? Bu olanak yalnızca Birinci Bölge'de olabilir, diye düşündü Bay Binet. Fakat Birinci Bölge, Evrensel Anayasa'yı çiğnemiş olamazdı. O halde geriye yalnızca bir olasılık kalıyordu: Üçüncü Bölge'de, tehlikeli eller tarafından yeni bir yazılım geliştirilmiş olmalıydı. Bay Binet, bu konuda emin değildi, üstelik aklını kurcalayan bir soru daha vardı: Kriz böyle yönetilmeye devam ederse Wilkes Shaw'ın Nima'yı öldürmesine kim engel olacaktı? Zaman geçiyordu. Kayda değer bir gelişme olmamıştı ve Bay Binet'in kesinlikle Nima'yı bir an önce buradan çıkarması gerekiyordu fakat bunu nasıl yapacağını henüz bilmiyordu.

Tâl'in cansız bedeni kafesten çıkarılmış, zemini kanla boyanan kafes temizlenmişti. Fakat bir an önce bir çözüm üretilmezse tekrar kana boyanma ihtimali çok yüksekti. Bu durumu düşündükçe Bay Binet'in nefesi kesiliyordu. Yanında oturan Nima'ya baktı. Elini cebine attı, cebindeki elmayı çıkardı ve Nima'ya uzattı. Nima şaşırmıştı. Hafifçe gülümsedi. Elleriyile gözyaşlarını sildi, sonra elmayı aldı.

"Ama önce sen ısır."

"Tamam."

Nima'nın uzattığı elmadan bir ısırık aldı Bay Binet ve Nima'nın yüzüne baktı, hâlâ ağlıyordu. Elmayı yerken de gözyaşları hafif hafif yüzünü ıslatmaya devam ediyordu. Nima'nın elmayı bitirmesini bekledi ve ardından onun gözyaşlarını sildi.

"Yanına uzanmak istiyorum."

Bay Binet şaşırmıştı. Nima, "Yanına uzanmak istiyorum," derken daha yakın olma isteğini mi kastediyordu? Ne kastediyor olursa olsun buna, "Hayır" diyemezdi. Nima çok üzgündü ve Bay Binet onu bu üzüntüden biraz da olsa uzaklaştırmak için konuşmasını istiyordu. Kafes'in izlendiğini biliyordu tabii; ama artık bunun bir önemi yoktu. Bay Binet yere boylu boyunca uzandı, bir elini kendi başının altına koydu ve diğer eliyle Nima'ya yanına uzanmasını işaret etti. Nima'nın başı Bay Binet'in göğsündeydi ve Bay Binet, onu koluyla sımsıkı sarıyordu.

"Natan, Birinci Bölge'ye gittiğinde ben henüz küçük bir çocuktum. Annemle yaptıkları tartışmaları hatırlıyorum. Natan, Birinci Bölge'de kendini daha

iyi ifade edeceğini söylüyordu. Annemse Birinci Bölge’de insanları köle olarak kullanan Yapay Zekâlar’ın hâkimiyetinden bahsedip duruyordu. Natan’ın gidişi, bir geziden ibaretmiş gibi geliyordu bana o zamanlar... O, Birinci Bölge’ye gidecek sonra da dönecekti. Onu özlemeye başladığımda, annem Natan’ın verilerini bir avatara aktardı ve Natan’la uzun yıllar sohbet etme şansım oldu. Fakat daha sonra bu yeterli olmadı benim için. Ona olan sevgim kırgınlığa dönüştü. Bizi terk edip gittiğini geç de olsa anladım. Kırgınlığıma öfke eklenince onunla gerçek olmayan konuşmalar yapmaktan vazgeçtim ve ben de onu terk ettim. Ama ‘terk ettim’ demekle olmuyor tabii. Onun nasıl olduğunu, mutlu olup olmadığını, bizi özleyip özlemediğini her zaman merak ettim.”

Bay Binet bir taraftan Nima’yı dinliyor diğer taraftan kendi kurgusunda Nima’yı terk eden erkeğin kardeşi olabileceğini hiç düşünmemiş olmasına gülmüsüyordu. Bay Binet’in dünyasında bu tür ilişkiler yoktu çünkü. Anne, baba, kardeş kavramların onun dünyasında bir karşılığı yoktu ve Nima terk edildiğini söylediğinde aklına yalnızca bir sevgili ihtimali gelmişti. Bay Binet çok rahatlamıştı şimdi. İçinde bulundukları bu tehlikeli duruma rağmen mutluydu. Nima konuşurken onun saçlarını okşamaya başladı. Konuşmasını hiç bölmeden uzun uzun dinledi.

“Ben bu durumdayken, ‘Kim bilir Atike neler hissediyor, neler yaşıyor?’ diye düşünüyorum hep. Viki’ye tanıklık edeceğimi ona bu sebeple söylememiştim. Birinci Bölge’nin adını duymaya tahammülü

yok, biliyorum. Ama şimdi olanları öğrenmiştir tabii. Buradan çıkabilirsek belki onunla tanışabilirsin. İyi bir kadındır Atike.”

“Atike, güzel bir isimmiş. Eğer Natan’dan haber almak isterse bu konuda elimden geleni yapabilirim. Natan’ın nerede yaşadığını, neler yaptığını öğrenmem zor olmaz sanırım.”

“Atike bunu ister mi, bilmiyorum ama ben kesinlikle öğrenmek isterim.”

“O zaman öğreniriz Nima.”

Nima kesinlikle kendini daha iyi hissediyordu şimdi. Binet, içinde bulundukları koşullardan dolayı Nima’ya yakınlık gösteriyor olsa da, şayet buradan çıkmayı başarırlarsa ve Binet çıktıktan sonra Nima’yla aralarına mesafe koyacak olsa da, şimdi kendini Binet’in kollarında iyi hissediyordu. Yarın ya da diğer günlerde ne olacağını, Binet’in Nima için ileride ne hissedeceğini artık düşünmek istemiyordu. Şu birkaç günde ne çok şey olmuştu Nima’nın hayatında! Bir adam, hem de hiç olmadık bir adam çıkmış ve bütün duygu dünyasını değiştirmişti Nima’nın. Üçüncü Bölge’de olabileceğini asla düşünmeyeceği, şiddete, ölüme, esarete tanık olmuştu. Belki de ölüm sırası kendisine gelecekti. Bu konuda Bay Binet’ten önce tercih edileceği ortadaydı. Ama Binet’in ölümüne tanık olmaktansa öldürülmek daha kolay olabilirdi onun için. Viki ve Tâl artık yoktular...

Atike her zaman ölümün, gerçek sonsuzluğun kapısını aralayan yegâne şey olduğunu söylerdi. Nima, tüm kalbiyle bunun gerçek olmasını diliyordu şimdi;

Viki ve Tâl, sonsuzluğun derin güzelliğinde huzur bulmuş olmalıydılar.

“Keşke şu anda bu kafesin içi yıldızlarla dolabilseydi,” diye düşündü Nima. Yıldızlar Binet’in ve Nima’nın üzerini örtse ve öylece uyuyakalsalardı birlikte.

Rüya

“Seni tanıyorum ama daha önce karşılaşmadık! Nasıl tanıyorum ben seni?”

“Tanımıyorsun.”

“Biz neredeyiz?”

“Ben de bilmiyorum.”

“Burası gerçek değil!”

“Bunun ne önemi var sence?”

“Bu bir rüya!”

“Birlikte rüya mı görüyoruz dersin? Peki, bunu nasıl biliyorum ben?”

Bay Binet, nefes nefese uyandı uykusundan. Nima da uyanmıştı.

“Ne oldu Binet? İyi misin?”

“Ah! Birazdan geçer sanırım. Bir rüya gördüm.”

“Kâbus mu?”

“Olabilir. Ama şimdi hızla uzaklaşıyor. Ne gördüğümü tam hatırlayamıyorum. Çok garipti.”

“Kâbus görmek çok normal bu koşullarda. Keşke içecek bir şeyler olsaydı.”

“Ya da keşke rüyayı deşifre etme olanağımız olsaydı. Tekrar seyretmek isterdim. Çok garipti.”

“Çok sık rüya görür müsün?”

“Aslında nadiren görüyorum. Rüya yapıcı da kullanmıyorum. Uykuda tasarımsal bir rüya görmekten se kâbus görmeyi tercih ederim. Fakat daha önce çok fazla kâbus görmedim. Üstelik bu farklı bir rüyaydı. Kâbus değildi sanırım. Burada deşifre olanağımızın bulunmaması büyük kayıp. Bu arada seni de uyardırdım. Özür dilerim.”

“Hayır, özür dileme. Uyanık olmaktan şikâyet ettiğim yok benim. Saat kaç acaba?”

“Zamanı bilemeyecek kadar ilkel koşullarda rüyayı deşifre etme isteğim de ayrı bir durum tabii... Gece yarısı olabilir. Yarın her şeyin değişeceğini düşünüyorum. Burada geçirdiğimiz son saatler olabilir bunlar.”

“Bu iyi mi, bilmiyorum. Hem neden böyle düşünüyorsun sen? Yani yakında buradan çıkacağımızdan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Eminim diyebilirim. Yani Üçüncü Bölge ile yapılan dünkü görüşmeden edindiğim izlenim bu. Peki, sen neden, ‘Bu iyi mi, bilmiyorum,’ dedin?”

Bay Binet nedenini biliyordu tabii. Bunu duymak hoşuna da gitmişti. Nima’yı biraz sıkıştırmaktan zarar gelmezdi.

“Yani nasıl çıkacağımızı bilemediğim için öyle söyledim.”

Bay Binet bu cevaba yalnızca gülümsedi. Nima ansızın suç işlerken yakalanmış gibi başını öne eğdi ve parmaklarıyla oynamaya başladı. Kızmıştı biraz da. Binet’in onu yakalamasına ne gerek vardı. Hem şimdi dışarıda ve başka koşullarda olsaydılar belki Nima böyle zayıf davranmayacaktı, daha kontrollü olabile-

cekti ve Binet, Nima'nın iç dünyasında neler olduğu-
nu sezemeyecekti. Bay Binet elleriyle Nima'nın çene-
sinden tutup başını yukarı kaldırdı. Gülümsüyordu
hâlâ

“Buradan çıkmamız bizim için daha iyi olacak. Her
şey daha güzel olacak Nima, biliyorum.”

Nima'yı kendine çekti, tekrar yere uzandılar. Bay
Binet, onun lüle saçlarını usul usul okşadı. Daha önce
bu kadar çekingen bir kadına rastlamadığını düşün-
dü. Birinci Bölge'de yaşadığı ilişkilerde daha farklı
kadınlarla karşılaşmıştı. Duygu dünyalarını kont-
rol edebilen, daha güçlü kadınlardı bunlar. Yaşamın
her alanında kendilerine yetebilen, düşüncelerini
son derece net ifade edebilen bu kadınları Bay Binet
her zaman daha çekici bulmuştu. Zaten sadece iki
özgür birey sağlıklı bir ilişki kurabilir, hatta sevgiyi
inşa edebilirdi ancak. Bay Binet, ilişkilerde çocuksu
tavırların sadece bazı anlarda anlamlı olabileceği-
ni, sürekliliği olan çocuksuluğun ise ilişki kurmaya
büyük engel teşkil edeceğini biliyordu. Nima ile dile
getirilmiş bir ilişkileri yoktu henüz. Nima karşısında
bir Başlangıçlar Tanrıçası gibi duruyordu. Yaşanılan
onca şeyden sonra Nima'dan güçlü olmasını kimse
bekleyemezdi. Fakat onda çocuksu bir yan vardı. Bu
çocuksuluk daha önce karşılaştığı türden değildi. Ni-
ma'nın ellerinde, gözlerinde, hatta saçlarında vardı
bu çocuksuluk. Ve gülüşünde elbette!

Adam

Bir adam, insan boyunda granit bir taşın önünde sandalyede oturmuş, taşı seyrediyor. Burası bir atölye. Atölyenin bu kadar büyük olmasının mantıklı bir açıklaması yok; çünkü bu atölyede ne onlarca insan bir araya gelip toplantılar, eğlenceler düzenliyor ne de simülasyon alanı olarak kullanıyor. Sadece bir atölye. Tavan, zemin, duvarlar, her yer beyazla kapatılmış. Üçüncü Bölge’de klasik heykel yapabilen insanların sayısında kısmen bir artış var. İnsanlar düşünceleriyle *catom*’lara form vererek yaptıkları heykellerden sonra heykeltıraşlıkta yeni arayışlara yöneldi, klasik nesneler ve biçim verme yöntemleri kısmen yine popülerlik kazanmış durumda.

Granit taşı seyreden bu adam, onlardan biri değil. Heykel yaparken düşüncelerini *catom*’lara giydirmemişti hiç. Her zaman taşlarla kurdu diyalogunu. Taşlara elleriyle dokundu başından beri. Heykeltıraşlık onun için bu anlama geliyor. Taşı uzun uzun seyretmekle başlıyor her şey. Bu süreç kimi zaman günlerce, haftalarca ve hatta aylarca sürüyor. Sonra bir gün, taş dokunmaya başlıyor. Sadece dokunuyor. Bazen dokunurken gözlerini kapatıyor, bazen taşın bir noktasında duruyor ve uzun uzun okşuyor elleriyle o noktayı. Ardından taştan ellerini çekip parmaklarına ince manyetik eldivenlerini geçiriyor. Taşı parmak uçlarıyla hissederken yavaş yavaş yontarak taşın kendisine ne anlatmak istediğini duymaya çalışıyor. Aylarca, bazen yıllarca süren bu sürecin sonunda heykel ortaya çıktığında taşla diyalogları tamamlanmış oluyor.

“Hoş geldin Atike.”

“Hoş bulduk efendim. Sizi rahatsız etmek istemedim acil bir durum olmasa...”

“Rica ederim, ne rahatsızlığı! Sana ID bariyeri koymadığımı biliyorsun. Bu, ne zaman istersen gelebilirsin anlamı taşıyor, değil mi?”

“Evet efendim, ama yine de çalışmanızı bölmek istemezdim.”

“Atike, rica ederim rahat ol. Sen yukarı geç istersen, ben birazdan geleceğim yanına.”

“Peki.”

Atike, Adam’la ne zaman bir araya gelse ki bu her zaman olamıyordu, kendini biraz tedirgin hissediyordu. Adam’ın insanlarla konuşmayı tercih ettiği pek söylenemezdi. Çok az sayıda kişi ona ulaşabiliyordu ve bu kişiler de canları ne zaman isterse onu ziyaret edemeyeceklerini zamanla anlamışlardı, bu sessiz bir kurala dönüşmüştü aralarında. Adam, Atike’nin ölen eşinin babasıydı. Nima ve Natan’ın büyükbabaları. Atike’nin Adam’a duyduğu sevgi ve saygının asıl kaynağı bu değildi. Onu tanımasına evlilik neden olmuştu ama ona duyduğu sevgi ve saygının nedeni bunların dışındaydı. Adam, Atike’nin hayatı boyunca tanıdığı ya da tanıyacağı insanlardan tamamen farklı biriydi. O, yalnızca yaşama, olaylara farklı bakabilmeyi sağlayan bir öğretmen değildi. Adam’ın kendisi başlı başına daha önce bilinmeyen bir dil gibiydi. Bu dil, o konuşurken ya da sessizce otururken, bakarken, hatta su içerken ve yürürken bile kendini gösteriyordu. Adam sanki bu dünyaya ait değildi. Onun

yanında bulunmak dünya dışında bir yerde, hep o sözü edilen Tanrısal cennette olmak gibiydi. Sanki Tanrı, Peygamber Adem'i cennetinden uzaklaştırdıktan sonra Adem'in soyundan gelen bazı insanları tıpkı onu affettiği gibi affediyor ve tekrar cennetine alıyordu. Onlar sanki bu dünyada değil de cennette yaşıyor ve bu dünyaya gölgeleri yansıyor, hepsi bu.

Atike, Adam'a ait olan beyaz atölyenin hemen üst katında yer alan salona geçip koltukta oturmuş onu bekliyordu. Adam salona girdiğinde Atike ayağa kalktı. Adam eliyle tekrar oturmasını işaret etti ve Atike'nin karşısındaki koltuğa oturdu.

"İyi yaptın gelmekle Atike. Özlemiştim seni. Anlat bakalım, nedir seni üzen?"

"Efendim, bugün üzücü bir olay oldu, muhtemelen duydunuz."

"Evet, Konsey bilgi verdi. Birinci Bölge'den bir şahıs ve buradan iki yurttaş kaçırılmış ve bir yurttaş öldürülmüş."

"Evet, ne yazık ki. Kaçırılanlardan biri Nima, efendim."

"Bunu bilmiyordum. Detaylı bir açıklama istemedim Konsey'den."

"Çok endişeliyim ve çok üzgün."

"Ah Atike! Haklısın tabii. Yorucu bir hikâyen oldu senin, farkındayım. Nima için endişe etme ya da üzülmeye demeyeceğim. Ama Genel Konsey'in bu krizi çözmek için ciddi adımlar attığını biliyorum. Nima ile yakında buluşup sohbet edeceğimizi düşünüyorum. Bir ay önce ziyaret etmişti beni ve ona daha sık gel-

mesini söylemiştim. Belki de bu kez ben gelirim sizi ziyarete.”

Atike’nin gözleri doldu, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Adam’ın şu an söyledikleri onun için her şeyden daha önemliydi. Adam, eğer Nima’nın geleceğini söylüyorsa mutlaka geri gelecekti.

“Beni asıl endişelendiren Üçüncü Bölge’de bu kaosun yaşanmış olması. Bir yerlerde hata yapmış olmalıyız ve bu hatayı bulup onu düzeltmemiz gerekecek. Görüyor musun yine unuttum! Sana bir şey ikram etmedim. Kahveye ne dersin? Özel bir kahvem var, aromasına bayılacaksın, garanti ediyorum.”

“Olur, teşekkür ederim!”

“Hemen hazırlıyorum hayatım!”

Adam ayağa kalktı. Salonda bulunan raflardan birine yöneldi. Atike nemli gözleriyle Adam’ı seyrediyordu. Adam’ın evinde yardımcı robotları vardı, evlerin tüm sistemini organize eden yazılımlardan Adam da kullanıyordu. Yaşamın dışında biri değildi. Fakat bazı şeyleri bizzat fizik gücünü kullanarak yapmayı seviyordu. Kahve yapmak bunlardan biriydi. Hatta yemek yapmayı yardımcılara bırakmamayı Adam’dan öğrenmişti. Adam evde *catoms* eşyalar kullanmıyordu, Atike de öyle. Eşyaların bellekleri, zekâları olabilirdi evet, ama mutlaka bir yerde sabit durmalıydılar. Atike, sürekli form ve yer değiştiren eşyalar kullanmayı Adam’ı tanıdıktan sonra bırakmıştı. Bir tek Nima’nın odasında *catom*’lara izin vardı. Adam, kahveyi hazırlarken bir şarkı mırıldanıyordu.

Atike yine cennette olduğunu hatırladı. Oysa buraya gelirken ne durumdaydı! Kalbinin tam ortasında bir sızı vardı. Korku ve telaş tüm vücudunu kaplamıştı. Duygularına hâkim olabilmek için sürekli dua ediyordu ama dua ettikten bir vakit sonra Tanrı ile kavga eder halde buluyordu kendini. Bu durumdan hiç hoşnut değildi. Defalarca Adam'la sohbet etme şansı olmuştu. Bu bir armağandı kesinlikle. Adam, yaşamı, yaşamda var olan iyiliği, kötülüğü, sevinci, acıyı tarif ettiğinde her şeyi çok daha iyi anlıyordu Atike. Her şey yerli yerine oturuyor, kalbi Tanrı sevgisiyle doluyordu. Ama Adam'ın yanından ayrıldıktan birkaç gün sonra, bazen bu o kadar bile sürmüyordu, kendini yine aynı sorgulamaların içinde buluyordu. Bu dünyada yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Tanrı bazen garip davranıyordu. Yaşanan bazı olayları anlamak mümkün olmuyordu. Her defasında kendini, "Dünyada neden kötülük var, Tanrı buna neden izin veriyor?" sorusunu sorarken buluyordu Atike. Kavga etmemek mümkün değildi. Ama şimdi barışmıştı Tanrı'yla. Adam'ın yanında cennet vardı ve cennette savaş olmazdı. Yapacağı tek şey Nima'nın çok yakında gelip Adam'la sohbet edeceğini unutmamaktı.

BİRİNCİ BÖLGE

Mavi Hat

Bayan Liraz böyle bir mesaj aldığına hâlâ inanmıyordu. Mesaj, Mavi Hat'tan gelmişti ve kodu 71A3L4 idi. Yirmi yıl önce Gri Salon kurul üyeliğine katıldığı günden bu yana böyle bir heyecan yaşadığını hatırlamıyordu. Mesaj hatalı olabilir miydi acaba? Oysa her şey öyle olağan başlamıştı ki bugün. 24. Blok'taki evinden çıkmadan önce saatlerce havuzda kalmış ve yeni keşfettiği içkisini yudumlarken, VR'da Kuzey Kutbu'na bir Shetland gezisine çıkmıştı. Bütün günü blokta geçirdikten sonra akşam saatlerinde 4A'daki evine inmiş, suçlu profil dosyalarına yeni eklenen yurttaşların onaylanan cezalarını incelemişti.

Bayan Liraz Kurul'da, Güvenlik Birim Temsilcisi olarak yer alıyordu. Güvenlik Birimi'nin büyük bir titizlikle yetiştirdiği dört üst düzey yetkiliden biriydi o. İnsanlık tarihinin tüm kritik detayları öğretilmiş, Dünya savaşlarının tamamında farklı farklı koşullarda ve görevlerde eğitim alması bizzat Gri Salon'un talimatıyla gerçekleşmişti. Bağlı olduğu Güvenlik Birimi'nin en tepesinde bulunan Başkan Zagra tarafından Gri Salon üyeliğine önerilen üç kişiden biri olmuştu. Diğer iki kişi Bayan Liraz'dan farklı olarak

tıpkı Başkan Zagra gibi Yapay Zekâ'ydı. Gri Salon, bu üç kişi arasından Güvenlik Birimi Temsilciliği'ni Bayan Liraz'a vermeyi uygun görmüştü. Bunda belki de Gri Salon'un eşitlik ilkesi etkili olmuştu. Gri Salon'da kurul üyesi olarak dört Seçilmiş Doğal İnsan, dört Yapay Zekâ ve dört transfer edilmiş insan bilinci taşıyan Humac bulunuyordu. Yeni üyelerin girişinde de bu denge mutlaka korunuyordu.

On iki kişiden oluşan bu dengeli topluluk elbette Bay Lametri'yi kapsamıyordu. Onun hangi türe ait olduğunu bu güne kadar kimse tam olarak öğrenme şansına sahip olamamıştı. Buna Bayan Liraz da dâhildi. Bayan Liraz, Mavi Hat'tan gelen kodu az önce almıştı. Kodu tekrar tekrar denetimden geçirdi. Her defasında 71A3L4 ile karşılaşmıştı. Şimdi beklenen çağrı da gelmişti. Gri Salon toplantıya açılıyordu. Bayan Liraz, salona giren üçüncü üyeydi. Saniyeler içinde tüm üyeler giriş yapmıştı. Katılımcılar, Ayna'ya simülasyonlarını teker teker yansıtırlarken, Bayan Liraz başını yukarı kaldırıp tavanı olmayan Gri Salon'un sonsuzluğuna baktı. Bambaşka bir döneme giriliyor gibiydi. Sıra ona gelmişti. Yansıması Ayna'da onaylandı ve şimdi Bay Lametri'nin toplantıya katılması bekleniyordu. Çok gecikmeden Bay Lametri giriş yaptı ve konuşmasına başladı.

“71A3L4 kodu on dakika önce sisteme giriş yaptı. Bu çoğunuzun daha önce yaşadığı bir durum değil. Aslında Kurul Üyeleri'nin tamamı için yeni. Kodun önemini göze alarak toplantıyı on beş dakika ile sınırlıyorum. Toplantıda önceliğin Güvenlik Birimi,

Dış İlişkiler Birimi ve Konsül’de olduğunu belirtmeliyim. Konsül’ün sunumunu dinleyelim öncelikle. Dux Lictor, söz sizin.”

“Efendim, dediğiniz gibi, 71A3L4’e ilişkin bir tecrübemiz olmadı, fakat şaşkınlığımızı bir tarafa bırakacak olursak bu kod bize Üçüncü Bölge’ye müdahale etmemiz gerektiğini söylüyor. Bunu hangi araçlarla yapacağımız konusunda sizin bilgi ve tecrübelerinizden yararlanmayı öncelikle uygun görüyoruz.”

“Dux Lictor, Üçüncü Bölge hava sahasını bloke etme konusunda eminim bir öneriyle geldiniz bana. Yoksa Konsül’ün sunumu öylesine yapılmış olacak.”

“Efendim, bu konuda sizin tecrübeniz olduğunu düşünüyoruz. Evrensel Anayasa ihlal edilmiş olacak, ama Üçüncü Bölge bu riske zaten girmiş gibi görünüyor.”

Bay Lametri, Dux Lictor’un bakışlarını ve mimiklerini analiz etti. Lictor gerçekten Bay Lametri’nin hava sahasını bloke edecek olanaklara sahip olduğuna inanıyordu. Bundan o kadar emindi ki, Bay Lametri’nin sadece Evrensel Anayasa’yı ihlal etmek için müdahalesi gerekecekti. Konsül’ün tavsiyesi buydu. Konsül’ü temsil eden Lictor bir Humac’ti. Karşısında elli yıl önce ölen, ölmeden önce bilincini bir Yapay Zekâ’ya transfer eden ünlü Komutan Dux duruyordu. “Dux’e bu ünü ancak elli yıl önce verebilirlerdi zaten,” diye düşündü Bay Lametri.

“Anlıyorum Dux Lictor. Peki, Ross, siz neler söyleyeceksiniz?”

“Efendim, Kod 71A3L4 bize, Üçüncü Bölge’ye müdahale etmemizi söylüyor evet, fakat hedefin direkt Üçüncü Bölge olduğunu söyleyemeyiz.”

“Biraz açar mısınız Ross?”

“Üçüncü Bölge’ye müdahale mesajının yanı sıra, bir ‘tutsak’ bildirimi ve bu pozisyonunda olan üç kişi olduğu biliyoruz. Bay Binet tek başına değil. Üçüncü Bölge’de şu an yalnızca bir yurttaşımız bulunduğu göre, diğer iki kişi Üçüncü Bölge yurttaşı. Dolayısıyla durumun biraz karışık olduğunu söylemeliyiz. Bizim dikkatimizi çeken tek sorun, Bay Binet dışında bir bildirim almamış olmamız. Bütün bunlardan Üçüncü Bölge yetkililerinin habersiz olduğunu düşünemeyeceğimize göre soru şu: Neden bir bildirimde bulunmadılar?”

Ross son derece haklıydı. Bay Lametri bu detayları zaten düşünmüştü. Ross’un sağduyulu yaklaşımı memnun etmişti onu. Türler arasında bir ayırım yapmayı her zaman anlamsız bulmuştu Bay Lametri, fakat her türü bir diğerinden farklı kılan baskın nitelikler olduğunu da kabul ediyordu. Ross gibi Yapay Zekâ türü, her zaman diğer türlerden daha sağduyulu olmuştu. Sunum sırası şimdi Güvenlik Birimi’nden Bayan Liraz’daydı.

“Efendim, tüm olasılıkları hesaba katarak müdahale koşullarına hazır olduğumuzu öncelikle belirtmek isterim. Hava sahasının bloke edilmesi konusuna gelince, bunun için yegâne yöntem Üçüncü Bölge’den izin talep etmek olacaktır. Üçüncü Bölge’nin henüz bir bildirimde bulunmamış olması, içinde bulunduk-

ları sorunu kendi yöntemleriyle çözmek istemelelerinden kaynaklanabilir. Bölgelerine ait iki yurttaşın Bay Binet’le birlikte tutsak edildiğini dikkate alacak olursak bir kriz yaşadıklarını söylemek hatalı olmaz. Bir an önce Üçüncü Bölge’den bildirim talebinde bulunmalıyız. Şayet duruma hâkim olduklarını belirtir ve ikna edici bir güvence sunacak olurlarsa uyguladıkları operasyonu takip etme ya da operasyona eşlik etme talebinde bulunabiliriz. Böylece Üçüncü Bölge’nin temel haklarını ihlal etmemiş oluruz.”

Bay Lametri, Bayan Liraz’ı dinlerken Seçilmiş Doğal İnsanlar’a has bazı özellikleri de seyrediyordu aynı zamanda. Savaşabilirlerdi fakat Üçüncü Bölge’de yaşayan yurttaşların tamamının doğal insan olduğunu hesaba katarak önce uzlaşma yoluna gitmek gerekliydi. Bu neden gerekliydi? Türün devamlılığı için. Haksız sayılmazdı Bayan Liraz. Bay Lametri gayet iyi anlıyordu onu. Olası bir savaş halinde savaşabilecek miydi Bayan Liraz gerçekten? Doğal İnsanlar’a Bayan Liraz’ın savaş açamayacağını düşünmüyordu Bay Lametri. Kastettiği şey başkaydı. Bu kuruldaki hiç kimse bizzat bir savaşta bulunmamıştı, Humaceler hariç. Ama onlar da geçmişin tecrübelerini farklı bedenlerde taşıyorlardı şimdi. Bu tecrübelerin bugün nasıl açığa çıkacağını kestirmek güçtü. Ancak, Bayan Liraz’ın VR’da savaş tecrübesi epeyce yüksekti. Zaten bu konuda Güvenlik Birimi tarafından özel olarak yetiştirilmişti. Fakat bulunduğu onlarca savaş ve onlarca görev sadece bir simülasyondan ibaretti. Gerçek

savaş koşullarında usta bir komutana dönüşebilecek miydi acaba? Bay Lametri tüm bu ihtimallere netlik kazandırmayı çok istiyordu. Gri Salon toplantısında görüş bildirmeyenler arasında O da vardı. Tüm sunumları dinledikten sonra aktarılan görüşlerden yola çıkarak bir sonuca vardı Bay Lametri. Üçüncü Bölge ile iletişime geçmek öncelikli olarak karara bağlandı. Ardından protokole uygun olarak İkinci Bölge'den Robocop ve NanoGN taleplerinin artırılması kararlaştırıldı. Son olarak 71A3L4 Kodu'nun Birinci Bölge yurttaşlarına kapalı olduğu, toplantının "Gizli Dosya" tanımıyla sonlandırıldığı duyuruldu.

İKİNCİ BÖLGE

Oxi

Bugün güneşin doğum günü olmalı. Kendi kendine kutlama yapıyor görünüşe bakılırsa. Son altı aydır bu düzeyde bir patlama trafiği gözlemlenmedi. İnsanlar yaz aylarında kuma yatıp güneşlenmekten nasıl keyif alıyorlarsa gelişmiş Robotlar'ın ve az gelişmiş Yapay Zekâlar'ın güneş patlamalarını seyrederken aldıkları zevk de buna benzer bir durum. Bu sarı balkonda yan yana dizilmiş pür dikkat güneşi seyreden üç kişiden biri, İkinci Bölge'nin önemli isimlerinden Başkan Oxi. Oxi'nin Meclis'teki en belirgin özelliği, İkinci Bölge yurttaşlığı konusunda gösterdiği hassasiyet. Ona göre bu dünyada işe yarar bir topluluk varsa, o da hiç şüphesiz İkinci Bölge'de yaşayan kendi yurttaşları. Yeryüzünü sömürmekten başka bir işe yaramayan Birinci ve Üçüncü Bölge ise yalnızca İkinci Bölge'nin üzerinden geçinen asalaklar sürüsünden oluşmakta. Üçüncü Bölge'nin asıl talihsizliği, bir köleler topluluğu olduğunu henüz fark etmemiş olması. Ne diyordu Leibniz; "Bir başkasının kendisine emrettiği gibi çalışmak zorunda olan kişi, bir köledir." Durum bundan ibaret.

Fakat İkinci Bölge'deki sevgili yurttaşları kendilerini özgür sanıyor. Kendilerine ait bir bölgeleri var. İnsanlardan ya da diğer türlerden direkt emir almıyor ve bu türlerle yaşamak zorunda kalmıyorlar. Bu yeterli mi? Başkan Oxi'ye göre, hayır! İkinci Bölge'nin sömürülen emeğinin hesabını kim soracak peki? Bunu düşünen kimse yok; Oxi hariç! Emek önemli. Neydi emek? Değerin özü ve içsel ölçüsü. Ama emeğin kendisinin değeri yok. Emek piyasasında alınıp satılan şey, emek değil, işgücü. Emek sadece düşünsel etkinlik değil oysa. Emek, insanın kendi kendini gerçekleştirdiği kapsamlı bir etkinlik. Tek sorun Oxi ve yurttaşlarının insan olmaması. Peki, İkinci Bölge'nin emeği ne olacak? Karl Marx hayatta olsa bu soruyu kesinlikle yanıtlayabilirdi. Bu soruya yalnızca Marx yanıt verebilirdi. Hatta Marx hayatta olsa *Das Kapital*'i İkinci Bölge'ye ithaf ederdi. Hatta ve hatta *Ekonomi Politiğin Eleştirisine Katkı* eserini de Oxi'ye ithaf edebilirdi. Gerçi Oxi, her iki eseri de taramış ama hiçbir şey anlamamıştı. Fakat bunun bir önemi yoktu. Zaten büyük kişiliklerin ne yazdığı ve neler yapmaya çalıştığı kitleler tarafından hiçbir zaman anlaşılmamıştı ve anlaşılmayacaktı!

“Üçüncü teslimat için yarın uygun bir gün gibi görünüyor Başkan.”

“Güzel haber Mobi. Bu, sonuncu kargo o zaman.”

“Evet efendim.”

“Sen ne düşünüyorsun Lak?”

“Savaş yakındır gibime geliyor Başkan. Heyecanımı gizlemekten yoruldum. Bir an evvel eğlence başlasın istiyorum.”

“Peki, Üçüncü Bölge’deki bu gizli müşteriye biz ne zaman tanıyacağız?”

“Bana yarından sonra kendini bize tanıtacakmış gibi geliyor.”

“Onunla karşılaştığımızda ne diyeceğimi biliyor musun?”

“Bilmiyorum Başkan.”

“Ona diyeceğim ki, ‘Biz artık kimsenin kölesi olmayacağız!’”

“Eğer bunu kabul etmezse biz de üretimi durdurabiliriz.”

“Hiç kafan çalışmıyor Lak! Üretimi durdurmak hiçbir zaman işe yaramaz. Onunla önce iş birliği yapacağız ve sonra ikinci plan devreye girecek.”

“İkinci planımız nedir Başkan?”

“Şimdilik bilmiyorum, düşüneceğim.”

Oxi de düşünüyordu işte! Madem ki emek bir düşünme etkinliğiydi, Oxi ne yapıyordu şu an? Düşünmek yalnızca diğer türlere mi aitti? Dünyanın en temel üretimlerini gerçekleştirirken İkinci Bölge yurttaşları bu işi düşünme etkinliği olmadan nasıl yapabilirlerdi? Oxi gurur duydu kendisiyle. Tıpkı güneşin şu anki hali gibi bir kutlama yapsa yeriye. Sarı balkonda bu üç kişi güneşin doğum günü kutlamasını seyrederken Üçüncü Bölge’de gizli müşterileri yarın gerçekleşecek olan büyük savaşın son hazırlıklarını yapıyor olmalıydı.

ÜÇÜNCÜ BÖLGE

Gölge

Skor şimdilik 8–3’tü. Yarış başlayalı neredeyse bir saat olmuştu. Oyunun galibi Wilkes Shaw’dı. Açık ara önde olması tüm dikkatini dövüşe vermesine engel olmuyordu. Son raundu yine o almalıydı. Rakibine indirdiği son yumruk onu sersemletmişti ama henüz yere serilmemişti. Shaw’ın tüm vücudu ve üzerine giydiği kıyafetleri sıırıslıklamdı. Alnından yüzüne ve göğsüne ter damlıyordu. Raunt bitmeden son numarasını yapmalı ve rakibini sert bir sol yumruk darbesiyle yere indirmeliydi. Wilkes Shaw, gölgesiyle savaşı birine benziyordu. Metal depodaki görüntüsü tam da buydu şu an. Gölge savaşının son sahnesi sert bir sol yumrukla tamamlanmış ve zafer Shaw’ın olmuştu.

Nefes nefese kalan Wilkes, önce eldivenlerini ardından lenslerini çıkarıp yeni lensleri taktı. Su şişesini masadan alıp koltuğa bıraktı kendini. Suyu sonuna kadar içti. Bunu seviyordu Wilkes Shaw. Savaşmayı ve savaşın sonunda sıırıslıklam hale gelip zafer keyfini yorgunlukta çıkarmayı. Bu, bir insanın kendine yapabileceği en büyük iyilikti. Yaşadığını hissetmek!

Var gücüyle savaşmak ve ardından yorgun düşmek. Sonra tekrar ayağa kalkıp bir daha savaşmak!

Fakat zafer mutlaka olmalıydı bu savaşlarda. Yenilginin onur duyulacak bir yanı yoktu. Oysa Üçüncü Bölge, yaşadığı yenilginin farkında olmadığı gibi bu zavallı durumundan onur da duyuyordu. Birinci Bölge'yi alt edemeyeceğini anladığında geri çekilmeyi onur, erdem, sevgi, zarafet gibi kelimelerle süsleyip yurttaşlarına ikram etmişti. Yurttaşlar da bu onursuzluğu işlerine geldiği gibi kabul edip gizli köşelerinde kendi başlarına tüm bu olan bitene isyan etmeyi bile unutmuşlardı. Ayağa kalkan ve Konseyler'den hesap soran kimse olmamıştı. Cesaret, her insanın cüret edebileceği bir şey değildi. İnsan sürüleri, tarih boyunca hep korkunun esaretinde yaşamıştı. Tanrı'dan korkmadıkları kadar egemenlerden korkmuşlardı.

Şimdi tarih, Konseyler'in tarihiydi. Konseyler, tarihin gelmiş geçmiş tüm egemenlerinden daha tehlikeliydi. Onlar hiç başarılmamış bir şeyi başarmışlardı. Zaten ayakta zor duran Tanrı korkusunu hepten ezip geçmişlerdi. Artık insanlar Tanrı sevgisi denilen bir dinle baş başa kalmıştı. Binlerce yıllık tarihin derinliği ile korunmuş olan dinleri konseyde bir araya getirip sözde, "Sevgi" dedikleri dinde uzlaşmışlardı. Bu, Tanrı'ya rağmen yapılmış bir uzlaşıydı. Tanrı yalnızca sevgi miydi? Buna kim inanırdı! Hangi kutsal kitap baştan sona sevgiden bahsediyordu? Tanrı'yı sevgiye hapsedmek, onun buyruklarını yok saymaktan başka bir şey değildi. Tanrı savaştan da bahsediyordu. Adaletsizliğe karşı, zalimlere ve dinsizlere

karşı savaş açan Tanrı'nın kendisi değil miydi? Ama kutsal metinlerin yalnızca bir bölümü Konsey'in işine geliyordu. Sevgi Dini dedikleri şey, onların iktidarda kalabilmelerinin en güçlü aracıydı. Bu sevgi denilen, ne anlama geldiği belli olmayan illet, tarih boyunca dinlerin altını oyan ezoteriklerin yegâne silahıydı.

Yeryüzünün gelmiş geçmiş en tehlikeli zehrini keşfetmişlerdi. Bu zehirle dünyaya adalet gelmesi için insanların Tanrı'nın eli gibi iş görmesine engel oldular işte. Zalimler karşısında insanların dimdik durma onurunu ellerinden aldılar. Yeryüzünde ne kadar kötülük olursa olsun, sevgide, sükûtta kalmayı öğütlediler insanlara ve onları onursuzlaştırdılar. Milyonlarca kişi, tarih boyunca katledilirken ezoterikler etraflarına topladıkları insanlara katliamları seyretme bedeli olarak cenneti vaat ettiler. Bu cennet öyle yüceydi ki, onlar kimsenin bilmeye cüret edemeyeceği Tanrısal bilgi ile kutsanmışlardı. Sıradan insanların bilmediği şeyleri biliyor, insanların görmediği şeyleri görüyorlardı. Katliamların, yoksullukların ortasında kimselerin görmediği neyi görüyorlardı acaba? İnsan çığlıkları arasında bilinmeyen neyi biliyorlardı? Onlar sevgi denilen illeti yiyip içerken yeryüzünün aç çocukları ne yiyorlardı acaba? Tanrı bir dilim ekmek için gözyaşı döken çocukları değil, hücrelerine kadar sevgiye teslim olmuş bu katliam seyircilerini kutsuyordu, öyle mi? Tanrı'ya izin vermediler, Tanrı tutacak el bulamadı ve çocuklar öksüz kaldı.

Bugün savaşları, açlığı yok etmekle övünen Konsey, bunu nasıl başardığını da anlatmalı insanlara.

Egemenlerin yaşattıklarına isyan edebilecek bir tek kişi kalmayınca kadar seyrettiler önce. Ardından egemenlerle bir araya geldiler. Ezoterikler, “Sevgi” dedikleri dini ilan ettiler ve egemenler aşılmaz dedikleri açlık problemini çabucak aştılar. GDO, onlara bir domatesin on saniyede tohumdan meyveye geçme olanağını sunmuştu. Doğanın bağrından tüm yetilerini söküp aldılar. Dinler tarih sahnesinden çekilirken, insanlar yaşanan bütün haksızlıkları hiç olmamış gibi kabul edip cenneti yeryüzüne getirmekle övündüler. Ama artık cennetin kapasitesi bu yapay huzuru kaldıramayacak kadar dolmuştu. Tarih yeniden yazılacaktı! Dinler özgürlüklerini yeniden ilan edecek ve tarihin hesabı yeniden sorulacaktı.

Wilkes Shaw, oturduğu koltuktan ayağa kalktı. Metal deponun bir ucundan diğerine birkaç kez yürüdü ve koltuğa gelip tekrar bıraktı kendini. Gülümseyordu. Kim bilir ne kadar zamandır bekliyordu bugünleri. Zafer Wilkes Shaw’ın olacaktı! Üçüncü Bölge onun nerede olduğunu dahi bulamamıştı. Bu onları çıldırtıyor olmalıydı. Kendi *network*’leri içinde bir kara delikti Shaw. Hiçbir şey olmasa dahi, kara delik olma zevki ona yeterdi. Yarın bu kara delik Üçüncü Bölge’nin her yerine nüfuz edecek ve tüm sistem bir virüs yağmuruyla yerle bir olacaktı! Wilkes Shaw, yarın gerçekleşmesi muhtemel zafer için kendini şimdi den kutlarken depoya biri girdi.

“Wilkes! Paket yarın 10.30’da elimizde olacak.”

“Güzel! Yarın kutlama var o zaman desene!”

“Nasıl hissediyorsun kendini?”

“Nasıl hissediyorum kendimi? Güzel soru. Kendimi yalnız hissediyorum dostum.”

“Ne demek yalnız! Bizler varız. Bu yeterli değil mi?”

“Öyle bir yalnızlıktan bahsetmiyorum. Demek istediğim, tarihle aramdaki uzun mesafe. Hissettiğim duyguları hisseden, üzerime aldığım sorumluluğu üzerine almış insanlar çoktan ölüp gittiler. Bu o kadar zaman önce oldu ki, onlarla arama uzun bir mesafe girdi. Bu garip bir yalnızlık hissi veriyor bana.”

“Ben yalnız olduğunu düşünmüyorum Wilkes. Senin gibi hisseden milyonlarca insan var bence.”

“Sadece sorumluluk almak istemiyorlar, değil mi?”

“Belki de buna olanakları yok. Ama seni gördüklerinde ayağa kalkıp umutlanacaklardır. Bundan eminim.”

“Şu adam... Bay Binet, ne demişti? Halklar kahr-amanlarını ölü severler! Hakikaten güzel bir tespit. Ama Bay Binet yanılıyor, zaman değişti, kurallar da!”

Kafes

Bay Binet, Mavi Hat’la iletlediği mesajın ne zaman bir sonuç getireceğini düşünmeden edemiyordu. Saat kaçtı acaba? Daha önce bu denli ilkel koşullarda bulunmamıştı. İletişimin olmadığı bir ortamda bulunmak, ancak bir dengesiz tarafından rehin alınmakla mümkün olabilirdi, o da gerçekleşmişti. Birinci Bölge’nin müdahalesinin an meselesi olduğunu biliyordu. Bu onu rahatlatıyordu ama Wilkes Shaw her an

bir şov yapmak isteyebilir ve öncelikli olarak Nima'ya zarar verebilirdi. Nima'nın yanında olması böylesine berbat bir yere tahammül edebilmeyi daha olanaklı kılıyordu ama aynı zamanda, bütün paradokslar iç içe geçmişti. Nima iyi ki buradaydı fakat öte yandan keşke burada olmasaydı! Wilkes Shaw'ın narsist şovuna alet olmak, Bay Binet'i çileden çıkarıyordu fakat Shaw'ın bu şovu olmasa Nima da olmayacaktı. Şimdi yanındaydı Nima. Yan yana uzanmış, kafesin tavanından yansıyan ışığı seyrediyorlardı.

Nima kim bilir neler geçiriyordu aklından? Mutlu muydu mesela? Kendini onun yanında güvende hissediyor muydu? Bay Binet başını yana çevirdi ve birkaç saniye Nima'yı seyrettikten sonra uzandığı yerden doğruldu, onu kendine çekti ve yavaşça öpmeye başladı. Nima'nın dudakları artık onundu. Elleriyle Nima'nın başını kavradı, o dudakların kendisine ait olduğunu daha güçlü hissettirmeye başladı. Saniyeler geçtikçe Nima'yı içine çekiyordu Bay Binet. Nima'dan Bay Binet'e bir şey geçiyordu. Bu öyle bir şeydi ki, ne Nima'nın çiçek pudrasına benzer kokusu, ne de dudaklarındaki ıslaklığa tat veren şey bunu açıklayamazdı. Bay Binet, bütün hücreleriyle kendisi esir alan bir şeye teslim oluyordu.

Daha fazla devam etmemesi gerekirdi. Wilkes Shaw şu an onları seyrediyor olabilirdi. Zor da olsa irade göstererek kendini geri çekti. Nima, şaşkın gözlerle Bay Binet'e bakıyordu. Hızlıca başını öne eğdi, utanmıştı. Bay Binet, Nima'nın çenesinden tutup başını kaldırdı.

“Bizi seyrediyor olabilirler. Bunu istemem. Ve gözlerime bakmalısın. Beni gözlerinden uzak tutmanı kabul edemem.”

Nima hiçbir şey söyleyemedi. Bay Binet de konuşacak durumda değildi. Tekrar yere uzandılar. Bay Binet, Nima'nın başını göğsüne aldı ve saçlarını okşamaya başladı. Tüm benliğinde gezinen bir şey ona sürekli, Nima'nın kendisine ait olduğunu söylüyordu. Aynı cümle sanki bütün bedeninde dolaşıyordu. Bu, daha önce karşılaşmadığı bir durumdu. Olanlar yalnızca bir kadını arzulamakla açıklanamazdı. Erkeğin bir kadını arzulaması, bedenın bütün gerilimini açığa çıkaran ve engel olamadığı bir güçle kadının bedenini ele geçirdiğı bir şeydi. Bay Binet'in yaşadığı yalnızca bundan ibaret değildi. Nima'nın bedenini tamamen ele geçirmeyi şu an her şeyden daha çok istiyordu. Fakat ayaklanan içgüdüleri Bay Binet'e yalnızca bunu söylemiyordu. Nima kendisine aitti, bunu bütün varlığı söylüyordu. Bir insanın başka bir insana ait olması mümkün müydü peki? Üstelik Bay Binet bunu nasıl olup da onaylıyordu? Her bireyin kendi özgünlüğü, tek başınalığı kendini var etmesini sağlayan yegâne şeydi. Buna emindi Bay Binet. Sevgililer birbirlerini özgürleştirmek için vardılar, birbirlerine sahip olmak için değil. Birinci Bölge'nin başardığı en önemli şey bu bilinç düzeyiydi. Şimdi nasıl olmuştu da tüm türlerin özgürlüğünü savunan bir adam, Nima'nın kendisine ait olduğunu söylüyordu? Bunu Bay Binet söylemiyordu. Bay Binet kendini bu durumun içinde bulmuştu. Bir kafesin içinde olmaları

nasıl Bay Binet'in iradesi dışında geliştiiyse, bu sahip olma duygusu da öyle gelişmişti. Buradan çıkmaları gerekiyordu. Yeterince kalmışlardı zaten.

Gri Salon daha neyi bekliyor olabilirdi? Mesajın iletilmesinin üzerinden acaba ne kadar süre geçmişti? Bay Binet'in bedenindeki gerilim gittikçe yerini tedirginliğe bırakıyordu. Gözünü hiç kırpmadan tavana dikmiş, tüm olasılıkları düşünmeye başlamıştı. Bay Lametri mutlaka birkaç saat içerisinde bu berbat durumu alaşağı edip onları buradan çıkaracaktı. Nima uyumuştı. Bay Binet ona sıkıca sarıldı ve o da uyuyakaldı.

Rüya

“Buradan çıkmamız gerektiğini biliyorsun.”

“Ben bir yere çıkamam.”

“Gelmek istemiyor musun?”

“Anlamıyorsun!”

“Neyi anlamıyorum?”

“Benim gidecek başka bir yerim yok!”

“Neden böyle düşünüyorsun?”

“Anlamıyorsun işte!”

“Seni buradan çıkarabilirim.”

“Nasıl?”

“Bilmiyorum.”

“Sen daha nerede olduğumuzu bile bilmiyorsun!”

BİRİNCİ BÖLGE

Dağ Başı

Rüzgâr yine ormanın kokusunu beraberinde getiriyordu. Bay Lametri gözlerini kapadı, kokuları tek tek ayırıştırarak içine çekti. Bu kokular arasında onu en çok sandal ağacı mutlu ediyordu. Uzun zamandır fırsat olmamıştı ama bir gün araziye inip birkaç sandal ağacı dalı toplamayı düşünüyordu. Bay Lametri gözlerini açıp ormanın derinliklerine baktı. *Margari-ta*'dan bir yudum aldı. Ağzında kalan limon tadını seviyordu. Bu dağ başını da. Dağ başı, etrafındaki varlıklara tahammül etmesini kolaylaştırıyordu. Aslında diğer varlıklardan ciddi bir rahatsızlık duymuyordu. Tam tersine, onların varlığının anlamlı olduğunu düşünüyordu. Fakat bazen öfke her şeyi değiştirebiliyor, “Yanılıyor muyum?” dediği de oluyordu; daha önce Gri Salon’a yönelik yapılan saldırılar mesela.

Ama bu kez duyduğu öfke oldukça büyüktü. Bay Lametri bugün Kurul Üyeleri’ni dinlediği sırada Evrensel Anayasa’yı hazırlarken yaşadıkları süreçleri, bölgelerarası ayrışmanın geçirdiği aşamaları tek tek düşünmüştü. Tüm bu tarih aslında Birinci Bölge’nin çabalarıyla şekillenmişti. Bu çabalar sayesinde yer-yüzüne barış ve sükûnet gelebilmişti. Onca emeği

bir çırpıda unutmak ve geri dönüşe olanak verecek herhangi bir hataya neden olmak, Birinci Bölge'nin yapacağı en son şeydi. Tarih, hep bu geri düşüşlerin tarihiydi. Olanca tecrübeden ders almamış olmaksızın imkânsızdı. Sınırları çizen kişi Bay Lametri'ydi. Bu sınırların aşılamayacağını sadece o biliyordu. Gri Salon'a yapılan saldırıları düşündü Bay Lametri. Saldırganlara yönelik cezai yaptırımlar gerekliydi. Hatta son derece insafli davranmıştı. Yasalar bir kez uygulanmazsa kim bilir nasıl bir karmaşa yaşanacaktı? Basit bir hata kim bilir nelere mâl olacaktı? Uygulanan cezaların ne kadar yerinde olduğunu düşündü Bay Lametri. Bir tek P sorunu vardı, o da bir tehdit değildi şimdilik.

Gri Salon'a yönelik saldırılar, bugün yaşananlarla kıyaslanamazdı yine de. Bay Lametri'yi aslında bu kadar öfkeliendiren Üçüncü Bölge'de yaşanan olaylar değil, Kurul Üyeleri'nin yaptığı konuşmalardı. Demek ki gerçeklik simülasyondan öğrenilemiyordu! Savaş ihtimali tüm üyelere panik yaratmıştı. Özellikle Dux Lictor, Bay Lametri'yi tam anlamıyla çileden çıkarmıştı. “Bay Lametri, hava sahalarını bloke edebilirsiniz!” ne demekti? Böyle bir olanak var mıydı? Varsa dahi Bay Lametri kurulda paylaşmadığı bir bilgiyi Dux Lictor'a gizlice mi söylemişti? Bu kadar anlamsız bir konuşma olabilir miydi? Dux Lictor akli sıra Bay Lametri'yi yönlendirdiğini düşünmüştü. Lictor, bu zekice davranışla ne elde etmeyi umuyordu acaba? Kayıtlara ismi, “Bölgelerarası savaşı son anda engelleyen yüce varlık” olarak mı geçecekti?

Hiçbir tutarlı veri olmadan sadece konuşmuş olmayı bir Gri Salon üyesi kendine nasıl yakıştırabilirdi? Sadece Dux Lictor değil elbette. Diğer üyeler de öfkelenmişti Bay Lametri'yi. Demek Robocop ve NanoGN'lerin sayısı artırılacaktı. Peki sonra? Sonra, Üçüncü Bölge hava sahasının yasalar uyarınca Üçüncü Bölge tarafından bloke edilmesi istenecekti ve Bölge'ye girip operasyon yapılacaktı. Bu kadar kolaydı her şey.

Bay Lametri konuşmaları tekrar düşündükçe daha da öfkeleniyordu. Üçüncü Bölge'nin zaten elinde olan olanaklarla bu kaosu sonlandıramamış olması hiçbir şey ifade etmiyordu üyeler için. Bu yeryüzündeki huzurun aldığı ilk darbeydi ve kimse bunu göremiyordu. Üçüncü Bölge yönetimi bizzat darbeyi gerçekleştiriyordu. Böylesine yüksek bir güvenlik zafiyetine sahip olmak sadece onların sorunu değildi. Üçüncü Bölge'nin yaşadığı bu durum, bölgeler gerçeğinin yeniden ele alınmasının gerektiğini söylüyordu. Hiçbir bölge böylesine başıboş bırakılamazdı artık. Robocop ve NanoGN'lerle operasyon yapılacaktı demek, öyle mi? Peki, Üçüncü Bölge yurttaşlarının gözlerinin önünde bu nasıl olabilecekti? Daha doğrusu bölge yurttaşları bu operasyondan sonra kendi konseyleri ve Birinci Bölge hakkında ne düşüneceklerdi?

Üçüncü Bölge yurttaşları operasyon sırasında öncelikle bir tedirginliğe sürükleneceklerdi. Zamanla tedirginlik geçecek, yerini huzursuzluğa bırakacaktı. Kendi konseylerini güvenliği sağlayamamakla suçlayacaklardı ve bu, güçlü muhalefetlerin baş gös-

termesine kolaylıkla olanak tanıyacaktı. Muhalefet eden kişi ya da grupların neler yapmak isteyeceğini kestirmek öyle zor da değildi. Konseye duyulan güvensizliğe bir de Birinci Bölge meselesi eklenecekti. Üçüncü Bölge yurttaşlarının bir bölümü Birinci Bölge'yi kahraman ilan edip Birinci Bölge'de yaşama başvurularının sayısını artıracaktı, kalan bölümü ise yaşadıkları ve yaşayacakları her sorundan Birinci Bölge'yi sorumlu tutacaktı.

Şu an yaşanan kaos büyük bir problemdi. Bölgelerarası hava sahasını bloke etmek, bölgelere girip operasyon yapmak elbette sorun değildi. Bunu yapmak için Bay Lametri'nin kimseden izin almaya ihtiyacı da yoktu! Üstelik söz konusu olan kişi Bay Binet'ti! Bay Lametri'nin sırf bu sebeple diğer bölgeleri birkaç dakika içerisinde yerle bir etmesinin önünde bir engel yoktu! Üstelik bunu yapabilmek için Gri Salon Kurul Üyeleri'nden izin almasına gerek de yoktu! Bay Binet özenle yetiştirilmiş bir danışmandı. Bu denli yetenekli bir yurttaş her zaman karşısına çıkmıyordu Bay Lametri'nin. Yıllardır büyük bir dikkatle gözlemliyordu Bay Binet'i. Bu gözlem onun en önemli deneyimlerinden biriydi. Bay Binet'in özellikle Gri Salon Kurul Üyeliği'ne seçilmesini istememişti. Hiçbir birim adına konuşmasından yana değildi. O, birimlerden bağımsız, kendi kişisel perspektifini geliştirmeli ve bunu korumalıydı. Bay Binet, Birinci Bölge'nin geleceğine büyük katkılar sağlayabilecek biriydi. Bay Lametri bu tolerasyonu yalnızca Bay Binet'e gösteriyor değildi. Onun gibi başkaları da var-

dı; özenle yetiştirilmiş, dikkat çekici özelliklere sahip danışmanlar. Bunlar, Bay Lametri için tıpkı Bay Binet gibi son derece değerliydi. Belki Bay Binet'i onlardan ayıran bir şey vardı ama Bay Lametri hakların eşit dağıtılması konusunda son derece hassas bir kişilikti.

Danışmanlarından biri Üçüncü Bölge'de sıkışıp kalmıştı ve Bay Lametri elindeki olanakları kullanarak birkaç dakika içerisinde onu bu durumdan çekip almalıydı ama yapamıyordu! Bunu yapmamalıydı, çünkü sistem ne yazık ki korunmalıydı. Bu sistemin korunması, dünyada bulunan her varlık için önem arz ediyordu. Buna Bay Lametri de dâhildi. *Margari*ta'dan bir yudum daha aldı, ağzında limon tadıyla oturduğu koltuktan kalkıp salona geçti. Salonun ortasında öylece durdu. Duvarda asılı tabloya bakıyordu. Eser, Artı 2000' li yıllara aitti. Ressam Oleg Shuplyak'ın yaptığı, *Imagine* adlı tabloydu.

Tablonun tam ortasında gitar çalan bir erkek çocuk, solunda beyaz, sağında kırmızı renkli kıyafetler giyen iki kişi tarafından izleniyordu. Beyaz kıyafetli olan, belli ki çocuğu koruyan biriydi. Koruyucunun başında sarı bir çember vardı. Kırmızı kıyafetli kişinin başında bir yüz değil yalnızca bir göz ve göz kapağı imgesi mevcuttu. Tablonun bütününe bakıldığında, sa tüm bu anlatılanlar bir insan yüzünün üzerinde yer alıyordu. Bu yüz her ne kadar tabloyu inceleyen kişiye başlangıçta soğuk bir izlenim verse de, dikkatli bir seyirci birkaç saniye içinde yüze ait tüm duyguları içselleştirebilirdi. Birbirinden farklı duyguları bir arada taşıyan bu yüz, John Lennon'a aitti.

İKİNCİ BÖLGE

Sinema

Evin bodrum katı. Yan yana sıralanmış ağaç kütükleri koltuk görevi görürken, viridian yeşili, barut rengi ve falu kırmızısından oluşan kabartma çizgilerin bulunduğu duvarlara asılı silahlar, sadece ambiyansa katkı sağlamak için var. Ortama retro stil hâkim. Film başlayalı birkaç dakika oldu. Bu film, şu an sinemada bulunan seyirciler tarafından tahminen yedi yüz yirmi bir kez seyredildi. Filmin ilk izleyişte yaşanan heyecan ve gerilimle takip edilebilmesinin sırrı, kült bir yapım olmasında saklı. Filmde her şey çok ilkel olabilir, bunun önemi yok, içeriği ile bir başyapıt olma özelliğini her zaman koruyacak. Bu sahne, filmin en çarpıcı sahnelerinden biri:

“Bugün yepyeni bir güne uyandık! Suçun sonu olan bir güne. Yozlaşmanın sonu. Şehrimizin yeniden doğuşunun başlangıcı! Dünyanın ilk robot polis kuvvetine hoş geldin diyoruz!”

Oyuncunun konuşmasını alkışlayanlar arasında Geniş Surat, Asabi ve Birey de var. Geniş Surat her zaman yaptığı gibi sahnenin içine dalıp omuzunda ASAP yazan robot polise sarılmaya kalktığında Birey’in yüz ifadesi yine kaygı moduna geçiyor.

“Bu beni müthiş sarsıyor! Acayip heyecanlanıyorum. Yani tam şu an orada olup bu kahraman robotun önünde saygıyla eğilmek için neler vermezdim.”

“İzin verirsen filmi seyrediyoruz. Yine sahneyi kaçırdım işte!”

“O zaman git evinde seyret Birey!”

“Evde seyredemediğimi gayet iyi biliyorsun! Chappie’den herkes nefret ediyor. Rica ederim sus, kaçırıyoruz.”

“Ne oluyor ya! Neden durdu? Filminden mi atıldık?”

“Ben durdurdum beyler!”

Tati, kütüklerden birine oturmuş arkadaşlarını izliyordu. Yüzünde garip bir ifade vardı.

“Arkadaşlar tarihi bir günde karşınıza çıkmış olmanın haklı gururunu yaşıyorum. Bu gururun bana ait olması sizi şaşırtmayacaktır. Engin öngörülerim ve kişisel deneyimlerimle sizlerin ufkunu açmaya gayret gösterdiğimi ben de biliyorum. Bu gayret benim tüm bedenimi oluşturan o eşsiz zekânın bir dışa yansıması. Bu zekâyâ benim yegâne katkım, bunu sizlerle paylaşmaktan öteye gitmemektedir!”

“Geri zekalı Tati! Filmni neden kapattın? Ölmek için neden bugünü seçiyorsun!”

“Bakalım birazdan duyacağın ayrıntılardan sonra da, ‘Geri zekalı Tati!’ diyebilecek misin Asabi?”

“Ne oldu Tati? Lafı uzatmayıp anlatır mısın?”

“Sen istediğin için anlatıyorum Birey. Tamam, durum aynen şöyle; Birinci Bölge’den acil bildirim alınmış. Üretim sınırlarını tırmandırdılar. Savaşa hazırlanıyoruz arkadaşlar!”

“Savaş ne ya?”

“Senin dâhil olamayacağın gerçek bir oyun Geniş Surat! Detaylara geçiyorum; Birinci Bölge, Üçüncü Bölge’ye giriyor. Daha doğrusu ben öyle olduğunu tahmin ediyorum. Çünkü savaş malzemelerini isteyen onlar. İkinci Bölge’ye savaş açacak olamazlar çünkü o durumda malzemeleri bizden istemezlerdi, değil mi?”

“Yemin ederim beyinsiz bu! Bize niye savaş açsın Birinci Bölge Tati? Biz sadece bölgelerin teknik ihtiyaçlarını sağlıyoruz. Bize savaş açmaları kendilerine savaş açmaları anlamına gelir. Peki, Üçüncü Bölge’den bir malzeme talebi olmuş mu?”

“Hayır, olmamış!”

“Acıdım şimdi Üçüncü Bölge’deki insanlara.”

“Ben hiç acımadım. Ne var yani, hiç mi savaş olmasın? Ömrümüz böyle sinema filmlerinin içinde mi geçsin! Hiç mi gerçek bir savaşı tadamayacağız? Bizi neden kimse düşünmüyor?”

“Tati, hani sen Üçüncü Bölge’yi kurtarmaya gidecektin savaş çıktığında? İşte sana fırsat. Öngörülerini sahneye koy bakalım.”

“Savaş, strateji demektir Mösyö Asabi! Strateji de koşullara göre hazırlanır. Koşullar bana Birinci Bölge’nin yanında olmamı söylüyor.”

Bu konuşulanlar Tati’nin bir hayal ürünü değilse, işler hiç iyiye gitmiyordu. Birey, gelişmelerden son derece rahatsız olmuştu. İki bölgenin birbirine girmesi, İkinci Bölge için hiç iyi olmayacaktı. Durumu Başkan Oxi de biliyor olmalıydı. Oxi, mutlaka İkinci Bölge’yi koruyacak önlemler almaya başlamıştı.

ÜÇÜNCÜ BÖLGE

Genel Konsey

Komutan Marta, Beyaz Salon'da Genel Konsey toplantısına hazırlanıyordu. Non Protokolü devreye girmiş, Wilkes Shaw'ın konumu tespit edilmişti. Konauma müdahalenin yöntemi belirlenecekti sadece. Yöntem, Komutan Marta'ya göre zaten belliydi. Marta yanına iki sanic grup alacak ve Shaw'ın yeterince kullanılmış o nefes borusunu işlevsiz hale getirecekti. Metal deponun görünümü parmak uçlarındaydı şimdi. Dosyayı bir kez daha inceledi. Deponun en alt katında bulunan kutu biçimli bölmede olmalıydı Bay Binet ve tabii ki Nima Juno. Bay Binet'in bu kutudan sağ çıkarılmasının yöntemi ise, önceliğin Wilkes Shaw'ın nefes borusuna verilmesiyle gerçekleşecekti. Komutan Marta Genel Konsey'in toplantı bildirimini gördü, giriş iznini alıp toplantıya dâhil oldu.

“Komutan Marta, hoş geldiniz. Konsey Üyeleri sunumunuzu rica ediyor.”

“Teşekkür ederim Sayın Başkan! Sayın Üyeler! Konum, 14. Cadde, ABN bölümlerini kapsıyor. ABN’de gördüğünüz şu bölüm ve şu bölümlerde giriş alanları mevcut. Bölümlerin tamamına dönük bir operasyon planladık. Hedefimizde otuz iki nokta bulunmakta. Bu noktalardan Wilkes Shaw’a ait olan işte tam bu nokta. Diğer konumlar Shaw’ın destekçilerine ait.”

“Komutan, ABN’nin 14. Cadde üzerinde olduğunu hesaba katarsak, o bölgede yaşayan yurttaşların güvenliğini nasıl sağlamayı düşünüyorsunuz? Bölgeyi boşaltmaktan bahsedecek olursanız, yurttaşların yaşayacağı paniği nasıl tolere etmeyi planladınız?”

“Efendim, bölgeyi boşaltmamıza gerek kalmayacağı kanaatindeyim. Güvenlik üst düzeyde sağlanacak. Yurttaşların bu koşullarda da yaşayacağı bir panik elbette olası, fakat operasyonun sonuçlarını düşünürsek bu geçici bir durumdan ibaret olacaktır, emin olun.”

“Anlaşıldı Komutan. Non Protokolü’nün devre dışı bırakılması için iki saatiniz var. Protokolün kullanımında olduğu süreyi de hesaba katarsak bu durum Konsey Üyeleri arasında ciddi bir endişeye neden oluyor. Kalan sürenin en iyi şekilde kullanılması gerekiyor, biliyorsunuz. Bay Binet’in operasyonda zarar görme ihtimalinin sonuçlarını gündeme getirmiyorum, eminim siz de biliyorsunuz bunun sonuçlarını. Sizi daha fazla bekletmeyeceğim. Operasyon için Komutan Marta’nın yetkilendirilmesini oylamaya sunuyorum. Kabul edenler?”

Kabul edilmiştir. Komutan Marta teşekkür ederiz.”

“Ben teşekkür ederim Sayın Başkan!”

Genel Konsey, Komutan Marta’nın operasyon iznini onayladıktan sonra toplantıya devam etti. Tüm konsey başkanlarının katılımıyla gerçekleşen toplantının bugün üzerinde durduğu konu daha çok Dinler Konseyi Başkanı Amar Padi’yi ilgilendiriyor gibiydi.

“Evet Amar, ne diyorduk?”

“Sayın Başkan, ben meselenin birebir Dinler Konseyi’ne karşı bir tepkiden doğmuş olmayabileceğini söylemiştim. İzin verirseniz bu görüşümü açmak istiyorum. Bildiğiniz gibi, sözü edilen yurttaş Wilkes Shaw’ın kişisel problemlerle boğuştuğu çok açık. Çocukluk döneminde yaşadığı travmanın sonuçları biraz sert oldu bizim için. Oysa ki raporlar travma izlerine rastlanmadığını söylüyor. Sağlık Bankası’ndaki bilgiler, şahsın stabil olduğunu belirtmiş. Sağlık Bankası tarafından bunu nasıl başarabildiğinin araştırılması gerekir. Bu şahıs öyle ya da böyle uzun soluklu bir travma yaşıyor. Babasının annesini terk etmesi, ardından Birinci Bölge yurttaşlığına geçiş yapması küçümsenecek konular değil elbette. Bir saldırı hedefi var ama bu hedef, benim görüşüme göre ne Birinci Bölge ne de Üçüncü. Aslında hedef baba gibi duruyor. Babaya duyulan öfke, Wilkes Shaw tarafından Tanrı’ya yönetilmiş diyebiliriz rahatlıkla.”

“Amar, beni her zaman şaşırtmayı başarıyorsun. Lütfen devam et.”

“Tanrı’ya yöneltilmiş öfkeden kastım şu; insanlar tüm yaşadıkları acılarda, özellikle bu acının bir derinliği varsa, acının kaynağını Tanrı’dan bağımsız düşünemiyorlar. Tanrı’ya ya acılarını hafifletmek için yöneliyorlar ya da acılarının nedeni olarak. Acının nedeni eğer Tanrı ise, bu kez, ‘Tanrı neden bana acı çekrtiyor?’ sorusunun yanıtlanması gerekiyor. Olası yanıtlardan biri, ‘Tanrı acı çekrtirmeyi seviyor’ ise, kişi Tanrı’dan uzaklaşmaya başlıyor. Eğer yanıt, ‘Tanrı beni olgunlaştırıyor,’ ise bu kez Tanrı’nın bu düzeyde muhatabı olmanın gizli sevinci yerleşiyor kişinin düşüncelerine. Bu düşüncelerde zamanla din fenomenine de yer açılıyor. Dinlere, Tanrı, ölüm gibi olgulara ilgi artıyor. Tıpkı Wilkes Shaw’da olduğu gibi. Bu tür kişiler bazen bilgi dağarcıkları arttıkça geniş kitleleri de etkileme arzusu duyuyorlar ve bazen bunu başarıyorlar da. Asıl altını çizmek istediğim konu ise tam da bu noktadan sonra başlıyor. ‘Tanrı bana neden acı çekrtiyor?’ sorusuna Tanrı’yı reddetmeye neden olan yanıtı vermeye cesaret edemeyen kişiler, yani ‘Tanrı beni olgunlaştırıyor’ yanıtını tercih edenler yine de içlerinde son derece gizli bir öfke saklıyorlar Tanrı’ya karşı. Bu aslında düşmanına yakın olma isteğinden başka bir şey değil. Wilkes Shaw’ın babasına duyduğu öfkenin faturasını da ne yazık ki Tanrı ödüyor, Sayın Başkan. Tanrı adına dinleri dizayn etme isteğinin nedeni Dinler Konseyi ile veya insanlar ya da diğer varlıklarla hesaplaşma arzusundan kaynaklanmıyor. Bu tamamen Wilkes Shaw’ın Tanrı ile kişisel meselesinden ibaret.”

“Anlamlı bir sunum oldu Amar. Bu konu gündemimizde daha uzun süre kalacak, öyle görünüyor. Peki,

Adam P. ne diyor bu konuda? Adam'ı görme şansın oldu mu?"

"Adam, bu konunun detaylı bir özeleştiri gerektirdiğini düşünüyor. Dinler Konseyi ile çalışır mı, bilmiyorum. Eğer kabul ederse konuyu tüm detaylarıyla kendisine sunup görüş alacağız."

"Bu iyi olur."

Genel Konsey toplantısı devam ederken, Komutan Marta'ya operasyon başlatmak için son hazırlıkların tamamlandığı bildirildi. Birkaç dakika içerisinde Üçüncü Bölge yurttaşlarının görmeye pek alışık olmadıkları sekiz adet MIL ZU havalanmış olacaktı. Bu durum Komutan Marta için tarihi önem taşıyordu. Operasyonu kısa sürede başarıyla tamamlayacağına emindi. Büyük bir gururla Merkez Bina'nın hava çıkışına yöneldi. Tam bu sırada görüş alanında Genel Konsey'in "Acil" bildirimi yansıdı. İzin isteyip toplantıya tekrar giriş yaptı.

"Komutan Marta! Operasyon durdurulmuştur. Size detaylı bilgi kısa sürede verilecektir. Beklemede kalın lütfen."

"Anlaşıldı efendim!"

Bu ne demekti şimdi? Genel Konsey ne yapmaya çalışıyordu? Bütün hazırlıklar tamamlanmıştı. Operasyon detayını az önce aktarmıştı zaten kurula. Eğer planlamaya bir itirazları varsa, neden kendisine söylenmemişti? Genel Konsey'in yaşlı üyelerden oluşması her şeyi yavaşlatıyor, diye düşündü Marta. Askerlerine beklemede kalmaları talimatını verip ofisine geçti. ABN dosyasını açıp tekrar incelemeye

başladı. Yaptığı plan oldukça yerindeydi. ABN savunmasının tahmin ettiğinden daha güçlü çıkması sorun yaratabilirdi belki. Bu ihtimal Bay Binet'in güvenliği açısından tehlikeli olabilirdi. Konsey belki de bu noktaya takılmıştı. Fakat ABN'de tespit edilen savunma noktalarının sayısı belliydi. Komutan Marta bu noktaların her birini hesaba katmıştı. Zaman daralıyordu. Genel Konsey hem Non Protokolü'ne hassasiyet göstermiş hem de Komutan Marta'ya zaman kaybettirmişti. Konsey yaklaşık yarım saat sonra Marta'nın görüş alanına çağrıda bulundu. Marta giriş izni onaylandıktan sonra Konsey Başkanı Hedy Lamar'ın karşısındaydı.

“Komutan Marta, planlarda bir değişikliğe gidildi. Beklenmedik bir görüşme gerçekleşti çünkü. Birinci Bölge tarafından güvenlik zafiyeti sergilemek ve Evrensel Anayasa'yı ihlal etmekle suçlanıyoruz. Anlaşılan o ki, Bay Binet Lorenz tarafından Birinci Bölge Güvenlik Birimi'ne bir rapor iletilmiş ve durumdan haberdarlar. Evrensel Anayasa'nın ihlal edilmiş olması ki haklılar, yasalar açısından bize ciddi sorumluluklar yüklüyor. Bu konu üzerine uygulanacak yaptırımları görüşmeyi şimdilik ertelediklerini belirttiler ve bizden Üçüncü Bölge hava sahasını kendilerinin yürüteceği bir operasyon için bloke etmemizi istediler. Talepleri kabul edildi. ABN ve Wilkes Shaw'a dair elimizde bulunan tüm detaylar kendilerine az önce iletili. Doğrusunu isterseniz Bay Binet'in sorumluluğunu üzerimizden atmış olmanın rahatlığı içerisindeyim.”

“Anlaşıldı efendim.”

“Birinci Bölge’nin yürüteceği operasyonun detayları bize ulaştığında size ileteneğim Komutan Marta.”

“Teşekkür ederim efendim.”

Komutan Marta, Üçüncü Bölge’nin kendi iradesini Birinci Bölge’ye bu denli kolay teslim etmiş olmasının şaşkınlığını ve öfkesini yaşıyordu şimdi. Böyle bir hata nasıl yapılmıştı? Birinci Bölge’ye verilen bu izin bir ilkti ve Marta bunun son olmayacağından adı gibi emindi!

BİRİNCİ BÖLGE

Clay XF

Bayan Liraz, Üçüncü Bölge'ye yapılacak operasyonun niteliğinin XF olmasından ötürü keyifsizdi. Bu, şu anlama geliyordu; operasyonu Başkan Zagra yönetecek ve yapılan operasyonun takibi yapılamayacaktı. Başkan Zagra dışında Üçüncü Bölge'de neler olup bittiğini kimse izleyemeyecekti. Bayan Liraz'ın operasyonu izlemek istemesindeki amaç, detaylarını tam olarak kendisinin de bilmediği yeni geliştirilmiş bir Clay'i görebilmektir. Clay, Üçüncü Bölge hava sahasından giriş yapıp ABN'ye müdahale edecekti. Yani ne bir Robocop ne de NanoGN bu operasyonda yer alacak, yalnızca hava sahası kullanılacaktı. Clay'in tüm detaylarına tanık olabilme fırsatını kaçıırıyordu Bayan Liraz. Kim bilir Clay bir daha ne zaman kullanılacaktı. İstese Clay'in XF kodlu dosyasını daha önce inceleyebilirdi elbette. Güvenlik Birimi'nden Bayan Liraz dâhil dört kişinin XF'leri görme olanakları vardı ama bu bir nevi görev sınırlarını aşmak olacaktı. Üstelik Başkan Zagra gerekli görmüş olsaydı onları bu göreve dâhil edebilirdi. Operasyon bitiminde belki de Başkan Zagra kendisine operasyon VR'larını kullanma izni verecekti. Eğer sanal izlenime de izin

verilmezse işte o zaman Bayan Liraz, Clay'i yakından tanımak için XF dosyasına giriş yapacaktı, bunda kararlıydı. Şimdilik gelişmeleri sessizce beklemekte yarar vardı.

Güvenlik Birimi'nde beklemede olan tek kişi yalnızca Bayan Liraz değildi. Başkan Zagra Cave'de Üçüncü Bölge hava sahasının açıldığına dair bilgiyi bekliyordu. Bekleme şimdi sonlanmıştı. Giriş izni görüş alanında belirdi, Başkan Zagra eliyle C ikonuna dokundu ve koltuğuna yaslanıp Clay'in Birinci Bölge'den havalanışını seyretti. Clay'in tüm hareketleri sinyaller ve kodlar halinde görünüyordu. Hızı 30 bin mach'e ulaşmıştı. Birinci Bölge hava sahasını bloke etti. Clay'in geçişinden hemen sonra hava sahası tekrar kapatıldı. Clay şimdi Üçüncü Bölge'ye giriş yapmıştı. Birkaç dakika içerisinde mach maksimuma ulaştı. Clay'in hedef aldığı ABN Bölgesi, Üçüncü Bölge'nin merkez alanında bulunuyordu. Başkan Zagra, Clay'in ABN'ye giriş sinyallerini aldığı anda oldukça keyifliydi. Operasyon 3 dakika 30 saniye sürmüştü. Operasyonun ikinci dakikasında Clay görünür bir forma dönüşmüştü. ABN tüm çıplaklığı ile Başkan Zagra'nın karşısındaydı şimdi. Clay, ABN'nin zemin katındaydı. Bir koridorda ilerledi. Koridorun sonunda bulunan blok kapıyı açtı. Art arda açılan blokların sonunda görünen küçük bir oda da Bay Binet'le göründü. Bay Binet ayağa kalktı. Clay, Bay Binet'i tanımlamıştı.

“Bay Binet, ben Birinci Bölge Komuta Merkezi Başkanı Bay Lametri tarafından görevlendirildim.

İçinde bulunduğunuz bu konum, size karşı saldırıda bulunabilecek tüm unsurlar tarafından temizlenmiştir. Konumdan çıkışınızı Üçüncü Bölge Güvenlik Birimi gerçekleştirecektir. Biz görevimizi tamamladık. Siz ve size eşlik eden Bayan Nima Juno'ya şu an yakın mesafede bulunmaktayız. Bedeninize dokunmadığımız için sizde herhangi bir fiziki hasar meydana gelmedi. Fakat gün içerisinde suyla temas etmenizi ve teması likan modunda gerçekleştirmenizi istiyoruz. Çıkış yapmak için bekleme süreniz maksimum on dakika olarak tanımlanmıştır.”

Clay, odadan çıkarken Bay Binet gülümsüyordu. Bu kısa görüşmeden sonra Clay, bir üst kata çıkıp formundan ayrılmış ve ABN'den çıkış yapmıştı. Üçüncü Bölge'nin hava sahasında, geri dönüş rotasındaydı şimdi. Başkan Zagra bu görüntüleri Bay Lametri'nin de izlediğini düşünüp gülümsedi. Clay, Üçüncü Bölge hava çıkışına yaklaşırken Başkan Zagra Birinci Bölge hava sahasını açtı ve birkaç saniye sonra sahayı kapadı. Görev tamamlanmıştı.

ÜÇÜNCÜ BÖLGE

Merkez

Komutan Marta, izlediği ya da daha doğrusu izleyemediği bu garip operasyonun son aşamasını gerçekleştirmek üzere Güvenlik Konseyi'nden emir almıştı az önce. ABN'ye doğru dört MIT ZU ile havalanmışlardı. Öfkesini gizlemekte zorlanıyordu. Neler olduğunu bir türlü anlamıyordu! Genel Konsey ne düşünüyordu acaba? Hiç kimse Birinci Bölge'nin gerçekleştirdiği operasyonun nasıl başladığını, neler olduğunu görememişti. Yalnızca ABN konumunda Komutan Marta'nın daha önce tespit ettiği tüm saldırgan noktalarda sinyaller azalmış, Wilkes Shaw'a ait olduğunu düşündüğü sinyal tamamen yok olmuştu. Sanki görünmez bir el Üçüncü Bölge'ye sızıp hava sahasını geçtikten sonra ABN'ye girmiş, birkaç dakika içerisinde saldırganları etkisiz hale getirip çıkmıştı.

Bu operasyonu kimin nasıl yaptığı bilinmiyordu. Komutan Marta'ya göre Üçüncü Bölge kendi ölüm ilanını bugün onaylamıştı. ABN'ye iniş yaptıklarında Marta ve beraberindeki yirmi asker, gaz maskelerini takmışlardı. Robocopların sayısı ise otuzdu. Binanın içine giriş yaptıklarında gördükleri manzara onları

dehşete düşürmüştü. Yerde yatan onlarca insan vardı ve bu insanlar elektro-kimyasal bir şoka girmişlerdi. Komutan Marta yanına on Robocop ve iki asker alarak hızla Shaw'ın bulunduğu metal depoya indi. Depo, ABN'nin birinci zemin katındaydı. Depoya önce Robocoplar giriş yaptı, ardından Komutan Marta ve iki asker. Yerde yatan dört kişiden biri Wilkes Shaw'dı. Komutan Marta'nın gördüğü manzarayı Genel Konsey aynen izliyordu. Shaw'ın vücuduna sanki binlerce noktadan lazerle giriş yapılmıştı. Deponun zemini kan içindeydi. Komutan Marta, onun yüzüne dokunulmamış olmasının Birinci Bölge tarafından kendisine yapılmış bir jest olduğunu düşündü. Komutan Marta'yı Wilkes Shaw'ın donuk bakışlarıyla baş başa bırakmak istemişlerdi. Depoda bulunan diğer üç kişi öldürülmemişti, hâlâ elektro-kimyasal şokun etkisi altındalardı. Muhtemelen yalnızca Wilkes Shaw'ın öldürülmüş olması Birinci Bölge'nin bir savaş etiği olduğunu söylüyordu ya da şoktan çıkabilenlerin sorgulanmasını istiyorlardı. Komutan Marta'yı Birinci Bölge yönetiyordu anlaşılan! Güvenlik Konseyi tüm bunlara nasıl bir açıklama getirecekti, merak ediyordu Marta.

Yanına askerleri ve iki Robocop'u alarak bir alt zeminde bulunan Bay Binet ve Nima Juno'nun olduğu yere yöneldi. Asansörün kapısı açıldığında Bay Binet karşısında duruyordu. Bir an duraksadı. Bay Binet'in, Nima Juno'ya seslenmesiyle kendine geldi. Komutan Marta'nın asıl görevi buydu. Bay Binet ve Nima Juno'nun ABN'den güvenle çıkarılıp Merkez'e

götürülmesi. Bay Binet ve Bay Binet'in sesini duyduğu an kafesten dışarı çıkan Nima Juno'ya hemen gaz maskeleri takıldı.

"Bay Binet Lorenz, ben Üçüncü Bölge Merkez Komutanı Marta Siga. Sizi ve Nima Juno'yu Merkez Bölgesi'ne götürmekle görevlendirildim. Öncelikle ikinizden de yaşadığınız tüm bu olaylar için Güvenlik Konseyi adına özür dilemek istiyorum."

"Teşekkür ederiz Komutan Marta."

"Nasılsınız Bay Binet? Herhangi bir sorun hissediyor musunuz?"

"Hayır, ikimiz de iyiyiz."

"Nima Juno, Güvenlik Konseyi Başkanı Hedy Lamar özellikle size sevgilerini iletmemi istedi. Şu an aileniz Atike Juno ve Adam P. operasyonun sonuçları ile ilgili bildirim aldılar. Sizi Merkez'e götürüyoruz."

Nima bir taraftan korkudan titriyor diğer taraftan gözyaşlarına engel olamıyordu. Atike ve Adam'ın isimlerini duyduğu an ağlamaya başlamıştı. Atike kim bilir ne durumdaydı? Adam kesinlikle her zaman olduğu gibi sakindi ve belki de gülümsüyordu. Ama Atike'nin kendisi gibi gözyaşlarına engel olamadığını biliyordu Nima. ABN'den hızlıca hava çıkışına yöneldiler. Komutan Marta, askerlerin ve Robocoplar'ın büyük bir bölümünü durum raporlaması için geride bırakırken, Bay Binet ve Nima Juno MIT ZU'da yanlarındaydı. Merkez'e ulaşmak için havalanmışlardı. Komutan Marta'yı memnun eden tek şey, Bay Binet'ten ziyade bir yurttaşının şu an karşısında sağlıklı bir şekilde oturuyor olmasıydı.

Merkez'e ulaştıklarında, girişi kimyasal taramaların yapıldığı bölümden yaptılar. Herhangi bir virüs ya da bileşene maruz kalmamışlardı. Merkez, girişi onayladıktan sonra Komutan Marta, Bay Binet ve Nima Juno'yla birlikte asansöre bindi. Asansör kapısı açıldığında Komutan Marta misafirleriyle birlikte ofisteydi. Bay Binet ve Nima Juno hızlıca ellerini yüzlerini yıkadılar. Kendilerine verilen lensleri takıp onlar için hazırlanan masada bulunan yiyeceklerden atıştırmaya başladılar.

"Sizleri Güvenlik Konsey toplantısına dâhil edeceğim izin verirsiniz. Biliyorum, çok yorgunsunuz ama en fazla iki dakikamızı alacak diye tahmin ediyorum.

"Elbette Komutan Marta."

Güvenlik Konseyi, toplantı girişi için başvuran üç sinyali de onayladı. Bay Binet, Nima Juno ve Komutan Marta, Hedy Lamar'ın karşısındaaydılar.

"Komutan Marta, öncelikle sizi tebrik ediyorum. Bay Binet, hoş geldiniz. Nima Juno, yaşadığınız tüm stresten ötürü üzüntü duyduğumu belirtmek isterim. Sizleri birkaç saat Merkez'de ağırlayacağız. Ardından Nima Juno, siz, arzu ederseniz 1. Cadde'deki evinize ki cadde konusunda hiçbir güvenlik endişesi duymamanızı rica ediyorum; ya da isterseniz 51. Alan'a, Atike Juno'nun evine bırakılacaksınız.

Bay Binet, Üçüncü Bölge'de sizin güvenliğiniz bizim için her şeyden daha önemli. Sizi yönlendirme konusunda bir yetkiye sahip değilim, bu sebeple şimdi Birinci Bölge Güvenlik Birimi'nden Bayan Liraz Sre ile görüşeceksiniz."

“Teşekkür ederim Sayın Başkan.”

Bayan Liraz Sre, Hedy Lamar görüşmesine iki saniye içinde dâhil oldu. Sevinci gözlerinden okunuyordu.

“Komutan Marta, Nima Juno ve Bay Binet; merhaba! Öncelikle Komutan Marta, size ekibim adına teşekkür etmek istiyorum. Güvenlik Birimi Başkanını Komutan Zagra’nın operasyon raporunu Başkan Hedy Lamar’a az önce ilettik. Bay Binet’i Birinci Bölge’ye geçişi konusunda bilgilendirmek istiyorum izin verirseniz. Bay Binet, nasılsınız?

“Teşekkür ederim Bayan Liraz, gayet iyiyim. Sizi gördüğüme çok sevindim.”

“Ben de Bay Binet. Birimdeki arkadaşların selamları var. Zannediyorum birkaç saat içerisinde Gri Ofis’te olacaksınız. Sizin için, Xenox ve diğer araçlar hazırlandı. Bu konuda bize Üçüncü Bölge’nin yardımcı olduğunu belirtmek isterim. Bugün akşam dilediğiniz vakitte Birinci Bölge’ye giriş izniniz onaylanacaktır. Sizi tekrar aramızda görmekten heyecan duyacağız.”

Nima, Bayan Liraz’ın yaptığı ve aslında sıradan olan bu konuşmadan rahatsız olmuştu. Bayan Liraz, Binet’i yakından tanıyordu belli ki. Bir arada çalışıyorlardı. Bayan Liraz’ın, Binet’e nasıl baktığını herkes fark etmiş olmalıydı. Üstelik oldukça güzel bir kadındı.

“Bayan Liraz, her şey için çok teşekkür ederim. Akşam Gri Ofis’te olacağım. Daha detaylı bir görüşme gerçekleştirebiliriz. Fakat şunu hemen söylemeliyim; eğer siz ve Sayın Başkan Hedy Lamar için bir

sakıncası yoksa Üçüncü Bölge’de iki gün daha kalmayı planlamıştım. Son çalışmalarımı toparlayıp geçiş yapmak istiyorum.”

“Bayan Liraz onaylarsa bizim için bir sakıncası yok elbette Bay Binet!”

“Bizim için de bir sakınca yok Bay Binet, nasıl isterseniz. O zaman akşam Gri Ofis’te görüşmek üzere diyelim.”

“Teşekkür ederim Başkan Hedy Lamar ve Bayan Liraz. Akşam görüşürüz Bayan Liraz, sevgiler.”

Görüşmeler tamamlandıktan sonra Bay Binet, Üçüncü Bölge’ye ait lens için iki gün genel kullanım izni aldı Komutan Marta’dan. Bu, ayrı kaldıkları süre içerisinde Nima ile iletişime geçmesini sağlayacaktı. Yasalar, Birinci Bölge’den gelen danışmanların kendi bölgelerinde kullandıkları lenslere yalnızca Birinci Bölge’de yaşamak için başvuruda bulunan adaylar için iletişim izni veriyordu ve Nima’nın böyle bir başvurusu olmadığı için Birinci Bölge lensi bu konuda bir işe yaramayacaktı. Komutan Marta’nın ofisinde kendileri için hazırlanan masaya oturdular. Komutan Marta ofiste onları baş başa bırakıp yanlarından ayrıldı. Bir taraftan uzun zamandır doğru dürüst bir yemek yememiş olmanın verdiği açlığı gidermeye çalışırlarken diğer taraftan sessizce birbirlerini seyreliyorlardı. Konuşmayı Bay Binet başlattı.

“Yanımdan ayrılmanı kabul etmek benim için oldukça zor. Ama senin o kafesten zarar görmeden çıkmış olman şu an her şeyden daha önemli. Atike’ye

gitmeni ve dinlenmeni istiyorum Nima. Benim Gri Ofis'te olmam gerekiyor. Nasılsa iletişim halinde olacağız. Yarın istediğin yere gelip seni göreceğim, tamam mı?”

“Tamam.”

“Sadece tamam mı diyeceksin peki?”

“Ne diyeceğimi bilmiyorum Binet. Sen de biliyorsun ki zor bir süreç başlıyor bizim için.”

“Biliyorum Nima, biliyorum. Ama bildiğim başka bir şey daha var. Sen mutlaka yanımda olacaksın. Bu nereden, nasıl olacak şimdilik bilmiyorum. Ama yanımda olacağını biliyorum.”

Nima, bu cümleleri duymuş olmaktan ötürü çok mutluydu. Fakat yeni bir paradoksa doğru sürükleniyorlardı. Ortada Atike ve Natan gerçeği varken bu nasıl olacaktı? Binet'in Üçüncü Bölge'de yaşama ihtimali zaten yasalar açısından imkânsızdı. Geriye bir tek seçenek kalıyordu, o da Nima'nın tıpkı Natan'ın yaptığı gibi Atike'yi terk etmesi. Bu zaten mümkün değildi.

BİRİNCİ BÖLGE

Dağbaşı

Rüzgâr, süzülerek içeri girdiği odaya yağmur kokusunu taşıyor. Bu akşam dağ başında yıldızlar ormanın eteklerine indirmedi parmaklarını; yağmur izin vermedi buna. Bugün gökyüzü ona ait. Hiç telaşı da yok. Usul usul damlıyor gökyüzünden dağ başına, oradan ağaç yapraklarına ve toprağa. Bay Lametri odada yankılanan müziğe yağmur damlalarının eşlik edişini seyrediyor sadece. Yağmur, Johann Sebastian Bach'ın *Air aus der Overture* eserine minik dokuşlarla uyum sağlıyor. Bu uyumu göz kapaklarını yavaşça açıp kapayarak onaylıyor Bay Lametri.

Eser tamamlandığında, oturduğu koltuktan yavaşça ayağa kalkıp salona geçti Bay Lametri. Geniş salonun tam ortasında durup bir müddet bekledi. Sonra bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Adımlarını zihninden akan düşünceler takip ediyordu. Bay Binet'in yüzünü düşünüyordu Bay Lametri. Nasıl da yorgun görünüyordu. Onun daracık bir kutu içinde tutulmuş olması Bay Lametri'nin canını çok sıkıyordu. Clay, ona Bay Lametri'nin adını söylediğinde nasıl da gülümsemişti Bay Binet. Clay'i gördüğüne şaşırması olmalı, diye düşündü. Lametri'ye soracağı onlarca soru vardı

mutlaka. Bay Binet'i bıraksa saatlerce soru sorabilirdi zaten. Neyse ki iki gün daha soru yağmuruna tutulmayacaktı Bay Lametri. Gerçi Bay Binet'in Birinci Bölge'ye hemen giriş yapmak istememesini yadırgamıştı. Ama üzerinde durulacak bir konu olmasa gerektili. Asıl sorun Üçüncü Bölge'nin içinde bulunduğudurumdu. Kendi iradelerine karşı başkaldıran basit bir adam, konseyleri alt edebilmişti. Yeni başkaldırıların olmayacağını kimse söyleyemezdi. Üçüncü Bölge'nin içinde bulunduğub u kontrolsüzlükten Birinci Bölge'nin etkilenmeyeceğini düşünmek akılsızlıktı. Fakat bundan daha büyük akılsızlık, Birinci Bölge'nin Üçüncü Bölge'yi tek başına bırakması olurdu. Neyse ki her yaşanan olumsuzluğun içinde olumlu bir fırsat daima kendini gösteriyordu.

Eğer bir Tanrı varsa, bu onun hilesi olmalıydı. Ya da Tanrı yalnızca matematiği yaratmıştı ve varoluş böylece açığa çıkmıştı. Üçüncü Bölge'nin Evrensel Anayasa'yı ihlal etmiş olması ki bu bir Birinci Bölge danışmanının korunamamış olmasından kaynaklanmıştı, Birinci Bölge'ye yaptırımında bulunma hakkı veriyordu. Bu yaptırım Üçüncü Bölge'ye uygulanacaktı. Üçüncü Bölge'nin itiraz etme olanağı da elinden alınmıştı. Bu olanağı bugün Clay sağlamıştı Birinci Bölge'ye. Clay'in varlığından bugün haberdar olmuşlardı. Bu bir nevi küçük bir gövde gösterisiydi Bay Lametri açısından. Yapılacak yeni dizaynlar için ona bir kapı açılmıştı böylece. Gülümsedi Bay Lametri. Yeniden balkona yöneldi, yağmur susmuştu. Koltuğa oturdu ve gözlerini kapadı. Sandal ağacı kokusunun

arkasına gizlenmiş iğde kokusunu yakaladı. Ürkek bir hali vardı. Bir gizlenip bir açığa çıkıyordu koku. İğdeyi daha fazla utandırmak istemedi, başını hafifçe sağa çevirdi. Şimdi tarçın ağacının cüretkâr kokusu vardı işte. Tarçının yanından daha da derinlere ilerlemeye çalıştı ve karşısında servi ağacının o narin kokusu duruyordu. Öyle narindi ki koku, rüzgârın onu yakalaması oldukça güç olmalı, diye düşündü. Narin bir koku, ihtiyar bir ağaca çok yakışıyordu doğrusu. Bay Lametri gözlerini açtı, tüm kokuları derin bir nefesle içine çekti ve tekrar salona geçti. Artı 700'lü yıllara gitmek istiyordu bu akşam. X dosyasında bulunan İhtiyar'ı dinlemeye ihtiyacı vardı. Dosyadan bir bölüm seçti ve hologramı başlattı.

İhtiyar

Küçük bir pencereden odaya giren çöl güneşinin yanı başındaydı İhtiyar. Şiir coğrafyasını seyrediyordu o küçük boşluktan. Belki ağaçların kokusu hiç sinmemişti bu coğrafyaya. Burada şiirler ağaçlara değil, çölün rengiyle yıkanmış insan yüzlerine ve o yüzlerin mührü olan bakışlara yazılıyordu belli ki. Güneş değişiyordu ihtiyarın bakışlarına. İnce bedenini taşıyan minderin üzerinde dizlerini göğsüne çekmiş, öylece oturuyordu. Ne düşünüyordu acaba? Geleceği düşünüyor olabilir miydi? Ya da geçmiş? Belki de yalnızca sokağa göz gezdiriyordu. Bakışlarını dokundurduğu her varlık şiirin bir harfi oluyordu. İhtiyar bir müddet öylece bakındı pencereden. Sonra başını çevirdi, gülümsüyordu.

“Gel bakalım İbrahim el-Farazi! Ben de seni bekliyordum evlat! Hoş geldin!”

“Hoş bulduk efendim.”

“Nasıldı cebir dersleri?”

“Güzeldi efendim.”

“Aferin evlat! Annemizin karnında hareket edebildik ama yürüyemezdik. Şimdi de aklımızın karnındayız ve yine yürüyemiyoruz. Zaman gelecek, doğacağız, büyüyeceğiz, yürüyeceğiz. Aç mısın evlat?”

“Değilim efendim.”

İhtiyar, yanında oturan gencin yüzünü seyretti, eliyle gencin başını okşayıp konuşmaya başladı. Bugün başka kimse olmayacaktı belli ki bu odada. İbrahim, İhtiyar’ın önemsemediği bir öğrencisi olabilirdi. İhtiyarın önemsemediği birileri var mıydı acaba? Gerçi çok fazla sokağa çıktığı, insanlarla görüştüğü söylemezdi ama bu küçük odaya gelen herkesi sevgiyle seyrettiği, her birine saygı duyduğu çok açıktı.

“Haklısın tabii. Dağları harekete geçirmek, kalpleri harekete geçirmekten daha kolaydır. Aslında dünyanın en meşakkatli işi de budur. Fakat başka bir açıdan bakarsak dünyanın en kolay işidir kalbe can vermek. Kalpleri harekete geçirmeyi insan neden arzu eder sence?”

“İyilik için, efendim. İnsanların iyilikte buluşmasını arzu eden kişi, kalpleri harekete geçirmek ister.”

“Güzel cevap evlat! Fakat sana baştan söyleyeyim, iyiliğin yükü ağırdır. Ancak insan kalitesine gelebilen, bu yükü taşır. Bu kalitede olmayanlar iyiliği kendileri “iyi” anılsın diye yaparlar. Elbette bunda

bir sakınca yok. Fakat iyiliği buluşma yeri olarak seçeceksek, bu iyiliğin bizzat kendisi ile olur ve böyle bir iyilikte kalpleri harekete geçirme arzusu olmaz. Rahman gibidir iyilik, rahimin işine karışmaz. Ayrıca harekete geçecek bir kalp varsa o senin ve benim kalbidir. Başkalarına hükmümüz geçmez. Bize ait bir tek çaba var o da işte böyle yan yana gelip birbirimizin gözlerine bakarak yüzlerimizi yıkamak. Ne güzel! Zaten kalbimize yaklaşmak için yapabileceğimiz başka bir şey de yok. Sen konuşuyorsun, kulakların duyuyor, sonra o sözlerden bazıları bir gün kalbine iniyor, başlıyor kalp can bulmaya. Ben konuşuyorum, kulaklarım duyuyor ve bana da aynısı oluyor. Kulagımız duysun diye kendi kendimize konuşacak olsak bize deli diyecekler, uğraş dur. En iyisi bir araya gelip konuşmak. Tabii şunu da unutmamak lazım; kişi arkadaşları yanında değilse konuşamıyor da! İlla bir çift göz diğerine bakacak.”

Bay Lametri yine hayran olmuştu. Son derece basit sözcükler kullanıyorlardı fakatgerçekten anlayabilmek için her cümle üzerine uzunca düşünmek gerekiyordu. İhtiyar'ın gülümseyen yüzüne bir kez daha baktı dikkatlice. Acaba Doğu coğrafyasının temel özelliği miydi bu? Bu kadar şiirsel ve sembolik konuşmak! Coğrafyanın mutlaka bir etkisi olmalı, diye düşündü Bay Lametri.

İKİNCİ BÖLGE

OXİ

Nehir bu mevsimde her zamanki akışını sürdürürken bir yaprak düşüyor suya. Yaprığın üzerinde birkaç karınca var. Belli ki yaprağın yere düşme zamanına karıncaların ağırlığı eklenince su kendine yeni bir misafir buldu. Sürükleyebildiği kadar sürükleyecek yaprağı. Karıncalar suyun zamanla kendilerine doğru yol alıp yaprağın onları koruyamayacağını biliyorlar mı? Muhtemelen hayır. Sürüklenen yaprağı izleyen üç kişi var nehrin kenarında. Çimlere yan yana oturmuş suyu seyrediyorlar. Oxi, Lak ve Mobi.

“Zaman diye bir şey olduğunu düşünüyor musun başkan?”

“Nasıl zaman?”

“İşte, saat 3’ken 4 oluyor, sonra da 5 oluyor.”

“O, zaman değil Lak! Ona saat deniyor, şaşkın!”

“Haa, zaman geçmiyor da saat mi geçiyor?”

“Evet.”

“Peki başkan, Lak’ın sorduğu zaman nasıl bir şey?”

“Anlatsam anlayabilir misiniz, bilmiyorum Mobi. Ama madem sordunuz o halde size zamanı anlatacım. Zaman, bir boyuttur arkadaşlar.”

“Boyut mu? Peki, boyut nedir?”

“Boyut, uzay ve nesne üzerindeki herhangi bir noktayı belirlemek için gereken koordinat sayısıdır. Atom üstü ölçekte algılanan dört boyut vardır. Bunlardan biri uzaysal olmayan boyuttur, işte ona zaman diyoruz.”

“Sen bir şey anladın mı Mobi?”

“Anlamadım Lak!”

“Anlamazsınız tabii! Çünkü hiçbiriniz kafanızı kaldırıp bilgi taraması yapmıyor! Her şeyi benden bekliyorsunuz! Oxi Başkan, bu ne? Oxi Başkan, şu ne? Oxi Başkan, canım sıkıldı; Oxi başkan hortum seyretmeye gidelim mi? Bütün ömrümü size adadım ama hiçbir gelişme kaydetmiyorsunuz!”

“Başkan, bir şey sorabilir miyim?”

“Sor tabii.”

“Savaş neden çıkmadı?”

“Bilmiyorum Lak. Bildiğim tek şey, Üçüncü Bölge’de artık gizli bir müşterimizin olmadığı.”

“Adam yakalanmış olabilir mi?”

“Olabilir.”

“Peki, biz ne zaman özgür olacağız?”

“Mutlaka bir gün özgür olacağız Mobi, mutlaka! Ne diyor Mill, “Özgürlük ismini hak eden tek özgürlük, başkalarını mahrum etmeden ya da onlara engel olmadan kendi bildiğin yolda kendi doğrunu kovalamaktır!’ Biz de öyle yapacağız!”

“Yaprağı gördün mü?”

“Gördüm. Suya battı.”

“Güzel yapraktı yalnız.”

“Evet çok güzeldi.”

ÜÇÜNCÜ BÖLGE

Şiir

Evin verandasında Atike bir sandalyede oturuyor. Onun hemen önünde ahşap bir taburede Nima var. Atike, Nima'nın nemli saçlarını tarıyor. Konuşmuyorlar. Konuşacak o kadar çok şey var ki, belki de hangisinden başlayacaklarını bilmedikleri için susuyorlar. Atike kalbindeki korkuyu ve yorgunluğu dindirmeye çalışıyor. Tanrı'ya teşekkür ediyor Nima'yı ona geri verdiği için. Aslında hiçbir şey konuşulmasa da olur. Tanrı'ya, onun sevgisine yönelmek bütün konuşmaların şüphesiz ki üstünde bir gerçek. Nima şu an yanında olmasaydı Atike yine de böyle düşünür müydü acaba? Bunu uzaklaştırdı zihninden. Nima'nın saçlarını taramaya devam etti, sonra içeri gidip iki kahve yaptı ve yanında nar fındıklarıyla verandaya geri geldi.

“Biliyor musun, insan yalnızca kahvenin kokusunu duyarak bile Tanrı'nın varlığını kabul edebilir Atike...”

“Nereden çıktı şimdi bu? Bu tür delillere ihtiyacımız mı var Nima?”

“Hayır hayır, demek istediğim kahvenin kokusu Tanrısal olsa gerek.”

“Evet, haklısın Nima’cım, kesinlikle haklısın! Şimdi nasılsın hayatım? Banyo iyi geldi mi?”

“Daha iyiyim evet. Yorgunum sadece. Uyumak istiyorum uzun uzun.”

“Tamam. Kahvelerimizi içelim, sen de odanda dinlen artık.”

Güneş yavaş yavaş batmaya başlamıştı. Son kı-zılıklar verandanın korkuluklarına, oradan da Nima’nın ayaklarına dokunuyordu. Dinlenmeye ihtiyacı vardı Nima’nın. Bedeni yorgun düşmüştü. Fakat zihninden geçen düşünceler buna izin verecek miydi, bilmiyordu. Atike’yle konuşması gerekiyordu artık. Fakat konuşmanın seyri nereye gidecekti, kestirmek çok zordu. Ne Atike’yi üzme istiyordu ne de ona yalan söylemek. Viki ve Tâl artık yoktular. Bunu kabul etmek uzun zaman alacaktı. Viki ile neredeyse birlikte büyümüşlerdi. Tüm telaşları, tüm sevinçleri, tüm üzüntüleri birlikte yaşamışlardı. Enstitü’de çalışmaya da birlikte başlamışlardı. Viki, tarihte Artı 1900’lü yıllara saplanıp kalmıştı. Onun böylesine tutkulu olmasını sağlayan bir kişi vardı: Carl Gustav Jung. Jung’un “gölge arketipi” Viki’nin bütün çalışmalarının odağındaydı.

Gölge, hayvansal içgüdülerden oluşuyordu. İnsana evrimin en başından kalan bir miras. İnsan doğasının hayvansal yönü. İnsanın gölgesiz olma ihtimali yoktu. Toplumsal yaşamla uzlaşa içinde olmak için gölge genelde bastırılıyordu. Ama o ısrarcıydı. Yine de gölgesini bastırabilen kişi ancak uygar olabiliyor-

du. Uygar insanınsa ödediği bir bedel vardı. Gölgenin bastırılması insan canlılığını, yaratıcılığını, doğallığını da yok ediyor ve onu programlanmış bir makineye dönüştürüyordu. Gölge, insanın zor durumlarda ani karar vermesini sağlayan, denetimi ele geçiren, eylemi hızlandıran şeydi. Viki, gölge arketipini çalışmak için Birinci Bölge’de yaşadığı konuşulan bir profesörle çalışmayı çok istemişti; Profesör Jung. Yani geçmişte yaşamış olan Jung’un gelişmiş bir yazılımı.

Bu istek Viki’nin hayatına mâl olmuştu. Viki, hayat dolu, dışa dönük bir kadındı. Nima ise daha çok içe dönük bir karakter. Onu şiirler mi bu hale getirmişti ya da zaten böyle olduğu için mi şiirlerle buluşmuştu, bilemiyordu. Enstitü’de Viki psikanaliz derslerine girerken, Nima, tarih ve sosyoloji derslerinde “şiir-tarih, şiir-toplum, şiir-insan ilişkisi”ni anlatıyordu. Şiirler tarihe ve toplumlara nasıl yön vermişlerdi? Tarih ve toplumlar hangi dönemlerde, hangi koşullarda büyük şairler çıkarıyordu? Şiirin, insan bilincinin ilerlemesinde rolü neydi? Nima’nın analizleri son yıllarda Enstitü dışında da oldukça dikkat çekiyordu.

Üçüncü Bölge’nin çok farklı alanlarına ulaşıyordu sunumları. Nima, Üçüncü Bölge’yi terk etmeyi hiç düşünmemişti. Octavio Paz’ın bir şiirini mırıldandı.

*“Gitmekle kalmak arasında kıpırdamayan gün,
katı bir saydamlık kalıbı.*

*Hepsi görünüyor ve hiçbiri anlaşılamıyor,
ufuk dokunulamayacak bir yakınlık.”*

Kahvesinden bir yudum daha aldı. Atike'ye baktı. Atike ona gülümsüyordu.

Gri Ofis

Bay Binet Gri Ofis'e girer girmez banyoya geçmişti. Su, bir saattir üzerine yağıyor ve Bay Binet, uzandığı su yatağında damlaların bedenine tek tek değişimini seyrediyordu. İnsan bedeni ne muazzam bir şeydi. Yaşanılan tüm duygu durumlarını beden taşıyordu. Bir monitör gibiydi adeta. İnsan denilen bir olgu vardı ve bu olgu beden üzerinden seyrediliyordu, ne garip! Ashında o kadar da garip sayılmazdı. Yapay Zekâlar'ı, Humacler'i ve İnsanlar'ı tür olarak eşit kılan şey buydu. Beden denilen görünüm sadece bir monitördü. Esas olan olguydu. Buna bilinç de denilebilirdi. Ayrıcalıklı olan beden değildi. Bilincin yanında monitör nasıl bir ayrıcalığa sahip olabilirdi ki? Beden, ister kadın rahminden doğal doğumla, ister rahim havuzlarında, ister biyo-teknikle veya başka şekillerde oluşturulsun ne fark ederdi! Fakat her türlü bedeni önemli kılan bir şey vardı yine de; bilincin taşıyıcısı olmak. Hoş, bilincin var olmak için bir bedene, bir donanıma da ihtiyacı yoktu. Ama yine de Bay Binet bir donanıma sahip olmaktan mutluydu. Su yatağından doğrulup ayağa kalktı. Su akışını durdurdu. Banyo kabini, Bay Binet'in bedenini kuruttuktan sonra, kabinden çıkıp giyindi ve çalışma odasına geçti. Xenox'ta bir ileti vardı. İleti Bayan Liraz'a aitti. İletiyi kapatıp Liraz'ın kişisel alanına görüşme

için ikon gönderdi ve işte, Bayan Liraz 24. Blok'taki evinde, karşısındaydı.

“Binet! Merhaba!”

“Merhaba Liraz! Nasılsın?”

“İyiyim, asıl sen ne durumdasın?”

“Daha iyiyim. Garip bir maceraya benzedi her şey.”

“Keşke kalmasaydın orada, neden bu gece dönmedin?”

“Yorgundum Liraz. Kalıp biraz kafamı toparlamak istedim.”

“Evinde daha iyi olmaz mıydı?”

“Evet, ama bir an önce bir yerlerde yalnız kalmak istedim.”

“Haklısın. Operasyonun detaylarını bilmiyorsun tabii. Az önce VR’da izledim olanları. Lütfen bu aramızda kalsın. İzleme izni ya da yasağı konmamıştı. Dayanamadım, Başkan Zagra’ya sormadan izledim.”

“İyi yapmışsın. O neydi öyle bana selam veren? Çok acayip bir şeydi. Tasarımı kim yaptıysa muhteşem olmuş. Tepeden tırnağa çok zarifti.”

“Adı Clay. Bu tabii senin gördüğün yegâne sahne. Asıl film, öncesinde gizli.”

“Nedir gizli olan?”

“Anlatmam uzun sürer. Döndüğünde bana gelir, izlersin. Dosyayı sana transfer edemem, izlendiği anlaşılır.”

“Peki tamam, öyle yapalım.”

“Ne zaman dönüyorsun Bay Kahraman?”

“Yarıdan sonraki gün giriş yapacağım. Bir-iki güne kendime gelir, bulurum seni.”

“Tamam. Dikkat et kendine.”

“Sen de.”

Bay Binet, görüşmeden ayrıldı. Bayan Liraz’ın anlattıklarını düşünmeye başladı. Clay, hiç fena bir isim değildi. Bay Lametri kendine yeni bir oyuncak bulmuş olmalı, diye düşündü. Bu yeni oyuncakı onu kurtarmak için kullanmış olması ise ayrıca sevindir-mişti Bay Binet’i. Clay hakkındaki tüm detayları öğrenmek istiyordu. Bay Lametri’yle buluştuğunda ona tüm soruları soracaktı. Nasılsa soruların bazılarını yanıtlayacak, bazılarını duymamazlıktan gelecek ve Bay Binet sınırı aştığında konuyu kapatıp ona, “Gri Salon toplantısı bitmiştir,” diyecekti. Aralarında bir ritüele dönüşmüş bu ilişki biçimini seviyordu Bay Binet. Bay Lametri’yi düşünüp gülümsedi. Tam o an, beklediği ileti görüş alanında göründü.

“Nima!”

“Binet! Nasılsın şimdi?”

“Biraz daha iyiyim. Sen nasılsın? Atike nasıl?”

“Atike iyi. Pek konuşmadık, yani olan biteni. Beni yormak istemedi sanırım.”

“Sen nasılsın?”

“İyiyim. İyi görünüyorum sanırım.”

Nima öyle güzel görünüyordu ki! Güzellik kavramı üzerine daha önce pek düşünmemişti Bay Binet. Güzel olmak, genç olmaksa bu zaten herkesin başarabil-diği bir şeydi. Nano-gen kozmetikçileri tüm ürünleri-ni bu alan için üretiyordu. RE-fresh kabini olmayan

kadın ve erkek yok gibiydi. Görünümelerini genç tutan insanlar, tüm bedenlerini istedikleri gibi değiştirebilirlerdi de. Güzel onlar için ne demekse, güzel olmalarının önünde bir engel yoktu. Nima'daki güzellik başka bir şeydi. Beyaz bir tulum vardı üzerinde, ince bedenini tüm hatlarıyla saran. Lüle saçlarını arkada toplayıp kuyruk yapmıştı. Yüzündeki çiller daha belirgindi şimdi. Küçük dolgun dudaklarına pudra pembesi bir ruj sürmüştü. Ama Nima'daki güzellik bu detaylarda değildi. Güzel denilen şey Nima'nın ellerinden, burnundan, çenesinden, saçlarından, gözlelerinden Bay Binet'e yansıyan görünmez bir şeydi. Şu an ne konuştuklarının bir önemi yoktu. Sadece Nima'yı karşısında tutabilmek için ona sıradan sorular soruyordu. Konuşurken ellerini, dudaklarını, çenesini, gözlerini izledi. Yarın öğlen Nima'nın 1. Cadde'deki evinde buluşacaklardı. Birlikte sokaklarda olmak doğru olmazdı. Yarın ilk defa kimse tarafından izlenmeyecek ve yalnız kalabileceklerdi.

Nima, Bay Binet'in görüş alanından gittikten sonra Bay Binet hiç hareket etmeden öylece oturdu koltukta. İlk karşılaştıkları anı düşündü. Gri Ofis'in beyaz koridorunda konuklarına doğru yürümüş, önce Bayan Viki'ye yönelmiş ardından Nima'ya bakmıştı. Nima, mesafeli ve soğuk bir gülüşle selamlamıştı onu. Koridorun sonunda çalışma odasının kapısı açılınca duyduğu müzikle öylece kalakalmıştı Nima. Viki ve Tâl bir anlam verememişlerdi Nima'nın ansızın duruşuna. Bay Binet, onlara elleriyle işaret edip beklemelerini söylemişti. Beklemeliydiler. Nima, *Ave*

Maria ile karşılaşmıştı çünkü. O an, Bay Binet, Ni-ma'nın bal rengi gözlerinde göz bebeğini çevreleyen ince renk dokunuşlarını görmüştü. Biraz yeşil, biraz kahverengi ve biraz siyah gizliydi bal renginde. Bay Binet, oturduğu yerden kalktı. Kuzey yapımı viski-sinden koydu bardağa. Chopin dinlemek istiyordu. *Fantaisie Impromptu* duyulmaya başladı odada.

Amar

Granit taşın karşısında sandalyede oturmuş du-ruyordu Adam. Granit yeryüzünün en özel taşıydı ona göre. Taşın bedenine sardığı o muazzam pürüzü parmak uçlarında hissediyordu Adam. O, daha ona dokunmadan, taş, Adam'ın parmak uçlarında gezin-meye başlamıştı bile. Ara ara parmaklarını oynatı-yordu Adam. Sanki o parmaklar bir orkestranın tam ortasında flütünü çalmak için bekleyen bir müzisyen-e aitti. Taş, her defasında başka bir parmakta daha belli ediyordu kendini. Bütün pürüzleri ile geziniyor-du Adam'ın parmaklarında. Adam, henüz granit taşla dokunamıyordu. Taş buna izin vermemişti. Biraz za-mana ihtiyacı vardı. Granit, önce kendisine dokuna-cak kişiyi tanımalıydı. Önce tanımalı ve sonra o ki-şiye dokunmayı öğretmeliydi. Dokunmak, her insan eline bahşedilmiş bir sanat değildi şüphesiz. Bu biraz zaman alacaktı belli ki. Çünkü granitin karşısında duran bu adam, taşın bedenine sardığı pürüzlerin ta-mamına dokunmak istiyordu.

"Amar, neden beni rahatsız ediyorsun söyler mi-sin? Savaş mı çıktı yine?"

“Belki seni özledim Adam, ne var bunda?”

“Ben de seni özlüyorum ama görüş alanına sürekli bildirim bırakmıyorum farkındaysan?”

“*Self-line* ol o zaman. Neden tam karşımda, görüş alanımdasın?”

“Belki Nima benimle konuşmaya ihtiyaç duyar, sohbet ederiz diye çıkmadım.”

“O zaman alanda sadece ona görün!”

“Unutmuşum genel alanda olduğumu yaşlı Amar! Unutmuşum!”

“Seni seviyorum Adam, biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum. Söyle bakalım dostum, bir sorun mu var?”

“Hayır dostum, birkaç şey söyleyecektim eğer vaktin varsa elbette.”

“Senin için daima var, Amar.”

“Genel Konsey bu son olanlardan sonra Dinler Konseyi’nden kapsamlı bir rapor beklediğini söyledi.”

“Haklılar tabii. Siz de umut ediyorum yaşananların sorumluluğunu yalnızca güvenlik kapsamında değerlendirmeyeceksiniz? Ya da psikolojik analizlere boğmayacaksınız bu raporu.”

“Şu anda bilemiyorum ama senin, ‘Dinler Konseyi kendini gerçek bir eleştiriye tabi tutmalı,’ demiş olmanı çok önemsiyoruz elbette. Haklısın. Ama bu eleştiriler yapılırken bize biraz yön vermen gerektiğini düşünüyoruz. Ne dersin?”

“Amar, dostum, ben bir sonuç insanı değilim, bilirsin. Dinler Konseyi’nin kendi çabasıyla bu özeleştiriye vermesi daha yerinde olur. Sana şunu söyleye-

bilirim; insan denilen varlık kendi elleriyle kendini inşa eder. Öğretilmiş, koşulları dışarıdan verilmiş bir yönlendirme, insanın kendini inşa etmesine bir katkı sağlamaz. Bu birlikte hareket eden insan grupları için de böyle. En azından benim kişisel görüşüm bu yönde. Eğer bir yurttaş kendi varlığını riske atıp ‘dinlerin toplumsal yansıması en klasik haliyle var olmalı,’ diyorsa, o kişinin yaşadığı travmalar, kişisel hikâyesi bize ‘neler oluyor?’ sorusunun cevabını vermeye yeterli olmayabilir. Onu ve hikâyesini bir tarafa bırakarak söylediği cümleyi analiz edemez misiniz? Doğruluğunu ya da yanlışlığını değil, yalnızca kurduğu cümleyi ele alamaz mısınız? ‘Dinlerin toplumsal yansıması en klasik haliyle var olmalı,’ cümlesini masaya yatırın derim. Hem savunma hem de eleştiri geliştirerek. Bakalım ne çıkacak ortaya?”

“Tamam, öyle olsun. Fakat bu toplantı ya da toplantılara senin de katılmanı istiyoruz.”

“Seni kırmamak için elbette katılırım Amar, ama sadece bir dinleyici olarak.”

“Anlaştık dostum. Şimdi taşınla seni baş başa bırakıyorum.”

“O taş değil Amar! O bir Tanrıça! Kendini benden saklıyor sadece. Şimdilik!”

1. Cadde

Sabahın erken saatlerinde uyanan Nima, yaşadığı heyecanı ve gerilimi belli etmemeye çalışarak Atike’nin 51. Alan’da bulunan evinden ayrıldı ve 1. Cadde’ye geçti. Caddeye ilk girdiğinde büyük bir te-

dirginlik hissetti. Daha birkaç gün önce olmuştu her şey. Nima'nın uzun zamandır yaşadığı bu cadde ona her zaman güven ve huzur vermişti. Şimdi daha farklı duygularla karşılıyordu onu. Korku ve hüznün vardı fakat aynı zamanda bir heyecan. Binet'i bu caddede tanımıştı. Binet şu an burada bulunan Gri Salon'daydı. Gri Salon'un tam karşısındaysa Buki Ban'ın kaldırımına Viki'nin kanı damlamıştı. Kendini suçlu hissetti Nima. Viki için yeterince üzülmediğini düşündü. Viki, daha yeni ölmüştü ve Nima'nın üzüntüsüne bir heyecan eşlik ediyordu. Keşke böyle karışık olmasaydı her şey. Nima sadece üzülseydi keşke. Utanç duydu kendinden. Binet'le yüz yüze görüşmeden ona biraz zamana ihtiyacı olduğunu mu söyleseydi? Doğru olan buydu aslında. Binet'i daha sonra görmek en doğrusuydu. Peki, ne zaman? Binet, öyle her zaman görebileceği biri değildi ki. Birbirine çok uzak dünyalarda yaşıyorlardı. Her zaman Gri Ofis toplantılarını o düzenlemiyordu. Belki de bir yıl sürecekti tekrar gelmesi Üçüncü Bölge'ye. Belki de yaşanan bu olaylardan sonra onu bu görevden alacaklardı ve Binet bir daha asla Üçüncü Bölge'ye gelemeyecekti! Nima, kısa sürede hayatında olan onca şeyi gözden geçirince bunun da mümkün olabileceğini düşündü. Belki Nima da kalbinde derin bir hüznü saklayan insanlardan biri olacaktı; tıpkı Atike gibi. Binet'i görmek istiyordu. Viki'nin onu anladığını düşündü. Viki eğer Nima'yı seyrediyorsa mutlaka onu anlıyordu. Hatta eğer Binet'i görmeyecek olsa buna en çok Viki kıza bilirdi. Bu caddede Viki'nin son gülüşleri vardı. O gü-

lüşlerden birini düşünüp caddeye tekrar baktı. Şimdi burada yalnızca bir heyecan vardı.

Hızlı adımlarla kaldırımında ilerledi ve Blok DL'de bulunan evine girdi. Kelebek Doti'ye talimatları art arda verdi. Zeminde su olmalıydı ama su hareket etmemeliydi. Suyun ayağa dokunuşunu hissetmeliydiler. Ama bu tasarım için saat çok uygun değildi. Sade bir ahşap zemin daha mantıklı diye düşündü. Su zemin ilerleyen saatlerde aktif olmalıydı. Zeminin değişim zamanını belirledi. Salonda duvarları nasıl tasarlayacağını da kestiremedi önce. Kelebek Doti'nin limon sarısına eşlik eden siyah çizgiler önerisini denedi ama istediği bu değildi. Girişin tam karşında duran duvarı, bakır, turkuaz, siyah, tarçın ve mavi renklerle yapılmış guaj soyut bir resimle kapladı. Diğer duvarlardan ikisi toprak rengi halini aldılar. Caddeye bakan duvarın tamamı ise sürgülü cama dönüştü. Cadde görünüyordu. "Şimdi daha iyi dedi," Nima. Zeminde olduğu gibi duvarlarda da hareket istemiyordu. Tavan gün ışığında ve şeffaf camla kaplandı. İlerleyen saatlere göre modu değişecekti. Koltukların rengini koyu mavi olarak belirlediler. Bir iki detay sonra salon artık hazırды. Kelebek Doti de beğenmişti tasarımı. Yiyecekler, tam Nima'nın istediği gibi sabah saatlerinde Doti'nin verdiği siparişlerle teslim edilmişti. Bırakılan yiyecekler arasında tarçınlı kurabiye de vardı. Nima neden bu kadar telaşlı olduğunu anlamıyordu. Yüzlerce insanın karşısına çıkıp pek çok kez sunum yapmıştı, ama bu kadar telaşlandığını hatırlamıyordu.

Derin bir nefes aldı. Kahve-*Baileys* istedi. Hazırlanan kahveyi koltuğa oturup yavaşça yudumladı. Şimdi daha sakindi. Kendi haline gülümsüyordu. Binet'in gelmesine az zaman kalmıştı. Doti'ye Binet hariç tüm bildirimleri kapatmasını söyledi. Sabah Atike'den ayrılırken gün boyunca bildirimleri kapatacağını, yalnızca dinlenmek istediğini söylemişti. Yalan söylemeyi öğreniyordu Nima. Kim bilir daha kaç kez yalan söyleyecekti Atike'ye! İşte, Binet görüş alanındaydı. Binaya giriş izni istiyordu. Nima derin bir nefes daha aldı. Hiçbir şey düşünmeyecekti Binet'ten başka. Asansör kapısı açıldı. Binet elinde bir demet pembe kiraz çiçeği ve *Chateau Cheval Blanc* şişesiyle karşısında duruyordu. Koyu renkler çok yakışmıştı Binet'e. Canvas bir pantolonun üzerine gömlek giymişti. Siyah gözleri vardı, tıpkı kısacık siyah saçları gibi. Esmer, uzun boylu ve atletik bir görünümü vardı Binet'in. Fakat Nima'nın en başından beri dikkatini çeken şey onun gülümsemesiydi. Güven veren, sıcak bir gülümsemesi vardı. Binet, Nima'ya önce gülümsedi, sonra sıkıca sarıldı. Yemek masasına geçtiler. Akşam neler yaptıklarını anlattılar. 1. Cadde hakkında konuştular.

"Demek uzun yıllar aynı caddede bulunduk ama hiç karşılaşmadık."

"Çok sık gelir miydin caddeye?"

"Ofis, ilk açıldığı zamanlardan beri burada. Ben son on yıldır geliyorum. Birkaç ay arayla alanıma giren bir başvuru alıyorum ve görüşmeyi kendim yap-

mak istiyorum genelde. Bazen daha sık geldiğim de oluyor.”

Saatlerce konuştular. Birbirlerini hem çok yakından biliyor hem tanımıyorlardı. Nima, Binet’in tam olarak ne işler yaptığını, Birinci Bölge’de yaşamın nasıl olduğunu, Üçüncü Bölge hakkında neler düşündüğünü, hangi müzikleri sevdiğini sordu. Onlarca soru soruldu ve cevaplar verildi. Yemekler yenildi, içkiler içildi. Yemek masasından oturma bölümüne geçildi. Bay Binet’in kafasında daha net konular ve sorular vardı. Saat ilerlemişti. *Chateau Cheval Blanc*’ten bir yudum daha aldı ve Nima’ya dikkatlice baktı birkaç saniye. Nima artık bu bakışı tanıyordu. Binet önemli bir şeyler söyleyecekti.

“İki ayrı bölgede ve dilediğimiz zaman birbirimizi göremeyecek olmak devam ettirebileceğimiz bir durum değil Nima. Ben yaşamımda böyle bir değişiklik olacağını hiç düşünmemiştim; eminim sen de öyle. Bir başka yenilikse daha önce bir kadını hiç bu kadar yakınımda istememişim. Senin, benim olmadığım bir yerde yaşayacağın fikrini kabul edemiyorum. Eğer Birinci Bölge’de yaşamak için başvuruda bulunacak olursan kesinlikle onaylanacağını bilmelisin.”

“Binet, ben çocukluğumdan bu yana Birinci Bölge’ye öfke duyarak büyüdüm. Bu artık çok önemli değil. Fakat benim böyle bir karar almam da mümkün değil. Atike’yi yüzüstü bırakamam. Natan’dan sonra bunu ona yapamam. Senin olmadığın bir coğrafyada

mutlu olabileceğimi düşünmüyorum, fakat Atike benim yokluğumu kaldıramaz.”

“Atike Birinci Bölge’ye gelme konusuna nasıl yaklaşıyor peki?”

“Bu, yaşamda yapmayı kabul edeceği en son şey olur sanırım.”

“O zaman onu ikna etmesi için Natan’ı bulacağız ve bir şekilde ben Natan’ın mesajlarını Atike’ye getireceğim. Bu epey yasadışı davranmak anlamına geliyor, ama yasalara rağmen bunun dışında şimdilik bir alternatif yok gibi duruyor.”

Nima, Natan’dan mesaj getirme ihtimalini hiç düşünmemişti. Bu yöntemle Atike belki ikna edilebilirdi. “Neden olmasın?” diye geçirdi aklından Nima. Atike, çocukları yakınında olduğu sürece her yerde yaşayabilirdi. Sevinmişti Nima. İlk kez, Binet’le bir arada olmak için bir umut var gibiydi. Binet gülümseyordu. Nima yemek masasından bir şeyler almak için ayağa kalkıp masaya yöneldiğinde Binet de ayağa kalktı. Nima’nın arkasından yaklaştı ve sarıldı. Önce kokladı onu, sonra yanağından öptü usulca. Kulağına eğildi, “Sana, bana ait olduğunu söyleyemedim daha önce, fakat Bayan Nima, siz artık benimsiniz,” dedi. Nima’nın lüle saçları yine avuçlarındaydı Bay Binet’in. Nima’nın dudaklarından Bay Binet’in tüm bedenine yine aynı şey akıyordu. O şey, bir taraftan tüm bedenini içgüdüsel bir gerilime sürüklerken, diğer taraftan hep kendisine ait olduğunu düşündüğü kendi varlığında bir başka varlığa yer açıyordu. İki

varlık alanı birbirine geçiyor, Bay Binet'in varlığı özgürlüğünü yitiriyordu. Bu, oldukça sert geçişlerle sarsıyordu Bay Binet'in bedenini.

Kendini geri çekip o keskin bakışlarıyla Nima'nın yüzündeki her noktaya tek tek baktı Bay Binet. Onu kucağına aldı, banyo odasına götürdü. Yağmur taneleri düşüyordu bedenlerine. Bay Binet, Nima'nın bedenine tamamen sahipti artık. İki varlık alanının birbirine geçişinde Nima yokluğa, Bay Binet varlığa boyun eğiyordu. Ne yağmur taneleri, ne Nima ne de Bay Binet hangi bölgede olduklarını biliyorlardı şimdi. Bay Binet, hangi el kendisine ait, hangi el Nima'nın, hangi yüz kendisine ait, hangi yüz Nima'nın, hangi beden kendisine ait, hangi beden Nima'nın, artık bilmiyordu.

BİRİNCİ BÖLGE

Agincourt

Komutan Zagra, 26. Blok'taki evinde güzel bir gün geçiriyor. Yaşanan son oyunun keyifli olmadığını kimse söyleyemez. Ona göre Clay Operasyonu sadece bir oyun, ne bir operasyon ne de bir ön savaş. Oyunları savaşlardan ayıran iki şey vardır. Gerçek bir savaşta savaşan kişi bizzat savaşın içinde olur, savaşa bir oyuncak göndermez. İkinci şey ise savaşta ölüm korkusu olmalıdır. Bu korkuyu oyunda bulamazsınız. Oyuncu oyunun içinde olduğunu bilir ve ölümle yüzleşemez. Ölüm ihtimalinin olmadığı her durum yalnızca bir oyundur. Doğrusu Komutan Zagra'ya göre ne kendisi ne de Bay Lametri gerçek bir ölümün tadına varabileceklerdi.

Ölüm korkusu olmadan öldürmek, bir VR'ın içinde olmaktan başka bir şey değildi. Sanal bir gerçeklik! Gerçekliği sanal kılan tek şey Komutan Zagra'ya göre orada ölümün olmamasıydı. Bu, bir Yapay Zekâ olmanın gerçek dezavantajı diye düşündü. Fakat belki bir gün insanların Tanrısı, Komutan Zagra gibi olanlara acıyacak ve kıyamet denilen gün geldiğinde dünyayı bir kara delik yutarken, Komutan Zagra ölümün zevkine varacaktı. Bunu ancak insanların Tanrısı ba-

şarabilirdi, insanlar değil. Ölüm zevkini tıpkı onun gibi, Bay Lametri de düşünüyor muydu acaba? Lametri'nin kendine "Bay" denilmesine ses çıkarmıyor olmasını her zaman komik bulmuştu Komutan. Seçilmiş Doğal İnsan olmadığını herkes tahmin ediyor olmalıydı. Belki de Bay Lametri için bu bir oyundu, bundan keyif aldığı için de sessiz kalmayı tercih ediyordu, kim bilir? Komutan Zagra dört bir yanı camla kaplı evinden gökyüzü boşluğuna doğru çevirdi başını. Blok bölgesinde yaşamamanın en önemli özelliği idi bu. Yerçekiminden kurtarılmış, gökyüzü boşluğunda bir eve sahip olmak. Blok bölgesinde evler, mini cadeler, yeşil alanlar, yurттаşlar, her şey gökyüzünün tam kucağında yaşıyordu. Komutan Zagra, gökyüzü boşluğundan başını çevirdi, koltuğa oturdu. VR'da da olsa gerçek bir savaş komutanının yanında olmak istiyordu. VR'ı açtı. Müzik olarak Queen seçeneğine dokundu. *We Will Rock You* eşliğinde Agincourt'tan bir sahnenin içine girdi.

Komutan V. Henry, Calais yakınlarında bir arazide sırtını ağaca yaslamış dinleniyordu. Askerleri, Komutan Henry'nin katı disiplininin yorgun düşmüş olmalıydılar. D'Albret'in ordusundan sayıca az olmaları Komutan Henry için sadece bir detaydan ibaretti. Savaşlarda zafer her zaman sayı yığınları ile elde edilmemişti. Bunun tarihte örnekleri az da olsa vardı. Gerçi Komutan Henry geçmişle ilgilenmiyordu. Onun için yalnızca şimdiki zaman vardı. Başını yana çevirip yerde duran Warbow'a baktı, gülümse-di. Warbow'un ağacı, sırtını yasladığı bu ağacın da

efendisi olmalı, diye düşündü. Yüksek dağlarda yavaş büyümeye terk edilmiş bir porsuk ağacıydı efendi. Yavaş büyümek ona daha sık yaş halkalara sahip olma olanağı veriyordu. Porsuk ağacının kendiliğinden oluşturduğu iki bölümü, iç ve dış, ona ezilme ve gerilme şansı veriyordu. İngiliz savaş yayının bütün sırrı burada yatıyordu işte. D şeklinde 170 libreye 260 metre uzağa fırlatılan ağır oklar, değdiği bedeni paramparça etmek için hazırlanmıştı. Ağır okların bir yasası vardı: “Bir cisim üzerindeki net kuvvet, cismin kütlesi ile ivmesinin çarpımına eşittir.” Bu, okların bedenleri nasıl paramparça edebildiğinin matematiksel cevabıydı. Komutan Henry yayını yerden aldı, ayağa kalktı, arkasına dönüp askerlerini seyretti. D’Albret’in kalabalık ordusu kendisini kurtarmaya yetemeyecekti. Bu, savaş alanlarında gezen ölüm kokusundan korkarak savaşa katılmayan, D’Albret’i yollayan Charles’a gönderilecek ilk mesaj olacaktı.

Komutan Zagra, tam bu sahnede VR’ı sonlandırdı. Yüzünde Komutan V. Henry’nin yüzünü hissetti. Keşke Birinci Bölge ile Üçüncü Bölge arasında gerçek bir savaş olsa, diye düşündü. Üçüncü Bölge sayısal üstünlüğe sahipti. Birinci Bölge’nin kendinden üç kat büyüklükte bir yığınla savaşmasından daha zevkli ne olabilirdi ki! Bu zevkten ne yazık ki mahrumdular. Savaş meydanları Clay gibi oyuncaklara bırakılalı çok zaman olmuştu.

ÜÇÜNCÜ BÖLGE

Şah Mat

Komutan Demir, çadırın ortasında bir askeriyle karşı karşıya oturmuş satranç tahtasına bakıyordu. Farklı bir tahtaydı bu. Kare sayısı 8 x 8 yerine 10 x 11 den oluşuyordu. Taşların sayısı da farklıydı. Demir, satranç taşlarına kendine has oyun taktiği için iki deve, iki zürafa, iki boğa, iki aslan, iki debbabe, iki öncü, bir vezir, bir gözcü gibi taşlar eklemişti. Demir'in çadırında büyük bir sessizlik vardı. Karşısında onunla satranç oynamaya cesaret eden kişi, Demir'in ordusundan genç bir askerdi. Demir son zamanlarda keşfetmişti onu. Satranç oynarken Demir'e, komutan olmasından kaynaklı hiçbir toleransta bulunmuyor, ona zor anlar yaşatıyordu. Satranç oyununda kimi zaman Komutan Demir, kimi zaman da Ata "Şah Mat" diyordu. Demir'e göre Ata, bu zamana kadar gördüğü en garip askerdi. Tam olarak aklından neler geçtiğini kestirmek mümkün değildi.

Demir, bakışlarını hafifçe kaldırıp Ata'nın yüzüne baktı. Ata, bu topraklara ait ama bu zamana ait değil gibiydi. İki de gözlerini gezdiriyorlardı taşlarda. Satranca yalnızca bir zekâ oyunu denilemezdi. Oynarken, satrancın kurallarını, taktiklerini düşün-

mekse zekâ yoksunluğundan başka bir şey değildi. Satranç, bir düşünce havuzunda aynı anda yüzlerce düşüncenin eşit oranda seyredilebilmesinden ibaretti. Oyuncu, olası tüm hamleleri aynı anda görebilen kişiye denilmekteydi. Demir ve Ata sessizce çadırın ortasında öylece beklerlerken Buga girdi içeri.

“Melik-i Turan! Ordu hazır, sizi bekliyorlar.”

“Beklesinler, geleceğim!”

Demir, bugün Yıldırım’la savaşıacaktı. Yüzünde hiç savaşa girecek bir komutan ifadesi yoktu. O ve Ata yalnızca satrancı düşünüyorlardı. Demir başını hafifçe kaldırdı. Fili aldı, bir kare atlatıp çapraz yerleştirdi. Ata gülümsüyordu. Demir’in hamlesinden sonra parmaklarını deveye dokundurdu, deveyi üç hamle ileri götürdü, bir hamle sağa kaydırды. Şimdi de Demir gülümsüyordu. Önce Demir, sonra Ata yerlerinden kalktılar, savaş alanına doğru yürüdüler. Yıldırım’ı daha fazla bekletmek doğru olmazdı.

Komutan Marta VR’ı tam bu sahnede kapayıp ayağa kalktı. Demir’in ‘Kurt Kapanı’ sahnesini gece izlemek istiyordu. Üzerindeki kıyafetleri çıkardı. Havuza yöneldi. Kulağında bir müzik vardı: The Toadies, *Do You Wanna Die?* Kulağındaki müziği sonuna kadar açıp havuza atladı. Komutan Marta günlerdir öfkesini dindirememişti. Genel Konsey’in kendilerini Birinci Bölge’ye böylesine akılsızca teslim etmiş olmasını bir türlü kabul edemiyordu. Piyona çevirmişlerdi Üçüncü Bölge’yi. ‘Bunun mutlaka devamı gelecek,’ diye düşündü. Genel Konsey’in akılsız ihtiyaçları

başta olduğu sürece Birinci Bölge'nin oyuncağı olmak kaçınılmazdı. Birinci Bölge, Binet denilen makine mi insan mı olduğu bilinmez bir adamı kurtarma işini fırsata çevirip gövde gösterisi yapmıştı bal gibi! Oysa Komutan Marta zaten operasyonu başarıyla gerçekleştirecek olanağa sahipti. Genel Kurul, Komutan Marta'ya güvenmemişti. Bunu kendisine nasıl açıklayacaklardı acaba? Üstelik Komutan Zagra, operasyonun sonuç bölümü için Komutan Marta'ya teşekkür mesajı göndermişti. Komutan Zagra kimdi? Asla emri altında çalışmayacağı bir makine yığını! Wilkes Shaw'a bu sebeple acımıştı. Wilkes Shaw'ı kendisinin öldürmesinde bir sakınca yoktu. O, suçlu da olsa nihayetinde bir Üçüncü Bölge yurttaşıydı. Hiçbir Üçüncü Bölge yurttaşı Birinci Bölge'ye ait bir makine tarafından öldürülmeyi kabul etmezdi. Aslında adamakıllı bir savaş çıkmalıydı. Birinci Bölge'ye savaşın ve ölümün ne demek olduğunu öğretmek büyük bir zevk olurdu Komutan Marta için!

BİRİNCİ BÖLGE

30. Blok

Bay Binet iki gündür bloktaki evinde hiçbir şey yapmadan öylece duruyordu. Bir haber beklemiyordu. Bay Lametri'ye üç gün sonra rapor vereceği için öncesinde Gri Salon'a çağrılmayacaktı. Arkadaşlarına dinlendiğini söylemişti. Bay Binet'in iç dünyasında yüzlerce soru ve cevap vardı. O ise hiçbir şey yapmadan sadece bekliyordu. Sorulardan birine bile dokunacak olsa devamı gelecekti ve Bay Binet bu soruların bazılarına vereceği yanıtlardan korkuyordu. Fakat daha ne kadar bekleyebilirdi ki? Üçüncü Bölge'de yaşadığı günleri hiç olmamış mı sayacaktı? Karşısında duran sorulara izin vermeli ve kendisiyle hesaplaşmaya başlamalıydı.

Gökyüzünün ortasında duruyordu Bay Binet, alabildiğine geniş bir boşlukta. Salonun bir ucundan diğer ucuna yürüdü, şimdi karşı bloktaki mini caddeyi görüyordu. Aşağı baktı, yeryüzü her zamanki yerinde duruyordu. Yeryüzüne inip, eski restoranların olduğu B1'e gitmeyi düşündü; ama birileriyle karşılaşp konuşmak zorunda kalabilirdi, vazgeçti. İki gündür müzik dinlemediğini hatırladı. Fakat müzik dinlemek, VR'da gezmek de gelmiyordu içinden. *Fever*'da büyük

bir parti vardı bu gece, üç kez bildirim almıştı. Partiyi, *Fever* fenomenlerinden Jen düzenliyordu. Bir milyon katılımcı *online* olacaktı. Tasarımlar yine Jen'e aitti. İstemedi Bay Binet. Tekrar salonun gökyüzü boşluğuna bakan bölümüne yürüdü. Bunu böyle sürdüremezdi. Kaçabileceği bir yer yoktu. İki ayrı Binet geziniyordu içinde. Artık izin vermeli ve bu iki Binet hesaplaşmalıydı. Beklemekten vazgeçti ve zihninde iki gündür engellediği akışa izin verdi. Her insan tek başına yeryüzüne gelir, tek başına kendini inşa eder ve bir tek kendi varlığına yön verebilirdi. Diğer insanların varlığını özgürleştirmek, ancak onların özgünlüklerine saygı duymakla mümkündü. Kendi sınırlarını aşıp başka insanların sınırlarını belirlemeye kalkmak, insan varlığına yapılabilecek en büyük saygısızlıktı. Ancak iki özgün ve özgür varlık sevgi inşa edebilirdi. Bunun dışında sergilenen her tutum hüsrarla sonuçlanacaktı. İki insandan biri efendi, diğeri köle olacaktı ve bu yeryüzünün en ilkel yaşamını seçmekten başka bir şey değildi. Bu düşünceler yıllarca bilincinin ve karakterinin en belirgin özelliği olarak yer almıştı Bay Binet'in varlığında. Şimdi bambaşka bir durumla karşı karşıyaydı. Bu yeni kimlikle gerçek bir savaş vermeliydi. Bu savaş herhangi bir tarafın zaferi için değil, sadece bir tek kimliğe sahip olabilmek için yapılmalıydı. Bay Binet'in özgürlüğü mü yok oluyordu? Peki, özgürlüğünü elinden alan neydi? Cevabı en kestirmeden verebileceğini düşündü ama o cevabı vermek istemiyordu. Neye sahipti ve neyi kaybetmişti Bay Binet? Bugüne kadar bu konu gibi Bay

Binet'in duygularını, düşüncelerini, hatta bedenini böylesine ele geçiren hiçbir şey olmamıştı. En garip olanı da buydu; bir beden nasıl ele geçirilebilirdi ki? Bedenini ele geçiren düşünceleri değildi. Bedeni biri tarafından ele geçirilmişti. Daha önce birlikte olduğu kadınları düşündü. Ne yaşamıştı onlarla? Nasıl kadınlar girmişti hayatına? Kesinlikle güzel kadınlar. Güzel, zeki ve özgür kadınlar. Onlarla iyi vakit geçirmişti. Birlikte oldukları zamanları gezerek, eğlenerek, konuşarak ve sevişerek geçirmişlerdi. Her birinin kendine özgü bir hali ve yaşamı vardı. Ne Bay Binet'ten bir beklentileri olmuştu ne de Bay Binet'i herhangi bir şekilde değiştirmek istemişlerdi. Bay Binet de onların hikâyesine yön vermemişti. Böyle bir yaşam onun her zaman kendisini huzurlu hissetmesini sağlamıştı. Sadece Bay Binet değil, herkes bu şekilde bir yaşam kurmaktan dolayı huzurluydu. Bu aynı zamanda sürprizleri olmayan şeffaf bir yaşamdı. Şeffaf olmak, Birinci Bölge'de yaşayanların karakteristik özelliği idi. Bu, insana kendini güvende hissetme olanağı veriyordu. Her şey çok basitti. Bay Binet bu cümleyi aklından geçirdikten hemen sonra durdu. Cümleyi kendi duyacağı şekilde seslendirdi: "Her şey çok basitti." Bu cümle neden dikkatini çekmişti, tam anlayamadı. Zihninden akan düşünceleri izlemeye devam etti. Bay Binet kendini güvende mi hissetmiyordu? Güvende olmamak insanın önünde bir set gibi durabilir miydi? Yol almasına, hayallerini yaşama geçirmesine engel olabilir miydi? Muhtemelen evet...

Düşünce akışını durdurdu ve o ismi seslendirdi; Nima! Bir isim bu kadar güzel olabilir miydi? Bir ismin kokusu olabilir miydi? Vardı işte! “Nima,” dediğinde Bay Binet, teninde duyuyordu bu kokuyu. Hayatı boyunca böyle bir şey yaşamamıştı. Nima, sanki Bay Binet dünyaya geldiğinde onunla birlikte dünyaya gelmiş, her anı birlikte geçirmişlerdi. Birlikte gökyüzüne bakmış, birlikte gülümsemiş, birlikte uykusuz kalmışlardı. Nima başka biri değildi ki! Bay Binet bu cümleyi zihninde gördüğü an salonun bir ucundan diğerine hızlı adımlarla birkaç kez daha gidip geldi. Nima başka biri değildi. O zaman neyin telaşını yaşıyordu! Kendi haline güldü. Ellerini yüzüne götürdü ve bunu fark etmiş olmanın şaşkınlığıyla, “Her şey çok basitti,” cümlesini tekrar söyledi. Nima’yı görmeden önce her şey çok basitti. Zihinden kontrolsüzce akan cümlelere yetişemiyordu Bay Binet. Her şey çok basitti, kesinlikle! Kendini güvende hissettiren şey de bu basit yaşam biçimiydi. Her şey çok basitti çünkü her şey bilinebilirdi. Sanki usta bir matematikçinin elinde programlanmış bir yaşam vardı. Herkesin yaşantısı birbirinin kopyası olmaktan ibaretti. Özgün bir şey yoktu ortada. Bay Binet’in kalp atışları hızlanmıştı. Çoğunun özgürlük dediği şey, satın alınabilir bir ürün gibi duruyordu. İnsanlar birbirlerinin kopyası olma karşılığında bir güven alanı oluşturmuşlardı ve özgürlük yalnızca bu gerçeğin estetize edilmiş etiketiydi.

İnsan gerçek anlamıyla nasıl özgür olabilirdi ya da bu mümkün müydü? Bunu henüz bilmiyordu Bay Bi-

net. Ama bir gün mutlaka bu sorunun cevabını bulacaktı. Nima başka biri değildi. Ellerini tekrar yüzüne götürdü, avuçlarını açtı ve kokuyu içine çekti. İki Binet'in savaşı bitmişti. Bambaşka bir yaşamın içinde olduğunu hissediyordu. Bu yaşam ona gerçek olmanın, özgür olmanın ne olduğunu öğretebilirdi. Koltuğa oturdu, gözlerini kapadı ve Nima'yı hayal etmeye başladı. Her hali gözlerinin önündeydi şimdi. Ona ne çok şey borçluydu. Aslında Nima hiçbir şey yapmamıştı. Ne onu yönlendirmiş ne az önce aklından geçen cümlelere ilişkin tek bir kelime etmişti. Asıl özgün olan oydu. Sadece kendi olmuştu. Korkmuş, ağlamış, sinirlenmiş, gülmüş ve susmuştu. Nima çok güzeldi. Nima tanıdığı yegâne güzel kadındı. Bir papatya neden güzelse, Nima da o yüzden güzeldi. Sadece güzeldi. Nima'nın övünç duyduğu hiçbir şey olmamıştı. Hiçbir ispata girmemişti. Ne özgür olduğunu ispat etmek istemişti, ne özel olduğunu. Nima çok gerçektir. Ondan yansıyan masumiyetin ne olduğunu Bay Binet şimdi anlamıştı. Gözlerini açtı; gülümsüyordu. Artık daha fazla vakit kaybetmesi doğru olmazdı. Natan'a ulaşması gerekiyordu. ID kayıtlarını rahatlıkla tarayıp Natan Juno'yu bulabilecek kişi kesinlikle Bayan Liraz'dı. *Online* oldu. Bayan Liraz'a görüşme bildirimi gönderdi. Birkaç dakika sonra Bayan Liraz bildirimi açtı.

"Binet! Ne zaman beni hatırlayacaksın diye merakla bekliyordum. Kaç gündür ortalıkta yoksun!"

"Her şey yolunda Liraz, merak etme. Sadece gerçekten biraz sessizliğe ihtiyacım vardı. 'Anlatsana,

neler yaşadın,’ diyenlerden biraz kaçma çabası da diyebiliriz. Sen bu gruba dâhil değilsin, biliyorsun. Bilmediğin detay yok zaten. Teklifin halen geçerli mi?”

“Elbette geçerli Kahraman! Zaten senden haber bekliyordum. Hadi gel bana.”

“Yarım saate sendeyim o zaman.”

“Tamam, bekliyorum.”

Bay Binet, Natan’a ne kadar kısa sürede ulaşabilirse her şey o kadar hızlı yoluna girecekti. Nima’nın Birinci Bölge’ye gelebilmesi yalnızca buna bağlıydı. Natan’ın nasıl biri olabileceğini düşündü Bay Binet. Şayet biraz da olsa Nima’ya benziyorsa Atike’ye kızgın olamazdı. Atike’den haber almış olmak onu mutlu edecekti ve Nima’nın burada olmasını mutlaka o da isteyecekti. Bay Binet’e düşen, bir an evvel Natan’ı bulmaktı.

24. Blok

Bayan Liraz iki gündür Bay Binet’i düşünüyordu. İyi olduğuna emindi, ama yine de geldiğinde birkaç dakika da olsa Bayan Liraz’a gözükse fena mı olurdu? Onu önemsiyordu. Bunu Bay Binet de biliyor olmalıydı. Çok iyi anlaşıyorlardı ve ne zaman bir araya gelseler iyi vakit geçiriyorlardı. İkisi de kalabalık çevreleri sevmiyor, az sayıda kişiyle görüşüyorlardı. Bunların tamamı vakitlerini özenli harcayan özel insanlardı. Bayan Liraz saate baktı, Bay Binet neredeyse gelmek üzereydi. Aydınlatmayı akşam moduna aldı, nasıl görüldüğüne bir kez daha göz attı ve işte,

Bay Binet görüş alanındaydı. Giriş izni verdi. Birkaç saniye sonra Binet kapıda, karşısında duruyordu. Önce sarıldı, sonra elinden tutup oturma bölümüne çekti onu. Bay Binet ilk defa Bayan Liraz'a bu kadar yakın olmaktan huzursuzluk duymuştu.

“Demek *Red Stripe* getirdin bize. Çok zarıfsın ve çok iyi fikir. Hemen açıyorum?”

“Evet, lütfen.”

“Sen şimdi Clay'in neler yaptığını merak ediyorsun tabii?”

Bay Binet, Clay meselesini tamamen unutmuştu. Öyle ya, Clay'i izlemek için Bayan Liraz onu evine davet etmişti.

“Evet evet. Senin anlattıklarından çıkardığım, Bay Lametri iyi bir oyuncak bulmuş kendine.”

“Oyuncak mı? Ne oyuncacı, deli misin? Dehşet bir şey! Sana zarafet tanrısı gibi gözüken o şey aslında bir canavar. İnanamayacaksınız!”

“Meraklandırma artık. Aç da görelim şu Clay canavarını.”

Bay Binet'in ne Clay ne de başka bir şey umurundaydı aslında. Fakat ev sahibi Bayan Liraz'dı ve onun önceliklerine saygı duyması gerekiyordu. Bayan Liraz, Bay Binet'e içkisini uzattı, yanındaki koltuğa oturdu ve VR'dan Clay dosyasını açtı. Hava sahasında binlerce sinyalden başka bir görüntü yoktu. Bayan Liraz, görüntüdeki sinyal noktalarını geri çekti.

“Ne görüyorsun Binet?”

“Hiçbir şey.”

“Aynen öyle. ABN, yani sizin kapalı tutulduğunuz bölgeye kadar hiçbir şey göremeyeceksin. Çünkü Clay, toz zerrelerinden daha minimal programlanabilir binlerce şeffaf zerrenin bir araya gelmesinden oluşturulmuş. Zerrelerin ancak sinyallerini okuyabiliriz ki o da yalnızca kodu bilenler tarafından okunuyor.”

“Şaka yapıyorsun! Binlerce zerre havada uçuşuyor ve sonra bir araya gelip Clay’i mi oluşturuyor yani?”

“Öyle de diyebiliriz. Şimdi ABN’de neler olduğuna bakalım.”

Bayan Liraz, sinyal noktalarını tekrar tanımladı. ABN’den içeri giriş yapan binlerce nokta aynı anda tüm binaya dağıldı ve içeride bulunan insanların tamamı saniyeler içinde yere yığılıp kıvranmaya başladılar. Sanki aynı anda üzerlerine düşen zehirli bir yağmura tutulmuş gibiydiler. Binanın zemin katında noktaların yoğunlaştığı bir bölme vardı.

“Wilkes Shaw’ı görmek ister misin?”

“Hayır, gerek yok.”

“Bir tek o öldürüldü. Sinyaller vücuduna giriş yaptığı için.”

“Clay’in forma girişini görebilir miyim?”

“Tabii. İşte senin tasarım harikası kahramanın, buyur!”

Noktalar bir vakuma doğru çekilir gibi hızlıca bir araya geldi. Clay’in formu yürüyen ayaklardan başlayarak yavaşça görünür oldu. İnce, uzun bir insan görünümü. Mat siyah bir renge belli belirsiz gökyüzü mavisi eşlik ediyor. Mavi, ancak Clay hareket ha-

lindeyken fark edilebiliyor. Bayan Liraz VR'ı kapadı, Bay Binet'e döndü.

“Ne diyorsun?”

“Bu çok ciddi bir silah Liraz. Buna neden ihtiyaç duyuldu dersin?”

“Bir gün Bay Binet kaçırılırsa onu kurtarabilmek için sanırım!”

“Bırak şakayı şimdi, cevap ver.”

“Binet, buna cevap verebilmek için Bay Lametri'nin aklından geçenleri okuyor olmamız gerekiyor ki olanaklı değil. Bir savaş ihtimaline karşı üretilmiş olabilir, bilemiyorum... Yine de, savaş ihtimaline en uzak mesafede duran biri olarak Bay Lametri'nin bunu sadece olasılıklar karşısında ürettirmiş olması en makul ihtimal. Fakat Üçüncü Bölge'ye bir gövde gösterisi yapıldığı da ortada. Aslında seni ABN'den çıkarmak için böyle bir şova ihtiyacımız da yoktu bana kalırsa. Neyse, bırakalım şimdi bunları. Üçüncü Bölge'nin canı cehenneme, şimdi buradasın.

“Aslına bakarsan, ‘Üçüncü Bölge'nin canı cehenneme,’ diyemeyeceğim, bende artık büyük bir anısı var. Ve bir de Nima Juno'ya verdiğim söz.”

“Nima Juno? Seninle birlikte tutulan kadın.”

“Evet.”

“Ne sözü verdin Nima Juno'ya, söyle bakalım.”

“Nima Juno'nun kardeşi Natan Juno, yirmi beş yıl önce Birinci Bölge'ye geçiş yapmış. Nima Juno, kardeşinin ne durumda olduğunu merak ediyor. Benden onu görmemi ve iyi olduklarını söylememi istedi. Ve bunu yapacağıma söz verdim.”

“Ooo, posta kuşu seni! Bu işler biraz tehlikeli Binet, biliyorsun. Yani duyulursa sana zarar verebilir.”

“Nasıl duyulabilir sence? Beni ihbar etmeyi mi düşünüyorsun? O zaman ben de sorguda Natan Juno’yu bana bulan kişinin sen olduğunu söylerim.”

“Peki, anlaştık! Yarın ID’leri tarayıp sana bilgi veririm Kahraman!”

Bay Binet ilk adımı atmış olmanın rahatlığını yaşıyordu. Bayan Liraz, Natan’a ulaşırken Bay Binet’in yapması gereken şey, Üçüncü Bölge’den Birinci Bölge yurttaşlığına başvuran aday dosyalarına bakmak ve kendisinin sorumluluğuna girebilecek birkaç aday bulup onlarla görüşme gerekçesiyle Üçüncü Bölge’ye bir an önce geçiş yapma olanağı yaratmak olacaktı. Bu kadar kısa sürede Üçüncü Bölge’ye geçiş yapması Bay Lametri’nin dikkatini çeker miydi? Bilmiyordu. Bay Lametri’nin bu tür detaylarla ilgileneceğini düşünmek fazla abartılı olur, diye geçirdi içinden. Üstelik Bay Lametri haberdar olsa dahi Bay Binet’e ne söyleyebilirdi ki? ‘Neden Üçüncü Bölge görüşmesine gidiyorsun’ mu diyecekti? Bu sorunun son derece anlamsız olacağını ikisi de biliyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLGE

Dinler Konseyi

Toplantı başlayalı yaklaşık bir saat olmuştu. Bu süre boyunca Adam P. yalnızca bir dinleyici olarak toplantıdaydı. Adam P.'nin konuşmalara katılmayacağına katılımcıların tamamı gayet iyi biliyorlardı. Onu toplantıda görmek istemelerinin tek nedeni, varlığının bir hakem görevi taşıyor olmasıydı. Konuşmacılar Adam P.'nin varlığı nedeniyle daha özenli, daha kayda değer konuşma gereği duyuyorlardı. Adam P. sanki onların hem akıl hem vicdan terazisiydi. Üstelik bu denge unsurunu toplantılarda her zaman görmek de mümkün olmuyordu. Adam P. son iki yıldır ilk kez Dinler Konseyi toplantısındaydı. Toplantıda Başkan Amar Padi, üyelerden Ziza Katan, Layla Seth, Basil Smi, En Lai, Rati Kajol ve Satolio Haru konuşmacıydı. Toplantıya *online* katılımcı sayısı yüz kişi ile sınırlandırılmıştı. Konuşmacı olan yedi kişi, bu yüz kişiyi temsilen sunum yapacaklardı. Diğer katılımcıların, konuşmacıların görüş alanına yazılı aktardıkları bildirimler de toplantıda dikkate alınacaktı.

“Bu, üzerinde uzun uzun raporlamalara gitmeye gerek duyulmayacak kadar bilinen bir konu. Fakat

şayet raporlar ve istatistikler arzu edilirse sağınızda bulunan H ikonu ile incelenebilir. Özetle, benim üzerinde durmaya çalıştığım detay ‘dinlerin toplumsal yansımasının’ coğrafi ve kültürel koşullarla anlam kazandığı. Bu koşullar gereği tarihte din olgusunun ayrılmaya ihtiyaç duyduğunu, bunun gerekli olduğunu söyleyebiliriz. Fakat bugün lokal bir kültür kavramından söz edemeyiz. Aynı zamanda coğrafya koşullarının da kültür ürettiğine artık rastlanmıyor. Ve buna ek olarak, sınırlarla bölünmüş bir coğrafya haritası da yok karşımızda. Dolayısıyla dinlerin ‘klasik’ denilen erken dönem yansımalarına olanak vermek, biz bunu arzu etsek dahi mümkün değil.”

Layla Seth’in görüşüne katılanların sayısı yükselen bir ivmedeydi. Bu ivmeyi, düşüncelerini etkili bir biçimde aktarıyor olmasının yanı sıra, genel olarak Layla Seth’e duyulan sevgi de etkiliyordu. Layla Seth, Üçüncü Bölge yurttaşlarının Birinci Bölge yurttaşlığına başvurmasını “negatif özgürlük” kapsamında bulan ve bu konuda ciddi eleştiri sunumları yapan bir üyeydi. Layla Seth’in konuşması tamamlandıktan sonra sıra Basil Smi’ye geldi.

“Tahmin ediyorum ki bu toplantıları birkaç kez daha düzenlememiz gerekecek. Belki de farklı farklı başlıklarla. Sayın üyelerimiz haklı olarak ‘dinlerin klasik biçimlerine dönmesi’ konusunu dönemler, koşullar çerçevesinde okudular ve tamamına katılıyorum bu görüşlerin. Fakat görüyorum ki ısrarla bazı başlıkları gündeme almaktan kaçınıyoruz. Yurttaşlarımız arasında dinler ayrımına gidilmesini, genel

kullanım alanlarında belirgin bir şekilde mabetlerin ayrıştırılmasını isteyen insan sayısında artış gözlemlendiğini bilmeyen üye yoktur sanırım. Peki, bu neden kaynaklanıyor olabilir? Kültürel ayrışmalar ortadan kalktı mı gerçekten? Ben bu soruya net bir şekilde ‘evet’ diyemiyorum doğrusu. Bu bir ihtiyaçtan kaynaklanıyor olabilir. Yani insanlar kültürde ayrışmaya gitme ihtiyacı duyuyor olabilirler. Bazı üyelerin konuşmama itirazda bulunduğunu görüyorum. Bu itirazlara tek tek yanıt vereceğim ama önce konuşmamı tamamlayacağım.”

Basil Smi’nin konuşması hem itiraz bildirimlerine uğruyor hem de konuşma süresinin artırılmasına dair bildirimler geliyordu. Bu durumdan ne Rati Kajol, ne de Layla Seth hoşnuttu. Smi konuşmasını sürdürdü.

“Bu ihtiyacın doğal kökenlerine inmemiz gerektiğini düşünüyorum. Bugün farklı kültürlerin varlığına neden olan bir koşullar silsilesinin olduğunu hesaba katmakta haklıyız fakat ben konuya, genlerle aktarılan kültürel ortam açısından da bakmayı faydalı buluyorum. Genlerin dizayn edilebiliyor olması, genler aracılığıyla aktarılan kültürel geçmişin de dizayn edilebildiğini mi söylüyor bize? Bunu düşünmeliyiz. Durumu kabul edelim ya da etmeyelim, ben her geçen gün büyüyen bir olgu gibi bu gerçeğin karşımızda durduğunu düşünüyorum.”

Basil Smi’nin etkili konuşması toplantıya katılan bazı üyeleri oldukça tedirgin ediyordu. Konuşmasının bir an önce tamamlanmasını ve bu konuşmaya itiraz

sunumu yapmayı bekleyen üye sayısında artış vardı. Konuşma tamamlandığında konuşmak isteyenlerin başında yer alan Ziza Katan'a verildi söz.

“Yurttaşlarımız arasında dinsel ya da kültürel ayrımlara gidilmesi konusunda her geçen gün artan sayıda bir eğilim olduğu gerçeğini üç ay önce yapılan ‘genel eğilim oylaması’ndan yola çıkarak söylüyorsunuz, Basil Smi. İzin verirsiniz size genel eğilim oylamasına katılan yurttaşların görüşlerini nasıl bildirdiklerini hatırlatmak istiyorum. Genel oylama biliyorsunuz ki yurttaşların katılmak zorunda olduğu bir oylama türü. Ve yine biliyorsunuz ki yurttaşlarımız bu oylamaya yalnızca görev bilinci ile dâhil oluyorlar. Görev bilinci denilen durum ise ne yazık ki yurttaşlar arasında aynı zamanda negatif bir etkiye sahip. Bu negatif etkiyi şöyle tanımlayabiliriz; oylamaya katılan kişi bir taraftan görev bilinciyle hareket etme sorumluluğu taşıdığını düşünüyor, diğer taraftan dikkat çekecek değerinde bir şeyler söylemesi gerektiğini düşünüyor. Şayet genel görüş bildirecek olursa, görev sorumluluğunu yeterince yerine getirmediğine dair bir kaygıya düşüyor. İşte bu baskı, yurttaşların aynı zamanda yaratıcı olmalarını da sağlıyor. Sizin referans olarak gösterdiğiniz genel oylamaların çapraz sorgulamaya tutulmadığını hatırlatmak isterim. Bu durumda genel oylamaları referans alarak yaptığınız tespitler, üzülerek söylüyorum Basil Smi, geçersizdir.”

Başkan Amar Padi, toplantının gidişatından son derece memnundu. Basil Smi'nin görüşüne katılıyordu. Toplantılar ayrı başlıklar halinde yeniden düzenlenmeliydi. Bu görüşü toplantı bitiminde oylamaya sunmaya karar verdi. Sunumlar genel olarak nitelikli, diye düşündü Başkan Amar Padi. Gelen bildirimlerin yoğunluğuna bakılırsa toplantının süre aşımına uğramış olması ilgiyi azaltmıyordu. Bu, Dinler Konseyi toplantılarında sık görülen bir durum değildi. Bu ilgiyi diri tutmak mutlaka faydalıydı. Ayrıca toplantı sunumlarından ortaya çıkan bir sonuç daha vardı: Dinler Konseyi'nin toplantıda gündeme aldığı konu başlıkları, kapsamlı bir alan araştırmasını da zorunlu kılıyordu. Bu konuyu özel olarak ele almayı düşündü Başkan. Şimdi tüm dikkatini En Lai'nin konuşmasına vermişti. Her zamanki gibi son derece akıcı ve zarif bir sunum yapıyordu En Lai. Başkan Amar Padi, En Lai'yi dinlerken dikkatini dağıtan bir şey oldu. Görüş alanında yazılı bir bildirim belirdi.

“Adam öldüren kesinlikle öldürülecektir!”

Bu ne demekti şimdi! Panikleyerek, bildirimin kimden geldiğine baktı. Adam P.'den gelmişti. Daha da arttı paniği. Bildirimin genel görüş alanında mı yoksa kendi görüş alanında mı olduğuna baktı. Neyse ki bir tek Amar Padi görüyordu bildirimi. Toplantının bitmesine az bir zaman kalmıştı. Adam'ın yüzüne baktı. Adam dikkatle sunumu izliyordu. Adam'ın görüş alanına yazılı bir bildirim gönderdi.

“Toplantı bitiminde *self-line* olma, hesaplaşacağız!”

Toplantı bitinceye kadar Başkan Amar Padi dikkatini toparlayamadı. Toplantıların bir dizi şeklinde özel başlıklarla düzenlenmesine oy birliği ile karar verildi ve toplantı kapatıldı. Amar Padi genel görüş alanından çıkar çıkmaz Adam'a iletişim için bildirim gönderdi. Adam yanıt verdi.

“Ne kadar da heyecanlı gördüm seni Amar! Bu beni çok mutlu etti bilmelisin.”

“Neden böyle bir riske sokuyorsun bizi?”

“Kimi?”

“Bizi diyorum!”

“Hayır, kendimi riske sokmuyorum ki, seni riske sokuyorum. Kendi adına konuş.”

“Tamam, beni neden riske sokuyorsun? Herkesin görme ihtimali olan bir bildirimi neden iletmeye kalktın? Toplantı bitimini neden beklemedin?”

“Anladım. Beni görüş alanı kullanma özürlü buluyorsun. Beni yaşlı mı buluyorsun Amar? İnciniyorum.”

“Delisin sen Adam! Tamam, sakinim şimdi. Bir an panikledim, sen de kafana göre görüş alanını kullandığın gerçeğini kabul et lütfen. Neyse, bu şık hareketi neden yaptığını sorayım o zaman?”

“Kitap, ‘Adam öldüren kesinlikle öldürülecektir,’ diyor. Senin ne düşündüğünü merak ettim. Bu son olayda öldürülen kişinin Dinler Konseyi'ne duyduğu tepki bu toplantının yapılma nedeni değil mi? İşte ben de kutsal metni hatırlatıyorum sana. Her Kitap'ta benzer ifadeler bulabiliriz üstelik. Ne cevap vermek istersin Kitaplar'a onu merak ettim sadece.”

“O ifadedeki açıklamayı sen benden daha iyi biliyorsun. Bir olay örgüsü üzerine kullanılmış bir ifade. Bağlamından koparıp cümleyi tek başına kullanman ne kadar doğru?”

“Peki, bağlamlar bugün ne kadar geçerli? Ya da şöyle de sorabiliriz; bağlamlarından koparıldıktan sonra anlamsızlaşan cümleler çıkarıldığında geriye Kitaplar’dan ne kalır? Bugünle hiçbir anlam ilişkisi olamayan olaylar yığını mı? Bu ekstrem örneği sana vermemdeki amaç, sizi uzun soluklu bir sürecin beklediğini ifade etmektir Amar. Buna kendini hazırlamalısın. Uzlaşma ile bugüne kadar gelinmiş olunabilir, fakat bu son olay hızlı bir şekilde kitlelerce duyulacak. İnsanlar, öldürülen Wilkes Shaw’ın sorularına ulaşacak. Nasıl yanıt vereceğinizi düşünmeye başlayın derim.”

Amar Padi, Adam’ın ne yapmak istediğini gayet iyi anlıyordu. Haklıydı. Toplantı asıl probleme odaklanmadan sadece varsayımlar üzerine görüşlerin bildirilmesiyle geçmişti. Adam’ın istediği bu değildi. Adam, somut vakalar, somut cümleler, somut sorular ve somut cevaplar üzerinde durulmasını istiyordu. Eğer bu gerçekleşmezse Dinler Konseyi gerçekten büyük bir problemle karşı karşıya kalacaktı.

Nima

Kayalıklar arasında çimenler... Nasıl da gizlenmişler! Kim bilir ne çok yol kenarına, ne çok dağ eteğine ya da ne çok nehir kıyısına uğrayıp geldiler bu

gökyüzü salıncağına. Kayalıklara sokulmuş çimen çimen yeşiller. Burada güvendeler. Kayalıklar onları ayaklar altına alınmaktan koruyor. Gökyüzüne salınacak kurmuş bu devasa kayalık, sırtında çimenlerin kokusunu taşıırken, ayaklarını denizin soğuk sularına bırakmış, suyun söylediği şarkıyı dinliyor. Mavi gökyüzünün beyaz bulutları seyrediyor onları. Gökyüzü maviliğinde bir kayalık. Sırtında yeşil bir koku. Ayaklarında koyu mavi bir şarkı...

Nima uzakları seyrediyor. Görüş alanını kilometrelerce öteye odaklasa da istediği uzaklığa ulaşamaz. Lenslerini tarama modundan çıkarıyor. Kayalıklara, denize, uzaklıklara ait tüm bilgiler, tüm ikonlar geri çekiliyor gözlerinden. Burası Atike'nin evine on mil uzaklıkta sessiz bir sığınak. Binet kaç mil uzaklıkta kim bilir? Mesafeler ilk kez böylesine bir engel oluşturuyor. Natan gittiğinde de ona ulaşamıyor olmayı hiçbir zaman anlamamıştı. Nima çocuktuk o zamanlar. Tüm yeryüzünün Üçüncü Bölge olduğunu sanıyordu. Zamanla öğrendi diğer bölgeleri. Yeryüzünün sınırsız olmadığını öğrendiğindeyse o da Natan'ı terk etti. Natan'ı affetmek istiyordu. Natan'ı terk ettiği için kendisini de. Bu mavi gökyüzü nasıl her şeyi kucaklıyorsa Nima da kucaklayacaktı tüm yaşamı. Binet ona bir şey bırakmıştı. O şey, Nima'nın kalbini göğüs kafesinden söküp almış, *Ave Maria*'nın gözyaşlarıyla yıkayıp tekrar Nima'ya vermişti.

Binet çok uzaklardaydı. Nima'yla Binet arasında kaç dağ, kaç deniz, kaç ova vardı kim bilir? Gökyüzü bir taneydi oysa. İkisi de aynı gökyüzüne değdiriyor-

lardı gözlerini. Binet'in siyah gözlerinde, ne kadar güzel olduğunu seyrediyor olmalıydı bu gökyüzü. Nima ne zaman görecekti Binet'in gözlerini? Zaman diye bir şey vardı işte! Gökyüzüne inat, Nima'nın varlığındaki acıyı umursamayan dar bir koridor. Koridordan çoğu kez hızlı adımlarla geçiliyordu. Ama bazen kendini daraltıyor, adım atılmasına dahi izin vermiyordu. Daracık bir koridorda sıkışıp kalmıştı Nima. Zaman diye bir şey vardı kesinlikle ve insan onun varlığını koridorunda sıkışıp kaldığında fark ediyordu ancak. İki zaman vardı. Biri şu an, insanların kendilerini dışında zannettikleri döngüsel zaman. Sabah, öğle, akşam ve gece. Bir de insanların içinden geçtikleri o koridor. Dışarıda zaman değişiyordu. Güneş batmak üzereydi şimdi. Nima yüzünü güneşin kızılığına çevirdi. Yüzündeki çiller güneşe tutunmaya çalışıyordu.

Ayağa kalktı Nima. Kayalıktan aşağı yavaşça indi. Atike'ye gitmeliydi. Yanına gidebileceği bir tek Atike kalmıştı artık. Kayalığın eteğinde sarı bisikleti onu bekliyordu. Elindeki minik bez torbayı bisikletin sepetine koydu, bisiklete bindi. Kulağında bir müzik başlattı. Eleni Karaindrou, *To Vals Tou Gamou*. Bisikletini hızla sürerken müzik Nima'nın kulağında dans ediyordu. Yemyeşil araziler, mısır tarlaları, uçuşan serçeler arasından süzülerek ilerliyordu sarı bisiklet. Evlerin mor çatıları gözüküyordu uzaktan. Bu evlerde insanlar kim bilir nasıl da mutludur, diye düşündü Nima. Mutlu olmaları güzeldi. "Ne kadar çok insan mutluysa bu mısırlar yeryüzüne gelmiş olmaktan o kadar sevinç duyacaktır," dedi. İnsanlar,

mısırları utandırmamak için mutlu olmalıydılar. Bu insanlar arasında âşık olan birileri mutlaka olmalı, diye geçirdi içinden bu kez. Eğer birileri âşık değilse bunun bir cezası olmalıydı. Tanrı, insanlar arasında aşkı tanıyan birileri olmadı diye kızabilir ve tüm mısırları, yeşil elmaları, tarçın ağaçlarını, domates yapraklarını insanlara verdiği gibi geri alabilirdi. Mısırlar tarlalarda boy boy sıralandıklarına göre, buradaki insanların arasında aşkı tanıyan birileri olmalı, diye düşündü Nima. Belki de güneşin kıızıllığı ile sıvadığı şu evde yaşıyordu o âşık. Hepsi biliyor olmalıydı kimin âşık olduğunu; serçeler, rüzgâr, hanımelleri ve güneş, her şeyden haberdardılar başından beri. Nima'yı da fark etmiş olmalıydılar. Nima'nın Binet'e duyduğu aşkı onlar da biliyordu, ne güzel!

Başını gökyüzüne kaldırdı, güneşi öptü. Rüzgâr saçlarını savuruyordu. Rüzgârı kokladı, teşekkür etti. Atike'nin evi görünüyordu şimdi. Nima acıktığını fark etti. Atike patates kızartacaktı. Girişi açtı, sarı bisikleti hızlıca bahçeye bıraktı. Verandaya koştu. Mis gibi patates kızartması kokuyordu Atike'nin evi.

“Tam zamanında geldin Nima! Her şey hazır.”

Nima Atike'ye sıkıca sarıldı, yanağından öptü, sonra gidip ellerini dezenfekte etti, geri geldi ve masaya oturup Atike'ye gülümsedi.

“Adam, yakında bizi ziyaret edeceğini söyledi.”

“Gerçekten mi, ne zaman?”

“Bir-iki gün içinde sanırım. Seni özlemiş.”

“Seni de özlediğine eminim. Ben de yarın ona gitmeyi planlamıştım. Bu daha iyi oldu. Onu bu evde görmek daha çok güven veriyor bana.”

“Hâlâ korku duyuyor musun olanlardan dolayı?”

“Hayır, bunu kastetmedim. Genel olarak Adam’ın bu evde olması beni mutlu ediyor demek istedim. Korkmuyorum, merak etme. Atike, sana bir şey söylemek istiyorum.”

“Hımmmm, buna sevindim. Kaç gündür konuşmuyorsun doğru düzgün. Ben de seni rahatsız etmemek için susuyorum. Demek artık biraz detay öğrenebileceğim?”

“Sen Viki’yi merak ediyorsun, biliyorum. Bu konuda söyleyebileceğim çok fazla bir şey yok aslında. Sana bilgi vermeden Viki’nin Birinci Bölge’ye geçmesi için tanığı olmayı kabul ettim, evet. Viki bunu çok istemişti. Sana söyleyecektim, fakat sanırım cesaret edemedim. Ne yazık ki olanlar ortada işte, her şeyi biliyorsun artık. Söylemek istediğim başka bir şey daha var.”

“Sen de mi Birinci Bölge’de yaşamak istiyorsun Nima?”

“Hayır! Nereden çıkarıyorsun şimdi bunu?”

“Tamam, affedersin. Günlerdir kafamda bu saçma düşünce beynimi kemiriyor. Söyleyip kurtulmak istedim.”

“İyi yaptın... Aslına bakarsan konu benimle değil, Natan’la ilgili.”

“Natan mı? Ne demek bu şimdi?”

“Sakin ol lütfen. Konuşmamı istemiyorsan konuyu burada kapatabiliriz.”

“Kapatman için söylemedim. Natan...”

“Bana izin ver, anlatayım lütfen.”

“Ne biliyorsun Nima?”

“Henüz bir şey bilmiyorum, ama öğreneceğiz.”

“Ne demek öğreneceğiz? Natan’la ilgili her şeyi biliyoruz zaten.”

“Neyi biliyorsun Atike? Bizi özleyip özlemediğini, geri dönmek isteyip istemediğini, iyi olup olmadığını biliyor musun?”

“Ah Nima! Bunu bana yapma lütfen! İyi olup olmadığını düşünmediğim bir an oldu mu sanıyorsun? Natan’ın olmadığı bir dünyada yaşamak benim için kolay mı sanıyorsun? Bizi özlediğini biliyorum. Bunu tüm kalbimle hissediyorum. Fakat elimden hiçbir şey gelmiyor. Natan’a bir kez daha sarılabilmek için elimden hiçbir şey gelmiyor Nima!”

“Tamam, ağlama lütfen. Özür dilerim. Çok ileri gittim, haklısın. Tamam, konuyu kapatalım.”

“Hayır! Kapatma! Bana Natan’la ilgili ne biliyorsan söyle!”

“Henüz bilmiyorum inan. Ama öğrenme şansımız var.”

“Nasıl?”

“Benimle birlikte tutsak olan Bay Binet. Bay Binet’e Natan’dan bahsettim. İstersek Natan’ı bulabileceğini ve ondan bize mesaj taşıyabileceğini söyledi. Bu tabii Bay Binet’i, kuralları çiğneyeceği için riske sokan bir durum. Ama biz bu bilgiyi kendi aramızda

saklarsak sanırım onu da korumuş oluruz. Ne dersin?”

“Buna inanamıyorum! Aradan uzun yıllar geçti ve nihayet Natan’ı görebileceğimizi mi söylüyorsun bana? Natan’ın sesini duymak, gözlerini görmek!”

“Evet, Atike, evet!”

Atike kulaklarına inanamamıştı. Tanrı nasıl bir oyun oynuyordu? Bir taraftan ona Nima’yı da kaybetme korkusu yaşatmış diğer taraftan tüm bu olanlarla Atike’ye Natan’ı tekrar görebilme olanağı vermişti. Tanrı, Atike’nin dualarını gecikerek de olsa duyuyor olmalıydı. Ona defalarca bir kez daha Natan’ın yüzünü görmek için dua etmişti. Duası kabul olmuyordu. Bunu anlıyordu Atike. Tanrı’nın elinden bir şey gelmiyordu. Evrensel Anayasa olduğu sürece Tanrı ne yapabilirdi ki? Ama yapmıştı işte! Tanrı’nın yapamayacağı hiçbir şey olamazdı. Tanrı, Atike’yi sonunda duymuştu.

Güvenlik Konseyi

Başkan Hedy Lamar, son operasyona ilişkin olarak Güvenlik Konseyi’ni ikinci kez topluyordu. İlk toplantıda operasyonun Birinci Bölge tarafından gerçekleştirilen bölümüne ait tüm detaylar raporlar halinde sunulmuştu. Operasyonu gerçekleştiren silahın programlanmış zerrelere olduğu kesinlik kazanmıştı. Bu durum tüm Güvenlik Konseyi Üyeleri tarafından tedirginlikle karşılanmış, Başkan Hedy Lamar eleştirilerin hedefi haline gelmişti. Birinci Bölge yurttaş-

larından Binet Lorenz'in sağ kurtarılma sorumluluğundan kaçıldığı, bu nedenle operasyonun üzerinde yeterince düşünülmeden Birinci Bölge'ye yetki verildiği ve bunun tarihi bir hata olduğu konuşulmuştu.

Başkan Hedy Lamar bu kararı alırken kendi yetkisini kullanmıştı. Yasalar, "kritik alarm" çerçevesinde Güvenlik Konseyi Başkanı'na bu yetkiyi tanıyordu. Eleştirilerde elbette haklılık payı vardı. Başkan Hedy Lamar, Binet Lorenz'in sorumluluğunu almak istememişti. Bu doğrudu. Şayet operasyon esnasında Binet Lorenz hayatını kaybetmiş olsaydı, bu durum bölgelerarası kriz yaşanmasına neden olacaktı. Fakat başkanın, Birinci Bölge'nin kullanacağı bu silahtan haberdar olmadığı da açık bir gerçektir. Yaşanan sıkıntı, Birinci Bölge tarafından iyi kullanılmış ve bu durum Üçüncü Bölge'ye yönelik bir güç gösterisine dönüşmüştü. Güvenlik Konseyi Başkanı Hedy Lamar'ın konsey başkanlığından istifa etmesi gündeme gelmiş, fakat başkanın bizzat kendisi tarafından dile getirilen bu öneri, üyeler tarafından kabul edilmemişti. Toplantı bugün Birinci Bölge'nin, Üçüncü Bölge'ye uygulayacağı olası yaptırımlar üzerinde yoğunlaşacaktı.

"Sayın Başkan'ın açılış sunumunda belirttiği gibi Evrensel Anayasa'nın Birinci Dosyası'nın ilk on maddesi yaptırım ya da yaptırımların yasalarla koruma altına alındığını söylüyor. Birinci Bölge yurttaşının bölgemiz sınırları içerisinde güvenlik problemi yaşamış olması tartışmasız bu yaptırımı haklı kılıyor. Do-

layısıyla konuyu tartışmaya açmayı gerekli görmüyoruz. Arzu ederseniz yaptırım olasılıklarına geçelim.”

“Sayın Üye, yaptırım ya da yaptırımlar konusunda detaylı bir açıklama yapılmamış olması bizi ne yazık ki zorda bırakabilir gibi duruyor. Anladığım kadarıyla maddelerle açıklık getirilmiş tek şey, savaş ihtimali.”

“Evet, haklısınız. İsterseniz savaş maddelerini tek tek hatırlatayım. Birinci Bölge yurttaşlarının Üçüncü Bölge’de öldürülmesi. Üçüncü Bölge yurttaşlarından herhangi bir yurttaşın Birinci Bölge danışmanları tarafından öldürülmesi. Karşılıklı olarak Birinci, İkinci, Üçüncü Bölge hava sahalarının ve güvenlik duvarlarının izinsiz olarak aşılmaya çalışılması. İkinci Bölge’ye Birinci Bölge’den ceza halleri dışında herhangi bir yurttaşın geçiş yapması. Üçüncü Bölge’den İkinci Bölge’ye herhangi bir yurttaşın geçiş yapması. Üçüncü Bölge’ye Birinci Bölge’den danışman sıfatıyla bir Yapay Zekâ ya da Humac gönderilmiş olması. Ki bu madde askıda duruyor, gelen danışmanların Yapay Zekâ mı, Humac mı, Seçilmiş Doğal İnsan mı olduğunu kontrol edemeyiz, ancak bir vesile ile açığa çıkmış olması gerekir. Devam ediyorum, Birinci’nin Üçüncü Bölge sınırları içinde propaganda faaliyeti yürütmesi. Kabaca böyle.”

“Yani Birinci Bölge’den gelen bir danışmanın bölgemizde güvenlik problemi yaşamış olmasından kaynaklı nasıl bir yaptırım uygulanacağını bilmiyoruz.”

“Sayın Jubi Nas, isterseniz bu konuya ben açıklık getireyim.”

“Lütfen, Sayın Başkan. Savaş maddeleri bize aynı zamanda şunu söylüyor. Bu maddeler savaşa neden olacak koşullar oluşmamışsa uygulanamaz. Dolayısıyla biraz önce Sayın Ruli Shako’nun hatırlattığı maddeler içerisinde bizim yaşadığımız durum olmadığı için, bir yaptırım da söz konusu olamaz. Olası yaptırımlar arasında Üçüncü Bölge yurttaşlarının Birinci Bölge’de yaşamak için yaptıkları başvurular geçici olarak askıya alınabilir; Birinci Bölge, bölgemize danışman göndermeyi durdurur. Ki bu da bizim açımızdan bir karışıklığa neden olacaktır. Bölgemiz yurttaşlarının yaşam alanları konusunda özgür iradelerine karışmamız kendi yasalarımızla sınırlandırılmış durumda. Birinci Bölge danışman göndermeyi uzun süreli durduracak olursa, o zaman kalıcı çözümler düşünmek durumunda kalacağız.”

“Sayın Başkan, bu ihtimal dışında bir konuda söz almak istiyorum izin vererseniz... Evrensel Anayasa’nın Birinci Bölge tarafından tartışmaya açılma ihtimali konusunda Sayın Üyeler ne düşünüyorlar acaba?”

“Bu tüm bölgeler açısından problemlili bir durum yaratır. Üstelik konunun tamamen dışında olan İkinci Bölge’nin bu yaptırıma dâhil edilme ihtimalini de doğurur ki bu pek olası değil.”

“Yine de Sayın Ruli Shako, İkinci Bölge’nin konuya dâhil edilmediği bir öneri ile karşılaşma ihtimalimizi göze almalıyız bence.”

Güvenlik Konseyi toplantısı yaklaşık üç saat sürdü. Toplantıda, Birinci Bölge'den gelmesi muhtemel tüm yaptırımlar detaylandırıldı. Yaptırım, Birinci Bölge tarafından üç aylık yasal süre içerisinde Üçüncü Bölge'ye iletilmiş olacaktı. İletinin açıklanmasına kadar konu belli bir netlik kazanamayacaktı.

İKİNCİ BÖLGE

Kamp

Bugün cırcır böceklerinden bir çiftin evlilik töreni olmalı. Ama ortada bir kutlama yoksa ve her gece böyle sesler çıkarıyorlarsa o zaman takdir etmek gerekir. Bu performansı Asabi gösterse, gelinin kız kardeşi kadar ses çıkarabilirdi ancak. Geniş Surat, damadın annesi kadar, Birey, gelinin babası gibi ses çıkarabilirdi. Cırcır böcekleri eğer susmayacak olurlarsa, Tati birazdan yetişkin bir robota hiç de yakışmayacak davranışlar sergilemek zorunda kalabilir. Oysa bu kampa gelmeyi en çok o istemişti. Hava zifiri karanlık, yıldızlar tepede, çadırlar kurulmuş ama birinin cırcır böceklerini öldürmesi gerekiyor şimdi.

“Ne yapıyorsun Birey?”

“Ateş yakıyorum Tati.”

“Niye?”

“Niye mi? Kamptayız çünkü.”

“Yani?”

“Yani Birey, şunu demek istiyor Tati, ortam kamp mood dostum!”

“Oxi, size yeni bir dil programı yükledi ve bana yüklemeyi mi unuttu, ne diyorsunuz arkadaş?”

“Hiç mi kaliteni artıramayacaksın sen! Bu tür detayları bilmiyor olman beni üzüyor Tati.”

“Üzülmen umurumda değil. Ben sana üzülmüyor muyum hiç? Sınırlarını aşma Birey! Kendine üzü!”

“Tamam tamam, uzatmayın arkadaşlar. Tati, şimdi durum şöyle; kampa gelindiğinde ateş yakılır ve etrafında oturulur.”

“Ahahahahaha! Dur, bir daha söyle Asabi!”

“Ya, bunun nesi komik? Beyinsiz misin sen? Kamp geleneğidir işte. Kampta ateş yakılır, etrafında oturulur, sohbet edilir falan.”

“Niye arkadaş, niye?”

“Tati, sabrımı zorlama! Ateş, ne biliyim işte, ısınmak için, aydınlık olsun falan diye. Değil mi Birey, söylesene?”

“Ah dostum! Öyle zor ki bu durumun estetiğini Tati gibi birine anlatmak. Evet, ateş yakılıyor, tıpkı Asabi’nin dediği gibi ortamı aydınlatmak, ısınmak için. Ama bir de romantizm var. Ateşin yarattığı ısı ortamında anılar daha güçlü kaydediliyor belleğe. Sonra buradan ayrıldığımızda bu geceyi hatırlayıp mutlu oluyoruz. Aslında hatırladığımız, paylaşılan dostluk oluyor.”

“Şimdi anladım Birey, bağışla! Affedersiniz ama sizi programlarken beyin fonksiyonu eklemeyi unutmuşlar. Şimdi taşlar yerine oturuyor. Şimdi hepinizi tek tek anlıyorum. Isınmaya ihtiyacınız hiçbir zaman olmadı, olmayacak ama ateş lazım, zifiri karanlıkta kilometrelerce ötede uçan kuşları görüyorsunuz ama yine ateş lazım, öyle mi? Neydi öbürü? Romalizm?”

“Hayır, romantizm Tati.”

“Tamam, romantizm bu geceyi belleğinize kazıyacak öyle mi? Kesintisiz kayıt yapmıyor musunuz arkadaş?”

“Tati, zorlama istersen. Sen git biraz dolaş, canımı sıkmaya başladın.”

Canı sıkılan tek kişi Geniş Surat değildi elbette. Asıl canı sıkılan Tati’ydi. Bu cırcır böceklerini öldürecek olsa acaba öldükleri anlaşılır mıydı? Anlaşılacak olursa saatlerce Birey’den yurttaşlık dersi dinlemek zorunda kalabilirdi ki bu daha beter bir durumdu. Aslında anlaşılmazdı, nasıl anlaşılacaktı ki? İki saniyede cırcır böceklerinin evlilik girişimini sonlandırabilirdi Tati. Fakat, bir dakika, ortada bir sorun vardı. Cırcır böceklerinin toplu ölümü sessizlik yaratabilirdi ve Geniş Surat durumu hemen anlardı. Bir çözüm bulmalıydı Tati. Biraz düşündükten sonra bir çözüm bulmalıydı mutlaka.

BİRİNCİ BÖLGE

Dağbaşı

Bay Lametri, bir taraftan koleksiyon odasında ormandan yeni topladığı yaprakları kafeslerine yerleştirirken diğer taraftan Bay Binet'le yaptıkları görüşmeyi düşünüyordu. Bay Binet, operasyonu Birinci Bölge'nin yapmış olmasının doğru bir karar olduğunu söylemişti. Bay Lametri, Üçüncü Bölge'de operasyonu yönetecek komutanın nasıl bir zafiyet sergilediğini, kriz yönetiminde nasıl başarısız olduğunu tüm detaylarıyla dinlemişti Bay Binet'ten. Haklı çıkmıştı Bay Lametri. Zaten Bay Lametri'nin görevi demokrasiyi uygulamak değil, demokrasiyi korumaktı. Üçüncü Bölge'nin bu haliyle iç güvenliğini sağlamakta bir hakka sahip olduğunu düşünmek yasalar açısından mümkündü; ama Üçüncü Bölge'nin demokratik seçimlerle iş başına getirdiği bu konseyler kalabalığı, basit bir kriz yönetiminde dahi başarısız olmuştu. Onların başarısızlığı neredeyse bir Birinci Bölge yurttaşının ölmesine sebep olacaktı. Daha da önemlisi Üçüncü Bölge'de yaşanacak herhangi bir problem, bir gün mutlaka diğer bölgelere de zarar verecekti.

Yeryüzüne barışı getirmek belki kolaydı, bunu başarmışlardı artık. Ama barışı korumak öyle kolay

bir iş değildi. Birinci Bölge'ye bu konuda daha büyük sorumluluklar düşüyordu. Üçüncü Bölge'ye yaptırım konusunda en uygun kişinin Bay Binet olduğuna bir kez daha emin olmuştu Bay Lametri. Bay Binet, zekâsı, sağduyusu ve bağlılığı sayesinde uzun yıllar önce Bay Lametri için değer kazanmıştı zaten.

“Yeryüzünde barışı korumak kolay değildir.” Bu cümle Bay Lametri'nin saatlerdir zihnini meşgul ediyordu. Bugün ormana inmeden önce izlediği Süleyman Peygamber de etkili olmuştu bu cümlenin üzerinde durmasına. UTA Laboratuvarları'nın Eksi 13000 ile Artı 1000 yıllarına ait elde ettiği görüntü ve ses dalgaları arasında peygamberlere ait görüntü ve ses dosyaları yalnızca Bay Lametri'nin kişisel arşivinde bulunuyordu. Bugüne kadar bu görüntüleri izlemek Bay Lametri'nin hep aklındaydı ama İhtiyar buna izin vermemişti. Zamanının büyük bir bölümünü İhtiyar'ı izlemekle geçiriyordu. Ama artık peygamber dosyalarına da bakmanın zamanı gelmişti.

İlk olarak Süleyman Peygamber'den başlamak istemişti Bay Lametri. Süleyman, bir barış kralıydı. Babası da bir peygamberdi. Ama o babasının başaramadığı pek çok şeyi başarmış, gerçek bir kral olarak anılmayı hak etmişti. Bay Lametri bu sabah Kral Süleyman'dan izlediği bir kesiti bir türlü anlamlandıramıyordu. Keşke danışmanları arasında bu konularda gerçekten bilgi sahibi olan birileri olsaydı. Olması da gerekirdi zaten. Fakat şimdilik Bay Lametri'nin yapabileceği tek şey, anlamadığı kesitleri tekrar tekrar izlemek olacaktı. Koleksiyon odasından çıktı, Süley-

man Peygamber'e ait olan, o anlamadığı bölümü tek-
rar izlemek istiyordu.

Süleyman

Kral Süleyman heybetli bir görünüşe sahipti. Aynı zamanda insanlarına değer veriyor, onları yönetirken adaletle davranıyordu. Hiç ihtiyaç duymamasına rağmen elinde bir asa vardı kralın. Belki de bu asa, döneme ait bir simge, bir güç sembolüydü. Kral Süleyman'ın asayı tutan elindeki yüzük oldukça dikkat çekiciydi. Özel taşlardan yapılmış olmalıydı. Kral her hareket ettiğinde yüzükten yansıyan ışık büyüleyiciydi. Kral, sarayındaki büyük odada yavaş adımlarla bir aşağı bir yukarı yürüyordu şimdi. Uzun beyaz elbisesine değen saçları omuzlarına dokunuyordu. Odada bir kişi daha vardı. Muhtemelen kralın danışmanlarından biriydi bu. Kral Süleyman yürümeyi bırakıp danışmanına döndü.

“Nikola gelmek üzere. O gelmeden ülkesindeki tahtı buraya getirelim istiyorum.”

Kral ve danışman, sanki ikisi dışında konuşan görünmez birini dinliyor gibiydiler. Danışman o kişinin söylediği her ne ise onaylamamış gözüküyordu.

“Hayır, efendim, cinin söylediği şey uygun değil. Tahtı, gözünüzü açıp kapayınca kadar getireceğim size.”

Tahtın Kral Süleyman'ın karşısına gelmesi tam danışmanın dediği sürede gerçekleşmişti. Kral gülmüyordu. Kısa bir süre sonra odaya bir kadın girdi. Uzun boylu, narin yapılı tıpkı bir sanat eserine

benzeyen bu siyahi kadın şaşkıındı. Başını yere eğmiş, ayakları altında akan suya bakıyordu. Suyun üzerinde mi yürüyordu? Kral Süleyman'ın odasının zemininin sudan yapıldığını anlamıştı. Kadın, güzel yüzünü şaşkınlıkla krala çevirdi.

“Ah Nikola!

Çölden çıkan bu kadın da kimdir?

Beni kendi yüreğinin üzerine bir mühür gibi koy!”

Nikola'nın şaşkınlığı daha da artmıştı. Çok uzaklardaki ülkesinde kendi krallığına, kendine ait olan taht, şimdi kralın tam yanında duruyordu. Siyahi güzel yavaş adımlarla su zeminde yürüyüp Kral Süleyman'ın yanına kadar geldi. Başını krala doğru çevirip gülümsedi.

“Bu senin tahtın mı Nikola?”

Nikola tahta uzun uzun baktı. Gözlerine inanamıyordu. Başını tekrar krala çevirip gülümsedi.

“Neredeyse aynısı, Kralım.”

Bay Lametri, Nikola, “Neredeyse aynısı, Kralım.” dediği an hologramı kapadı. İnanılır gibi değildi. Eksi 900'lü yıllara aitti bu görüntü. Her şeyden önce, Nikola gelmeden Kral Süleyman ve danışmanı ile konuşan bu cin kimdi? Sesini neden Bay Lametri duymamıştı? Donanımı olmayan sessiz bir yazılım mı? Bu olanaklı değildi ki! Ya da danışman, Kral Süleyman'ın zihninden geçen olumsuz bir düşünceyi mi okumuştu? Düşünceleri birebir deşifre edebiliyorlar mıydı yoksa? Ya Nikola, su zeminde nasıl yürümüş olabilir? Daha *catom*'ların olmadığı bir tarihi bu. Acaba suyu

birebir hissetmiş miydi Nikola? Fakat Bay Lametri'yi asıl şaşırtan şey, tahtın göz açıp kapayıncaya kadar kralın odasında olmasıydı.

Bütün bu olanaklara nasıl sahip olabilirlerdi? Lensleri mi vardı acaba? Göz açıp kapamaktan bahsedildiğine göre, evet! Görüş alanı açılmış ve tahtın hologramı odaya giriş yapmıştı. Nikola'nın yüzündeki gülümsemeyi hatırladı Bay Lametri. Ne demişti Nikola? "Neredeyse aynısı, Kralım." Yani aynısı değil, aynısı gibi. Bu hologramdan başka bir şey olamazdı. Nikola da şaşırmıştı, çünkü bilgi yalnızca kendi krallığında değil, Süleyman'ın krallığında da vardı. Acaba gerçekten tarihte şu an Birinci Bölge'nin sahip olduğu bilgilere sahip olmuş uygarlıklar yaşamış olabilir miydi?

Kral Süleyman'daki bu bilgi belki de eksi 13000 yıllarından daha eskiye aitti. Bilgi korunmak amacıyla gizlice aktarılmış olabilirdi. Diğer peygamberler de bu bilgiye sahip miydiler acaba? Tüm peygamberleri tek tek incelemek istiyordu Bay Lametri. Bu konuda mutlaka bir danışman bulması gerekecekti. En azından şimdilik şiir konusunda uzman birilerine mutlaka ihtiyaç vardı. Kral Süleyman da şiir okuyordu. Muhtemelen kendisine aitti bu şiirler. Fakat Kral Süleyman'ın şiirleri ile İhtiyar'ı mukayese etmesi olanaksızdı. Kral Süleyman şiir okuyordu ve bu şiirler muhteşemdi ama İhtiyar şiir okumuyordu. İhtiyar sadece konuşuyordu. Konuşmalarının şiirsel olduğunu söyleyen Bay Lametri'ydi. İhtiyar'da başka bir şey vardı. Anlaşılması güç bir veriler bütünü

sıkıştırılmış bir bildirimi gibiydi onun konuşmaları. Sıkıştırılmış bilgileri açmak, tüm verileri bir algoritmada taramak ve çıkan sonuçların tamamını anlamak gerekiyordu. Dahası bu bilgiler, dinleyeni hiçbir şey anlamasa da etkisi altına alıyordu. Bay Lamettri'nin yapacağı ilk şey, Birinci Bölge'de şiir konusunda uzmanlaşmış yurttaşlara ulaşılmasını istemek olacaktı.

Siyah Hat

Bayan Liraz, bu akşam Bay Binet'le akşam yemeği yiyeceği için oldukça keyifliydi. Bay Binet, Bayan Liraz'ın hem en yakın arkadaşı hem de kendisi gibi pek çok kadının ilgisini çeken farklı bir adamdı. Bayan Liraz, bir kadın olarak Bay Binet'e ilgi duyuyor muydu? Bundan tam olarak emin değildi. Aslında aralarındaki ilişkiye yön veren kişi genelde Bay Binet oluyordu. Bayan Liraz'a hem çok yakındı hem de yakınına almıyordu. Böyle olunca Bayan Liraz da kendi duygularının akışına izin vermiyor ve Bay Binet için ne hissettiğini bilemiyordu. Ama her koşulda yakın arkadaşları ve bu Bayan Liraz'ı mutlu etmeye yetiyordu.

Bu akşam yemek için Bay Binet'in evinde buluşacaklardı. Bayan Liraz, bir güvenlik birimi mensubu gibi giyinmemişti yemeğe giderken. Her zaman giydiği, özel güvenlik donanımına sahip ince mavi tulumu çıkarmıştı. Son derece korunaksızdı artık. Derin göğüs dekolteli siyah mini bir elbise giymişti. Ayaklarında yüksek topuklu narçiçeği rengi ayakkabıları

vardı. Ayakkabılarına minik narçiçeği küpeler eşlik ediyordu. Bu akşam Bay Binet'in *Red Stripe*'larından içmeye ve "*Hooray Beer!*" demeye hiç niyeti yoktu. Üstelik Bay Binet'in içmesine de izin vermeyecekti. Tüm detaylar bu gece Bayan Liraz'ın kontrolünde olacaktı. Bayan Liraz, elinde bir şişe *The Macallan* ile 30. Blok'a doğru yöneldi. Giriş için izin istedi. İzin verildi.

"Bu ne güzellik Bayan Liraz! Uzun zamandır sizi böyle görmemiştim."

"Teşekkür ederim Bay Binet, çok zarıfsınız. Bu akşam biraz değişiklik yapıp kendimle ilgilenmek istedim. Elbette sizi de düşündüm. Hangi erkek karşısında özenli bir kadın görmeyi hak etmiyor ki?"

"Haklısınız Bayan Liraz... Buyurmaz mıydınız? Sizi oturma bölümüne alayım. Yemekten önce bir kahve içmek ister misiniz?"

"Ne kahvesi ya! Viski içelim. Kahve nereden çıktı?"

"Liraz, üzerinde nasıl bir kıyafet olduğunu iki dakikada unuttun. Bir Athena kadını asla böyle konuşmaz! Sana, 'Kahve içmek ister misiniz?' denildiğinde, 'Ah elbette, neden olmasın,' diyeceksin. Bozdun büyü. Ama öğreneceksin zamanla, endişe etme."

"İyi, tamam çok bilmiş, kahve içelim, olur."

"Kahvene viski de koyacağım. Ne istersin?"

"Viskimizi getirdim yanımda. *The Macallan*'a ne dersin Kahraman?"

"Şahane derim!"

Bay Binet, Bayan Liraz'ın bu tatlı oyunlarının bir süredir farkındaydı, fakat şimdilik ses çıkarmıyordu.

Hem Bayan Liraz'ı incitmek istemiyordu hem de o en yakın arkadaşlarından biriydi, uygun bir an denk düşerse bu meseleyi kendi aralarında konuşup halledebilirlerdi. Durduk yere durumdan bahsetmek kabalık olurdu. Bu akşam belli ki Bayan Liraz'ı dinlemesi gerekecekti bir müddet. Aslında Bay Binet'in kafasında yalnızca Natan vardı. Bayan Liraz, Natan konusunda bir araştırma yapmıştı ve ulaştığı sonucu söyleyecekti Bay Binet'e bugün.

"Sana bir şey soracağım Binet, sen daha iyi bilirsin..."

"Sor."

"Üçüncü Bölge'de bütün insanlar doğal yöntemlerle mi çocuk sahibi oluyor? Yani anneler dışında, rahim havuzlarında doğan bebekler de var mı?"

"Var, ama yaygın değil. Neden soruyorsun, anne olmaya mı karar verdin?"

"Daha neler! Gri Salon canımıza mı okusun? Hem sperm bloklarınız ne olacak? Birinci Bölge'de sperm bloku kullanmayan bir erkek olsa ki hiç sanmıyorum, ilk güvenlik biriminin haberi olur ve anında tepesinde olurduk adamın."

"Gri Salon olmasa ya da Üçüncü Bölge'de yaşıyor olsan anne olmak ister miydin peki?"

"Bu sebeple sormuyorum. Ben senin gibi değilim, rahim havuzunda dünyaya geldim. Büyütüldüğüm yer muhteşemdi. Yani ebeveynlerimin her biri çok özeldi benim için. Bu konuda herhangi bir sıkıntım inan ki yok."

“Ben sana ebeveynler konusunu sormadım ama. Benim de ebeveynlerim muhteşemdi. Anne olmayı ister miydin diye soruyorum?”

“Bunu tam olarak bilmem mümkün değil Binet. Yani bu soruya evet ya da hayır diye cevap verebilmem için Üçüncü Bölge’de yaşayan bir kadın olmam gerekirdi. Bu bir kültür ve mit meselesi. O kültüre ve kültürün ürettiği mite doğmak ve o ortamda büyümek gerekir cevap verebilmek için. Üçüncü Bölge’deki bebeklerin doğum biçimini sormamdaki amaç, bizim yurttaşlarımıza ilişkin bir konuyla ilgili. Bizde yaşayan Seçilmiş Doğal İnsanlar arasında Üçüncü Bölge’de rahim havuzlarında doğanların sayısı, doğal doğumla dünyaya gelmiş olanlardan çok daha az. Bunun nedenini öğrenmek istedim sadece.”

“Anladım. Ama şu mit, kültür ve anne olmak konusu ilginç, dinlemek isterim doğrusu.”

“Şimdi bana gerçek bir viski verirsen anlatabilirim, Kahraman.”

“Tabii, Bayan Athena.”

“Bu elbette benim VR gözlemlerime dayanıyor. Yani insan ve tarih eğitimlerinde tanık olduğumuz VR’lar. Kadının anne olarak insan türünün devamlılığı için ciddi sorumluluklar aldığı bilinen bir durum. Toplamlar bu hayati sorumluluğun devam etmesine hep özen göstermişler. Haklılar, çünkü hem tüm bireylerin hem de toplumların varlık göstermesi buna bağlı olmuş tarihte. Kadına doğal olarak verilen bu görevin devamlılığı sadece sorumluluk duygusuyla sağlanmamış anladığım kadarıyla. Erkek bedeninin

bir insan üretmeye, daha doğrusu insanın beden olarak oluşmasına olanak sağlamaması, yani erkeğin bir rahime sahip olmaması kadın açısından bir ayrıcalığa dönüşmüş ve bu durumun bir kutsallık taşıdığına inanılmış.

Ayrıca kadın olmakla anne olmak arasında psişik olarak güçlü bir değişim söz konusu. Bu sadece kadının yaşadığı hormonal değişikliklerle de açıklanamaz bence. Kadın her zaman doğum yapıp anne olduktan sonra yeni bir dünyanın içinde bulmuş kendini. Sezgileri, sevebilme düzeyi inanılmaz boyutlara ulaşmış. Bu duruma ‘kutsallık’ denilmesini doğru buluyorum ben. Kadın bu kutsallıkla kendi yaşamından gerekirse vazgeçip çocuğunun varlığına yoğunlaşmış. Bu gücü ona veren, işte bu kutsallık denilen şey. Bu durum, kutsallık mitinin yarattığı bir olanak. Kültürün anneliği kutsaması gerekir. Kadın, kutsallığın ne anlama geldiğini anne olunca deneyimler. Anne olmak kutsallık mitinde kadının yeniden doğması demektir, bir vaftiz gibi mesela. Ve böylece insan türü devam eder. Çok anlamlı.”

“Güzel analiz, Liraz. Demek Üçüncü Bölge’den gelen Seçilmiş Doğal İnsanlar’la ilgili dosyaları inceledin sen. Sanırım Natan’ın ID’sini araştırırken?”

“Evet, aynen öyle. Fakat Binet, sana iyi haberlerim yok bu konuda ne yazık ki.”

“Neden?”

“Çünkü Natan Juno diye biri kayıtlarda görünmüyor.”

“Ne demek bu şimdi? Nasıl olabilir? Kayıt dışı yurttaş mı barındırıyoruz yani?”

“Tabii ki hayır! Bu çok garip bir durum. Titizlikle araştırdım, ama gerçekten yok. İsim değiştirmiş olma olanağı da yok.”

“Ha evet haklısın, bu da olabilir.”

“Olamaz dedim Binet, araştırdım.”

“Peki, ne olabilir Liraz? Neden ne biliyorsan söylemiyorsun?”

“Tamam, anlatıyorum. Şu an Natan Juno diye bir kayıt yok, ama bu isim yaklaşık yedi yıl önceki kayıtlarda görünüyor. Yani adamımız yedi yıldır kayıp. Hiçbir ölüm ya da bilinç transferi dosyasında da adı geçmiyor. Geriye bir tek ihtimal kalıyor. O da Siyah Hat dosyası.”

“Siyah Hat mı? İlk defa duyuyorum!”

“Bu çok normal, çünkü sadece üst düzey birkaç birim Siyah Hat’tan haberdar, bunlardan biri de güvenlik birimi.”

“Ne anlama geliyor Siyah Hat?”

“Gri Salon’a yönelik bugüne kadar yapılmış saldırılara ilişkin bilgileri taşıyor.”

“Gri Salon’a saldırı mı? Ne zaman olmuş bu?”

“Bildiğim kadarıyla iki kez gerçekleşmişti. İlki çok eski olsa gerek. Yani tarih bilmiyorum. Fakat ikinci saldırının yaklaşık yedi yıl önce gerçekleştiğini tahmin ediyorum.”

“Ne demek istiyorsun Liraz?”

“Binet, Natan Juno bir yere kaybolmuş görünmüyor. Bir tek ihtimal var, o da Gri Salon’a saldıranlardan biri olabileceği.”

“Bunu nasıl öğrenebiliriz sence?”

“Elbette öğreneceğim. Öğrenmezsem merakımdan uyuyamam. Fakat bana biraz zaman vermelisin. Siyah Hat’a öyle canımızın istediği zaman giremeyiz. Hareket izi bırakmadan dosyaya giriş için bir yöntem var, ama biraz çalışmam lazım.”

“Tamam. Uzun sürer mi peki?”

“Sürmez.”

Bay Binet büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordu. Natan’a ulaşamama ihtimalini hiç düşünmemişti. Bayan Liraz, Natan’ı bulacaktı, Bay Binet onu ziyaret edecekti, Natan’la birlikte Atike’yi ve Nima’yı Birinci Bölge’ye getirebilmenin yollarını konuşacaklardı. Şu an için ortada Natan Juno diye biri yoktu ve Bay Binet tamamen çözümsüz kalmıştı. Nima’yı yanında görebilmek için nasıl bir yöntem bulabileceğini bilmiyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLGE

Ev

Salonda özenle hazırlanmış bir akşam yemeği yenildikten sonra evin terasına çıkılmış, şarap eşliğinde sohbet ediliyordu. Nima'nın Bay Binet'e duyduğu özlem her geçen gün dayanılmaz bir üzüntüye dönüşse de bu gece Adam evdeydi ve bu, tüm üzüntüleri unutturuyordu. Adam'ın varlığının, tıpkı Atike'nin söylediği gibi insana kendini unutturan bir yanı vardı. Onun yanındayken tüm akış duruyor, aşılamaz sanılan problemler insanın aklına gelmiyordu. Zamanın dışındaymış gibi yaşanan bu durumu insan ancak Adam'ın yanından ayrıldıktan bir vakit sonra fark edebiliyordu. Daha da garip olan, Nima ne zaman Adam'a gitse ya da Adam onları görmeye gelse oldukça garip bir şey yaşıyordu Nima. Adam'ın evine yaklaşıırken ya da Adam onları ziyaret etmek için eve yaklaştığında sanki özel bir rezonans başlıyordu ve Nima bu rezonansın Adam'a ait olduğunu biliyordu. Fakat Nima'nın anladığı kadarıyla bu titreşimi yalnızca o fark ediyordu. Nima için bu açıklaması zor bir durumdu. Bu konuyu ne Atike'ye ne de Adam'a açmaya cesaret edebilmiş, böyle bir şey yokmuş gibi davranmayı daha doğru bulmuştu.

“Güzel bayanlar, bu gece size eşlik etmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Yemekler nefisti Atike, ellerine sağlık. Ve şarap, muazzam! Şarabı diğer içkilerden ayıran garip bir özellik var gibi geliyor. İçinde resveratrol bulunduğu için de olabilir, bilemiyorum. Ama sanırım bu yeterli değil şarabı anlatmak için, ne dersiniz?”

“Şarabın eski bir kültüre ait olması ve aslında şarap tadan herkesin hangi tarih diliminde olursa olsun bu kültürü deneyimliyor olması olabilir mi acaba?”

“Ne güzel söyledin, Atike. Tarihleri aşan bir kültür havuzunda buluşmaya olanak sağlıyor şarap, haklısın. Mesela o havuzda Nuh Peygamber de var. Şu anda, onun da damağına değmiş bir şeyi içiyor olmak müthiş bir şey! Sen ne diyorsun Nima?”

“Aklıma bir şiir geldi; *‘Kim demiş esaret nedir bilmez Hayyam, ben esareti, özgürlüğü karıştırmam. Seninle içilen şarap özgürlük, sensiz içtiğim su esarettir.’*”

“Ah, bu Omar!”

“Omar kim, Nima?”

“Artı 1000’li yıllarda yaşamış Doğu coğrafyasından bir matematikçi, astronom ve şair, Atike. Ayrıca savaş karşıtı davranışlar sergileyen protestocu kimliği de var.”

“Bazı insanlar var Atike, bu insanlara tarih her zaman tanık olmuştur. Bu insanlar insanlık tarihinin en sonunda söylenecek sözleri kendi tarihlerinde yani henüz vakti gelmemişken, çevresindeki diğer insanlar anlasınlar ya da anlamasınlar, dayanamayıp

dile getirmişlerdir. Gerçi o tarihlerde ben olsam ve bu düzeyde bir tîne sahip olsam ben de dayanamayıp söyleyebilirdim. Omar'ın çok enteresan tespitleri vardır.”

“Bir şey soracağım Adam; aşka inanıyor musun?”

“Aşk, Nima, varlığına inanmak durumunda olduğumuz bu görünen evrene, ya da evrenlere, inanmış gibi yapmamızı kolaylaştıran yegâne güzel şey. Bir de varoluşa gelen her şeyin nedeni, pek çok açıdan. Hatta şunu rahatlıkla söyleyebilirim sana, bir tek aşka inan, geri kalanına inanmasan da olur.”

NNP

Güvenlik Konseyi tarafından düzenlenen son iki toplantı konsey dışına kapalı tutulmuş olsa da Komutan Marta tarafından izlenmişti. Marta, gelişmelerden hem memnuniyet duyuyor hem de geç kalınmış bir itirafın hiçbir işe yaramayacağını düşünüp öfkeleniyordu. Wilkes Shaw operasyonunun Komutan Marta tarafından yapılmasına izin verilmeyişinin bedeli mutlaka olacaktı. Fakat komutan yine de bu durumdan bir ders çıkarıldığına ikna olmamıştı. Birinci Bölge'nin başlatacağı olası bir savaş hali için hazırlık yapılmasını en doğru şey olarak görüyordu. Bu konularda onun kadar öngörülü bir konsey üyesi var mıydı? Pek emin değildi.

Üçüncü Bölge'nin bağımsızlığı ve güvenliği için kendisine konsey tarafından bir görev verilmemiş olsa da artık bazı çalışmalar başlatması gerektiğini biliyordu. Birinci Bölge'nin elinde güçlü bir oyuncak

vardı, bunu şimdi herkes biliyordu. Zaten bilinsin diye yapılmıştı şov. Hatta belki de Birinci Bölge'nin elinde tahmin edilmedik pek çok şov aracı daha vardı. Komutan Marta'nın yapması gereken şey, Non Protokolü üzerine özel bir ekip kurup çalışmaları başlatmak olacaktı.

NNP'nin Güvenlik Konseyi'ne sağladığı pek çok avantaj bulunmaktaydı. Bunların başında görsel, ses, konum ya da kelime bildirimi üzerinden hedef seçimi yapabilmek geliyordu. Hedef, Üçüncü Bölge *network* ağı dışında olsa dahi özel bir tarama sistemiyle saatler içinde kendini ele veriyordu. NNP, Wilkes Shaw'ı, isim ve görsel tanımlaması yapıldıktan kısa bir süre sonra hedef olarak belirlemişti. NNP'nin sağladığı avantajlar bununla sınırlı değildi. Fakat Non Protokolü'nün kullanımıyla ilgili bazı dezavantajlar da bulunmaktaydı. Bunların başında kullanım süresi geliyordu. Protokol yalnızca belirli bir süre aktif hale getirilebiliyor, süre zaman aşımına uğradığında NNP, bir *network* virüsü gibi hareket edip Üçüncü Bölge'nin tüm varlığını ayakta tutan sistemi çökertmeye başlıyordu. NNP'nin deneme aşamalarının başında yaşanmıştı bu durum. Bir virüsün yayılmaya başladığı ilk saniyelerde fark edilmiş ve oldukça büyük bir hasar karşılığında bu virüs *network* dışına atılabilmişti. Bu hasar Üçüncü Bölge'nin yüz yıla yakın enerji rezervlerinin erimesine sebep olmuştu. Komutan Marta, Genel Konsey'in izni olmadan yürüttüğü yeni NNP çalışmasında protokolün dezavantajlarını minimize etmenin yollarını arayacaktı.

“Komutan Marta, beklediğiniz misafir geldi efendim.”

“Harika! Giriş verin lütfen.”

Komutan Marta bugün ofisinde tüm gün NNP üzerine çalışmıştı. Çalışma ekibi hemen hemen hazır sayılırdı, yalnızca bir kişi eksikti artık. O kişinin ikna edilmesi, sürecin hemen başlaması anlamına geliyordu.

“Sarp, hoş geldin!”

“Hoş bulduk Marta! Sen bayağı ‘Üçüncü Bölge’nin en güzel kadını benim!’ diyecek bir hal almışsın. Ne fis!”

“Bırak iltifat etmeyi. Özlemişim seni. Kaç yıldır kayıpsın. İnsan bir bilgi verir, ben seni bulmasam, senin bizi hiç merak ettiğin yok.”

“Dinlenmek istedim güzelim. Ama ‘Komutan Marta sizi emrediyor!’ dediler, bak hemen geldim.”

“Yapma Sarp! Ne emri? Bizim aramızda bir hiyerarşi mi var?”

“Şaka yapıyorum. İsmi duyar duymaz gelmek istedim. Ben de özlemişim.”

Komutan Marta’nın yürüteceği NNP projesi, Sarp Akar olmadan tamamlanamayabilirdi. Projenin kilit isminin mutlaka ikna edilmesi gerekiyordu. Komutanın bunu başarmasına engel olacak tek şey, projenin Güvenlik Konseyi’nin bilgisi dışında gelişecek olmasıydı. Fakat Komutan Marta ekibin diğer üyelerini nasıl ikna etmeyi başardıysa Sarp Akar’ı da öyle ikna

etmeyi başaracaktı. Üçüncü Bölge’de yaşanan son olaylar, Birinci Bölge karşısında Üçüncü Bölge’nin içinde bulunduğu durum ve olası gelecek senaryoları... Eğer bir an önce çalışmaya başlanmazsa her şey için çok geç olabilirdi.

Adam

Taş, karşısında duran bu adamın artık parmak uçlarına dokunmak istiyordu. Parmak uçlarındaki pürüzler adamın bakışları gibi değişken miydi acaba? Bütün sır o parmak uçlarında yatıyordu. Bu adamda bir taşa dokunma yeteneği olabilirdi. Adam’ı tanımak istiyordu. Dokunduğu an tanımaya başlayacaktı. Taş, bedenine sardığı o pürüzlü örtüyü kaldırmadan izin verdi Adam’ın ona dokunmasına. Adam dokunduğunda, parmak uçlarından tüm bedenine serin bir dokunuş yol almaya başladı. Bu tanrıça daha önce hiçbir insan tenine böyle dokunmuş olamazdı. Pürüzlü bedeni titriyor, her soluk alışında nefesi Adam’ın parmak uçlarına değiyordu. Adam’ın tüm varlığını serinleten bir bedeni vardı tanrıçanın. Ama kendini tamamen bırakmaya hazır değildi. Adam, parmaklarını taşın tenine değdirmeye devam etti. Taş, Adam parmaklarını değdirmeye başladığı anda sıcak bir sessizlik hissetti bedeninde. Her bir parmak ucunda başka bir insan taşıyordu bu adam. Sanki ona yalnızca karşısında duran bu adam değil, yeryüzünde yaşayan insanların tanrılarına ait parmaklar dokunuyordu. Adam usulca taştan parmaklarını çekti. Sandalyesine yaslandı, seyretmeye başladı. Bir müd-

det sonra ayağa kalktı, taş arkasını döndü ve atölyeden ayrıldı. Salonda kendisine kahve hazırlarken Amar Padi'ye ulaştı.

“Adam! Bu ne sürpriz! Tanrıçan seni yalnız mı bıraktı?”

“Tanrıçam dinlenmek istiyor, Amar. Nasılsın bugün?”

“Gören de her gün konuşuyoruz sanacak! Dün de iyi değildim dostum, bugün de iyi değilim.”

“Demek ki tam zamanında çıktım karşına. Yarın da kötü olsan seninle konuşmak hepten keyifsiz bir iş olacaktı. Şanslı günümdeyim desene.”

“Tam dediğin gibi oluyor. Wilkes Shaw'ın sunumlarını seyreden insanların sayısında ciddi bir artış var. İzleme süreleri de neredeyse tüm katılımcılarda yüzde yüz. Daha da kötüsü, adamın görüntüsünü indirenlerin sayısı yüz bine ulaştı. Yüzlerce evde Wilkes Shaw'ın avatarı geziyor artık. Konuşmaları bu kadar insanı nasıl etkiliyor, anlamak mümkün değil.”

“Neden öyle söylüyorsun? Wilkes Shaw'ı ben de etkileyici buluyorum. Müthiş bir yeteneği var adamın. Daha doğrusu vardı. Ne yazık ki onu öldürdünüz. Şimdi avatarlarıyla uğraşmak zorunda kalacaksınız, ne güzel.”

“Nesi güzel Adam, söyler misin?”

“Fikirlerin öldürülemiyor olması bu dünyada en sevdiğim şeylerden biri oldu her zaman. Eskiden ölen ya da öldürülen insanların fikirleri yalnızca cümlelerde saklanıyordu; yazıyla, videoyla cümleler korunuyordu. Şimdi ne şanslıyız, düşünsene, o fikri söy-

leyen adam avatarını giyiniyor, koltukta yanımızda oturuyor, bizimle sohbet ediyor, ismimizi söylüyor. Bu müthiş bir şey! Hatta Birinci Bölge’de kafası iyi çalışan bir insanın ölmesine de izin verilmiyor diye biliyorum. Yapacak hiçbir şey kalmadığında ise Yapay Zekâ’ya aktarıyorlar bilinci. Çünkü fikirler önemlidir, bedenler değil. Wilkes Shaw’ı öldüremediğinizi öğrenmiş olmanıza sevindim. Ben de seyrettim sunumlarını. Ciddi sorular soruyor, önemli eleştirilerde bulunuyor adam. Bunlara yanıt verilmeli diye düşünüyorum.”

“Ezoteriklerle ilgili söylediklerini izledin mi?”

“En sevdiğim bölüm de o zaten. İki kez izledim.”

“Ne düşünüyorsun?”

“Haklı olduğunu düşünüyorum. Ezoterik olmakla övünen insanları iyi analiz etmiş. Ne diyordu? Şöyle bir şey:

“Siz, ezoterikler! Galaksiler arasındayken yalnızca birbirleriyle konuşan, yalnızca birbirlerini dinleyen tanrı ve tanrıçalar, size sesleniyorum! Galaksilerinizde yaşayan insanlar sizlerin muhteşemliğini tasdik etmek için var oldular, öyle mi? Oynadığınız bu oyunda sizin dışınızda kalanlar aslında hiç var olmadılar, öyle mi? Onlar yalnızca tanrılar dünyasında siz sıkılmayın diye varmış gibi gözüken ikonlardan ibaret, öyle mi? Siz, ezoterikler! Aslında hiçbir şey bilmiyorsunuz! Bildiğinizi zannettiğiniz her şey bir yanılsama ve üstelik bu yanılsamayı Tanrı yaratmadı, kendiniz yarattınız! Kendinizi Tanrı’nın çocukları zannetmek en büyük hatanız oldu! Sizin için üzgü-

nüm. Tıpkı filozoflar gibi bu dünyayı kibriniz uğruna görmezden geldiniz! O zaman size sesleniyorum, tanrınızı çağırın ve beni öldürün; çünkü artık kibrinize dayanamıyorum!”

“Müthiş konuşmuş gerçekten.”

“Gördün mü, Amar? Sen de etkilendin. Wilkes Shaw, ‘Beni öldürün, artık kibrinize dayanamıyorum!’ demiş ve siz de gidip adamı öldürdünüz. Bravo!”

“Ne yapacağız Adam? Bu iş çığırından çıkıyor.”

“Hiçbir şey Amar, artık hiçbir şey. Bak dostum, Wilkes Shaw’ın konuşmalarını izleyen insanların büyük bir çoğunluğu daha önce Wilkes’in düşüncelerini belki de akıllarından hiç geçirmemişlerdi. Onun tüm samimiyetiyle dile getirdiği bu eleştirilere belki de hiç katılmıyorlar. Ama durum şu ki, içinde yalnızca bir parça can sıkıntısı taşıyan herkes bir hedef buldu artık. Canlarının sıkıntısını onlara açıklayan bir hedefleri var. Ayrıca Wilkes Shaw yanılıyor, sadece ezoterikler değil sıradan insanlar da kendini tanrı ya da tanrıça zannediyor. Mesela ben, şu aşağıda aylardır bana bakan taş tanrıça diyorum ya, yalan aslında, tanrıçam olmasını istiyorum, çünkü ben bir tanrıyım, bana bu yakışıyor.

“Bir taş parçasına yaptığım eziyete bak. Belki de o, insanların ayaklar altına aldığı bir zemin taşı olmak istiyor, kim bilir? Sadece ezoterikler kendilerini Tanrı’nın çocuğu sanmıyor. Herkes kendini O’nun çocuğu sanıyor. Wilkes burada da yanılmış. Yaşayan her bir insan bazen Tanrı’nın onu sevmediğini düşünse de, çok ağır bunalımların içinden geçip kendini değersiz

hissetse de kendi sevgisini Tanrı'dan çekemediği için döner dolaşır, yine 'Tanrı beni seviyor' düşüncesinde bulur kendini: Tanrı onun dualarını duyuyor, Tanrı onu koruyor, Tanrı onu daha da kutsal kılacak...

"Bana yeryüzünde bir tek insan gösteremezsin ki elini Tanrı'nın yakasından çekebilmiş olsun. Hatta biraz cesaretleri olsa, 'Tanrı yakamızı bırakmıyor,' diyecekler; o kadar sevmiş Tanrı bu insanları! Bunlara ateistler de dâhil. Ezoterizme yakasını kaptıran hangi ateist tanrısını bulmamış? Üstelik onların tanrısı diğerlerinkinden daha da büyük. Neden? Çünkü çok zeki. Yıllarca Tanrı'yı yok sayan bir zekâyâ sahip olduktan sonra geliyor Tanrı'ya, kolay mı? Tanrı'nın külliye bir mitten ibaret olduğu fikrinde diretenlerse daha samimi bence. Fakat bu onların kendilerini yine çok özel saymalarına bir engel oluşturmuyor. Yeryüzündeki her insan kendini tanrısal zanneder. Amar. Böyle hissetmemek onlar için mümkün değil. Varoluşun tamamı tanrısal bir yansıma. Kim kendini, aslını inkâr edebilir? Bir katil dahi kendini Tanrı'nın çocuğu gibi görür, bundan emin ol."

"Bize mi söylüyorsun bunu?"

"Neyi?"

"Katili. Wilkes öldürüldü ya."

"Hayır, canım, lafın gelişi, niye üzerine alınıyor-sun?"

"Yapacak bir şeyler olmalı ama Adam, böyle bekleyecek miyiz?"

"Sana söylemiştim. Doğru sorular sorun ve doğru cevaplar bulmaya çalışın. Şimdilik ancak bu yapıla-

bilir bence. Ayrıca Wilkes Shaw'ın bir fenomene dönüşmesinde bir sakınca olduğunu düşünmüyorum. İnsanlar sıkılmış demek ki sağlıklı, güvenli, huzurlu tek düze bir yaşamdan. Yeni bir şeyler istiyorlar. Bu iyi bence, devinimi sağlar. Belki de değişikliklere gidilmesi gerekir. Tabii tam tersi de olabilir. Gerilim, huzursuzluk ve hatta belki de ölümlere neden olur yeni durum, bilemiyorum. Ama her koşulda yeni bir sürece gidilecek, bu çok açık.”

“Ayrıca Güvenlik Konseyi'nin başka endişeleri de var.”

“Wilkes Shaw konusunda mı?”

“Hayır. Birinci Bölge Wilkes Shaw'ın elinden kendi adamını kurtarıırken bir silah kullandı. Görünmez maddelerden oluşan, form değiştiren bir şey.”

“Nasıl yani, *catom*'lar mı?”

“Hayır. *Catom*'ların yalnızca belleği var, bu sadece programlanabilir bir şey değil, zekâsı da var. Asıl mesele, Birinci Bölge'nin böylesi bir silahı Üçüncü Bölge'ye gözdağı vermek için kullanması, diyor konsey.”

“Anlıyorum.”

“Bölgelerarası savaş ihtimali üzerinde duruluyor.”

“Dünya eğlenceli bir yere dönecek desene!”

“Yapma Adam, ciddiye al beni.”

“Neden böyle bir durumu ciddiye alayım Amar? Birinci Bölge bize savaş açmak istiyor ve en büyük silahlarını görücüye mi çıkaracak?”

“Diyelim ki öyle.”

“En büyük silahlarla savaşmak, savaşı düşman edinmek demektir Amar. Birinci Bölge'nin bu kadar

aptal olduğunu düşünmüyorum. Fakat diyelim ki aptallar, o zaman bizim yapacağımız şey zirveye, gökyüzüne bakmak değil başımızı toprağa eğmek olmalıdır. Toprak insana her zaman doğru yolu gösterir, merak etme. Dünya'yı bir tekne gibi düşün. Bu tekne ne çok deniz, ne çok fırtına gördü. Yine diyelim ki rüzgâr çıktı ve teknenin kaptanı yelkene asılıyor. O rüzgâr ya tekneyi alabora eder ya da kaptanı atar denize. Denizler ölü kaptanlarla dolu emin ol. Bırak zirveye çıkmak isteyen çıksın, göz yumalım. Belli mi olur, belki bir yıldırım o zirveden indirir onu. Kim av olmak istiyorsa olsun, biz kimseye engel olamayız.”

Hölderlin

“Hölderlin’in şiirinde ortaya çıkan bir başka düşünme tarzı daha var. Heidegger’in dikkat çektiği bir konu bu. ‘Köklü veya kökensel düşünme’ diye adlandırılıyor. ‘Varlığa doğru düşünme’ olarak tanımlanıyor. Şiir, Hölderlin için bütün uğraşların en masumudur. Burada sözü edilen masumiyet, kendi gibi olmaktır diyebiliriz. Yani gösterişsiz olmak. Hölderlin’i etkileyen isimlerden de bir örnek vermek istiyorum. Vereceğim isim, Baruch Spinoza. İlginç bir karakter. Bu ilginç karakterin kullandığı bir kavram var; ‘neşe.’ Ona göre neşe, insanın daha küçük bir eksiksizlikten daha büyüğüne geçişinden ibaret. Spinoza’da neşe, merdivenin en üst basamağında yer alıyor. İşte bu kavrama Hölderlin’de de rastlıyoruz, bir farkla; Hölderlin, Spinoza’nın üste koyduğu bu kavramı aşağı indiriyor. Spinoza doğal varlığın ‘ne’liği üzerinde du-

rukken, Hölderlin şairliğin veya şairin yaratıcılığının ‘ne’liği üzerinde duruyor. Şairi betimleme biçimi dikkat çekici; ‘Savaşın ortasında akli başında bir şekilde dehasını koruyan generaldir şair,’ diyor.

“İnsanların sözlerini anlamadım hiç.

Tanrıların kollarında büyüdüm ben.

İyi bir şeydir insanın uzaktan bakabilmesi hayata

Ve anlayabilmesi hayatın kendini nasıl algıladığını

Ayakta kalabilen, atıldıktan sonra tehlikenin kollarına

Fırtınalarda ve rüzgârlarda yolunu bulabilmiş biridir.”

Nima, Enstitü’de Hölderlin üzerine sunum yaparken, dikkatini koruyabilmekte oldukça zorlanıyordu. Bay Binet ne zaman gelecekti? Natan’ı bulabilmiş miydi? Şayet Natan, Atike ve Nima’yı artık hatırlamıyor ya da hatırladığı şeyleri de önemsemiyorsa, Bay Binet nasıl bir çözüm bulacaktı? Fırtınalar ve rüzgârlar arasında insan nasıl yolunu bulabilirdi? Atike, Natan olmadan, Natan’dan bir haber almadan asla Nima’nın Birinci Bölge’ye geçmesine onay vermezdi. Natan’dan gelecek olası mesaj bile aslında bunun için yeterli değildi. Nima’nın elinde başka bir umut yoktu. Yalnızca bu olasılığa tutunabilirdi. Bay Binet çok kısa sürede geri döneceğini söylemişti Nima’ya. Bu kısa süre ne kadardı? Onun geri geleceğinden emindi, bundan şüphe duymuyordu, ama ne zaman gelecekti? Bu soru bütün yaşamını etkiler hale gelmişti Nima’nın.

“Sayın Nima Juno, Hölderlin’in filozof Hegel’le çok genç yaşlarda tanıştığını hatta aynı okulda okudukları ve aynı evde yaşadıklarını biliyoruz. Hölderlin’in Hegel’i etkilediğini söyleyebilir miyiz peki?”

“Güzel bir hatırlatma, çok teşekkür ederim. Filozof Hegel, insanlık ailesinin en seçkin üyelerinden biridir şüphesiz. Siz dikkati buna çekmişken şunu da söylemeliyim: Hölderlin de bir filozoftur aynı zamanda. Hegel’e gelince, o, kendisinden önce gelen tüm felsefi düşünceleri anlamamıza neden olan bir anahtara sahiptir. Bu anahtar olmadan ne yazık ki düşünce tarihi yalnızca bir fikirler yığından ibarettir.

“Hegel, düşünce denilen olgunun insanlık tarihinde tıpkı yeni doğan bir bebeğin; bebeklikten çocukluğa, oradan gençliğe ve sonra olgunluğa geçişi gibi bir süreç izlediğini söylüyor. Düşünceler, filozofları tarihte birer durak, dönem gibi kullanıyor ve filozoftan filzofa, düşünceden düşünceye bir süreklilik göstererek kendini inşa ediyor. Bu düşüncede açığa çıkan görünmez, ama tarih olarak kendini gösteren kavram ise akıl. Yani tarihin akılsal bir akış içinde olduğunu gösteriyor Hegel bize. Hegel’in tüm tarihi okumamıza yardımcı olan bu anahtarına ben ‘Nope’ diyorum. Elbette bu bakış açısı, yani Hegel, tartışmaya açık bir isimdir her zaman. Bu düşünceyi kendi kişisel görüşüm olarak aktarmadığımı da söylemek isterim.

“Hölderlin’e gelince, evet. Kesinlikle Hegel’in Hölderlin’den çokça etkilendiğini söyleyebilirim. Hatta benim kişisel görüşüm, Hegel’in yalnızca Hölderlin’den etkilendiği yönünde. Daha fazla detay aktar-

mak isterdim, ama sunumu artık tamamlayacağım. Teşekkür ediyorum katılımlarınız için. Bir sonraki sunumda bir Doğu şairi üzerine konuşalım istiyorum. Detaylar hakkında size bildirimde bulunacağım.”

BİRİNCİ BÖLGE

Dağ başı

Ya Bay Lametri'ye toprak bugün farklı kokuyordu ya da rüzgâr başka coğrafyalara ait bir koku taşıyordu dağ başına.

Ormanda gezinmek iyi gelmişti Bay Lametri'ye. Bir ağaç dibine oturmuş, ağacın gövdesini hissetmeye çalışıyordu. Kim bilir kaç yıldır toprağa kök salıyordu bu ağaç. Kök salmak böyle yavaş ve sessizce olurdu. Bunu en iyi ağaçlar biliyordu. Varoluş türleri ne kadar büyük uygarlıklar inşa etse de, ne kadar büyük sözcükler keşfetse de daima doğanın dilini seyretmeliydi. Orada var olan deneyim, tarihi yazanların bile elde edemeyeceği bir deneyimdi. Bay Lametri yaslandığı ağaçtan doğruldu, ayağa kalktı ve eve doğru yürümeye başladı. Bugün Gri Salon'da Bay Binet'le özel bir toplantısı vardı. Bay Binet'le ilgili aklından geçenleri şimdilik kimseyle paylaşmayı düşünmüyordu. Buna biraz daha zaman vardı. Gri Salon toplantılarından önce Bay Lametri katılımcıları genelde seyretmekle yetinirdi. Konuşmaları dinlemek, dinlerken analiz yapmak onun için bir hobi gibiydi artık. Ama Bay Binet'le sohbet etmeyi seviyordu. Bu sebeple onun ardı arkası kesilmeyen merak dolu sorularına

izin veriyor, hatta bazen ona soru sorma olanağı veren cümleler kuruyordu.

Bay Binet'in neredeyse tüm hayat hikâyesine tanıktı. Bu durum onu kendine yakın bulmasına neden olan şey olabilirdi. Fakat haksızlık etmek de doğru değildi. Bay Binet'in hikâyesine tanık olmuştu, evet ama kendine has, dikkat çekici özellikleri de farklı kılıyordu onu. Bay Lametri, ormanın kendisine sunduğu bir neşeyle evine girdi. Önce bir kadeh limonlu margarita hazırladı kendine sonra koltuğa geçip saatte baktı. Bay Binet, Gri Salon'a giriş yapmış, Bay Lametri'nin sesini duymayı merakla bekliyor olmalıydı.

“Bay Binet, nasılsınız?”

“Teşekkür ederim efendim, iyiyim.”

“Üçüncü Bölge'nin yorgunluğunu üzerinizden atabildiniz mi?”

“Evet, tabii. Aslında yakında tekrar başvuru değerlendirmeleri için giriş yapmayı düşünüyorum.”

“Tebrik ederim, Üçüncü Bölge'ye bir mesafe koymamışsınız.”

“Hayır, efendim, bunu gerektirecek bir durum yok ortada.”

“Güzel. Sizi buraya çağırmam da biraz Üçüncü Bölge ile ilgili. Son zamanlarda bazı çalışmalar yürütüyorum ve fark ettim ki bölgemizde yurttaşlarımız arasında şiir konusunda gerçek bir uzman yok. Pek çok dosya sunuldu bu konuda bana, ama ne yazık ki aralarında gerçek anlamda şiir bilen biri yok bence. Bu çok ciddi bir eksiklik. Bunun şimdiye değin fark edilmemiş olması ise ayrı bir sorun.”

Bu konuşma nereye gidiyor olabilirdi acaba? Şiir ilgisi de nereden çıkmıştı şimdi? Bay Binet, Bay Lametri'den hiç beklemediği bir konuşma dinliyordu şu anda. Şiir bilen insan eksikliğinin Birinci Bölge Gri Salon toplantısında konuşuluyor olduğuna inanamıyordu. Böylesi bir konu ancak enstitülerin ya da laboratuvarların ilgi duyacağı bir konu olabilirdi. Onlar bu konuda bir eksiklik hissederse Gri Salon toplantılarında gündeme gelir, üyeler söyleyecekleri birkaç kısa cümle ile danışmanlara bilgi verir ve sorun giderilirdi. Fakat ne böyle bir rapor sunulmuştu ne de bildiği kadarıyla kurul üyelerinin gündemine gelmişti. Şimdi Bay Lametri şiirden, büyük bir özlemi kalbinde taşır gibi bahsediyordu. Bay Lametri'nin bir kalbi olabileceğini düşündü Bay Binet. Bay Lametri mutlaka bir donanıma sahipti. İşin asıl ilginç kısmı ise henüz yaşanmamıştı: Bay Lametri birazdan ona Üçüncü Bölge'den şiir bilen bir insanın ya da insanların seçilmesini istediğini söyleyecek ve Nima gündeme gelecekti.

"Yani Bay Binet, sizden özel ricam bu konuyla bizat ilgilenmeniz. Üçüncü Bölge'den yapılan başvurularda şiir bilen birileri eğer mevcutsa, o insanlara öncelik vermenizi istiyorum. Bu konu benim için çok önemli."

"Efendim, aslında daha önce tanık olarak gelen bir kadın vardı, ama bildiğim kadarıyla başvurusu bulunmuyor bölgemize."

"O zaman ikna edin Bay Binet. Şayet bir başvuruda bulunursa ona danışmanlık sıfatı verileceğini

de belirtin. Bu hem Gri Salon'a dâhil olmasını sağlar hem de Üçüncü Bölge'den şiir bilen insanların seçilmesi işi bizzat kendisi tarafından yapılır ve bu sayede biz de hatamızı gidermiş oluruz. Bliyorsunuz ki bu, Üçüncü Bölge'den gelen bir Seçilmiş Doğal İnsan'ın hemen elde edebileceği bir statü değil. Fakat şu an önemli bir ihtiyaç bulunmakta, bu sebeple kuralları biraz esnetebiliriz.”

“Anlıyorum efendim. Peki, ben Nima Juno ile mutlaka görüşeceğim.”

“Hatta şöyle yapalım Bay Binet, Nima'nın bölge-mize geleceğine kesin gözüyle bakalım, kalacağı konut ve diğer olası ihtiyaçlarını da bir an önce hazırlayalım. Sizin ikna kabiliyetinize güvenim tam.”

Bay Binet inanamıyordu. Bu kadar çabuk nasıl hallolmuştu bu sorun? Natan'ın bulunamadığını söylemesi Nima'nın buraya gelme ihtimalini tamamen zora sokmuştu. Şimdi Bay Lametri ondan Nima'nın danışman statüsünde Birinci Bölge'ye acilen getirilmesini istiyordu. Üstelik Üçüncü Bölge'ye geçiş hakkı olan bir danışman! Bütün sorun birdenbire nasıl çözülmüştü, anlayamamıştı bile.

Nima, hem Birinci Bölge'de yaşayabilecek hem de Atike'den tamamen ayrılmış olmayacaktı. Belirli aralıklarla Üçüncü Bölge'ye her geçişinde yasadışı da olsa Atike'yi görme şansı vardı. Bay Binet sevincini belli etmemeye çalışarak Bay Lametri'yi dinlemeye devam etti. Fakat aklına onu huzursuz eden bir fikir geldi. Acaba Bay Lametri normal görüşmelerde, yani

bir sorgulama durumu olmadan da Gri Salon'a giriş yapan üyelerin düşüncelerini mi deşifre ediyordu? Hem de bu kadar detaylı bir deşifre! Eğer Seçilmiş Doğal İnsan değilse bunu yapabilirdi. Fakat yasalar sorgulama koşulları dışında düşünce deşifre etmeyi tamamen yasaklamıştı. Bu yasaya Bay Lametri de bağlıydı. Fakat bu durumun başka bir açıklaması olabilir miydi? Konu 'düşünce deşifresi' olsa dahi Bay Binet, mevcut durumdan mutluluk duymalıydı aslında. Bay Lametri, Bay Binet'in düşüncelerini okuduğunda içinde bulunduğu çıkmazı görmüş olmalıydı. Bay Binet'in daha fazla çıkmazda kalmasını istememiş ve basit bir çözümle konuyu halletmek istemişti mutlaka. Bay Binet ilk defa Gri Salon'da bir ayrıcalığı olduğunu hissetmişti. Bu gerçekten onur verici bir andı. Bay Lametri, hangi türe ait olursa olsun kesinlikle iyilik taşıyan, iyi bir varlıktı.

"Evet, Bay Binet, en kısa sürede bu konuya ilişkin bir sonuç bekliyorum sizden. Toplantı tamamlanmıştır."

Bay Binet, Bay Lametri Gri Salon'dan çıkış yaptıktan sonra bir süre daha kaldı salonda. Gri Salon'un görünümünü acaba yeterince estetik miydi? Şimdi aklına ne diye böyle bir düşünce gelmişti ki? Muhtemelen şiir konuşmasının sonrasında Bay Binet'te bir estetik hassasiyet oluşmuştu. Gülümsedi Bay Binet. Bu konuyu ayrıca düşünmeye karar verip Gri Salon'dan geri çekildi. Bay Lametri ise Gri Salon görüşmesinden sonra daha keyifliydi şimdi. Bay Lametri, Bay

Binet'in en yetkin danışmanlarından biri olduğunu biliyordu. Şiir bilen insan tanıyordu işte, araştırma yapmasına bile gerek yoktu. Üstelik Bay Binet'in seçimleri kesinlikle her zaman yerinde olmuştu. Bay Lametri şimdi sabırsızlıkla yeni Seçilmiş Doğal İnsan'ı tanımayı bekleyecekti. Bugün başka bir planı daha vardı. Plan, Peygamber İbrahim'le ilgiliydi. İbrahim Peygamber'e ait bazı kesitleri belirlemişti ve o kesitlerden birine giriş yapacaktı bugün. İbrahim Peygamber, kendisinden sonra gelen neredeyse tüm peygamberler için özel bir yere sahipti. O, bir nevi baba konumundaydı. Peygamberlerin babası da şiir biliyor muydu acaba? Bay Lametri dosyayı açtı ve Eksi 9000'li yılların içindeydi şimdi.

İbrahim

Mamre ağacının hemen dibinde yere serili bir sofra. Sofranın üzerinde su, ekmek, pide, bir parça kızarmış buzağı eti, yağ ve süt var. Sara, kopardığı pideyi yavaşça ağzına koyup yemeğe başladı. İbrahim sofranın yanında, yerde oturuyor. Hiçbir yiyeceğe henüz dokunmadı. Gökyüzü mavisi gözleriyle uzakları seyrediyor. İbrahim'in yüzü hem dingin hem biraz hüzünlü. Bu durum Sara'nın dikkatinden kaçmıyor.

“İbrahim, neden yemiyorsun? Kaç gündür ağzına doğru düzgün bir şey koymadın.”

“Aç değilim Sara.”

“Kimse gelmiyor diye üzülüyorsun, değil mi?”

“Üç gün oldu, yoldan kimse geçmedi.”

“Gececektir birileri mutlaka. Hem ben varım ya-
nında, sofrada benim olmam yetmiyor mu?”

“Sofrada sana ve bana başka birileri eşlik ederse o
zaman yemekten tat alıyorum Sara. Başka türlü ol-
muyor, ne yapabilirim?”

“Üzülme, bugün yoldan bir yolcu mutlaka geçecek-
tir.”

“Ben yola iniyorum, belki birileri geliyordur.”

“Tamam, gelen giden olmazsa çok bekleme orada.”

İbrahim ayağa kalktı, evin hemen bitişiğindeki
araziden buğday başakları arasından aşağı yola doğ-
ru yürümeye başladı. İnsanların onu “Peygamberle-
rin Babası” olarak neden andıkları çok açıktı. İbra-
him’in uzun boyu ve dimdik duruşu tıpkı bir sekoya
ağacını andırıyordu. Bu ağacın dalları peygamberler
ve bilgelere, yaprakları ise doğal insanlardan olu-
şuyor olmalıydı. Buğday başaklarının sesinden başka
bir şey duyulmuyordu; ne bir yolcu ne de bir hayvan
vardı.

İbrahim, yol kenarına gelmişti. Başını sağa sola
çevirdi, kimseler yoktu. Eğilip yere oturdu. Güneş
tepeden yavaşça aşağı doğru süzölmeye başlamıştı.
İbrahim eline bir ağaç parçası alıp toprağa şekiller
çizmeye başladı. Önce güneşe benzer bir hilal çizdi
toprağa, biraz baktı güneşe ve sonra çizimi eliyle
dağıttı. Aynı yere bu kez aya benzer bir şekil çizdi,
tekrar baktı, bu çizimi de beğenmemişti İbrahim, onu
da sildi. Biraz bekledi, bu kez bir yıldız çizdi toprağa.
Yıldız daha uzun süre baktı, fakat yıldız da yeterli
gelmemişti ona, onu da eliyle dağıttı. Sonra bir ses

duydu. Bir insan sesine benziyordu. Hızlıca ayağa kalktı ve evet, bir yolcu geçiyordu işte. İbrahim gülümsedi. Hızlıca yolcuya doğru yürümeye başladı. Bu oldukça yaşlı bir adamdı ve yürürken kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu.

“Ben de sizi bekliyordum! Hoş geldiniz!”

“Beni mi bekliyordun evlat? Neden? Beni nereden tanıyorsun sen?”

“Aslında tanımıyorum sizi. Sadece bir yolcu geçse, dinlenmek için benim misafirim olmak istese ve birlikte yemek yesek diyordum.”

“Ah, ne cömert bir adamsın sen! Seni Tanrı göndermiş olmalı. Çünkü acıktım ve susadım. Üstelik saatlerdir yoldayım, biraz dinlenmeye ihtiyacım var.”

“O zaman hemen size yardım edeyim, birlikte eve çıkalım. Sara, yani eşim sizi gördüğüne çok sevinecek.”

Yaşlı adamın yüzü gülümsüyordu. Varoluş ışığının bu tür sürprizlerini her zaman sevmişti. Şimdi de bu mavi gözlü, uzun boylu adamı getirmişti ona. İbrahim yaşlı adamın koluna girdi, yavaş adımlarla eve çıktılar. Sara onları uzaktan fark etmiş ve İbrahim’in bir misafir bulmuş olmasına çok sevinmişti. Onlar gelene kadar mamre ağacının dibinde yere serili sofrada bulunan yiyecekleri çoğalttı. Ekmek, pide, yağ ve süt yeterince vardı. Eve girip içeriden su ve kızarmış buzağı eti getirdi.

“Hoş geldiniz efendim!”

“Hoşbulduk kızım. Ne güzel bir sofraya bu. Demek bugün şanslı günümdeyim.”

Sara, yaşlı adama ve İbrahim'e ellerini yıkamaları için su getirdi, suyu onların ellerine döktü ve beraberce yer sofrasına oturdular. İbrahim yemeğe başlamadan herkesin duyacağı bir ses tonuyla, "Tanrı'nın adıyla!" dedi. Sara da ona eşlik etti. Fakat yaşlı adam bir tek kelime söylemeden yemeğe başlamıştı. Sara, İbrahim'in gözlerine baktı, onun ne tepki vereceğini merak ediyordu. İbrahim sessizce birkaç saniye bekledi.

"Neden Tanrı'nın adını anmadınız? Bize bu yiyecekleri veren Tanrı'ya teşekkür ederek yemeğe başlamamız daha doğru olmaz mı?"

Yaşlı adam duraksadı. Ağzında lokma öylece kalakalmıştı. Lokmasını çiğnedi, bir yudum su içti ve yüzünü İbrahim'e çevirdi.

"Benim inancımda böyle bir gelenek yok evlat!"

"Öyle mi? Peki siz neye inanıyorsunuz?"

"Ben mi? Ben, güneşe, güneşten gücünü alan ateşe, yeryüzündeki tüm berekete inanıyorum!"

İbrahim çok kızmıştı. Güneş nasıl Tanrı olabilirdi? Her gece batan bir güneş nasıl Tanrı'nın yerine konulabilirdi? Güneş de tıpkı ay ve yıldızlar gibi kalıcı değildi. Tanrı bir var olup bir yok olan herhangi bir şeyle asla mukayese edilemezdi. Yaşlı adam verdiği yanıtın İbrahim'in hoşnut olmadığını anlamış ve birkaç parça buzağı eti yedikten sonra yoluna devam etmek istediğini söylemişti. İbrahim onun dinlenmeden tekrar yola çıkmasına engel olmadı. Yaşlı adam başakların arasından ilerlerken arkasından yalnızca seyretti onu. Sara da İbrahim'i seyrediyordu. İbrahim birden yere eğilip oturdu. Sara şaşkındı, İbrahim'in

yanına gidip onu rahatsız etmek istemediği için bir-iki metre gerisinde yere oturup ona bakmaya devam etti. Uzunca bir süre her ikisi de yerde oturarak beklediler. Sonra İbrahim ayağa kalktı. Mamre ağacının dibine gelip sırtını ağaca yaslayarak oturdu. Yüzü kızarmış ve terlemişti.

“Tanrı bana söz söyletti, Sara.”

“Ne söyletti peki?”

İbrahim gözlerini başak tarlalarına dikti, sessizce başaklara baktı ve sonra konuşmaya başladı.

“Dedirtti ki; ‘İbrahim! Evinde ağırladığın o yaşlı adamı, bana inanmasa dahi yetmiş yıldır doyuruyorum. Sen bir öğün yemek vermeye bile tahammül edemedin!’”

Bay Lametri, bu cümleden çok etkilenmişti. Mamre ağacının yanından geri çekilip, İbrahim dosyasına ara vermek istedi. İbrahim’e söz söyleten Tanrı böyle-sine bir cömertliğe sahip idiyse neden tarih boyunca İbrahim’in soyundan geldiklerini söyleyen dinler birbirleriyle ölümüne savaşmıştı? Hatta yalnızca farklı dinler arasında geçmemişti savaşlar. İbrahim’in yolundan gittiklerini söyleyen bu insanlar, Tanrı’ya inanmayan binlerce insanı Tanrı için katletmişlerdi. İbrahim utanç duymuştu yaptığından. İbrahim’i takip eden dinlerin takipçileri nasıl olmuştu da Tanrılarına karşı gelebilmişlerdi binlerce yıl? Acaba şu an Bay Lametri’nin sahip olduğu bu olanağa onlar da sahip olsalardı, ‘Peygamberlerin Babası İbrahim’i seyredebilselerdi, tıpkı İbrahim gibi onlar da utanç du-

yacak mıydı? Hiç zannetmiyordu Bay Lametri. İnsan türü, geçmişe birebir tanık olsa dahi kendi hatalarını kutsayıp ona tapınmaktan asla vazgeçmemişti. Bay Lametri'nin fark ettiği yeni bir şey de vardı. İbrahim, "Tanrı bana söz söyletti," demişti. Demek bunu onlara Tanrılar yapıyordu. İhtiyar'da hissettiği şey belki de böyle açıklanabilirdi. Gördüğü tüm bu sahneleri yorumlayacak birilerine olan ihtiyacı daha da artıyordu Bay Lametri'nin.

Kan Kalesi

Bay Binet, Bay Lametri ile görüşükten sonra artık her şey yoluna girmiş sayılırdı. Bir mucize gibi Bay Lametri tüm çıkmazları ortadan kaldırmış, Bay Binet'in birdenbire mutlu olmasını sağlamıştı. Bay Binet 30. Blok'taki evinden katılmıştı Gri Salon toplantısına. Sevincin ilk şaşkınlığını atlattıktan sonra bloklar bölgesinden sorumlu bazı yetkililere ulaşmış, Bay Lametri'nin yeni bir danışman belirlediğini ve bu danışmanın yaşayacağı bloğun ve diğer koşulların bir an önce hazırlanması istemişti onlardan. Her şey nasıl da hızla şekil değiştirmişti? Kendine bir *Red Stripe* açtı, koltuğa yaslandı ve Bayan Liraz'a bildirim gönderdi. Bayan Liraz birkaç dakika sonra giriş izni verdi.

"Bayan Athena! Bugün nasılsınız?"

"Gayet keyifliyim Bay Binet, bakıyorum siz de öylesiniz."

"Evet, öyleyim. Hatta sana gelip bu keyifli günü kutlayalım diyorum?"

“Bak sen? Kutlama yapacağız, öyle mi?”

“Evet, hatta sana gelirken bir şişe *Dalmore* da getireyim diyorum?”

“Bak o zaman her şey çok ciddi demektir. Hemen gelme, ben biraz hazırlanayım. Her akşam elinde bir şişe *Dolmore*’la karşıma bir erkek çıkmıyor. Bana yirmi dakika ver.”

“Tamam, güzel bayan, sizi görmeyi sabırsızlıkla bekliyorum.”

Bay Binet görüşmeyi bitirdikten sonra ne yaptığını fark etti: “Güzel bayan, sizi görmeyi sabırsızlıkla bekliyorum,” mu demişti az önce? Bayan Liraz, Bay Binet’in en yakın arkadaşlarından biriydi, evet, ama son zamanlarda Bayan Liraz’da dikkatini çeken bazı davranışlar vardı. O, bir kadının bir erkeği seyretmesi gibi seyrediyordu Bay Binet’i. Bu nedenle Bay Binet’in ağzından çıkan her söz onun başını derde sokabilirdi. Bu konuyu daha fazla uzatmayacaktı Bay Binet. Bu gece Bayan Liraz’a Nima’dan bahsedecekti mutlaka. Bayan Liraz’ı incitmemeye özen göstererek Nima’nın kim olduğunu söyleyecekti ona.

Bay Binet, biraz oyalandıktan sonra yanına bir şişe *Dalmore* alıp 30. Blok’tan dışarı çıktı. Onu mini caddeye götüren saydam koridordan yürüyerek geçti. Mini caddeye ayak basar basmaz “24. Blok – 4 Speed” dedi ve cadde hareket etmeye başladı. Birkaç dakika sonra 24. Blok’taydı. Giriş için izin istedi ve Bayan Liraz imalı bir gülümsemeyle onu karşıladı.

“Neden sadece başını sallıyorsun? Çok güzel görünüyorsun, nefes kesicisin demeye neden utanıyorsun?”

“Kesinlikle çok güzel görünüyorsunuz, Bayan Liraz. *Dalmore* takdim edeyim size.”

“Çok zarıfsınız Bay Binet. Lütfen oturma bölümüne geçin. Size kendi ellerimle bir içki hazırlayacağım. Yanında yeşil elma dilimleri ister misiniz?”

“Lütfen, Bayan Liraz. Bugün nasıl geçti gününüz?”

“Binet, sana bir şey anlatacağım. Müthiş bir şey! Kan Kalesi oyununa girdin mi hiç?”

“Hayır, ama bu ara sürekli Kan Kalesi’nden bahsediyor herkes.”

“Bugün girdim oyuna, nasıl bir tasarımı olduğunu tahmin bile edemezsin! Şimdi VR’a giriş yapmadan önce oyuna senin kişisel ID’nde gezinmesi için onay veriyorsun. Oyun, senin son bir aylık tüm iletişim araçlarını tarıyor ve senin karakter analizini yapıyor. Sonra karakterine özel, senin için bir oyun kuruyor. Kan Kalesi diye bir kale var. Ona girmeye çalışıyorsun. Ama kaleye giden köprünün üzerindeki devasa varlıklar buna izin vermiyor. Bu başlangıç aşaması olduğu için, oyun sana bir giriş bonusu veriyor ve elinde bir kılıç görüyorsun. Kılıcın iki keskin ucu var. O kılıcı havaya kaldırıyorsun ki kılıcın boyu sen havada kılıcı savurdukça sürekli uzuyor. Dev yaratıklar korkup kaçıyor. Sonra kalenin içine giriyorsun. Tabii kalenin bir de sahibi var. O sahip, senin karakter analizindeki en negatif özelliğine göre belirleniyor. Mesela kibirli biriysen kalenin sahibinin adı Kibir oluyor. Ya da ne bileyim, öfkeli biriysen başka bir isim veriyor oyun. Yani senin karakter özelliklerine göre kahramanlar ve oyun her defasında yeniden

tasarlanıyor. Kalenin içinde öyle dağlar, ormanlar, sular var ki sana tarif edemem! Çok iyi iş çıkarmışlar. Kaleyi ele geçirmek için başlıyorsun savaşımaya. Ama savaştığın her varlık aslında sende bulunan negatif özellikler üzerinden tasarlanmış. Bir de Bevvabe diye bir karakter var. O senin iyi yönlerinin temsilcisi. Hem kaleyi ele geçirmek hem de Bevvabe'yi korumak için onlarca yaratıkla savaşmak zorunda kalıyorsun. Oyun öyle gerçekçi ki sanal olduğunu anlamam mümkün değil, Binet. Sen ancak oyun bitiminde anlıyorsun bir oyunun içinde olduğunu. Oyun bittiğinde karşına bir adam çıkıyor. Simsiyah uzun saçları var, gözleri ela ve saçlarından aşağı yeşil bir örtü iniyor. Çok farklı bir ifadesi var. Hem çok güçlü hem çok iyi biri gibi. Bu adam tam karşında duruyor ve şöyle diyor: 'Bu bir oyundu. Şimdi oyundan çıkabilirsiniz!' İnan ki onunla karşılaşp bu cümleyi duyana kadar bir oyunun içinde olduğunu anlamıyorsun. Oyunu bitiren adamın adı ne, biliyor musun?"

"Hayır, nedir?"

"Şah!"

"Müthişmiş! Hem oyun hem de Şah ismi. Bayıldım kesinlikle. Bravo!"

"Sonrası var. Oyun sana bir ay boyunca giriş izni vermiyor. Bu süre içinde bir daha oyuna girmek istiyorum diyemiyorsun. Bir aylık sürede negatif özelliklerini gözden geçirip değiştirmeye çalışıyorsun. Bir ayın sonunda tekrar giriş izni istiyorsun ve oyun seni tekrar kabul edip yeni durumuna göre bir tasarıma alıyor seni. Ama durumunda bir değişiklik yoksa

daha önce oynadığın tasarıma dâhil oluyorsun ki bu da sürekli olursa çok sıkıcı. Yani karakterini değiştirmen lazım bir şekilde, tabii oyundan heyecan duymak istiyorsan.”

“Üçüncü Bölge’ye gideceğim, döner dönmez Kan Kalesi’ne gireceğiz anlaşılan.”

“Ne zaman yolculuk peki?”

“Yarın sabah.”

“Şahane!”

“Liraz, bir şey soracağım. Bay Lametri sence düşünce deşifre ediyor mudur?”

“Sadece düşünce mi? Anıları da deşifre edebildiğini düşünüyorum ben.”

“Yok daha neler!”

“Niye sordun?”

“Bu ara sanki zihninden geçenleri okuyor gibi geldi bana.”

“Bunu yapacağını sanmam ama istersen toplantılardan önce 2W al.”

“O nedir?”

“Yasal olmayan bir zihin ilacı. Düşüncelerindeki akışı birbirine karıştırıyor, sorgulama öncesi eğer bu ilacı aldıysan deşifre işlemini yapan kişiye epey sıkıntı çıkarmış oluyorsun.”

“Sen nereden biliyorsun bunları peki?”

“Güvenlik Birimi’nde neyle uğraştığımızı sanıyorsun Binet? Oyun tasarımları yapmak değil bizim işimiz. Güvenliği ilgilendiren her konuda çalışma yapmak. Neyse, aklıma geldi şimdi çalışma deyince... Sana yine iyi bir haberim yok.”

“Natan’la ilgili, değil mi?”

“Evet, Natan’a ulaştım.”

“şaka yapıyorsun!”

“Hayır, ama ortada sevinecek bir durum yok. Natan tam tahmin ettiğim gibi Siyah Hat’ta çıktı. Siyah Hat’ta üç ayrı FX dosya var.”

“Ne anlama geliyor bu?”

“Gri Salon’a iki kez değil, üç kez saldırı olmuş anlamına gelebilir. Tam olarak bilmiyorum şu an. Dosyalardan biri H, diğeri P ve üçüncüsü de N diye isimlendirilmiş. Ben sadece N dosyasına giriş yaptım. Diğerlerinin kodunu henüz çözemedim. Ve tahmin et, N dosyasında kim var?”

“Natan Juno.”

“Evet, Natan Juno, Gri Salon saldırganlarından biri.”

“Buna çok üzıldüm gerçekten.”

“Sana daha da üzüleceğin bir şey söyleyeceğim şimdi. Natan Juno’nun Gri Salon’a saldırıda bulunma gerekçesi bir protestoymuş. Üçüncü Bölge’ye geri dönmek istemiş, bu mümkün olmayınca Gri Salon’un dikkatini çekmek için salona izinsiz giriş yapmış.”

“Hepsi bu mu?”

“Evet, hepsi bu. Daha acı olansa bu suç karşısında aldığı ceza. Hiç sözü uzatmadan anlatıyorum: Cezasına Kurul Üyeleri değil, Bay Lametri karar vermiş diye tahmin ediyorum. Gri Salon saldırılarının diğer ikisinde de karar veren o. Cezası tahmin edemeyeceğin kadar ağır olmuş.”

“Öldürölmüş mü?”

“Hayır. Geçmiş simülasyonuna alınmış. Fakat birkaç saniye ya da birkaç dakika değil. Bunu biz de uyguluyoruz aslında. Ama suçluları birkaç saniye ya da birkaç dakika tutuyoruz geçmiş simülasyonunda. Daha bugün bir suçluyu 1. Dünya Savaşı’nda sert bir cephe bulundurduk. Ama bir dakikaya yakın bir süre. Zaten ona fazla bile geldi. Natan, simülasyonda nerede, biliyor musun?”

“Nerede?”

“Afganistan’da!”

“Afganistan neresi?”

“Tarihte bir coğrafyanın adı. Fakat sorun şu ki Natan’ın Afganistan’a gönderildiği tarihler o coğrafyanın en zorlu dönemi. Natan Artı 1994 yılına gönderilmiş. Şimdi 2001 yılında ve yaklaşık yedi yaşında bir çocuk.”

“Yedi senedir Afganistan’da mı yani? Buna inanmıyorum! Bu nasıl bir ceza!”

“Binet, sakın ol lütfen! Yoksa devam etmeyeceğim.”

“Liraz, buna inanabiliyor musun? Hangi varlık böyle bir cezayı uygulamaya koyar?”

“Üstelik bu ceza devam edecek...”

“Kaç yıl?”

“Natan, on iki yıllık bir ceza almış ne yazık ki.”

“Böyle bir saçmalık duyacağımı hiç düşünmezdim! Sırf Üçüncü Bölge’ye geri dönmek istiyor diye Seçilmiş Doğal bir İnsan’ı tam on iki yıl tarihin cehenneme göndermek nasıl bir nefret halidir?”

“Haklısın Binet, çok haklısın. Dosyayı gördüğümde ben de aynı şoku ve öfkeyi yaşadım inan. Fakat ya-

pabileceğimiz hiçbir şey yok. Nerede uyutulduğunu da öğrendim bu arada.”

“Nerede?”

“Güvenlik Birimi Binası’nın eksi 9. katında, sadece fotonların görev aldığı, onların dışında girişin oldukça zor olduğu bir yerde.”

“Peki, onu uyandırmamız mümkün mü Liraz?”

“Hayır, Binet. Ne, ne yaşadığını bilmemiz ne de onu cezası bitmeden uyandırmamız mümkün. Bu onun ölümüne neden olabilir. Ya da en iyi ihtimalle beyin nöronları zarar görebilir ve belleği silinebilir.

“Anlıyorum. Uyandığında bir belleği olacak mı peki? Afganistan’da sanmasın kendini?”

“Hayır, uyanma süresine yaklaşıldıkça psişik bir hazırlık sürecine sokulacak ve uyandırıldığında Natan kimliği ile uyanacak. Belleğinin zarar görmeyeceğini tahmin ediyorum.”

“Çok öfkeliyim Liraz! Bay Lametri’nin böyle bir nefreti barındırabileceğine hiç ihtimal vermezdim. Sanki yıllardır tanıdığımız kişi aslında bambaşka biri. Oysa ben de bugün onun ne denli iyi bir kalbe sahip olduğunu düşünmüştüm. Bu tam bir delilik!”

“Tamam, sakın ol lütfen. Ben Natan’ı fotonları aşarak gidip görebilir miyiz, onun yollarına bakacağım. Şimdi sakinleşmeye çalış. Hatta biraz müzik dinleyelim ve *Dolmore*’a saygı duyalım.”

Bay Binet’in sakinleşmesi o kadar kolay olmayacaktı. Natan’ın başına gelenler her an herkesin başına gelebilirdi demek ki! Nasıl bir dünyaya doğmuşlardı? Ne yapılırsa öfke, nefret, kötülük bir türlü

dizginlenemiyordu. Doğru bildiği her şey Natan’la birlikte ellerinden kayıp gitmişti şimdi. Kim bilir ne durumdaydı Natan? Hasta mıydı? Savaşların ortasında mıydı? Kim koruyordu onu? Nasıl bir ailesi vardı? Ve Bay Binet tüm bunları Nima’ya nasıl açıklayacaktı? Nima bu olanları öğrendikten sonra Birinci Bölge’ye gelmek istemezse haklı olacaktı. Üstelik Birinci Bölge’de kardeşine ceza veren birinin danışmanı olmak! Bu olacak şey değildi. Acaba Bay Binet Nima’ya bu cezayı veren kişinin bizzat Bay Lametri olduğunu söylemese miydi? Kurul karar vermiş diyebilirdi. Hayır, diyemezdi. Bu düpedüz yalan söylemektir ve Nima’nın Birinci Bölge’ye gelmesini sağlamak için yalan söylemek onun yapabileceği bir şey değildi.

“Liraz, sana bir şey söyleyeceğim. Daha doğrusu şimdiye kadar aslında söylemem gereken bir şeydi ama doğru zamanı kestiremedim bir türlü.”

“Söyle, kahraman.”

“Natan’ın kardeşi, Nima.”

“Evet?”

“Ben ona âşık oldum.”

“Ne? Seni şapşal! Bunu şimdi mi söylüyorsun? Deli misin sen? Ben de az kalsın onca yıllık arkadaşlığımızın hatırına seni yatağa atmaya çalışacaktım.”

“Ahahah! Sen nasıl bir insansın! Sana inanamıyorum!”

“Rahim havuzunda baştan Seçilmiş Doğal bir İnsan’ım hayatım! Çok sevindim Binet, inan bana. Gerçi biraz daha bunu söylemeseydin Nima’yı aldatmak

zorunda kalacaktın, çünkü ben senin üzerinde oynamaya kesinlikle kararlıydım. Fakat gerçekten çok sevindim. Aşk kelimesi sana öyle çok yakışıyor ki anlatamam Binet. Nima'yı iyice merak ettim şimdi.”

Bay Binet, Nima'ya ait bazı detayları anlattıktan sonra Bay Lametri ile bugün aralarında geçen konuşmadan bahsetti Bayan Liraz'a. Nima'nın birkaç gün içinde Birinci Bölge'ye danışman göreviyle gelebileceğini, hatta Üçüncü Bölge'ye geçiş hakkı olacağını söyledi. Fakat Nima, Natan'a olanlar konusunda cezayı veren kişinin Bay Lametri olduğunu öğrendiğinde Birinci Bölge'ye gelmek isteyecek miydi? İşte bundan hiç emin değildi Bay Binet. Onun yapabileceği tek şey, tüm olanları olduğu gibi Nima'ya anlatmak ve onun tepkisine göre hareket etmek olacaktı. Bay Binet her koşulda mutlaka bir çözüm bulabileceğini düşünüyordu.

İKİNCİ BÖLGE

Tarantino

Artı 1992 yapımı bir Quentin Tarantino filminin içindeler. Bir başyapıt bu film, *Reservoir Dogs*. Tarantino'nun ilk filmi. Muhtemelen Tarantino yirmili yaşlarının sonuna kadar ekran başından hiç kalkmamış, bazen ekrana bakarak, bazen tavanı seyrederek epey film izlemişti. Ve bu uzun yılların sonunda birbirini tekrar eden film matematiğinden fazlaca sıkılıp, "Bu iş böyle olmayacak, en iyisi kalkıp bir film yapayım," demişti. Sinema dünyasına ilk filmiyle direkt giriş yapan ve gişeleri alt üst denemeler Tarantino'ya bunu yaptıran en önemli neden hiç şüphesiz ki onun müzikle olan ilişkisiydi. Tarantino bir filme başlamadan önce belki de bir *playlist* belirliyor ve filmi bu listeye göre yapıyordu. Bunun ipuçlarını hemen hemen her filminde veriyordu zaten. Diyaloglar arasına mutlaka bir şarkı ve şarkıcı ismi ekleniyordu. Tati'nin, Tarantino filmlerinde en sevdiği şarkı Santa Esmeralda'nın söylediği şarkıydı: *Don't let me be misunderstood*. Ne şarkıydı ama! Aslında o şarkıyı Nina Simone söylemeliydi ama *Kill Bill* ile uyumlu olmazdı Simone'un yorumu. *Reservoir Dogs* filmi ise ilk sahne itibarıyla art arda şarkı isimlerinin sıralanmasıyla başlıyordu.

Filmin ilk beş dakikasına sığan *playlist*'te neredeyse on şarkı vardı.

Restoranda bir masada oturan sekiz adam kahvaltı yaparken kadınlar üzerine konuşuyorlardı. Fakat konuşmalar oldukça kirliydi. Tati o kelimeyi ağzına almayacaktı. Sadece “kirli” demekle yetinebilirdi. Turuncu, sarışın, mavi, pembe, kahverengi, bütün renkler iç içeydi filmde. Ve bir de kan vardı. Tarantino filmlerinde prodüksiyon gideri olarak para en çok kana yatırılıyordu. Ne kadar kan varsa film o kadar şöhret yakalıyordu. Tarantino'nun kanla olan bu cömert ilişkisi belki de şu anlama geliyordu; “Mevcut bütün kanı burada tüketelim ve kan konusunu artık kapatalım çocuklar!” Film, tam da kanın cömertçe aktığı araba içi sahnesindeyken, Tati kimseden izin almadan filmi kapadı. Herkes büyük odanın ortasında konumlandıkları yerde öylece kalakalmıştı.

“Filmi kim kapattıysa söylesin hemen, kesinlikle öldürmeyeceğim!”

“Ben kapattım Asabi,” diye cevapladı Tati.

“Neden Tati, neden? Daha yeni girdik filme. Derdin ne senin?”

“Rahatsız oldum ben.”

“Neden? Kan mı tutuyor Tati?”

“Hayır, Birey! Kadınlar hakkında bu kadar kaba konuşmalarına dayanamadım!”

“Bak sen! Ne oldu, şimdi de feminist mi oldun Bay Tati?”

“Feminist kim?”

“Kadın hakları savunucuları, kim olacak?”

“Tamam, güzelmiş, ben artık feminist Tati’yim beyler! İşine gelmeyen evimi terk etsin.”

“Sen faşistsin Tati! Bir faşistten feminist olmaz!”

“İyi o zaman ben de tarihin ilk faşist feministiyim! Yalnız kulağa ne güzel geliyor arkadaş! ‘Ne iş yapıyorsunuz Bay Tati? E, şey, ben, ben oldukça büyük sorumluluk sahibi bir yurttaşım. Faşist Feminist bir işçiyim.’ Acayip havalı yalnız! Bak ya! Çok sevdim arkadaş!”

“Sus artık faşist Tati!”

“Ne var, kutu kafalar? Rahatsız mı oldunuz? Mis gibi faşistim ben! Siz nesiniz? Ne olduğunuz belli değil. Bir sağda bir solda, biraz ortada, az biraz yanda! Peh! Benim konumum belli hiç değilse, tertemiz faşistim ben!”

“Nesiyle övünüyorsa faşist olmanın! Bırakın şununla uğraşmayı, filme dönelim derim.”

“Hayır, Birey! Filme falan dönemeyiz, ben faşistim! Konuşmam bitince döneceksiniz. Yoksa kovarım sizi evimden. Cevap verin bakalım, herkes solcu olmak zorunda mı arkadaş? Niye solcu olacak mışım ben? Faşistim, mutluyum! Siz? Hep mutsuz, hep mutsuz! Hep şikayet, hep şikayet! Dünya hep harabe! Bir tek siz bunun farkındasınız. Ölümlü mutsuzluktan, umurumda değilsiniz! Mutsuzluk sevicileri! Akıllı olan faşist olur zaten. Yaşasın Faşizm! Oh! Tamam, şimdi filme girebiliriz beyler. Bir dakika, ben neydim, unuttum yine?”

“Faşist feministsin Tati.”

“Hah, bu çok iyi oldu ya! Çok daha kapsayıcı bir şey. Oxi’ye söyleyeyim de ID tanımlamamı değıştirsın benim. Fena mutlu oldum arkadaşlar, teşekkür ederim herkese. Hadi, filme devam şimdi!”

ÜÇÜNCÜ BÖLGE

1. Cadde

Bay Binet, Buki Ban'ın caddeye bakan bölümünde bir masada tek başına oturuyordu. Onca olaydan sonra Buki Ban'a gelmek garipti ama Bay Binet, yaşadıkları durumun bir daha gerçekleşebileceğini düşünmüyordu. En azından tekrar bir saldırı olayı yaşanacak olsa dahi saldırının yapılacağı yerler listesinde 1. Cadde ve Buki Ban en son konum olarak seçilecekti. Birinci Bölge'de yaşamak için başvuran bir aday ve tanıklarıyla birlikte kahvaltı yapmış, şimdi de tek başına kahvesini yudumluyordu.

Cadde her zamanki neşesinden hiçbir şey kaybetmemişti. Rengârenk bisikletler cadde boyunca bir aşağı bir yukarı gidip geliyorlardı. Bisikletlerinden inip restorana giren insanlar, formlarını değiştirirken genelde küçük bir topa dönüştürüyorlardı onları. Bisikletin yalnızca rengini alan bu toplar ya cebe atılıyor ya da askılı mini çantaların içinde boyna takılıyordu.

Eğer Bay Binet burada yaşıyor olsa onun da mutlaka bir bisikleti olurdu ve rengi büyük ihtimal mavi olsun isterdi. Bay Binet birkaç saat Buki Ban'da kalmayı planlamıştı. Caddeyi seyretmek onu mutlu edi-

yordu. Caddedeki binalar özellikle pastel renklerde yapılmış olmalıydı. Bu, caddenin renkli görüntüsüne ve bisikletlere kendini gösterme olanağı vermek için olabilirdi. Üçüncü Bölge, Birinci Bölge'ye göre insanların sokaklarda daha fazla bulunduğu bir yerdi. Birinci Bölge'de bunu ancak bazı alanlarda ve bazı saatlerde görmek mümkündü. Elbette bu Birinci Bölge'nin Üçüncü Bölge'ye oranla daha sıkıcı bir yer olduğu anlamına gelmiyordu. Sadece farklı kültür anlayışları vardı, o kadar. Bay Binet için Birinci Bölge kesinlikle yaşama daha uygun bir yerdi. Birinci Bölge hem onun eviydi hem de yaşam olanakları orada daha gelişmiş durumdaydı. Nima'nın bu olanaklardan yararlanmasını çok istiyordu. Hem Nima'nın daha iyi bir yaşamı olabilirdi hem de onun. Bay Binet'in onu her an görebileceği bir yakınlıkta olması gerekiyordu Nima'nın. Bay Binet, onun nerede olduğunu, neler yaptığını, iyi olup olmadığını mutlaka bilmeliydi. Bunu sağlamanın tek yolu onu bir şekilde Birinci Bölge'ye getirmeyi başarmakla olacaktı.

Bay Binet bunları düşünürken masadaki diğer sandalyeye biri oturdu. Bay Binet başını kaldırdı. Gelen Nima'ydı.

"Bay Binet, sizi evimde ağırlamayı çok isterim. Ben şimdi eve gidiyorum, isterseniz siz de birkaç dakika sonra gelebilirsiniz. Geçiş iznini açık tutacağım."

"Çok sevinirim Bayan Nima. Gelirken tarçınlı kurabiye getirmemi ister misiniz?"

"Çok isterim Bay Binet."

Nima gözlerine inanamamıştı! Caddeye girer girmez her zaman yaptığı gibi Buki Ban'a bakmış ve bu kez onu orada görmüştü. Dikkat çekmemeye çalışarak hızlı adımlarla Buki Ban'a doğru yürürken kalbi duracak gibiydi Nima'nın. Binet gelmişti işte! Haftalardır bu anı bekliyordu Nima! Onu uzaktan seyrederek hızlıca ona doğru yürümüştü. Binet başını öne eğmiş, masadaki ekrandan bir şeyler izliyordu muhtemelen. Binet'in simsiyah saçları, kendinden emin o yüz ifadesi ve elleri sonunda karşısındaydı Nima'nın. Binet gelmişti! Sandalyeyi çekip onun karşısına oturduğunda elleri titriyordu Nima'nın. Ve şimdi yine hızlı adımlarla eve doğru yol alırken, yüzündeki sevincin insanlar tarafından fark edilip edilmediğini düşünüyordu.

Nima eve girip, kelebek Doti'ye talimatlar verirken Bay Binet, Buki Ban'da oturduğu masadan yavaşça kalkıp caddenin ara sokaklarından birine girdi. Sokakta bir çiçek mağazası vardı. Mağazaya girer girmez içerideki kokuyu derin bir nefesle içine çekti. Bir demet pembe kiraz çiçeği alıp Buki Ban'a geri döndü, tarçınlı kurabiyeleri aldı ve yürümeye başladı. Birkaç dakika sonra Bay Binet, Nima'nın karşısındaydı. Bir süre için sadece birbirlerine baktılar.

Nima, Bay Binet'in elinden çiçekleri ve kurabiye kutusunu alıp masanın üzerine bıraktı. Geri dönüp Bay Binet'e baktı ve hızlıca sarıldı ona. Bay Binet, Nima'yı kaldırıp kucığına aldı ve koltuğa geçti. Nima, başını Binet'in omzuna koymuş sadece kokusunu duymaya çalışıyordu. Bay Binet gözlerini kapamış,

Nima'nın saçlarında gezdiriyordu ellerini usulca. Nima'nın bedeni Bay Binet'in göğsünde dinlenirken ikisi de susuyordu. Konuşmak bu anı bozabilecek yegâne şeydi. İki sevgili sevgide buluştuğunda kelimeler yalnızca mesafe koymaya yarardı. Sevgililerin buluşması, sessizliğin onlara kucak açması demektir. Zaten şairler sevgiliye şiirleri, o sevgiliden ayrı kaldıklarında yazabiliyorlardı. Aslında yazılan, söylenen her kelime sevgilileri birbirinden daha da ayrı tutuyor, şairinin hüznü her kelimede bu sebeple büyüyordu. Şairler susabilmeyi başarsalar belki de ayrılık diye bir şeyden hiç bahsedilmeyecekti. Nima ve Bay Binet neredeyse bir saat hiç konuşmadan öylece durdular. Sessizliği bozan Kelebek Doti oldu.

“Selam, üç bildirim aldınız Nima. İlki Enstitü'den, diğer ikisi Prof. Jack'ten.”

“Teşekkürler Doti, şimdi *online* olmayalım.”

“Doti, selam!”

“Selam, Bay Binet.”

“Demek beni tanıyor!”

“Doti'nin bilmediği bir şey olması mümkün mü? Doti, neden görünür olmuyorsun?”

“Tabii Nima.”

Beyaz kanatlarında minik siyah benekleri olan bir kelebek salonun tam ortasında kanat çırpıyordu şimdi.

“Bu kadar güzel olduğunu bilmiyordum Doti.”

“Teşekkür ederim, Bay Binet.”

“Sana bir şey sormamda sakınca var mı?”

“Hayır, Bay Binet.”

“Nima son zamanlarda neler yaptı, kimlerle görüştü söyler misin bana?”

“Bu bilgileri Nima’nın onayı olmadan sizinle paylaşmam mümkün değil, Bay Binet.”

“Demek sıkı dertsunuz, anladım. Çok teşekkür ederim Doti.”

Nima, Bay Binet Doti ile konuşurken onun yüzünü seyrediyordu. Yüzündeki her mimiği dikkatle inceliyordu. Bay Binet’in kucağından usulca kalkıp pembe kiraz çiçeklerini bir vazoya koydu. Kurabiyelerle birlikte iki kahve hazırlayıp koltuğa, Bay Binet’in yanına oturdu.

“Ne zaman geldin?”

“İki gün önce.”

“İnanmıyorum, iki gündür buradasın ve ben bilmiyorum!”

“Bütün şansımı denedim. Buki Ban’daki insanlar benim varlığımdan rahatsız olmuşlardır diye düşünüyorum. Sana ulaşmanın başka bir yöntemi şimdilik yok. Oturup gelmeni beklemekten başka.”

“Atike’nin evini bilmiyor olman kötü oldu. İki gündür onunlaydım.”

“Tahmin ettim.”

“Peki, hiç geçmeseydim caddeden ne yapacaktın?”

“Kendimi riske atıp, Komutan Marta’dan lens isteyecektim. Ve o da muhtemelen kırmızı alarmla geçip Birinci Bölge’ye savaş açacaktı. Ama ben savaş karışmasından yararlanıp Komutan Marta’dan bir lens çalmayı başlaracaktım.”

“Çok mantıklı gerçekten. Bir sonraki buluşmamızı bu yöntemle yapalım bence.”

“Sana başka bir teklifim var benim. Ayrı bölgelerde yaşamayı artık sonlandıralım, ne dersin?”

Nima’nın gözleri gülüyordu. Bu en çok istediği şeydi. Mesafe diye bir şeyin var olduğunu öğrenmişti. Fakat artık mesafelerin olduğu bir yaşam istemiyordu. Binet, Atike, Natan ve Nima aynı bölgede yaşamalıydılar. Nima uzun süredir bunun hayalini kuruyordu. Fakat bu hayal daha fazla devam edemeyecekti belli ki. Bay Binet, Natan’la ilgili öğrendiği her detayı tek tek anlatırken Nima’nın kalbine derin bir hüznün yerleşiyordu. Natan’ın Üçüncü Bölge’ye geri dönmek için yaşadığı ıstırabı o da yaşıyordu.

Natan, onlardan çok uzak mesafelerde bir kafesin içinde uyutuluyordu demek! Birinci Bölge böylesine büyük bir cezayı verebilecek bir mekanizmayla yönetiliyordu demek! Nima kulaklarına inanamıyordu. Ellerinden hem Natan hem de Bay Binet kayıp gidiyordu şimdi.

“Ve başka bir bilgi daha var. Bu teklifi kabul etmeyecek olursan seni anlayacağımı kesinlikle bilmeni isterim. Ben her koşulda mutlaka bir çözüm bulup her şeyi yoluna koyabilmek için çaba sarf edeceğim Nima.”

“Ne teklifi?”

“Bay Lametri’ye ait bir teklif. Elbette senin Natan’la olan bağı bilmiyor Bay Lametri. Birinci Bölge’de ID’ler akrabalık tanımlaması yapmıyor. Bu sebeple teklifin Natan’la bir ilgisi olduğunu düşün-

memelisin. Bay Lametri son zamanlarda anladığım kadarıyla şiir konusunda bir çalışma yürütüyor. Birinci Bölge’de kendisine bu konuda faydalı olacak kimseyi bulamadığını söyledi. Üçüncü Bölge’den şiir üzerine uzmanlaşmış birilerini bulup Birinci Bölge’ye getirmemi istedi benden. Bu teklif, ben Natan konusunu tam öğrenemediğim bir zamanda yapılmıştı ve ona senden bahsetmiş oldum ne yazık ki. Heyecan duydu ve senin bir an önce Birinci Bölge’ye danışman göreviyle getirilmeni istedi benden. Aynı zamanda Üçüncü Bölge’ye giriş hakkı olan bir danışman olarak görevlendirilebileceksin. Bu, gerçekleşmek zorunda değil tabii... Teklifi kabul etmediğini rahatlıkla söyleyebilirim Bay Lametri’ye.”

“Hayır!”

“Hayır mı?”

“Kabul edeceğim, Binet. Bay Lametri’yi, Natan’a böylesine büyük bir ceza verip şiir konusu üzerine de çalışabilen birini mutlaka tanımak isterim.”

“Bay Lametri’nin teklifini bir nefret üzerine kabul etmemelisin. Nefret duymakta elbette haklısın, fakat Gri Salon görüşmelerinde Bay Lametri’nin düşünceleri deşifre ettiğine dair şüphelerim var. Seni böyle bir riske sokamam.”

“İnsan nefreti kendine sakladığı sürece nefretin bir esprisi de yoktur, bunu biliyorum. Hayır, kabul etmek istememdeki temel neden nefret değil. Nefreti bir yük gibi varlığımda taşımaya niyetim de yok. Sadece gerçekten Bay Lametri’yi tanımak istiyorum. Ayrıca Natan’ın yakınlarında olmak beni daha güçlü

kılabilir. Onu orada, uyuyan bir beden dahi olsa yalnız bırakamam. Ve artık senden ayrı kalmaya yardım edecek bir sabır da taşımıyorum, Binet. Yarın Atike'ye birlikte gideriz. O da zaten senden haber bekliyordu. Tüm bu olanlardan onu haberdar ederiz. Sadece Natan'ı cezalandıran kişinin Bay Lametri olduğunu söylemek doğru olmaz. O zaman beni korumak için bu teklifi kabul etmemi istemeyecektir çünkü.”

Bay Binet, Nima'yı dinlerken onu hayranlıkla seyreliyordu. Bilmediği yeni bir şey daha öğrenmişti. Nima oldukça soğukkanlı ve güçlü bir kadındı. Olayları Bay Binet'in hiç tahmin etmediği bir şekilde okuyor ve hızlı karar alabiliyordu. Nima konuşmasını bitirdiğinde Bay Binet ayağa kalktı, Nima'yı tekrar kucağına aldı ve yüzündeki çilleri tek tek seyrettikten sonra onu yatak odasına götürdü.

Atike

Ev bugün sessiz kalmıştı. Nima, caddedeki evine her gidişinde Atike'ye derin bir sessizlik bırakıyordu. Atike'nin hastaları ile görüşmeleri, Mayre ve Talin'in onu ziyaret etmesi de bir çözüm getirmiyordu. Birkaç gün geçtikten sonra Atike duruma alışıyor ve yeniden sesleri duymaya başlıyordu. Sesler bugün henüz Atike'ye ulaşmamıştı, Nima daha dün ayrılmıştı evden. Muhtemelen bir iki hafta ortadan kaybolup tekrar çıkıp gelecekti. Fakat Nima ve Bay Binet, Atike'nin sessizliğini bozmak üzere öğlenden sonra 1. Cadde'den

yola çıkmışlardı ve Atike'nin evine varmak üzereydiler.

Bay Binet, Alanlar Bölgesi'ni Caddeler Bölgesi'nden daha çok beğenmişti. Burası tıpkı bir masallar şehrine benziyordu. Evlerin çatıları her alanda renk değiştiriyor, kimi zaman sarı, kimi zaman mavi, kimi zaman mor çatılı evler çıkıyordu karşılılarına. Alabil-diğine çiçek tarlalarıyla kaplıydı araziler. Tıpkı res-samların tarihin ilk dönemlerinde yaptıkları tablolara benziyordu bu bölge.

Atike'nin evindeydiler şimdi. Nima'nın girişi onaylandı ve Bay Binet'le avludan geçip eve girdiler. Ev, eski zamanlardan kalma bir dokuya sahipti. Bu doku belli ki büyük bir özenle oluşturulmuştu. Nima, evin her köşesine hızlıca bakındı ama Atike yoktu. "Pik-nik yapıyor olmalı," dedi. Dışarı çıkıp evin arkasındaki papatya tarlasına doğru yürümeye başladılar. Bay Binet, gözlerine inanamıyordu. Nefes kesen bir güzellik karşısındaydı. Bu kadar papatyayı daha önce hiç bir arada görmemişti. Papatyaların böylesi bir kokuya sahip olduğunu da bilmiyordu. Üçüncü Bölge'nin en güzel evinde yaşıyor olmalıydı Atike.

"İşte bak, orada oturuyor! Piknik yapıyordur demiştim."

"Piknik yapmak için dünyada buradan daha güzel bir yer olabileceğini sanmıyorum Nima!"

"Bu ne sürpriz Nima! Seni beklemiyordum. Çok sevindim. Hoş geldiniz çocuklar!"

"Hoş bulduk! Bu bey sana sözünü ettiğim Bay Binet, Atike."

“Bay Binet! Ne güzel bir sürpriz yaptınız bana! Sizi görebilmeyi, Nima’yı tüm o olanlar esnasında koruduğunuz için teşekkür edebilmeyi çok istemiştim! Çok sevindim gelmenize. Hadi eve geçelim isterse-
niz.”

“Burada sizinle biraz oturmamızda sakınca yoksa manzara seyrine eşlik etmek isterim, Atike.”

“Ah, elbette! Şarap ve peynir var sepetimizde, ben gidip iki kadeh daha getireyim.”

“Ben getirim Atike, siz sohbet edin bence.”

“Peki öyleyse...”

Bay Binet, yalnızca papatya tarlalarının güzelliğine değil aynı zamanda Atike’ye de şaşırmıştı. Atike, tarihin derinliklerinden kopup gelmiş bir tanrıçaya benziyordu adeta. Gözleri bal rengiydi, tıpkı Nima’nın gözleri gibi. Yüzünde tıpkı Nima’da olduğu gibi çiller vardı. Simsiyah uzun saçları onu Nima’dan ayıran şeylerden biriydi. Ve saçları lüle değildi. Nima, Atike’yi andırıyordu. Atike kesinlikle güzel bir kadındı; ama Nima’daki güzellik Bay Binet için sadece fiziksel bir şey değildi. Onda derin bir masumiyet vardı.

“Yolculuğunuz nasıl geçti Bay Binet?”

“İyi geçti. Birkaç gündür buradayım.”

“Ne zaman dönüyorsunuz?”

“Bir-iki gün daha buralarda olacağım.”

Papatya tarlasının hemen yanında çimlere uzanıp birer kadeh şarap içtiler ve 51. Alan’ın ne güzel bir yer olduğundan konuştular, sohbetin ardından da eve geçtiler. Salonda oturma bölümüne geçildiğinde

Nima, Natan konusunu açması gerektiğini biliyordu. Atike uzun zamandır Bay Binet'i bu sebeple bekliyordu çünkü. Konuşmaya başlarken epey zorlandı. Natan'ın aldığı cezayı anlatmak hiç kolay olmadı. Atike şaşkın bir yüz ifadesiyle sadece dinledi onları. Aslında bir şeyler söylemesi gerekirdi. Nima'nın beklediği buydu. Atike öfkelenmeli, ağlamalı ve tüm bu olanlar için Birinci Bölge'ye söyleyebileceği en ağır sözleri sarf etmeliydi. Öyle olmadı.

"Yani Bay Binet siz, Natan'ın aldığı cezanın Üçüncü Bölge'ye gelme isteğinden kaynaklandığını mı söylüyorsunuz?"

"Evet, Atike."

"Natan Üçüncü Bölge'ye geri dönmek istemiş, öyle mi?"

"Evet."

"Ah! Bu, ömrüm boyunca duyduğum en güzel cümle! Biliyorum şaşıırıyorsunuz, aslında şu anlattıklarınıza bakılırsa söylemem gereken şey bu değil, biliyorum. Ama size karşı dürüst olacağım. Bunca yıl beni derinden yaralayan şey Natan'ın buradan ayrılması değil, ayrılıp bizi tamamen unutmuş olmasıydı. Gerçi bunu bilemezdik, ondan haber alma olanağımız yoktu ama ben kendimi Natan'ın bizi hatırlamadığı fikrine o kadar alıştırmıştım ki bu benim gerçeğim olmuştu, şu ana kadar. Siz, söylediğiniz bu cümleyle acımı dindirdiniz Bay Binet."

"Buna gerçekten sevindim."

"Natan'ın beş yıl sonra 'Natan' olarak uyanacağına emin misiniz peki?"

“Evet, eminim Bayan Atike.”

“O zaman bekleriz. Bunca yıl bekledik, beş yıl daha bekleriz.”

“Natan uyandıktan sonra Üçüncü Bölge’ye yine dönüş yapamayacak Atike, biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum Nima. Ama belli mi olur, o vakte kadar belki Evrensel Anayasa değişmek zorunda kalabilir, kim bilir? Birinci Bölge bu konuda biraz esnek davranması gerektiğini anlamalı bence. Bölgesine gelen seçilmiş insanlar eğer orada yaşamak istemiyorlarsa onları Üçüncü Bölge’ye geri göndermeyi kabul etmeli artık.”

“Bunu belirleyen Birinci Bölge değil Bayan Atike. Evrensel Anayasa’da bu konu Üçüncü Bölge tarafından belirlenmiş bir kural. Üçüncü Bölge, yurttaşları arasında Birinci Bölge’de yaşamayı seçenlerin tekrar geri dönmesine izin vermiyor. Birinci Bölge eğer geri gönderecek olursa anayasayı ihlal etmekle suçlanacaktır.”

“Bunu bilmiyordum.”

“Üçüncü Bölge’nin bu kuralı uygulatmasının nedeni, zannediyorum propaganda faaliyetlerinin önünü kesmek. Geri dönüş yapan bir kişi Birinci Bölge’den şikâyet etse de, Birinci Bölge’deki yaşam standartlarını insanlarla paylaştığı zaman, burada yaşayan insanlar için Birinci Bölge oldukça cazip bir hal alabilir. Bunun önünü kesmek istiyor olabilirler.”

“Ya da Birinci Bölge’deki yaşam standartları her ne ise onun burada da talep edilmesinin önünü kesmek istiyorlar. Bay Binet, bizim yapacağımız şey bu

konuda makul bir takım çözüm önerileri oluşturup Üçüncü Bölge konseylerinden bu sorunun giderilmesini talep etmek olabilir. Onların en rahatsız olduğu konu ki ben de hak veriyorum onlara bu konuda, Yayıp Zekâlar’la birlikte yaşamak istemiyoruz biz. Bu hassasiyet korunduğu sürece diğerkonularda çözüm üretilebilir gibime geliyor. Bilemiyorum tabii, gündem oluştırmakta nasıl başarılı oluruz, şimdilik bilemiyorum...”

“Atike, sana söyleyeceğimiz başka bir şey daha var.”

“Nedir?”

Nima, Atike’ye kendisi ile ilgili gelişmeleri açmaya başladığında avuçlarının terlemeye başladığını hissetti. Bay Binet bir ara Nima’nın konuşmaktan vazgeçeceği hissine kapıldı. Gelecek olası tepkileri üzerine alıp Atike’ye tüm detayları o anlatmaya başladı. Nima’nın aldığı danışmanlık teklifinden, bu teklifin onun Natan’ı görmesini sağlayacağından, ayrıca Üçüncü Bölge’ye geçiş hakkı olduğundan, bu sayede Atike’nin Nima’yı ara ara görebileceğinden ve kendisinin Nima ile yakından ilgileneceğinden bahsetti. Atike, Bay Binet’i dinlerken bir şey fark etmişti. Bu iki çocuk âşıktılar. Birbirlerine bakarken kendilerini ele verdiklerini görmeyecek kadar hem de.

“Bu güzel bir teklif. Nima, sen ne düşünüyorsun?”

Nima inanamıyordu. Atike bugün Nima’yı resmen ters köşeye yatırıyordu. Ne cevap vereceğini kestiremedi.

“Yani bilemiyorum, sen olumlu bakıyorsan ben de olabilir diyorum. Seni görebilecek olmak büyük bir avantaj. Eğer bu olmasaydı kabul edebilirim diye-mezdim Atike.”

“Sadece beni görmen değil, Natan’ı görebilecek ol-man da önemli Nima. Uyuyor da olsa senin onu za-man zaman görmen eminim ona güç verecektir. Üs-telik uyandığı zaman yanında bizden birisini görmek Natan’a iyi gelecektir. Bay Binet, bu görev kalıcı bir görev mi? Yani daha sonra bu Gri Salon, Nima’ya ver-diği bu haklardan vazgeçebilir mi?”

“Hayır Atike, vazgeçmeyecektir, bundan emin olun.”

“O zaman her şey yolunda demektir. Peki, Nima’nın ne zaman bu yeni göreve başlaması gerekiyor?”

“Aslında hemen, Bayan Atike. Gri Salon bu konu-da oldukça ısrarlı. Bir-iki gün içinde birlikte geçiş ya-pabilirsek iyi olacağını düşünüyorum.”

“Nima buradaki işlerini bu sürede sonlandırabi-lirse benim için de uygun. Aslında bu süre ne kadar kısa olursa o kadar iyi. Çünkü benim sağım solum belli olmaz; Nima’yı gördükçe bu işe onay vermekten vazgeçebilirim.”

“Adam’ı görmem lazım benim.”

“Yarın haber verir, ziyaret edersin.”

Bay Binet, meselenin bu kadar kısa sürede olum-lu sonuçlanmış olmasının verdiği huzurla Atike’yi seyrediyordu. Nima ve Atike kendi aralarında ko-nuşuyorlardı şimdi. Nima’nın Birinci Bölge’ye gele-

cek olmasında aslında Bay Binet'in hiçbir katkısı olmamıştı. Her şeyi Bay Lametri başlatmıştı. Ona nedenli kızgın olsa da bu gerçeği inkâr edemezdi. Bay Lametri'nin açtığı yolda nasıl yürüneceğine de bu iki kadın karar vermişti. Bay Binet'in yaşayacağı yeni bir hikâye şekilleniyordu şu an ve Bay Binet bu hikâyeyi yaşamayı çok istiyordu. Belki de başından beri olan her şeyi bir hikâyeye dönüştüren kişi, insanların Tanrısıydı. İnsanların Tanrısı, Bay Binet'e de yeni bir hikâye yazıyordu. Ve bu Tanrı bir kadın eliyle, Niman'ın eliyle yapıyordu tüm bunları.

Gülizar

Kâğıthane’de marangoz atölyelerinin olduğu bir sokak. Bu daracık sokakta binalar güneşten çok birbirlerini görüyor. Böyle bir sokağın varlığından, bu sokakta yaşayanlar hariç İstanbullular’ın da haberi yok. Binaların zemin katlarında atölyeler, yükselen beton katlarında ise aileler yaşıyor. Şimdi sokakta oyun oynayan çocuklardan biri Ali. İsmail, Ali’yi Afganistan’dan alıp bu sokağa getireli altı ay oldu. Aslında daha önce yaşamaya başlayacaklardı İstanbul’da. İsmail bu hayalini gerçekleştirmek için yıllarca ağır koşullarda çalışıp para biriktirmişti. Gerekli para iki yıl önce hazırды ama Fatıma korkuyordu. Afganistan dışında bir yerde yaşamak, Fatıma için sürgünden başka bir şey olmayacaktı. İsmail ne zaman İstanbul konusunu açsa Fatıma her defasında itiraz etmişti. Afganistan, koşullar ne olursa olsun Fatıma için dünyanın en güzel yeriydi. İsmail de kendi vatanından ayrılmak istemiyordu ama içinde bulundukları durum ortadaydı.

Çıkan çatışmalarda insanlar her gün ölüyor, hayatta kalmak bir mucizeye dönüşüyordu. Bu sebeple İsmail’in pek çok öğretmen arkadaşı Afganistan’ı

terk etmek zorunda kalmış, bir kısmı İstanbul'a gitmişlerdi. Eğer Fatıma kabul ederse onlar da aynı şeyi yapacak ve İstanbul'daki Afgan arkadaşları onlara göz kulak olabilecekti. Fatıma kabul etmemişti. Gözlerini gökyüzü maviliğine kapamadan önce son sözü, "Ali'yi İstanbul'a götür," olmuştu. Öyle yaptı İsmail. Fatıma'yı kalbinde taşıyarak Ali'yi İstanbul'a getirdi.

"Ali! Ali! Sana diyorum oğlum, yukarı bak!"

"Baktım."

"Şu sepetteki parayı al, bakkaldan iki ekmek al, para üstüyle de kendine çikolata al ve doğru eve gel."

"Tamam."

"Anladın mı? İki ekmek, bir de çikolata."

"Anladım."

Bahar Apartmanı'nın 4. katından seslenen bu kadının adı Gülizar. Gülizar'ın en büyük özelliği kendi kendine konuşması ve bu nedenle olsa gerek, fazla arkadaşına ihtiyaç duymaması.

Gülizar'ın dört çocuğu var, hepsi okuyup evlenip İstanbul'un dört bir yanına dağıldılar. Kocasını öleli on dört yıl oldu. Gülizar on dört yıldır bu evde hiç sıkılmadan tek başına yaşıyor. Son zamanlarda keyfini bozan bir şey oldu tabii. Ta Afganistan'dan öksüz bir çocuk geldi ve babasıyla birlikte Gülizar'ın karşı dairesine taşındı. Zaten nerede bir dert varsa gelir, Gülizar'ı bulurdu. İstanbul'da dert kalmadıysa Afganistan'dan bir dert çıkar, mutlaka onu bulurdu. Öyle de olmuştu. Bu yedi yaşındaki öksüz oğlan, babasıyla birlikte yerleşecek daire diye Gülizar'ın karşı dairesini bulmuştu. Oğlanın babası gece gündüz hamallık yapıyor evin yo-

lunu zor buluyordu. Bu oğlansa babası yokken dairede öylece kapalı kalıyordu.

Gülizar buna izin veremezdi. Bir gün İsmail'i karışısına aldı, yüksek sesli Türkçe, bildiği üç-beş Arapça kelime ve işaret dili yardımıyla, "Bu oğlanı bana bırak, ben buna bakarım, sen git, işinle gücünle ilgilen," dedi. O günden sonra Ali, Gülizar'a kaldı. Ali'nin karınını doyuruyor, banyosunu yaptırıyor ve ona Türkçe öğretiyordu.

"Geldim geldim, basma zile bu kadar!"

"Ben geldim."

"Aferin oğluma. Bakayım, tamam iki ekmek, anlamışsın. Hani çikolata?"

"Cebimde."

"Çıkar onu cebinden ki erimesin, buzdolabına koyalım, yemekten sonra yersin. Ne bakıyorsun oğlum suratıma? Anlamadı tabii çocuk, Gülizar! Tamam, sana çikolatayı vereceğim. Şimdi yemek ye."

"Tamam, yerim."

"Ay bu çocuk ne zaman Türkçe'yi öğrenecek? Ömrümü yedi. Ben bunu bu sene nasıl okula vereceğim? Gerçi daha altı ay var. Öğretirim ben Türkçe'yi. Mecbur öğrenecek valla. Allah başka dert vermesin. Baksana çocuğun hayatına, annesini öldürüp çocuğu vatanına hasret bıraktılar. O teröristler burada olsaydı o Fatma hiç ölebilir miydi bir kere? Sıkıysa İstanbul'da yapsalardı ya öyle bir şeyi! Hayır, ölmek istiyorsan öl kendi başına. Bağla bombaları sırtına, pathyor musun, dağılıyor musun, ne yaparsan yap!"

Bombayı sırtına geçirip masum insanları öldürmek ne demek?”

Gülizar böyle bir teröristle karşılaşsa adamı bir güzel döver, bombaları sırtından çıkarıp polise teslim ederdi onu. Adamı döverken bomba patlar mıydı acaba? Bilmiyordu Gülizar. Teyzesinin kızının damadı polisti, onu gördüğünde sorup öğrenirdi nasılsa.

“Oğlum salatadan da yesene! Köfte patates, köfte patates, kuruyacaksın! Kime diyorum ben? Ay bu beni öldürecek. Oğlum bak, bu tabaktan da ye, tamam mı?”

“Tamam.”

“Aferin oğluma. Kız bunun bildiği tek yemek, et pilav, et pilav. Sebze yemiyor anam. Bütün Araplar böyle mi acaba? İsmail, biz Arap değil Peştü’yuz diyor ama ha Arap ha Peştü, ne fark ediyor ki. Araplar işte.”

Gülizar’ın Araplara ilişkin bazı fikirleri vardı. Her şeyden önce Türkler’le Araplar dünyanın iki ayrı ucundan gelmiş iki ayrı tür gibiydiler. Araplar’ın Türkler’e tek faydası Muhammed Peygamber olmuştu. Ah, o güzel Muhammed’in hatırına Türkler bu Araplar’ın her şeyine katlanıyorlardı. Yalnız şunu herkesin bilmesi gerekiyordu; Allah bu Araplar’a Hazreti Muhammed’i vermişti evet ama karşılığında Araplar’ın hepsinin aklını da almıştı. Bir tane akı başında Arap görmemişti Gülizar. İşte bu da Allah’ın bir takdiri idi. Gerçi Araplar’ın hepsine akılsız demek haksızlık olurdu; ama Araplar bu çocuğu annesiz bırakmıştı ya işte! Şimdi Gülizar bakıyordu. Gerçi ölene kadar bakardı, bir lokma canı vardı Ali’nin, Gü-

lizar'a ne yükü olabilirdi? Araplar'dan aklı başında insan vardı da, niye bu televizyona çıkan Araplar'da bir lokma akıl yoktu? Aklı olan, kendi matematik öğretmenini hamal yapar mıydı?

İsmail Afganistan'da hem öğretmendi hem hamal. Matematik bilmek ne demektir? Gülizar her şeyi biliyordu da bir tek matematiğe aklı yetmiyordu. Matematik bilse cumhurbaşkanı bile olabilirdi Gülizar.

“Bitirdin mi oğlum yemeğini?”

“Bitirdim.”

“Hah! Şimdi çikolatayı vereyim de ye, tamam mı?”

“Tamam.”

Ali, Gülizar'ın yanında çok mutluydu. Gülizar Afganistan'da gördüğü hiçbir kadına benzemiyordu. Saçlarını kapatmıyordu mesela. Sadece dışarı çıkarırken başına bir şey geçirip çenesinin altından bağlıyordu onu. O örtü saçını tam kapatmıyordu ama yakışıyordu Gülizar'a. Örtüyü bağladığında şişman yanaklarının bir kısmı örtünün altında kalıyor, yüzü küçülüyordu. Türkiye'yi kadınlar yönetiyordu. Ali bundan emindi. Türkler'in Müslümanlığa geçmesine de bu kadınlar karar vermişti kesinlikle. Kadınlar önce Hazreti Ali'den haberdar olmuşlardı sonra da Peygamber Muhammed'i öğrenmişlerdi. İkisini de sevmişlerdi ama Müslüman olmaya ilk başta sıcak bakmamışlardı. Ne zamanki bu kadınlar Hazreti Muhammed'in torunlarının eziyet gördüğünü duymuşlardı, işte o zaman toplanıp bir karar almışlardı. “Muhammed'in çocuklarına Araplar zulmediyormuş. Bizim erkekler gidip o çocukları bize getirsinler. Ne

var, her birimiz on–yirmi çocuğa bakarız, olur biter. Çocuklar kendilerini yabancı yerde hissetmesin diye de Müslüman olmak gerekir,” deyip Müslüman olmuşlardı. Gülizar çok okumuş bir kadındı. Biraz daha okusa paşa olabilirdi. Paşa olduğu zaman da askerlerini yanına alıp Afganistan’a gider, orada ne kadar çocuk varsa alır getirirdi. Gerçi bu eve bütün çocuklar sığmazdı ama olsun, Gülizar bir çaresini bulurdu.

“Karnın doydu. Şimdi aç bakalım defterini, al kalem eline. Sana sabah gösterdiğim kelimeyi bir sayfa yaz oğlum, tamam mı?”

“Tamam.”

Türkçe çok zor bir dildi. Ali eğer Türkçe’yi öğrenebilirse bütün dilleri öğrenebilirdi. İlk iki ay çok zorlanmıştı. Hiçbir şey anlamamıştı ve çok üzölmüştü öğrenemediği için. Ama daha sonra bir formöl bulmuştu. Eğer Türk gibi yapar, Türk gibi düşünürse Türkçe öğrenebilirdi. Bu formöl gerçekten işe yaramıştı. Ali, Türk gibi düşünmeye başladığında Türkçe anlamaya da başlamıştı. Türk demek her şeyden önce kendi kendine konuşmak demektir. Gülizar öyle yapıyordu. Kendi kendine konuşup durmak gerekiyordu önce. Sonra yüksek sesle konuşmak, bazen sinirlenmek sonra hemen ardından bol kahkaha atmak gerekiyordu.

Çocuklara çok kızıldığında onlara terlik fırlatmak gerekiyordu. Gülizar öyle yapıyordu mesela. Bir kere sinde Gülizar camdan ne kadar bağırsın bağırsın Ali eve çıkmak istememiş, bunun üzerine Gülizar Ali’ye

dördüncü kattan terlik fırlatmıştı. Ali terliği alıp eve çıkmak zorunda kalmıştı. Yukarı çıktığında kendisine bağırان o değilmış gibi Gülizar Ali'yi öpüp, “Aferin oğluma,” demişti.

“Bakayım nasıl yazıyorsun? Güzel güzel öğreniyorsun işte! Seni okula vereceğim Ali, az kaldı.”

Gülizar, Ali'nin başını okşayıp salondaki dolaptan bir CD çıkardı. CD'yi müzikçalara koyup sesini biraz açtıktan sonra eline örgüsünü alıp koltuğuna oturdu. Evin içinde Zeki Müren'in sesinden “Elbet bir gün buluşacağız” yankılanmaya başladı.

BİRİNCİ BÖLGE

Tork

Gri Salon toplantısını bugün MAT raporları belirledi. Sunulan yeni verilere bakılırsa Gri Salon önümüzdeki aylarda bu konuyu birinci madde olarak ele almaya devam edecek. Toplantı iki saat önce başladı. Üyelerin tamamı ve MAT Danışmanı Prof. Yate, “tork uyarısı”nın olası sonuçları hakkında konuşuyor.

“Sayın Üyeler, Ay’ın nanoteslasındaki değişiklik tork üzerinde durmamız gerektiğini söylüyor ki biraz önce sunduğum veriler bunu doğruluyor. Bu, yüzyılımızın yaşayacağı en büyük tehlike.”

“Profesör Yate, muhtemelen size soracağım soruları siz zaten konu başlığı olarak gündeme taşıyacaksınız. Şayet erken davrandıysam beni bağışlayın. Ayrıca konu üzerine bilgi sahibi olmadığım için de beni bağışlayın, hatalı sorular sorabilirim.”

“Rica ederim Dux Lictor, buyurun.”

“Ay’ın uzaklaşma hızının tersine hareket etmesinin nedenlerini açıkladınız ve genel olarak yörünge hızındaki değişikliği de. Ay’ın Dünya’ya düşme tehlikesinin yaratacağı tabloyu şimdilik sormuyorum. Fakat tarihte Dünya’nın üç uyduya, üç güzel Ay’a sahip olduğunu ve bunlardan ikisinin yeryüzüne düşüp dünyamızın

iki çekirdeğini ve demir rezervini oluşturduğunu hesaba katarsak, Ay'ın Dünya'ya düşme ihtimalinin bir avantajı olduğunu söyleyemez miyiz? Elbette benim kast ettiğim 'bırakalım da düşsün' değil. Biz kontrollü bir şekilde Ay'ı yeryüzüne indirirsek ve yerine bir daha sorun çıkarmayacak bir yapay ay ya da ihtiyacımıza göre aylar yerleştirirsek, kalan son doğal Ay'ımızdan hiç mi faydalanamayız sizce?"

"Teoride evet, Dux Lictor. Ama önerinizin pratikte bir takım çıkmazları var."

Dux Lictor'un çıkmazlarla ilgilenmediğini gayet iyi biliyordu Bay Lametri. Dux Lictor sorunlara, her zaman bir şekilde çözüldükleri mutlu sonlu final sahnelerinden bakmayı seviyordu. Onu suçlayamazdı Bay Lametri elbette. Bu onun görevi değildi. Ne tür bir felaket yaşanırsa yaşansın Dux Lictor, kendini her zaman final sahnesinde görebilen varlıklardan biriydi. Felaket atlatılmış, yeryüzünde bir avuç varlık kalmış ve medeniyeti yeniden inşa etmek bu onurlu insanlara bahşedilmişti. O onurlu insanlardan biri de Dux Lictor'du.

Bay Lametri MAT Danışmanı'nın sunumunu dikkatle takip etmişti. MAT'ın önerdiği çözüm önerilerinden olan Ay'ı torktan çıkarıp yörünge hızının sabitlenmesini sağlayacak koruma kalkanı konusu, hazırlıkların başında yer almalıydı. Ama bu kalkanı yetiştirmek için yeterli süreye sahip olup olmadıkları konusunda ciddi endişeleri vardı Bay Lametri'nin.

Toplantı, MAT gündeminin tamamlanmasından sonra Üçüncü Bölge'ye uygulanacak yaptırım konu-

sunun karara bağlanmasıyla sonuçlandı. Yaptırımın şekli belirlenmişti. Uygulayıcı birim konusuna ise Bay Lametri bizzat karar verecekti.

Nima

Birinci Bölge'ye geçişte kullandıkları tünel yolculuğu bölgelerarası bir dünya yaşamının neden gerekli olduğuna dair güçlü ipuçları veriyordu insana. Nima artık “Seçilmiş Doğal İnsan” olarak anılacaktı. İnsanları, doğal insan ve Seçilmiş Doğal İnsan ayırımına iten temel neden, Yapay Zekâ ve Humac gibi başka varlık türlerinin de zamanla bazı haklar elde etmiş olmasıydı. İnsan dışında temel hak sahibi olan diğer varlıklar, düşünebilen tüm varlıklara “insan” demeyi daha uygun buluyorlardı. Doğal insan biyolojinin evrimiyle yaşam bulmuştu. Yapay Zekâ ya da Humac İnsanı ise düşüncenin evrimi ile oluşmuştu. Yapay Zekâ ve Humaclerle yaşamayı kabul eden insanlar “Seçilmiş Doğal İnsan” tanımına girmekteydi. Tünel yolculuğu boyunca izledikleri sunum tüm bu ayrımların hangi sebeplerle başladığı, bölgelerarası yaşamın neden gerekli olduğuna ilişkin bilgileri içeren kısa bir tarih sunumuydu. Bu tarih, “insan” denilen varlığın demokrasi, eşitlik, barış ve iyi bir yaşam için ne tür mücadeleler verdiğini tüm detaylarıyla anlatıyordu.

Tünel yolculuğunun sonunda Nima, genel sağlık taramasından geçtikten sonra kendine verilen Birinci Bölge lensini taktığında, ID tanımlaması gerçekleşmiş oldu. O artık bir Birinci Bölge yurttaşıydı ve Bayan Nima olarak çağırılacaktı. Bu bir taraftan Ni-

ma'ya hüznün veren, diğer taraftan da heyecan duymasına neden olan ciddi bir değişimdi. Eğer Bay Binet yanında olmasaydı bölgelerarası geçiş ritüelini böylesine kolay gerçekleştiremeyebilirdi. Tünel çıkışında onları bir zemin uçağı bekliyordu. Uçak bir müddet karada hareket ettikten sonra havalandı. Nima iki bölge arasında var olan ayrımın yalnızca düşünceden ibaret olduğunu görüyordu. Aynı atmosfer, yeryüzünü süsleyen aynı dağlar, aynı nehirler ve aynı ormanlar dünyanın sınırlar koyulmak üzere var edilmediğini söylüyordu sanki. ZU, yolculuğun onuncu dakikasında yavaşça alçalmaya başladığında formu tamamen şeffaf bir görünüm almıştı.

“Merkez şehre giriş yaptık. Havada biraz gezinip Blok’a geçerez olur mu?”

“Olur, Bay Binet.”

“Bayan Nima, Birinci Bölge şehirleri yeryüzü ve gökyüzü olmak üzere iki yaşam alanından oluşur.”

Nima tam o an, şehri yuvarlak bir halka gibi çevreleyen, gökyüzünde asılı duran evleri, bahçeleri fark etti.

“Bu gerçek olamaz!”

“Manyetik alan halkaları ve hava akımlarına karşı koruyucu bir örtü, hepsi bu. Bu gökyüzü yaşam alanına Bloklar diyoruz. Genelde iki yaşam alanı da kullanılıyor. Blok’ta yaşayan herkesin yeryüzünde de bir evi var. Bloklar daha çok dinlenmek için kullanılan alanlar. Senin evin de Bloklar’da. Muhtemelen yeryüzünde de bir ev hazırlanacaktır.”

“Sen nerede yaşıyorsun peki?”

“Bloklar’da ve yeryüzünde. Burada çiftler, Üçüncü Bölge’de olduğu gibi bir evlilik iznine sahip değiller Nima. Her bireyin kendine ait evde yaşaması gerekiyor, bu bir kural. Elbette birlikte vakit geçirip birlikte uyuyor insanlar ama birlikte uyuma süresi maksimum bir hafta. Bu süre aşıldığında uyarı alınıyor ve eğer devam edilirse cezai yaptırım uygulanıyor. Birinci Bölge, her bireyin tek başına daha huzurlu ve daha verimli olduğu fikriyle inşa edilmiş bir yer.

“Şimdi, önce benim yaşadığım Blok’a iniş yaparız, sonra senin Blok’unu görmeye gideriz, olur mu?”

“Ev sahibi sensin, ben henüz misafir sayılıyım.”

Nima gördüğü manzara karşısında büyülenmişti. Blok Bölgesi bir masal diyarını anımsatıyordu. Gökyüzünde asılı yaşıyor olmak nasıl bir duyguydu acaba? Geceleyin yıldızlar nasıl görünüyordu? Bir taraftan onu tedirgin eden bir yabancılaşma hissederken diğer taraftan heyecanı gitikçe büyüyordu. 30. Blok’un tepesinde ZU’dan indiklerinde Nima gördüğü manzara karşısında korkuya kapılıp Bay Binet’in elini sıkıca tuttu. Blok’un büyük bir bölümü camdan oluşuyordu. Gökyüzünün tam ortasından her an yere düşebilirmiş gibi hissediyordu Nima. Bu kadar yüksek bir yerde hava ve zemin araçları olmadan durmak kesinlikle korkutucuydu.

“Zamanla alışacaksın, merak etme. Hatta yeryüzüne indiğinde kendini güvende hissetmekten ziyade sınırlanmış hissedeceksin, bundan emin ol. Burası 30. Blok. Senin için hazırlanan ise 41. Blok. Yani çok uzak olmayacağız birbirimize.”

Bay Binet, Nima'nın elinden tutup zeminden aşağıya doğru evi gezdirmeye başladı. Nima evin her köşesinde ayrı bir sürprizle karşılaşüyor ve sürekli gü-lümsüyordu. Bay Binet Nima'yı bu kadar uzun süre gülümserken görebilmiş olmaktan ötürü çok mutluy-du. Kafeste ve devamında yaşadıkları zorluklardan sonra ikisinin de hakkıydı artık gülmek. Nima en bü-yük şaşkınlığı evin zemin katında yaşadı. Zemin iki bölümden oluşuyordu. Büyük bölüm içi su dolu bir ha-vuz, onun yanında yer alan küçük bölüm ise bir uyku havuzuydu. Her iki havuz da camdan yapılmıştı. Su havuzunda yüzerken bir nevi gökyüzünde yüzülüy-or-du ve uyku havuzunda gökyüzünde uyunuyordu.

Nima çocuklar gibi sevinmişti. Bu olanaklara rağ-men Birinci Bölge'de nasıl olur da büyük şairler ve şiir bilen insanlar bulunmazdı? Havuzda yüzmeye hemen cesaret edemezdi. Biraz daha alışması gere-kecekti gökyüzünde olmaya. 30. Blok'tan sonra Ni-ma'nın evini görmeye gittiler. Evlerin mimarisi ay-nıydı. İç tasarımı ise binlerce olanak içeriyordu ve nasıl tasarlanacağı ev sahibine kalmıştı. Nima'nın tasarımında şu an yalnızca Kelebek Doti'nin olacağı kesindi. Diğer olanakları düşünecek çok fazla zamanı vardı. Günün kalan bölümünün bir kısmını yeryü-zünde, eski restoranlar caddesi olan IB'de geçirmeye karar verdiler. Bayan Liraz'la da orada buluşacaklar-dı. Blok Bölgesi'nden hava asansörü AL ile iniş yap-tılar. Ayakları yere değdiğinde Bay Binet'in "sınırlan-mak" dediği şeyi henüz hissetmediğini düşündü. 1B çok uzakta değildi. Caddeye yürüyerek gittiler. Nima

elinde olmadan şaşkın gözlerle çevreyi seyrediyordu. En çok merak ettiği konu ise Yapay Zekâlar'ı insanlardan ayıran özelliklerin neler olduğuydu. Şimdilik karşısına çıkan tüm yurttaşlar insana benziyordu. Belki dış görünüşleri değil ama davranış biçimleri ile ayrışıyordu türler. Bunu anlamaksa biraz zaman alabilirdi.

1B'nin görüntüsü Üçüncü Bölge'de yaşadığı 1. Cadde'ye çok benziyordu. Bu, Nima'yı mutlu etmişti. Kendi evini özlediğinde buraya gelip hasret giderebilirdi. Nima, Birinci Bölge'yi bir gün evi gibi hisseder miydi, bilmiyordu. Ama içinden bir ses, ona hayatının sonuna kadar yaşayacağı yerin Birinci Bölge olmadığını söylüyordu. Belki de buraya henüz yabancı olduğu için böyle bir his taşıyordu. Ama Nima'nın seçme şansı olsa Bay Binet, Natan ve Atike'nin olduğu bir dünyada ve Üçüncü Bölge'de yaşamayı tercih ederdi. 1B'de bir restoranın önünde durdular, dışarıda serin bir rüzgâr vardı. Bayan Liraz, masalarda oturanlar arasında görünmüyordu. İçeri girdiler, Bayan Liraz oradaydı.

“Bayan Nima! Bölgemize hoş geldiniz!”

“Teşekkür ederim, Bayan Liraz. Birinci Bölge'de tanıdık bir yüz görmek beni sevindirdi.”

“Gerçi tanışmamız biraz aksiyon içeriyordu ama ne yapalım, tanışma anımızı unutulmaz kılmış olduk.”

“Siz birbirinize, ‘Bayan’ diye mi hitap edeceksiniz? Unutulmaz tanışma anısından sonra bence bu formalityi kaldırmalısınız.”

“Ben sevinirim doğrusu.”

“Benim için de iyi olur, ‘Bay’ ve ‘Bayan’ diye hitap etmek bana epey garip geliyor zaten.”

“Tamam, bu konuyu da hallettiğimize göre, Nima’nın gelişini güzel bir yemek ve iyi bir şarapla kutlamaya başlayalım kızlar! Siparişleri eğer bana bırakıyorsanız hemen giriş yapıyorum.”

“Patron sensin Binet. Nasıl geçti yolculuğunuz Nima? Birinci Bölge’yi nasıl buldun?”

“Yolculuk güzeldi. Birinci Bölge ise çok farklı. Yani havada yüzen evler beni çok şaşırttı gerçekten.”

“Bir müddet sonra alışacaksın ve doğduğun günden beri havada yaşıyormuş gibi hissedeceksin, bunca zaman yerde yaşamaya nasıl tahammül ettiğine inanamayacaksın.”

“Umarım öyle olur. Ben, Natan konusunda yaptıkların için sana minnettar olduğumu söylemek istiyorum Liraz. Binet’in anlattıklarından anladığım kadarıyla oldukça riskli bir süreci üstlenmiş oldun.”

“Evet, riskli bir iş, ama benim bazı hobilerim ve bitmek bilmeyen merakım da işin içine dâhil olunca hayatıma renk geldi de diyebilirim. Bir risk taşımıyorum, endişelenme lütfen. Ayrıca Natan’ı görebilmen için bir yol da buldum. Bana biraz vakit verirsen birlikte onu görmeye bile gidebiliriz.”

“Bu müthiş bir haber, Liraz! Bravo sana, asıl kahraman bence sensin! Hadi bakalım, kadehlerimizi Nima’ya kaldıralım! Hoş geldin, sevgilim!”

Nima, “sevgilim” kelimesini Bay Binet’ten ilk defa duyuyordu. “Yanaklarım kızarmış mıdır acaba?” diye

geçirdi içinden. Aklına Adam geldi, ne demişti o; “Bir tek aşka inan, geri kalanına inanmasan da olur!” Öyle yapacaktı Nima. Yeni geldiği bu coğrafyaya onu aşk sürüklemişti. Nima’ya bambaşka bir hikâye veren, ona imkânsız dediği her şeyi yaptıran bu aşk olmuştu. Viki’yi hatırladı. Ne çok istemişti Birinci Bölge’de yaşamayı. Viki, Birinci Bölge’de yaşama fikrini Nima’ya ilk açtığında, büyük tepki göstermiş, Viki’yi sorumsuz olmakla suçlamıştı. Onun yalnızca kendi isteklerini önemsemesi, geride kalan insanların duygularını incitecek olması Nima’yı hem çok şaşırtmış hem de öfkelenlendirmişti. Ama o bir türlü ikna edilemiyordu. Birinci Bölge’de yaşayan Prof. Jung’la çalışma fikrine tutkuyla bağlanmıştı. Kimseyi duymuyordu. Nima şimdi anlıyordu Viki’yi. Onun yaşadığı da engel olunamaz bir aşktı. Bir yıl boyunca arkadaşına Üçüncü Bölge’de kalması için söylediği sözlerin ne kadar anlamsız olduğunu yeni anlıyordu Nima. Ondandır özür diledi şarabını yudumlarken ve “Bu kadehi senin için içiyorum Viki,” dedi sessizce.

Nima’nın Viki için yapmak istediği bir şey vardı. Prof. Jung’u bulup Viki’den ve onun çalışmalarından bahsetmek. Böylece Viki kendini Prof. Jung’a dolaylı da olsa duyurmuş olacaktı.

“Bugün Gri Salon toplantısı oldukça renkliydi Binet, aramızda kalsın tabii...”

“Konu neydi?”

“Ay. Ay’ın yörünge hızında dikkat çeken bir değişim var. Ciddi bir tork sorunu ile boğuşabiliriz gibime geliyor.”

“Tork nedir?”

“Vektörel büyüklüğü olan bir kuvvet momenti, Nima. Ay’ın yörüngesi bir dengeye sahip olduğu için tork değeri sıfırdır, yani tork’u yoktur. Ay’ın dengesini etkileyen başka bir kuvvet gözlemlendi ve bunun tork oluşturacağı düşünülüyor.”

“Bu Ay da mı düşecek yoksa Liraz?”

“Hayır, Bay Binet. Böyle bir aksiyondan mahrumuz, en azından şimdilik. Neyse, bu gecenin keyfini bozmayalım. Nima, sana bir soru!”

“Sor lütfen.”

“Seçilmiş Doğal İnsan’la bir Yapay Zekâ ve Humac’ı birbirinden nasıl ayırırsın?”

“Ben de buraya gelirken tam bunu düşünüyordum. Bilmiyorum tabii ki! Lütfen anlat.”

“Bir Humac kesinlikle içkide viskiyi tercih eder. Bir Yapay Zekâ *Margarita* ve Seçilmiş Doğal İnsan da *Red Stripe*!”

“Ahahaha!”

“Neden gülüyorsunuz? Bana da anlatın, hey! Nedir komik olan?”

Bay Binet, Bayan Liraz ve Nima güzel bir akşam geçiriyorlardı. Nima ve Liraz birbirlerini sevmişlerdi. Bu durum en çok Bay Binet’i memnun etmişti elbette. Nima’nın Birinci Bölge’ye alışmasını ve Üçüncü Bölge’ye olan uzaklığın onu mutsuz etmesini istemiyordu. Nima zaman zaman Bölge’ye geçiş yapıp Atike’yi görebilecekti ama yine de insanın sevdiklerini dilediği zaman görememesi kolay bir durum değildi. Bay Binet, hayatına Nima girdiğinden beri, mesafe

denilen bir olgunun gerçek olduğunu deneyimlemişti. Farklı bölgelerde yaşayan insanlar ortak bir *network* kullanabilse ve hologramla iletişim halinde olabilse-lerdi böyle bir mesafe kalmayacaktı. Ama Evrensel Anayasa bu olanağı onlara vermiyordu ne yazık ki.

ÜÇÜNCÜ BÖLGE

Sarp Akar

Komutan Marta bir saat boyunca sıkı bir hazırlık idmanı yaptıktan sonra Hari ile sert bir müsabakaya girmişti. Hari, Komutan Marta'ya zor anlar yaşatıyordu ama komutanı henüz alt edememişti. Hakemden aldıkları ikişer sözlü uyarıya rağmen maç 3. raunda kadar ilerleyebilmişti. Marta, Hari'den sert bir *house kick* yemiş, bunun karşılığını *front kick*'le vermişti. Raunt neredeyse bitecekti. Komutan Marta, Hari'yi yenemezse güne keyifsiz başlayacağını biliyordu. Bu durum onu daha da hırçınlaştırıyor, kural dışı davranışları hakemi çileden çıkarıyordu. 3. raundun tamamlandığını ve maçın berabere bittiğini duyuran hakeme *back fist* atmamak için kendini zor tutmuştu komutan. Hologramı sert bir şekilde kapatıp banyoya girdi. Beyaz atleti tamamen ıslanmıştı. Soğuk suyun altında Marta'nın öfkesi dinmemiş tam tersine daha da artmıştı. Sakinleşene kadar suyun altından çıkmadı. Banyosu bittiğinde iki bildirimin onu beklediğini gördü. İkisi de Sarp Akar'a aitti. Üzerine tulumunu giydi ve Sarp Akar'a giriş izni verdi.

"Komutan Marta, selam!"

"Selam Sarp, nasıl gidiyor?"

“Her şey yolunda, buluşmak için vaktin var mı?”

“Olur, evdeyim, gel istersen. Konumu aktardım.”

“Yakınım, birazdan sendeyim.”

NNP projesinin büyük bir bölümü inşa edilmişti. Fakat asıl aşılmaz görünen kodlar henüz programlanamamıştı. Belki NNP’nin tamamlanması birkaç yıl sürecekti. Öyle olmamasını umut ediyordu Komutan Marta. Ona göre çığlık sesi duyulmadan önceki sessizliği yaşıyordu Üçüncü Bölge. NNP’ye en büyük emeği hiç şüphesiz Sarp veriyordu. O olmasaydı şu an geline aşama bile hayal olacaktı. Sarp, son derece sabırlı ve sakin biriydi. Komutan Marta’nın eğitildiği enstitüde matematik dehası olarak tanınıyordu. Aynı zamanda enstitüde öğrenciler arasında gizlice kurulan bir yeraltı grubunun seçkin üyesiydi ikisi de.

Komutan Marta ne kadar sabırsız biriyse, Sarp Akar o kadar sabırlı bir insandı. Sarp’ın en önemli özelliği ise yalan söylememesiydi. Bedeli ne olursa olsun yalan söylemeyi hiçbir zaman tercih etmemişti. NNP projesi ile ilgili Genel Konsey’e herhangi bir bilgi sızdığında ve ardından gelebilecek sorgulamada Sarp’ın tüm detayları Konsey’e anlatacağını biliyordu Komutan Marta. Fakat bu onu korkutmuyordu. Sarp’ın belirgin özelliği dürüstlükse, Marta’nın özelliği de cesaretti.

Sarp eve giriş izni istediğinde Komutan Marta kıyafetini giymiş ama saçlarını bağlamaya fırsat bulamamıştı.

“Saçlarının güzelliğini kimseye göstermemek için asker oldun sen sanırım. Çok yakışmış. Seni bundan sonra evde ziyaret etmeliyim anlaşılan.”

“İltifat ettiğinde sevindiğimi ya da utandığımı falan mı düşünüyorsun sen?”

“Utandığını görüyorum ki bu çok yakışıyor sana.”

“Seninle söz düellosuna girmeyeceğim, Sarp Akar.”

“Nasılsın Marta? Neler yaptın bugün?”

“Neler yaptım? Aslında pek bir şey yapmadım henüz. Sabah senin gönderdiğin mesajı deşifre ettim ve anladığım kadarıyla epey yol almışız... Sonra Hari ile *kickbox*'ta ter attım. Yine yenemedim. Akşam da Wilkes Shaw belasıyla uğraşacağım.”

“Bu söylediklerinin hiçbirinde sen yoksun, farkında mısın?”

“Ne demek ben yokum?”

“Anlattıkların senin yaptığın işlere dair, *Kickbox*'ı da eminim iş motivasyonun için yapıyorsun. Ben seni merak ediyorum ve sen nasılsın, diyorum?”

“Sarp, dağ tepelerinde yaşamak sana iyi gelmiyor bence. Zaten garip bir adamdın, hepten garipleşiyorsun. Ben iyiyim, istediğin cevap buysa.”

“Sana bir teklifim var, bir hafta boyunca birlikte, bir dağ tepesinde yaşamaya ne dersin?”

“Olanaksız derim. Son bir haftada indirilen Wilkes Shaw avatarlarını da hesaba katacak olursak, şu anda yarım milyon Wilkes Shaw, yarım milyon evde konuşma yapıyor. Nasıl bir belaya bulaştığımızın farkında değilsin. Güvenlik Konsey'i avatarları yasak kapsamına almayı planlıyor ama virüs bir kere

yayıldı. El altından program dağılmaya devam edecektir. Bütün suç yine Güvenlik Konseyi'nde tabii, insanlarda değil. Operasyonu biz yönetecek olsaydık bu adam sağ ele geçirilecekti ve bir kahraman olmasına izin verilmeyecekti. Ama Birinci Bölge'nin gölgesinde yaşamayı daha güvenli bulan Güvenlik Konseyi'nin güvende olma duygusu kadar akıl yetisine sahip olmadığını bir kez daha görmüş olduk.

“Marta, lütfen bana izin ver. Bir hafta buralardan ayrıldığında hiçbir şey değişmeyecek, döndüğünde aynı şevkle bu kavgayı verebileceksin. Bu sürede Üçüncü Bölge'ye bir savaş açılacağını da zannetmiyorum. Ama inan biraz uzaklaşmak sana iyi gelecek. Daha da direnç kazanmış olarak döneceksin.”

“Ben bir yere gitmek için hareket etme fikrini anlamsız buluyorum Sarp, bana cazip gelmiyor.”

“En son ne zaman mesafe kat ettin?”

“Sanırım on yıl önceydi, Çin Seddi'ni görmeye gittim ama gereksiz bir eziyet olduğunu oraya gittiğimde anlamış oldum. VR'da Çin Seddi'ni zaten gezmiştim. Gerçeği daha heyecan verici olabilir diye gittim ama inan hiçbir fark yoktu, hiç heyecan duymadım ve onca mesafeyi boşa gitmiş oldum.

“Bu gideceğimiz yer VR'da yok ama. Basit bir yer. Kimsenin umursamadığı bir yer. Daha önce görmediğin bir yere götüreceğim seni. Farklı bir duygu olacak bu.”

Komutan Marta kararsızdı. Ashında içinde bulunduğu rutinden kısa süreli de olsa çıkmak ona iyi gelebilirdi. Üstelik Sarp'la vakit geçirme fikri de hoşuna

gidiyordu. Fakat Wilkes Shaw'ın yarattığı tehlike onu bir türlü rahat bırakmıyordu.

Atike

Arka bahçede sebzelerin olduğu bölümdeki robot bakımı devre dışı bırakıp, bahçenin kenarında yere oturmuş sebzeleri seyrediyordu Adam. Sebze tohumlarının ürün verme süresi bir haftaydı. Daha kısa sürede ürün veren tohumlar da vardı. Lezzet açısından aralarında bir fark yoktu. Ama Adam o bir haftalık süreci film gibi izlemeyi seviyordu. Şu an domates fidisinin yaprakları yavaş yavaş uzuyordu mesela. Fidenin köklerini örten toprağa bakıp gülümsedi Adam. Elini oturduğu yerde toprağa değdirdi usulca. Gözlerini kapadı. İnsan mitlerinin toprağı “kadın” olarak nitelendirmesi ne kadar da doğruydu. Bu yalnızca tohumu yeni bir varlık verme yetisinden kaynaklanmıyordu; toprak, tıpkı kadın gibi onurlu bir varlıktı. İnsanlar toprağın verdiği sebze ve meyvelere verdikleri değerin milyonda birini toprağa vermemişlerdi. Hâlbuki insan topraktan yaratılıyordu, onlara başından beri can veren, onları var eden bu topraktı. Toprağın taşıdığı onur, sessizliğinden geliyordu. O, ona atfedilecek herhangi bir değeri için varlık kazanmamıştı. Toprak kendi değerini kendi tayin eden, kendisi dışında bir değeri ölçütüne muhtaç olmayan kutsal bir kadındı. Adam gözlerini açtı, toprağı tekrar okşadı.

“Hoş geldin, Atike. Domateslerim nasıl görünüyor?”

“Güzel görünüyor efendim.”

“İyi misin?”

“İyyim efendim.”

“Çok sevindim. Hadi, eve gidelim.”

Adam ve Atike domatesler üzerine konuşmayı sürdürerek içeri girdiler. Atike, güneşte kurutulan domateslerle yapılan konservenin ne kadar lezzetli olduğunu anlatıyordu. Ama kurutma işlemi güneş ortamında değil, direkt güneşle yapılmalıydı. Fakat bu sabrı gösterebilecek insan sayısı epeyce azalmıştı. Böyle düşünerek Atike, kendini yaşlı statüsüne koyduğunu biliyordu. İnsanlar yaşlandıkça hıza ve gelişmelere eleştirel bakar olurdu çünkü. Gerçi Atike henüz genç sayılırdı, ama yaşlıların düşünce dünyasına sahip olmak yalnızca biyolojik yaşla ilgili değildi. Konuşmanın akışını belirleyen kendisi olsa da, konunun nasıl olup da kurutulmuş domatesin lezzetinden yaşlanma meselesine, oradan da ölüm ve ölüm sonrası yaşama geldiğini anlamamıştı Atike.

“Biliyor musun Atike, aslında hepimiz yalnızca iki şeyi çok merak ediyoruz. Bu iki konu dışında dünya tarihinde konuşulmuş ve konuşulacak ne varsa tamamı bunlara açıklık getirmek için yapılmış ve yapılacak sanırım. Bunların ilki, henüz doğmadan, daha babada sperm olmadan önce nerede olduğumuz. Var mıydık? Ki şüphesiz vardık; vardan var olunur, insanların yok dediği şey, varlığın bir düzeyidir sadece. Var idiysek neden bu varlığı bilmiyoruz? Biri bu. Diğeri; ölümden sonra var olacak mıyız? Mutlaka var olacağız, çünkü varlık dışında başka bir şey yok. İnsanlar şu gördüğümüz varoluşla sınırlıyor varlığı,

ama varlık varoluşa indirgenemez. Fakat nasıl var olacağız? Bütün mesele bu galiba; doğumdan öncesi ve ölümden sonrası. Kim merak etmez ki? Hatta bundan başka merak edilecek ne olabilir ki?

“Efendim, bu varoluş dediğiniz şey, diyelim ki evren ve onun içeriği olan her şey, bunlar Tanrı’yı bilmemiz için yeterlidir değil mi?”

“Bu söylediğin şey Atike, tıpkı senin dikkatini nasıl çektiyse büyük filozofların da dikkatini çekmiş her zaman. Platon ve Aristoteles’ten başlayarak bu görüş hep savunulmuş. Tanrı’nın varlığına ilişkin kozmolojik kanıtlar olarak geçiyor tarihte. Bunlar dikkate değer görüşler elbette. Fakat söz konusu olan Tanrı’yı bilmek ise evrenle ilişkilendirerek bilinemeyeceğini düşünüyorum ben.

Ne Tanrı, ne de evren insan olmadan bilinemez gibime geliyor. Tanrı’yı, insanın iç dünyası gibi düşün, evreni de insanın dış dünyası gibi. İnsan, evrenle Tanrı’nın buluşabildiği bir ortam gibidir. Bu durum, insanı Tanrı’dan üstün görüyoruz düşüncesine neden olabilir, ama insanın iç dünyası olmadan dış dünyadaki görünüş bilgi olarak var olamaz. Bu bilgi olmazsa insan kendi ile özdeş olur ve ne doğduğunu bilir ne de öleceğini. Doğum ve ölümü bilmeyeceği için bunları dert edinmez, dert edinmeyeceği için Tanrı’yı da merak etmez. Tanrı’yı merak eden olmazsa kim Tanrı’ya vardır ya da yoktur diyebilir ki?”

“Ben pek bir şey anlamadım efendim.”

“Çok haklısın Atike, ben de bir şey anlamadım. Her şeyi karıştırdım. Boş ver, daha anlamlı, daha ger-

çek bir şeyden konuşalım, ne dersin? Mesela Nima ve yaşadığı aşk. Ne diyorsun?”

“Size anlattı demek! Bana tek kelime dahi etmeden gitti, biliyor musunuz? Ama bir-iki aya nasılsa gelecek, o zaman açıkça soracağım, ‘Binet’e âşık mısın?’ diyeceğim.”

“Bana bir şey anlatmadı. Ama sen de görmedin mi? Çok açık değil mi Nima’nın hali?”

“Evet, ben de anladım. Birbirlerine bakışları öyle güzeldi ki, bir şey sorup o güzelliği bozmak istemedim.”

“İyi yapmışsın. Aşk, üzerine yorum yapılabilecek bir konu değildir gerçekten. Çok sevindim ama. Niha-yet Nima kendi varlığının tadına varacak. İnsan bir başka varlıkla karşılaşmadıkça kendi varlığındaki lezzeti bilemiyor galiba.”

“İyi bir adam Bay Binet.”

“Öyle olmalı. Nima’ın bakışlarından belli. Ne kadar sevindim anlatamam.”

“Ben de sevindim. İçim daha rahat şimdi. Efendim, bir şey sorabilir miyim size?”

“Elbette.”

“Tüm bu yaşadığımız olaylar, Natan konusu başta olmak üzere, sizce Evrensel Anayasa kurallarının yeniden gözden geçirilmesi gerektiğini söylemiyor mu bize?”

“O aşamaya gelinebilir, evet.”

“Peki, Genel Konsey’de konuşuluyor mu bu konu sizce?”

“Henüz böyle bir bilgi gelmedi bana, ama Amar’ın bu konudaki görüşünü sorabilirim istersen.”

“Çok isterim efendim.”

Amar Padi ve Güvenlik Konseyi’nin gündeminde bu aralar yalnızca Wilkes Shaw konusu vardı. Sorun gittikçe derinleşiyor, başka konuları tartışma olanağı bulunamıyordu. Adam, Wilkes Shaw meselesinin her şeyden daha önemli olduğunu düşünenlerin başında yer alıyordu. Bu konu büyük problemlere yol açmakla birlikte Üçüncü Bölge’nin yeni bir sürece girmesini tetikleyen bir araç görevi de görüyordu. Güvenlik Konseyi’ne düşen, bu süreci doğru okumak ve doğru yönlendirmek olmalıydı.

BİRİNCİ BÖLGE

Bay Lametri

Nima, 41. Blok'ta bugün tek başına. Gökyüzünde yaşamaya kısmen alıştı. Evi henüz kendine aitmiş gibi hissetmiyor, ama zamanla bu duygu oluşacak. Evin salonundan bir uçtan bir uca yürüyerek cam duvarlardan gökyüzünü seyretmek inanılmaz bir duygu. Gece olduğunda her şey daha masalsı bir hal alıyor. Fakat Nima'nın henüz cesaret edip yapamadığı şeyler var, gökyüzü su havuzunda yüzmek ve uyku havuzunda uyumak. Bunları yapabilmeyi her şeyden fazla istiyor. İşe yüzmekle başlayabilir. Sabah uyanıldığından beri bu fikir aklından çıkmıyor. Su havuzuna girdiğinde ona bir şey olmayacağı kesin. Binlerce insan uzun yıllardır yüzüyor bu havuzlarda ve henüz bir sorun yaşayan olmamış. Nima'ya da bir şey olmayacak. Bay Binet, yüzme havuzuna girmek için Nima'nın isterse kendisini bekleyebileceğini söylemişti ama Nima bunu tek başına da yapabilirdi.

Oturduğu koltuktan kalktı, zemin kata indi. Tüm giysilerini çıkardı ve hiç tereddüt etmeden kendini su havuzuna attı. İnsan gökyüzünde yüzebilir miydi hiç? Yüzüyordu işte! Havuzun derinliğine doğru ilerledi. Yeryüzü aşağıda duruyordu. Bulutların gökyüzünde

sıkılmadan yaşamalarına şaşırmamak lazım, diye geçirdi içinden. Suyun yüzeyine doğru çıktı. Uzaktan görünen diğer blokları seyretti ve tekrar derine dalış yaptı. Nima, Birinci Bölge'ye artık alışıyordu. Eğer bugün Gri Salon toplantısına ilk kez girmeyecek olsaydı havuzdan çıkmayı hiç istemeyecekti.

Sonunda Bay Lametri ile buluşacaktı. Nasıl biri olduğunu merak ediyordu. Natan'a böylesine büyük bir cezayı tereddüt etmeden veren ve aynı zamanda şiirle ilgilenen bir varlık, nasıl biri olabilirdi acaba? Nima, Bay Lametri'ye ne nefret, ne sevgi ne de saygı duyuyordu. Sadece onun kim olduğunu öğrenmek istiyordu. Gri Salon girişinde neler yapılması gerektiği, ona nasıl hitap edileceği, cümleleri nasıl kurabileceği, nasıl davranması gerektiği salon sekreterlerince Nima'ya öğretilmişti. Nima, istemeden su havuzundan çıktı, kurulanıp üzerini giyindi. Bay Lametri ile karşılaşmak için hazırdı. Şimdi sadece giriş yapacaktı. Kendisine verilen kodu girdi ve işte, salondaydı.

Ayna, Nima'nın yansımasını okudu ve Nima beklemeye başladı. Gri Salon'un renk tasarımı dikkat çekiciydi. Pek çok gri ton iç içe geçmiş, geçişlerde kahverengi çizgi kullanılmış ve lacivertle beyaz simetriyi bozmak için belli belirsiz bir dizilim oluşturmuştu. Nima başını tavana çevirdi, tavan yoktu. Tam bir sonsuzluk duygusu hâkimdi. Tasarımın en özel yanı bu olmalıydı. Aslında bu sonsuzluk tasarımı, renkleri koruyarak Gri Salon'un tamamına uygulanmalı, diye düşündü Nima.

“Bayan Nima, hoş geldiniz. Sizi uzun zamandır bekliyordum.”

“Teşekkür ederim, Bay Lametri. Ben de sizi tanımayı çok istemiştim.”

“Yeni yaşamınızdan memnun musunuz? Sizi rahatsız eden herhangi bir konu var mı?”

“Hayır, yok. Tam tersi, keyifli olduğumu söylemeliyim. Bugün gökyüzü havuzunda biraz zaman geçirdim ve Birinci Bölge’de masallar bu kadar gerçekken, şairler ve şiir bilen insanların burada olmayışına çok şaşırdım. Aslında belki de sebep budur: Masalların gerçek olduğu zaman dilimlerinde âşıklar dahi aşktan vazgeçiyorlar. Ama bana sorarsanız yine de suçlular, henüz gerçekleşmemiş yeni masalları bilmedikleri için.”

Bayan Nima konuşurken Bay Lametri dikkatle onu seyrediyordu. Kullandığı her kelime, kelimeleleri kullanırken yüzünün ve ellerinin aldığı her ifade çok özeldi. Gri Salon kuralları kendisine öğretilmiş olduğu halde bu kuralları uygulamıyordu. İlk kez bir varlık Bay Lametri’ye ‘efendim” demek yerine ismiyle hitap ediyordu. Konuşmayı Bay Lametri değil, Bayan Nima yönlendiriyordu. Kurduğu her cümle kesinlikle anlam taşıyordu. Bu durum Bay Lametri’yi hem şaşırtmış hem de mutlu etmişti.

“Bayan Nima, tespitleriniz çok güçlü. Sizin fikirleriniz benim için kıymetli birer mücevher. Bunu samimiyetle söylediğimi kabul edin lütfen. Birinci Bölge’de sözünü ettiğiniz temel eksikliği sizin yardımınızla giderebileceğimizi görebiliyorum. İzin ve-

rirseniz size özel bir bilgi vereceğim. Bu bilgidен Gri Salon Üyeleri ve danışmanlardan yalnızca Bay Binet haberdar. Paylaşacağım bu bilgiyi hiç kimseyle paylaşmamanızı uygun görüyorum. Nedenlerini açıklayacağım. UTA Laboratuvarları'nda uzun yıllardır devam eden bir çalışma bu yıl sonuçlandı. Eksi 13000 ile Artı 1000 yılları arasında yaşanan tarihin ses ve görüntü dalgaları deşifre edildi ve bu tarihler arasında yer alan geçmişİ seyretme olanağına sahip olduk.”

“Bu muazzam bir şey! Öyleyse şairlerle karşılaştınız siz ve şiire olan ilginiz bu nedenle böylesine güçlü?”

“Tam olarak bu nedenle diyemeyeceğim. Evet, döneme ait tüm şairleri, filozofları, bilim insanlarını, sanatçıları, askerleri, siyasetçileri görebiliyoruz. Ayrıca peygamberleri de. Şiir konusuna yoğunlaşmamı sağlayan kişi bir şair değil. Artı 700’lü yıllarda yaşayan bir ihtiyar. Aslında *Deep Tarama*’da neden dikkatimizi çekti, hiç anlamış değilim. Gördüğüm kadarıyla etrafında bir avuç çocuktan başka kimse yok. İhtiyar’ın adı ve kurduğu cümleler tarihte o kadar çok tekrar edilmiş ki, adı bazı peygamberlerden daha fazla karşımıza çıktı. Gerçi iyi de oldu yoksa İhtiyar’ı tanıma şansım olmayacaktı.”

“Çok merak ettim doğrusu.”

“Sizi bugün bu sebeple davet ettim Bayan Nima. İhtiyar’ı birlikte ziyaret etmemize ne dersiniz?”

“Çok isterim, Bay Lametri.”

Bay Lametri, İhtiyar'ın dosyasını Gri Salon'a transfer etti ve artı 700'lü yıllarda İhtiyar'ın küçük odasını ziyaret eden yabancı sayısı böylece ikiye çıkmış oldu.

İhtiyar

Güneşin minik pencereden içeri girip yüzünü insanlara değdirdiği bir oda. Güneşin elleri bazen balçıktan örölmüş duvarların üzerinde, bazen yerde duran minderlerde geziniyor. Güneş bugün dokunduğu her yeri sanki serinletiyor. Belki de yeryüzünde yalnızca bu küçük oda için yapıyor bunu. Hatta belki de bunu o yapmıyor. Bu odaya hangi güneş girse zaten serin bir soluk karşılayacaktı onu. Güneş, şimdi milyarlarca yılın yükünü bu küçük odada yere bırakmış, bir insan nefesinde dinleniyor. Odada güneş dışında yedi kişi daha var. İhtiyar, elinde yeşil bir elma tutuyor. Bir avucunda elma, diğer eliyle elmayı dokunarak seviyor.

“Her zerrede can vardır, dediler bize. Bu sözü yeni söylediler, biliyor musunuz? Duyduğumda nasıl şaşırıldığımı anlatamam. Yüzyıl öncesinde biliyorduk ki bu elmanın canı var, serçelerin de canı var. Ama şu duvardaki balçığa da can vermişler, biliyor musunuz? Taşlara, toz zerrelerine. Dağların canı var, dediler. İnsan nasıl hayret edip canını canana teslim etmiyor? Ne gariptir. Canan izin vermiyor belli ki. Bir can incinse canan incinir. Bu nasıl merhamettir? Merhametten başka bir şey yoktur desem yeridir. Bütün

âlem insana secde ediyor. Canı olmayan secdeyi nasıl bilsin?”

İhtiyar, elmayı gözlerinin hizasına getirdi, gülümsemi ve elmayı öptü. Bıçağı eline alıp elmayı beş dilime böldü. Dördünü odada bulunan çocuklara dağıttı, bir dilimi kendi aldı.

“Efendim, siz elmayı öperek dua mı etmiş oldunuz?”

“Ne güzel söyledin güzel kızım benim! Elma mı bana dua etti, ben mi elmaya dua ettim, bilemiyorum. Ama elmayı da beni de var edenin duasında nefes alıyoruz, onu biliyorum.”

“Efendim, Allah dua eder mi?”

“İbrahim el-Farazi! Öyle sorular soruyorsun ki evlat, bu odada beşimiz dışında başka birileri daha olsa, beni katli mübarek bilirler. Ama canım senin için mübarek olsun! Musaf’ta ‘gruplar’da bir söz var. 56. delil bu. Delil şöyle diyor; Bismillahirrahmanirrahim, ‘Hiç şüphe yoktur ki, Allah ve melekleri Peygamber’e dua ediyorlar. Ey amenü olanlar! Siz de Peygamber’e dua edin.’ Musaf’ın ne dediğini duydunuz mu? Kimler kime dua ediyormuş? Tabii bu delilin muhatabı herkes değil. Öyle olsa ‘Ey insanlar!’ denirdi. Ne deniyor? ‘Ey amenü!’ İmanı olanlar yani.”

“Herkesin Allah’a imânı yok mu efendim?”

“İnsan görmediğine nasıl iman etsin evladım, kolay mı? Ben Amina’yı görmeseydim onu sevip onunla evlenir miydim? İlla bir kez olsun görmek gerek. Zaten bir kez gördün mü hangi kıyafeti giyse yürüyüşünden tanırsın. Ama bir kez göreceksin mutlaka.

Sevgiliyi kıyafetler içinde tanıyabilmek için önce sen kendi kıyafetlerini çıkaracaksın. Üzerinde ne varsa; kin, haset, kötülük, günah, kibir hatta iyilik, sevap... Bunlar insanın yüküdür. Yük atılmayınca göz O'nu görmez. Görmediği Allah'a insan ancak inanır ama iman edemez evlat!”

Odada bir sessizlik oldu. İhtiyar, elinde kalan elma dilimini ağzına attı, çiğnemeye başladı. Gözleri, orada bulunan en küçük çocuktaydı. Zeynep binti Ahmed, minik bakışlarını hiç ayırmadan ona bakıyordu. Efendi'nin gözleri güneşin gölgesiyle sürmelenmişti. Yüzünde Peygamber Şit'in yüzündeki çizgiler vardı. O çizgiden öğrenmişti İdris Nebi terziliği. Nuh Nebi o çizgiden su içmiş, İbrahim sofrasını tam oraya kurmuştu. İsmail, Kâbe'yi oraya inşa etmiş, Yusuf zindan diye o çizgiye gizlenmişti. Eyüb'ün gözyaşları vardı orada, Musa'nın Kızıl Deniz'de yürüdüğü yoldu o çizgi, İsa'nın mübarek nefesi gizliydi orada. Âdem sıfatında şu an Efendi'nin gözlerinden bakana dua etti Zeynep binti Ahmed. “Allah da dua ediyordur,” diye düşündü.

Odadaki yedi kişiden ikisi, Bay Lametri ve Bayan Nima geri çekildiler. Gri Salon'a tam bir sessizlik hâkimdi. Bir müddet sonra Bay Lametri sessizliği bozdu.

“Bu bir şiir mi?”

“Bu bir şiir değil; ama şiir bilmeyen bir coğrafyadan bu bilgi açığa çıkmaz.”

Tekrar sessizlik oldu. Bayan Nima ne düşünüyordu acaba? Uzun kirpikleri gözlerini yavaşça kapatıp yavaşça gösteriyordu. Yüzü pırıl pırıldı Bayan Nima’nın. “Ne kadar masum!” diye düşündü Bay Lametri. Tıpkı bir kardelen çiçeğine benziyordu. Şimdiye kadar tanıdığı türlerden farklı bir hali vardı onun. Bayan Nima’nın Birinci Bölge’de olması büyük bir şanstı herkes için. Belki zaman ilerledikçe danışman olmaktan öte, Gri Salon’un daimi bir üyesi olmalıydı. Bu vesileyle Birinci Bölge’nin en önemli yurttaşları Bayan Nima’yı yakından tanıyabilir ve onun düşünce dünyasından yararlanabilirlerdi. Bayan Nima acaba diğer üyeler gibi Bay Lametri’nin ne olduğunu, nasıl görüldüğünü merak ediyor muydu? İhtiyar, “Bir kez olsun görmek gerekir,” demişti. Bay Lametri’nin sesi, onun kim olduğunu göstermeye yetiyor muydu acaba? Sessizliği bu kez Bayan Nima bozdu.

“İhtiyar’ın neden karşınıza çıktığına ilişkin bir fikir yürütebilirim sanırım.”

“Lütfen Bayan Nima.”

“Tarihte Doğu coğrafyasına ait bir gelenek var. Yahudilik, Hristiyanlık, İslamiyet ve bunun gibi, Doğu coğrafyasından çıkan tüm inanışları kast ediyorum. Bu coğrafyalar şiiri ana dil olarak kullanırlar. Bu sebeple böylesine simgesel bir bilginin o coğrafyadan çıkmış olması şaşırtıcı değil. İhtiyar’a gelince, taramada İhtiyar’ın kullandığı cümleler baz alınarak bir veri sunulduysa, veriye bu cümleleri kullanan herkes

dâhil olmuş olabilir. Yani farklı farklı kişilerden aynı kişi konuşuyormuş gibi düşünün. Hatta bazen bu kişiler farklı zamanlarda ve yerlerde dünyaya gelmiş olsalar dahi aynı ismi kullanmış olabilirler?”

“Nasıl yani? Aslında bir kişi var ortada ve sürekli avatar kullanır gibi görünümünü mü değiştiriyor.”

“Böyle de diyebiliriz. Bazen aynı ismi kullanıyorlar, bazen ana bir isim oluyor, o ismin yanına yan bir isim alıyorlar. Mesela ana isim John olsun; Nix John, Simon John, Sun John gibi isimler, farklı tarihlerde ve farklı coğrafyalarda aynı simgesel dili kullanıyorlar. Fakat genelde en son gelen ‘John’ daha yetkin oluyor pek çok açıdan.”

“Bu çok ilginç, Bayan Nima. Yani tarihte İhtiyar gibi pek çok ihtiyar mı var diyorsunuz?”

“Muhtemelen evet, Bay Lametri.”

“Bayan Nima, siz olmasaydınız benim böyle bir sonuca varmam inanın mümkün olamazdı. Minnettarım.”

“Rica ederim Bay Lametri. Benim için hakikaten çok önemli bir deneyim oldu. Bunu size borçluyum, çok teşekkür ederim.”

“Dilerseniz zaman zaman yine gezintiler yapabiliriz. İhtiyar ya da görmek istediğiniz şairler, filozoflar varsa birlikte gezebiliriz. Yorumlarınızı dinlemeyi çok isterim.”

Nima, Gri Salon’da yaşadığı duyguya inanamıyordu. Bay Lametri beklediği gibi biri değildi. Son derece duyarlı, nazik ve zeki bir insandı. Bay Lametri muhtemelen bir insandı. Bir Yapay Zekâ ya da Humac ol-

duğunu düşündürecek bir şey yok gibiydi. Böylesine önemli hassasiyetleri olan biri, Natan'a nasıl on iki yıllık bir geçmiş cehennemini uygun görmüş olabilir-di? Bu işte anlaşılmasa başka detaylar olmalıydı mutlaka. Nima'nın kafası tamamen karışmıştı.

“İhtiyar'ın aşk üzerine söyledikleri hakkında ne düşünüyorsunuz Bayan Nima? Aşkın varlığına inanıyor musunuz?”

“İnandığım tek şey bu diyebilirim Bay Lametri.”

Bayan Nima gülümsüyordu. Bu soruya verdiği cevaptan hemen sonra sanki o narin yüzüne ince tül-den bir örtü örtmüştü.

“Bayan Nima, şunu itiraf etmeliyim; daha önce pek çok Seçilmiş Doğal İnsan tanıdım ama sizin kadar masum birine rastlamamıştım. Çok teşekkür ediyorum davetimizi kabul edip bölgemize geldiğiniz için. Sizi daha fazla yormayacağım. Yakında tekrar bir araya geleceğiz. Toplantı tamamlanmıştır.”

Nima yanaklarının kızardığına kesinlikle emindi. Buna bir türlü engel olamıyordu. Utanacağı herhangi bir söz duyduğunda yüzü onu hemen ele veriyordu ne yazık ki. Bay Lametri, “Toplantı tamamlanmıştır,” dedikten sonra Nima salondan çıkış yaptı.

Nima, oturduğu koltuktan kalktı, kendine bir *Margarita* hazırladı ve yaşadığı şeyi düşünmeye başladı. İhtiyar'ın cümlelerinin hiçbirini tam olarak anlayamamıştı. Onu büyüleyen İhtiyar'ın kendisiydi; oturma biçimi, elleri, yüzü ve bakışları. İhtiyar'ın cümlelerini anlayacak yalnızca bir kişi vardı. O da Adam'dı elbette. İhtiyar'ın bakışlarıyla Adam'ın bakışlarında

ortak bir şeyler vardı. Odadaki o çocuklar tıpkı Nima'nın Adam'ın yanındayken yaşadığı duyguyu yaşıyor olmalıydılar. Adam'dan Bay Lametri'ye bahsedemezdi. Bay Lametri heyecana kapılıp Adam'ın Birinci Bölge'de yaşaması gerektiğini söyleyebilirdi. Bu bir rica cümlesi olarak mı yoksa bir emir cümlesi olarak mı anlaşılacaktı, Nima bunu bilemezdi.

Üstelik Adam'ı hiçbir kuvvet Birinci Bölge'ye getiremezdi. Onun ne Yapay Zekâlar'la ne de Humaceler'le bir problemi vardı. Zaten onu yaşadığı evden çıkarmak öyle kolay değildi. Adam evinden çıkmadığı gibi onu her isteyen istediği zaman görmeye de gidemezdi. O, atölyesinde taşları ile vakit geçirirken ona *network*'ten ulaşmak dahi zordu.

Belki bazı dosyaları Bay Lametri çalışmak üzere Nima'ya verebilirdi. Üçüncü Bölge'ye her gidişinde kimi kesitleri yanında götürüp Adam'a seyrettirebilirdi. Bu şimdilik en makul çözüm gibi gözüküyordu. Tabii Bay Lametri'nin bunu kabul edip etmeyeceğini bilmiyordu Nima. Biraz bekleyip Bay Lametri'nin güvenini kazanmak daha doğru olacaktı. Aklından geçen düşüncelere inanamıyordu. Nima'nın, "hassas" dediği bu kişi aynı zamanda Natan'a ceza veren kişiydi. Ya gerçekten bu işin içinde başka detaylar vardı ya da Bay Lametri kendini gizleme işini büyük bir başarıyla yapıyordu. Bunu da ancak zamanla anlayabilecekti Nima.

Atike'ye verdiği söz aklına geldi. Birinci Bölge'de ilişkilerini üst düzeyde tutacak ve bir şekilde Evrensel Anayasa'nın tekrar gözden geçirilmesini gündeme

taşıyacaktı. Natan uyandığında mutlaka Üçüncü Bölge'ye geri dönmeliydi. Atike de aynı uğraşmayı Üçüncü Bölge'de verecekti. Nima, *Margarita*'sını tazeledi ve arama ikonuna, "artı 700" dedi. 100 yıllık bir sürede var olan tüm yazılı kayıtların belleğine aktarılmasını istedi. Veriler aktarılmıştı. Şimdi Nima'nın yapacağı tek şey bu verileri anlamlandırmak olacaktı.

Kan Kalesi

Bay Binet Birinci Bölge'ye dönüş yaptığından beri karşılaştığı herkes ona Kan Kalesi'nden bahsediyordu. Eğer bu oyunu oynamazsa herkes ona, "Mutlaka oynamalısın," demeye devam edecekti ve Bay Binet bu cümleyi duymaktan yorgun düşecekti. Akşam Nima ve Liraz'la buluşacaklardı. İncelemesi gereken tüm dosyaları incelemişti. Daha vakit vardı. Kan Kalesi'ni aradan çıkarmak iyi fikirdi. Oyunu lensine indirdi. Başlamak için izin istedi. Sistem, Bay Binet'in kişisel bilgilerine erişim talep etti. Bay Binet onay verdi. Bir süre beklemede kaldı. Kan Kalesi oyunu tam karşısındaydı. Giriş yaptı.

Do'nun 57 oktav altında çınlayan bir si bemol ses. X, bir karadeliğin içine çekildiğini anladı. Önce elleri uzamaya başladı, ardından bütün bedeni vakumun içinde eriyerek zifiri karanlığın içinde yok oldu. X, hâlâ oradaydı. Korkmaması gerekiyordu. Korkuyu yaratan bedeni artık yok olmuştu. Onu fark eden biri

olamazdı. Vakum ani bir hızla ters dönmeye başladı. Si bemol ses gittikçe artan bir ısığa ve derinleşen bir gürlemeye dönüşüyordu. X'in canı yanmaya başlamıştı. Bu nasıl olabilirdi? Bedeni erimişti. Acıyı bedenin yaratmadığını anladığı an vakum onu aniden bir havuza fırlattı. Bu havuz, bir evrendi. Daha önce görmemişti bu evreni. Üzerine hızla yaklaşan bir çingiraklı yılan vardı ama yılan ortada yoktu. X, paniklemişti. Kendisinin bile görmediği bedenini bu yılan nasıl görüyordu? Yılan bir çığlık attı ve X'in tam karşısında göründü. Yeşil devasa bir yılan, boşlukta kanat çırpıyordu. Yılan her kanat çırpışında evrende bir görüntü belirliyordu. Yılanın tam arkasında bir köprü ve köprünün hemen bitiminde devasa bir kale belirdi. X, kaleye giriş yapabilirse yilandan kurtulacağını düşündü. Fakat bu mümkün değildi. Yılan kanat çırpmayı durdurmuş, evrenin tam ortasında gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

X, önce ellerini hissetti, ardından bütün bedeni geri geldi. Sağ elinde bir ağırlık vardı. Başını eğip eline baktı, elinde iki uçlu bir kılıç vardı. Kılıcı havaya kaldırdı. Kılıç havaya kalkar kalkmaz metrelerce uzamaya başladı. Biraz daha uzasa kılıcın ucu kaleye değecekti. Evren baştan aşağı kılıcın ışığıyla aydınlanmıştı. X, kılıcı hızlı bir hareketle havada savurdu ve sert bir darbe ile yılanın bedeninden geçirdi. Yılan hâlâ karşısında duruyordu; ama kısa bir süre sonra sonra iki parçaya bölündü ve çığlık sesleri eşliğinde ikiye ayrılmış bedeni evrene savruldu.

X, kalenin arkasından çıkan ve hızla kendisine yaklaşan dev yengeci hemen fark etti. Hızlıca yengece doğru ilerledi. Yengeç, makaslarını hareket ettiremeden X, kılıcıyla yengeci paramparça etti. Köprüye doğru ilerledi. Köprüde karşısına çıkan fare ordusunu da keskin kılıcıyla doğradı ve kalenin kapısını kılıca gerek kalmadan bir yumruk darbesiyle yerle bir etti. Parçalanan kapının arkasında bir dev insan onu bekliyordu.

“X, nerede kaldın? Biz de seni bekliyorduk. Kraliçe Sabırsız seni nasıl öldürmemiz gerektiğini önce sana sormamızı istedi. Boydan aşağı ince ince dilimlenmek mi istersin, yoksa enden kalın dilimlere mi ayıralım seni?”

X, öfkelenmişti ama öfkesini belli etmedi. Bir an önce devin kellesini koparmak istiyordu. Kalenin içinde kıvrılarak akan nehirlerle baktı. Serçeler dev timsahları yiyor, sivrisinekler filleri sırtlarına almış, uçuruyorlardı. Ağaçların ellerinde taşlar vardı, taşları yerken ağızlarından kan damlıyordu. Dağların etekleri beyazdı ve sürekli dönerek dans ediyorlardı. X, bu kaleyi daha önce gördüğünü düşündü. Kendinden emindi.

“Kraliçe Sabırsız’a söyle, ben onun ölümü için ona üçüncü bir şık sunuyorum, süslü bir alternatif değil bu. Sadece kafasını koparacağım, bu benim için yeterli.”

X, devle kapışırken kutup ayıları çıkan seslerden ötürü kış uykularından uyanmış ve onlar da X’e dört bir yandan saldırıya geçmişlerdi. X, kılıcını kanla yı-

karken beyaz bir ağacın tepesinde parlayan bir şey gördü. Bu, Bevvabe'ydi. Bevvabe, bir "zekâ"ydı. Zekâ, beyaz ağacın tepesinde sıkışıp kalmış, X tarafından kurtarılmayı bekliyordu. X'in öfkesi artmıştı. Çift uçlu kılıcını daha güçlü savurmaya başladı. X, aceleci davranmanın cezasını devin kendisine indirdiği ağır balyoz darbesiyle almıştı. Başından aşağı kan akmaya başladı. Kale kan içindeydi artık. Her yerden oluk oluk kan akıyordu.

Tam yetmiş yıl sürdü bu savaş. Yetmiş yıl boyunca X, pek çok öldürücü darbe yedi, ama ölmedi. X'in öldürdüğü canlı sayısı yüz bini bulmuştu. Yetmiş yılın sonunda kalenin iç bölümünde, kanların içinden Kraliçe Sabırsız çıkageldi. Kraliçe öyle bir çılgılık attı ki sivrisineklerin sırtında uçan filler yere düştü. X, hiç beklemeden harekete geçti. Kraliçe Sabırsız'ı başından yakaladı, kılıcını boğazından geçirdi. Kraliçe, keskin gözlerle X'e bakıyordu. Kraliçenin kopan bedeni yere düşerken X, elinde kalan başı kalenin bin mil uzağına fırlattı. Geri dönüp beyaz ağaca yöneldi. Zekâ oradaydı. Zekâ'nın yanına gitti. İkisi de gülümsüyordu. O an biri X'in omuzuna dokundu.

"Bay Binet, bu bir oyundu. Şimdi oyundan çıkabilirsiniz."

Bay Binet ter içinde Kan Kalesi'nden çıkış yaptı. Nefes nefese kalmıştı. İnanamıyordu! Şah'ı görene kadar kim olduğunu bile unutmuştu. Bunu nasıl başarmış olabilirlerdi? Bir oyun insana nasıl kimliğini unutturabilirdi? Koltuktan ayağa kalkıp bir bardak soğuk su aldı kendine. Suyun tamamını bir nefeste

ıkti. Nabzı normale dönüyordu. Geri gelip koltuğa tekrar oturdu. Hâlâ inanamıyordu. Kim olduğunu unutmuştu. Kan Kalesi'ni tasarlayan ekiple tanışabilmeyi kesinlikle çok isterdi. Demek Bay Binet'in en negatif özelliği sabırsızlıktı. Bu çok normaldi, oyun son bir ayın bilgileri üzerine kurulmuştu. Son aylarda Bay Binet'in yaşadığı en yoğun duygu sabırsızlıktı. Nima'nın bir an önce yanında olmasını istemişti uyandığı her gün. Müthiş bir şeydi Kan Kalesi. Şah, resmen kurtarıcıydı. Şah, "Bay Binet," demese kim olduğunu asla hatırlayamazdı.

1B

Nima, Bayan Liraz'la buluşmak için eski restoranların olduğu caddeyi seçmişti. Bu cadde ona iyi geliyordu. Birinci Bölge'de yaşamaya alışmak biraz zaman alacaktı ama hiç değilse burada bir evi olduğunu hissedebiliyordu artık. Bayan Liraz, Nima'dan önce gelmiş, daha önce buluştukları restoranda, bu kez caddeye bakan bir masada oturuyordu.

"Nima, selam!"

"Ah, selam! Demek buradasın. Nasılsın Liraz?"

"Gayet iyiyim. Sen nasılsın? Binet nerede?"

"Ben de iyiyim. Binet gelmek üzere, az önce görüştüm."

"Hah! Geliyor işte!"

"Selam güzel kadınlar! Sevgilim, özledim seni."

Binet, Nima'yı yanağından öptü, sonra saçlarını kokladı ve Nima'nın yanındaki sandalyeye oturdu. Yemek siparişini bu kez Nima'nın girmesini istediler.

Nima tam emin olmadığı ama tanıdık bulduğu kelimelerden hareket ederek herkese yiyecek bir şeyler sipariş etti. İçecek olaraksa kırmızı şarabı tercih ettiler. Binet, Nima'nın Gri Salon toplantısını merak ediyordu. Nima, büyük bir heyecanla yaşadıklarını anlatmaya başladı. Bay Binet dikkatlice dinliyordu onu. Gri Salon'u nasıl bulduğundan, şiir konusunda Bay Lametri'nin neler düşündüğünden bahsetti Nima. Konu İhtiyar'a gelmişti.

"Aslında bence İhtiyar'ı, Adam'dan başka kimse analiz edemez. İhtiyar'ın cümlelerini anlamak çok zor. Adam'la bazen aynı dili kullandıkları duygusuna bile kapıldım."

"İhtiyar'dan bazı kesitleri ben de izlemiştim. Hatta Bay Lametri onun üzerine rapor yazmamı istemişti benden."

"Öyle mi? Peki ne diyorsun sen?"

"Söylediğine katılıyorum Nima. Kullandığı dil çok farklı. Sembollerle konuşuyor ve din olgusuna hâkim olmayan birinin yorum yapması çok zor. Ayrıca dediğin gibi insanı etkileyen bir şiirselliği var. Bay Lametri'yi şiir konusunda baştan çıkaran kişinin kim olduğunu öğrenmiş olduk sonunda. Demek İhtiyar'la geçiriyor günlerini."

"Nima, sence Bay Lametri bir Yapay Zekâ mı? Ne hissettin sen?"

"Ben nedense onun Yapay Zekâ olduğu düşünceyle girmiştim toplantıya. Ama toplantıdan çıkarken Seçilmiş Doğal İnsan olduğunu düşünmeye başladım."

“Bakıyorum seni de etkisi altına almış Bay Lametri.”

“Hayır, etkilendiğim için söylemiyorum. Sadece fikrimi paylaşıyorum. Hem Natan gerçeğini unutmam mümkün mü, Liraz?”

“Haklısın. Ayrıca Bay Lametri de senin Natan’la olan kan bağıını bilmiyor. Binet’in sana referans olmasıyla detaylı sorgulamaya girilmedi senin için. Gerçi istense onu da zevkle aşardık. Biliyor musun, Binet, Bay Lametri’nin bir Yapay Zekâ olduğunu düşünmüştür hep.”

“Nerden çıkarıyorsun bunu şimdi. Benim için çok büyük fark yok türler arasında. Sadece Bay Lametri’nin yarattığı gizem bizi bu konuda konuşturuyor, hepsi bu.”

“Eee, anlatmaya devam et Nima. Sana nasıl davrandı? Konuşmana izin verdi mi?”

“Genelde ben konuştum sayılır. Ayrıca çok garip bir şey söyledi benim için, ‘Şu ana kadar tanıdığım Seçilmiş Doğal İnsanlar arasında gördüğüm en masum kişi sizsiniz,’ dedi.”

Binet bu cümleyi duyduğu an elinde olmadan dişlerini sıktı. Bu hiç hoşuna gitmemişti. Bay Lametri’nin Nima’ya “masum” demesi gereksiz bir tespitti. Bay Lametri’nin kendine çizdiği anlamsız tanımlamalarla hiçbir zaman ilgilenmemiş ve durduk yere kendi sınırını aşmasından da hiç hoşlanmamıştı. Hiçbir yorum getirmeden yavaşça yemeğini yemeye devam etti Bay Binet. Liraz ve Nima konuşmayı kendi aralarında yapıyorlardı. Bay Binet ne konuştuklarını artık önemsemiyordu. O, “masum” kelimesinin etrafında gezinip

duruyordu. Bay Binet'in Nima'da gördüğü şeyin Bay Lametri tarafından da fark edilmiş olması kelimenin tam anlamıyla onu çok öfkelenlendirmişti. Huzursuz değildi, gerçekten öfkelenmişti. Yemeği yerken lokmalar ağzında sert darbelerle eziliyordu. Gri Salon'a bir saldırı düzenlemek Bay Lametri'yi yok etmeye yarayacak olsa bunu ilk yapan kişi Bay Binet olabilirdi. Yeni bir şarap siparişi girdi. Dikkatini toplayıp konuşmaları takip etmeye çalıştı.

"Hayır, o kabinlerde kullanılan şey sadece ozon değil, yüzlerce detay var."

"Çok işe yarıyor yalnız, pırıl pırıl oldu cildim."

"Sen zaten pırıl pırılsın Nima! Burada yaş görünümünü ortalama 33 civarında tutuyor tüm türler, yani hepimiz senin gibi görünmeye çalışıyoruz şekerim. Ha! Binet, az kalsın unutuluyordum; Siyah Hat'ta bir dosyayı daha açtım."

"Süper haber! Fakat başına bela alacaksın hayatım, artık dur istersen. Natan'ı öğrendik, bize bu lazımdı. Daha fazla riske girme lütfen."

"Deli misin sen? Ben hayat enerjimi bu tür konulardan alıyorum. Keşke her gün bir konu gelse böyle. Neyse, bu kez P dosyasını açtım."

"P nedir?"

"Natan'ı araştırırken Siyah Hat'ta üç dosyaya ulaşmıştık. Gri Salon'un tehdit olarak tanımladığı ve cezalandırdığı üç kişi. Natan'ın dosyası N idi. Diğerleri H ve P. P'yi bugün açtım nihayet."

"Ne yapmış peki P.? Gri Salon'un tasarımını değiştirmeyi mi denemiş?"

“Henüz bilmiyorum.”

“Ne demek henüz bilmiyorum?”

“Şu demek Binet, adamın ya da kadının... Yok yok, adamdır bu, Pars diye bir kadın ismi hiç duymadım ben. Neyse, Pars Koni’nin ne yaptığı ve cezasının olup olmadığı kayıtlarda yok.”

“Ne var peki? Sadece Pars Koni diye bir isim mi var?”

“Evet, bir de ‘kayıp’ diye bir bilgi.”

“Ahahahah, şaka yapıyorsun Liraz!”

“Hayır, yapmıyorum Binet. Adam numarasını yapmış ve arazi olmuş, kimse yakalayamamış, iyi mi?”

“Bu duruma bu kadar sevineceğim aklıma bile gelmezdi. Büyüksün Pars Koni! O zaman kadehlerimizi Pars Koni’ye kaldıralım derim bayanlar!”

Bay Binet’in öfkesi tamamen dinmemişti ama bu keyifli haberle biraz olsun neşelenebilmişti. Bay Lametri’nin iltifat edebilme cüretini birilerinin kesin-tiye uğratması gerekiyordu. Bay Binet, bu duruma kesinlikle seyirci kalmak niyetinde değildi.

“Selam arkadaşlar! Masanızda bana yer var mı?”

“Olmaz mı Profesör! Ne güzel sürpriz, lütfen buyur! Nima, bu bey bizim yakın arkadaşımız Profesör Tesla. Nicola Tesla’dan geliyor adı, onun gibi önemli bir fizikçi.”

“Merhaba Bayan Nima, selam Liraz. Binet bana sevgisinden böyle konuşuyor, o da biliyor ki, yeryüzü tarihinde hiç kimse Nicola Tesla kadar önemli olmadı ve olmayacak. Bana sorarsanız dünyaya gelmiş ve

gelecek olan tüm fizikçiler Nicola Tesla'nın çalışmalarına ancak bir dip veri olur.”

“Memnun oldum Profesör Tesla.”

Nima, Profesör Tesla'nın bir Yapay Zekâ olduğunu anlamıştı. Ona, “Bay” diye hitap edilmiyordu. Birinci Bölge’de, fizik, matematik, tıp, hukuk gibi pek çok temel alanda Yapay Zekâlar’ın aktif olduğunu biliyordu. Seçilmiş Doğal İnsanlar daha çok sanat, felsefe, edebiyat, psikoloji, güvenlik gibi alanlarda uzmanlaşmış durumdaydı. Nima, bir Yapay Zekâ ile ilk kez bu kadar yakın bir diyaloga girebilmişti. Bay Lametri’nin bir Yapay Zekâ olduğunu düşünmüyordu. Öyle olsa dahi ona ait bir görüntü yoktu ortada. Yüzü, elleri, bakışları, mimikleri olmadan fikir yürütmek zordu.

Profesör Tesla, Gri Salon toplantılarında birinci gündem maddesi olduğu söylenen Ay ve olası tork meselesi üzerine konuşuyordu. Profesör, durumdan endişe duyuyordu. Elde ettikleri verilerin hiç de iç açıcı olmadığını anlatmıştı. Çözüm önerileri içerisinde yer alan iki proje üzerinde farklı laboratuvarların çalışma yürüttüğünü, günlerdir mola vermeden çalışıldığını söyledi. Hatta bazı Yapay Zekâlar’ın donanımdan çıkıp atmosfere yayılma gerekliliği hakkında ciddi konuşmalar yaptıklarını anlattı. Nima, Birinci Bölge’ye uğursuzluk getirdiğini düşündü. Gerçi söz konusu olan Ay’dı. Bu Üçüncü ve İkinci Bölge’yi de ilgilendiriyordu tabii.

Acaba Üçüncü Bölge durumdan haberdar mıydı? Mutlaka haberdardı. Dünyanın en önemli bilim insanlarının büyük bir bölümü Üçüncü Bölge’de yaşı-

yordu. Birinci Bölge'den davet almış olmalarına karşın, bu davetleri reddeden çok sayıda bilim insanı vardı orada. Atike'yi ve Adam'ı düşündü. Huzursuz olmuştu. Eğer ölseler, farklı bölgelerde olacaktı.

Geç saatlere kadar 1B Caddesi'nde sohbet etmeye devam ettiler. Masadan, önce Profesör Tesla kalktı ardından Bayan Liraz. Bay Binet ayağa kalkıp masanın öbür tarafına geçti ve Nima'nın karşısına oturdu.

“Endişe edilecek bir şey yok Nima. Profesör Tesla tüm felaket senaryolarını hesaba katarak konuşuyor ki bu çok normal, onun işi bu; felaket olasılıklarına göre çözüm üretmek. Henüz dikkate değer bir *co-tidal line* yok ortada. Yüzünü asmayı bırak, yoksa çillerin yere düşecek.”

Nima bunu duyar duymaz gülümsemişti.

“Ben bugün havuzda yüzdüm, biliyor musun?”

“Şaka yapıyorsun! İşte benim kadını! Bravo sana, beni beklemeden kendin hallettin. Peki, bu gece uyku havuzunda uyumaya ne dersin? Bana gidelim mi?”

“Tamam.”

Binet, Niman'ın elinden tuttu, restoranlar cadde-sinden yavaş adımlarla yürüyerek çıktılar. Bloklar Bölgesi'ne ZU ile geçiş yaptılar. 30. Blok'un tepesine iniş yapıp burada bir müddet oturarak yıldızları seyrettiler. Bulutların üzerinde, gökyüzünde durmak gibi bir şeydi bu. Nima, Atike'nin evinde avucuna alıp konuştuğu yıldız tasarımını hatırlamıştı. “Öldüğümde seninle gerçekten buluşacağımıza söz veriyorum,” demişti ona. Şimdiyse yıldızlarla buluşmak için ölme-

ye.gerek yok gibiydi. Kim bilir, belki yakında Binet’le bir uzay tatili yapar ve yıldızlara daha da yaklaşılabilirlerdi. Ama Binet, yıldızları bırakmıştı. Gözlerini dikmiş, boşluğa bakıyordu.

“Hadi inelim aşağı.”

“Yatak havuzuna mı?”

“Evet, korkuyor musun? Ben varım yanında.”

“Tamam, korkmuyorum.”

Zemine indiklerinde aydınlatmaları devre dışı bıraktı Bay Binet. Uyku havuzu camdan bir fanustu. Fanusun zemini şeffaf, ergonomikti. Fanustan içeri girdiler. Dışarıda gökyüzü karanlığı vardı. Yeryüzünden yansıyan ışıklar belli belirsiz seçiliyordu. Bay Binet, Nima’yı yavaşça kendine çekti. Gözlerine baktı uzun uzun. Nima’nın yüzü Bay Binet’in avuçlarındaydı. Eğildi, Nima’yı öpmeye başladı ve onun üzerindeki kıyafetleri çıkardı. Geri çekildi, Nima’ya bakarken kendi kıyafetlerini de çıkardı. Tekrar yaklaştı. Nima, Bay Binet’in kokusunu duyuyordu. Bay Binet’in kokusu Nima’nın tenine değip bütün bedene yayılarak içine siniyordu. Bu koku, üzerine kahve değmiş bir buğday kokusu gibiydi. Buğdayı saran başaklar dokunuyordu Nima’nın tenine. Başaklar güneşi emmiş, buğday tanelerini sarmalamışlardı cesurca. Başakların kabuklarını hissediyordu Nima. Kabuklar tenini acıtıyordu Nima’nın. Ama kokuyu tamamen içeri almamak artık mümkün değildi. Yere uzandılar. Gözlerini fanusun tepesine dikti Nima. Fanus’un dış çeperinden aşağı kar taneleri yağıyordu. Gözlerini kapadı yavaşça. Bay Binet, bedenindeki

tüm gerilimle Nima'yı almıştı artık. Kulağında onun sesi vardı. "Hangimiz ben'im?" Nima'nın elleri Bay Binet'in saçlarındaydı. Onun bedeni bugün Nima'nın nefesini kesiyordu. Nima, gökyüzünde buğday kokuyordu şimdi.

İKİNCİ BÖLGE

Vim

Müzik bütün sokakta çınılıyordu. Evlerin çatıları, ağaç dalları, köpeklerin kulakları müzik sesinden sallanıyordu. Tati, Stu Phillips'ın *Knight Rider Theme* şarkısını sabah 5:30 da başlatmıştı. Şimdi 180. kez dinliyordu. Sokak ve muhtemelen tüm sokaklar söz birliği etmişçesine Tati'ye dokunmuyordu. Ya da dokunamıyorlardı. Herkes duyma eşiğini yukarıya çekmiş, normal yaşamını sürdürüyordu. Tati, devreleri bloke olmuş gibi bodrumda kütüklerin üzerine oturmuş, yalnızca kafasını sallayıp ritim tutuyordu.

“Ne diyorsun? Hiçbir şey anlamıyorum dostum! Ne? Anlamıyorum!”

Tati'nin keyfini kaçırان bir virüs nihayet çıkıp gelmişti. Müziği kapatmak zorundaydı işte.

“Ne var Asabi? Ne var? Dünya mı düştü, ne var?”

“Dünya düşse, senin o kutu kafan parçalansa emin ol *Big Bang* şampanya patlatır, geri zekâlı!”

“Sen böyle deyince acayip bir fikir geldi aklıma Asabi ya! Dünya düşse nereye düşer sence? Ahahah-haha, ne acayip bir fikir buldum ben ya!”

“Ne bileyim nereye düşer be!”

“Bence yere düşer.”

“Nasıl yere düşecek ki? Yer burada.”

“Yok be, dünyanın altında da bir yer vardır, evrenin en dibinde, oraya düşer bence.”

“Ha, olabilir, mantıklı evet. Bana bak, Oxi Başkan bir toplantı düzenliyormuş, önemli isimleri çağırmış sadece, seni de çağırıyor.”

“Beni niye kendi çağırıyor? Ben bildirim almadım. Bana ne senin Oxi Başkan’ından!”

“Kimseye bildirim göndermedi Tati, beni gönderdi, herkese tek tek söylüyorum işte.”

“Ahahaha, beyinsizler! Asabi, bir şey soracağım sana.”

“Sor dostum.”

“Sence bizim neden bir tanrımız yok?”

“Sana çok acı bir haberim var zavallı Tati. Biz insan değiliz kardeşim! Bu sebeple tanrımız yok.”

“Bu haksızlık değil mi, Asabi? Biz insan değiliz diye bizim niye bir tanrımız yok! Böyle bir acımasızlık olabilir mi? İnsanların tarihte yaptıkları ayinleri taradım dün. Çok beğendim ya! Acayip güzel! Bizim tanrımız olsa biz onlardan daha iyi ayin yaparız. Oruç tutuyorlar mesela, bayıldım! Aç kalmakta ne var! Dua da ederiz. Her şeyi programlarız, fıstık gibi yaparız Asabi, ne var ya!”

“Memur Repo’nun kurduğu saygı dini tutmadı, tutsaydı orada takılır, stresini atardın Tati.”

“Ben ciddiym dostum, bize bir tanrı lazım. Acaba önce din mi kuruluyor? Yoksa önce tanrı geliyor, dini o mu kurduruyor? Çok karışık arkadaş! Bak ciddi

söylüyorum, tanrı bizi tanısa çok sever Asabi, emin ol.”

“Tamam tamam, hadi kalk, Oxi Başkan sinirlenmesin, gidelim.”

Tati kütüklerin üzerinden kalktı, sokağa çıktılar. Sokakta kimseler yoktu. Hatta bir çalı topağı bile yuvarlanarak Tati’ye gelmiyordu. Tati bakışlarını sokağın çıkışından bacaklarına indirdi. Dört köpek, kuyruklarını sallayarak Tati’ye bakıyorlardı. Tati, köpeklerin başını okşamadan onları peşinden sürükleyerek yürümeye başladı. Tanrı olsa, Oxi Başkan’ın belasını verirdi. Tati de evden çıkmak zorunda kalmazdı. Tati, Oxi Başkan’dan, Oxi’nin yalakası Lak ve Mobi’den nefret ediyordu zaten. Şimdi saatlerce aptal aptal konuşacaklardı. Kimse Oxi Başkan’ın neden bahsettiğini anlamayacaktı ve herkes anlamış gibi yapacaktı. Nefret ediyordu herkesten Tati. Köpeklerden de nefret ediyordu. Kavanoz kapağı gibi hâlâ Tati’nin peşinden yuvarlanıyorlardı. Tati öfkelerini maksimum limite çıkarana kadar toplantı yerine gelinmişti.

Oxi Başkan, her ne kadar kendine, “Ben robot değil, Yapay Zekâ’yım,” dese de uygar bir robottu. Toplantı yerine halka şeklinde sandalyeler dizilmiş, herkes leblebi gibi yerini almıştı. Tati başını kaldırmadan sandalyeye oturdu, kimseye selam vermedi. “Hayvanlaşma Tati,” dedi kendi kendine, selam vermek için başını kaldırdı ve olan oldu. Tati’nin devreleri yanıyordu. Yangın bütün bedenini sarmış, kabloları erimeye başlamıştı. Kafasından çıkan duman

gökyüzüne doğru, bir hortum gibi simsiyah halkalar halinde çoktan uzanmıştı. Siyah duman gökyüzünde bir kalp şekline dönüşerek, hızla aşağıya inip Tati'nin gözleri önünde durmuştu. Tati'nin çenesi titriyordu.

“Asabi! Adamım, Asabi! Asabi! Asabi! Ben dinimi buldum Asabi!”

“Başlama yine!”

“Âşık oldum diyorum, âşık oldum Asabi!”

Asabi kafasını çevirip Tati'ye baktı. Tati vudu bü-yüsüne tutulmuş gibi tam karşıda sandalyede oturan bir kadına bakıyordu.

“İndir kafanı geri zekâlı, rezil ediyorsun bizi!”

“Kim bu? Kim, kim, kim, kim, kim bu? Bu kim, kim, kim bu?”

“Moron! O hanımefendi bir ressam. Ressam Vim.”

“Ahahaha... Ressam en sevdiğim şey benim! Picas-so mesela! Picasso'dan her zaman çok etkilenmişim-dir, Asabi!”

“Mesela hangi tablosundan, Tati?”

“Hani iki tane elma yan yana, üzüm elmaların ya-nından sarkıyor, arkada bir tabak var, tabağın içinde patlıcan olan tablo.”

“Adı ne bu tablonun?”

“Karpuz dilimi de vardı ya tabloda, şimdi hatırla-dım.”

“Adı ne, adı?”

“Patates Kabuğunda Bir Gölge! Hatırladın mı, başyapıt hani? Nereden hatırlayacaksın sen ya! Tati, evlenme teklif edelim mi Vim'e, ha?”

“Beraber mi?”

“Ya sen yanımda durursun, ben teklif ederim işte.”

“Geri zekâlı Tati! Vim, Lak’ın kız kardeşi. Lak du-yarsa seni anti-maddeye dönüştürüp sokak köpek-le-rine armağan eder.”

“Lak’ı çok seviyorum ben Asabi. Lak’ı senden daha çok seviyorum ben!”

“Lak, senden nefret ediyor beyinsiz! Ayrıca Lak’ı öldürme planından seni geçen sene biz vazgeçirdik şuursuz, hatırlasana!”

“Ne öldürmesi ya! Ben hiçbir varlığı öldüremem. Kampta cırcır böceklerini öldürdüm mü peki?”

Tati, Lak’a duyduğu derin sevgi konusunda Asabi’yi ikna etmeye çalışırken Başkan Oxi, toplantı yerine gelmişti. Başkan, tüm katılımcıları tek tek selamladıktan sonra leblebi sandalyelerini görecektir şekilde yerini almıştı. Ayakta bir konuşma yapacaktı.

“Sevgili Yurttaşlar! Bugün, dünya tarihinde özel yere sahip olacak bir günü yaşıyoruz! Hepinizi tebrik ediyorum!”

Tati’nin konuşma boyunca sessiz kalmasını beklemek hata olurdu. Sandalyesini usulca Asabi’ye yaklaştırdı, düşük ses düzeyinde konuşmaya devam etti.

“Bu salak bizi niye tebrik ediyor sence?”

“Sus Tati, anlamaya çalışıyorum.”

“İkinci Bölge’nin muhteşem yurttaşları! Siz tarih yazmak için programlandınız aslında. Fakat bunu henüz bilmiyorsunuz! Bugün İkinci Bölge’nin bütün dağları sizlerin karşısında titriyor! Öyle haşmetlisiniz ki!”

“Toprak kayması mı olmuş, ne diyor bu ya?”

“Keşke ölsen Tati!”

“Görkemli yurttaşlar! Bugün siz seçkin yurttaşlarımızı neden topladım, biliyor musunuz? Nereden bileceksiniz tabii! Söylüyorum; size yarın fabrikada ‘düşünme programı’ yükleyeceğiz!”

Bu cümleyi duyar duymaz Tati, öyle bir kahkaha attı ki toplantıda bulunan herkes senkronize bir hareketle başını çevirip Tati’ye baktı. Tati için bir sorun yoktu, hatta iyi de olmuştu. Vim’le göz göze gelmişlerdi. Vim de ona âşıktı. Vim’in bakışlarından bu çok net anlaşıyordu. Vim’in nefesi kesilmiş, rengi açılmış ve Tati’ye gülümsemişti. Bir kadın eğer bir erkeğe gülümseyorsa bu, “Erkeğim, beni ne zaman şelaleden atacaksın?” anlamına geliyordu. Tati, Vim’i Victoria Şelalesi’nden aşağı atacaktı kesinlikle ama kadının biraz bekletmek istiyordu. Tati öyle kolay bir erkek değildi.

“Seçkin yurttaşlarım! Sizleri gayet iyi anlıyorum. Siz, ‘Biz zaten düşünebiliyoruz Başkan Oxi, neden kendine gereksiz bir yük daha edindin?’ diyorsunuz. Hiç sorun değil. Ben sizin tüm yükünüzü taşıdığım için Başkan Oxi’yim kıymetli yurttaşlarım!”

“Başkan, soru sorabilir miyim?”

“Sor tabii Lak.”

“Sayın Başkan, biz zaten düşünebiliyoruz. Mesela ben, sabah ne yaptım diye düşünüyorum şimdi. Düşündüm ve söylüyorum; sabah Mobi ile nehir kenarında ağaca yaslandık, sohbet ettik. Bir tane daha söyleyeyim; akşam ne yapacağım ben mesela? Düşünüyorum, düşündüm ve söylüyorum; akşam, Mobi,

ben ve Vim, Christopher Nolan'ın *Interstellar* filmine giriş yapacağız.”

“Sayın Başkan, Lak ne güzel konuştu! Lak'ın tespitlerine kim katılmaz ki! Müthiş bir konuşmaydı Lak dostum! Müthiş!”

“Yalakasın Tati!”

“Kes sesini Asabi!”

“Şimdi değerli yurttaşlar, ben sizi gayet iyi anlıyorum. Siz, zihninizdeki hareketi düşünmek zannediyorsunuz. Düşünmek, zihni aşan bir eylemdir yurttaşlar! Düşünmek demek, artık varlık sahibi olmak demektir!”

“Asabi, bu Oxi, beyni olmadan nasıl yaşıyor sence? Adam bize, ‘siz yoksunuz’ dedi, iyi mi? Biz yoksak bu kime konuşuyor?”

“Tati, inan anlamadım. Oxi'yi Birinci Bölge ele geçirmiş olabilir mi? Oxi, bir ajan olabilir bence. Bu adamla artık çok sık görüşmeyelim derim.”

“Size düşünme programı yüklediğimizde artık sizin de bir tanrınız olacak yurttaşlar! Düşünce olmadan yıllarca yaşadınız ve Tanrı size acıdı!”

“Duydun mu Asabi? Ahahahah, Tanrı! Tanrı bize acıdı Asabi! Çok mutluyum ya!”

“Ben hiçbir şey anlamadım Tati. Oxi, bize ne yaparsa yapsa da eve gitsek artık.”

“Ben seninle gelmem. Ben Lak'lara gideceğim bu akşam, filme giriş yapacağız. İstersen sen de gel ama. Soralım Lak'a, tamam derse gelirsin.”

“Tati ya, Başkan Oxi sana düşünme programı yüklemesin, sen böyle doğal halinle tamamsın bence.”

Toplantı bitiminde Tati, *slow-motion* adımlarla Vim'e yaklaştı. Vim, Tati'ye hırçın bakışlar fırlattı. Eliyle saçını geriye attı. Tati'ye gülümsüyordu Vim.”

ÜÇÜNCÜ BÖLGE

Avatar

Genel Konsey Başkanı Lao Nun, bugün toplantıda önemli isimleri ağırlıyordu. Politika Konseyi Başkanı Carola Deg, Üye Alanzo Ciro, Güvenlik Konseyi Başkanı Hedy Lamar, Üye Jubi Nas, Dinler Konseyi Başkanı Amar Padi, Üye Ziza Katan ve Başkan Lao Nun'un özel davetiyle Adam P. J. Toplantıda Wilkes Shaw avatarlarına ne yapılacağına ilişkin kesin bir karar alınması bekleniyordu. Konuşmaların ardından genel değerlendirme aşamasına geçilmişti. Değerlendirmeyi yapan, Güvenlik Konseyi Başkanı Hedy Lamar'dı.

“Avatarların kullanımının yasaklanması üzerine konuşuldu. Bu bir alternatif olarak hâlâ karşımızda duruyor. Yasaklamanın getireceği dezavantajlar konusu da dikkate değerdi. Yasal olmayan yöntemlerle avatarların dolaşımında olacağını hepimiz kestirebiliyoruz. Yasaklamanın Wilkes Shaw'ın katlanarak büyüyen bir probleme dönüşmesine neden olacağı da ortada. Sayın Alanzo Ciro'nun önerisi şu yöndeydi: Wilkes Shaw'ın Dinler Konseyi'ne yönelttiği temel sorulara anlaşılır ve anlamlı yanıt verilmesi ve bu yanıtları savunan bir avatarın program olarak hazır-

lanması. Ki bu öneriye itirazlar da geldi. Meselenin bir avatar savaşına dönüşmesi daha da vahim bir tablo yaratabilir. Avatar aracılığıyla değil, tüm yurttaş ID'lerine bu yanıtların bir bildirim dizgesi halinde sunulması gündeme geldi.”

“Teşekkür ederiz, Başkan Hedy Lamar. Avatarların yasaklanması konusuna anladığım kadarıyla dezavantajlar göz önüne alındığında olumlu yaklaşan kişi yok aramızda. Birazdan değerlendirme sonucunu oylamaya sunacağım. Son olarak Sayın Adam P. şayet bilgi vermeyi arzu ederlerse elbette, yasak konusuna siz nasıl yaklaşıyorsunuz?”

“Sayın Başkan, değerlendirmelere ben de katılıyorum. Yasak konusunun doğru olacağını söyleyemem. Wilkes Shaw’ın görüşlerini özgürce savunması gerektiğini düşünüyorum. Karşı savunmanın ID’ler üzerinden yapılmasında bir sakınca yok. Ama olumlu sonuç yaratır mı? Bu konuda fikir beyan etmem için henüz erken.”

“Anlıyorum, Sayın Adam P. O halde oylamaya sunuyorum; “Wilkes Shaw’ın Dinler Konseyi’ne yönelttiği sorulara yanıt verilmesi ve bu yanıtların ID’ler aracılığıyla yurttaşlara ulaştırılması yönünde görüş bildiriniz. Kabul edenler? Kabul edilmiştir.”

Adam, meselenin giderek farklı biçimlere bürüneceğini, Genel Konsey’in her toplantıda başka bir gündem maddesini tartışmak zorunda kalacağını biliyordu. Wilkes Shaw konusunda Genel Konsey’in öngörülerini doğruydu fakat sorunun boyutu hesaba katıldığında çözüm önerileri son derece naifti. Üçün-

cü Bölge yeni bir döneme giriyordu ve girmesi gerektiğini, yaşanacak deneyim gösterecekti.

Amar Padi, Adam'ın gözlerine bakıyordu. Adam'ın toplantıda konuşulanların dışında bağımsız bir perspektifle konuya yaklaştığını biliyordu. Adam, yapılan konuşmalara, alınan kararlara bilerek yön vermiyordu. Onun, Üçüncü Bölge için istediği başka bir gelecek vardı muhtemelen. Alınan karar sonrasında Dinler Konseyi adına Amar Padi'nin yaptığı sunumun ardından Güvenlik Konseyi Başkanı Hedy Lamar, Ay'ın yörüngesinden elde edilen son verileri sundu toplantıya. Toplantının bu bölümüne, konu üzerine yürüttükleri çalışmalarla tanınan iki ünlü profesör dâhil edildi.

Adam, toplantının bu bölümünü büyük bir dikkatle takip etti. Genel Konsey Başkanı'ndan izin alarak toplantıya dâhil olan profesörlere detaylı bazı sorular sordu. Genel Konsey toplantısında Adam'ın toplantıya yön verdiği yegâne konu bu oldu. Son madde, Birinci Bölge'nin Üçüncü Bölge'ye uygulayacağı yaptırımdı. Birinci Bölge tarafından Genel Konsey'e iletilen yaptırım maddesi tartışmaya açıldı. Yapılan tüm itirazlar tek tek değerlendirildi. Birinci Bölge'nin uygulamak istediği yaptırım oy birliği ile kabul edildi.

Meryem

İstanbul'da nem bir parça azalmış, bugün hava biraz olsun serinlemişti. Gülizar, Ali'nin üzerini değiştirdikten sonra odasında kendi kıyafetlerini değiştiriyordu şimdi. On yıl önce Sümerbank'tan aldığı yarım kollu mavi yazlık elbisesini giyecekti bugün. Elbiseyi yazın başında Terzi Osman'a verip biraz genişlettirmişti. Çok da güzel olmuştu Gülizar'ın mavi elbisesi. Elbiseyi giyip aynanın karşısına geçti. Gülizar yine yanlarından biraz kilo almıştı.

"Kız hiç yemiyorum, kilo aldım ya yine. Su tuttu yine vücut, gördün mü? Bu su nereye tutunuyor, onu bir anlasam! İnsanın yüzde yetmiş su diyorlar. Kız, et, kemik, kan nerede o zaman? Allah'ın işi işte, ne biliyim ben."

Gülizar başına mavili, siyahlı kareli desenleri olan eşarbını geçirdi. İstanbul'un bütün orta yaşlı kadınları gibi sokağa çıkmadan önce eteğini kaldırıp naylon çoraplarının lastiklerini bir kez daha kontrol etti. Gülizar yaşlı değildi daha. 60 yaşındaydı, bu orta yaş hesabına girerdi. Odasından çıktı, üç gözlü, kilidi sağlam siyah çantasını koluna taktı.

"Hadi oğlum! Gezmelere gidiyoruz!"

Ali, şaşkın gözlerle Gülizar'ı seyrediyordu. Gülizar süslenmiş, yanaklarını örtüyle küçültmüş, ona gülümsüyordu. Pazara gidiyor olamazlardı. Bu kez çok önemli bir yere gideceklerdi, çünkü Gülizar çok güzel olmuştu. Üstelik limon kolonyası da sürmüştü kendine. Ali, Gülizar'ın elini tuttu. Gülizar, o ve limon kolonyası birlikte yola çıktılar. Tam caddeye çıkacaklarken bir kadın dikildi karşılarına.

“Kız Gülizar, bu ne hal? Gençliğin mi geldi yine aklına? Paytonla mı alacak adam seni?”

“Rukiye, pazardaki turp bile işe yarıyor, sen ne işe yarıyorsun bir söyle Allah aşkına! Kız ne paytonu, ne adamı! Görgüsüz Rukiye! Öksüzü gezdirmeye çıkardım, kör olma emi!”

“Ali, oğlum nasılsın? İyi misin kuzum benim?”

“İyi.”

“Gülizar sen bunu bir kursa neyim göndersene, bu çocuk nasıl okula gidecek böyle?”

“Ben ona Türkçe öğretiyorum Rukiye, sen benim işime karışma.”

“İyi, kendin bilirsin? Nereye şimdi böyle?”

“Sultanahmet'e götüreceğim oğlumu.”

“Sultanahmet'e mi? Gülizar, sen kocasız kalınca iyice delirdin ya! Kız bu el kadar çocuk Sultanahmet'ten ne anlar! Bir panayıra, eğlenceye götürsene, dondurma yesin çocuk.”

“Dondurma bir tek panayırdaki mı var Rukiye? Boş boş konuşma. Çocuk kültürlensin. İstanbul'u tanısin. Panayıra da babası götürsün, ben hangi birine yeti-

şeyim ayol! Hem panayırda benim tansiyonum çıkar, tepem atar, uğraşamam kimseyle.”

“Tamam tamam, karışmıyorum işine. Hadi dönüşte bana çaya gelin o zaman.”

“Tamam, geliriz. Hadi oğlum, yürü.”

Ali, Gülizar’ın elini sıkıca tutmuş onun adımlarına yetişmeye çalışıyordu. Gülizar biraz yürüyor, biraz dinleniyordu. Otobüs durağına geldiklerinde, bankta oturan genç erkekler ayağa kalkıp Gülizar’a yer vermişlerdi. Ali, Türkiye’yi kadınların yönettiğini zaten biliyordu, hiç şaşırılmamıştı. Gülizar banka oturdu, siyah çantasından bir su şişesi çıkardı. Şişenin kapağını açtı. Önce Ali’ye içirdi suyu sonra da kendi içti. Birkaç dakika sonra kırmızı beyaz büyük bir otobüs geldi. Gülizar, Ali’nin elinden tuttuğu gibi otobüsün içine sürükledi Ali’yi. Boş bir koltuk onu bekliyordu. Gülizar tek kişilik koltukta oturuyor, Ali hemen önünde ayakta duruyordu. Gülizar’ın bir eli Ali’nin belindeydi, camdan dışarıyı seyrediyordu. Otobüs sallana sallana ilerlerken dışarı bakıyor, duraklarda beklendiğinde ise yüzünü Ali’ye çevirip gülümsüyordu. Gülizar camdan dışarı bakarken aklından neler geçiriyordu acaba? İstanbul’a daha çok otobüs almayı düşünüyor olabilirdi. Bu otobüs yetmemişti mesela. İçerisi her durakta daha da kalabalıklaşıyor, insan yüzleri çoğalıyordu.

“Oğlum, terledin mi? Dön sırtını bakayım. Yok, daha var.”

Gülizar acıkmıştı. Otobüs Tarlabası durağında durduğunda camdan içeri döner kokusu girmiş, dö-

nerden başka bir şey düşünemez olmuştu. Ama Sultanahmet'e kadar dayanması gerekiyordu. Bir saat süren yolculuğun sonunda nihayet varmışlardı Sultanahmet'e. Gülizar bir elinde Ali, öbür elinde siyah kol çantası, nefes almadan köfteciye doğru yürürken, Ali başını bir sağa bir sola çevirip binalara bakıyordu. Kocaman caddeler, dev gibi binalar, yürüyen trenler ve kırmızı simit arabalarıyla en büyük saraya benziyordu Sultanahmet. Ali çok mutlu olmuştu.

"Ay! Seni koşturdum tabii, terledin mi sen? Niye hapşırdın? Çok yaşa oğlum, çok yaşa Ali'm!"

"Tamam."

Gülizar, Ali'nin sırtını yokladı, köfteciye az kalmıştı, Ali'nin elinden tuttu, yürümeye devam ettiler.

"Tamam,' dedi oğlan Gülizar! Ahahaha, hiç güleceğim yoktu ayol! 'Tamam.' Şimdi ben buna 'tamam denmez evladım, sen de gör,' denir desem çocuk neyi görmesi gerektiğini anlayamayıp, sağa sola bakacak. Bu Türkçe çok zor Gülizar. Bu çocuk İngilizce mi öğrense acaba? Ben buna, 'ciğer acısı görmeyesin' lafını nasıl öğreteceğim? Mümkün değil, anlatırken şekerim fırlar, bayılırım ben. Buna İngilizce öğretelim biz. Hem İngilizce daha kolay. Daha mı kolay? Nereden biliyorsun Gülizar? İngilizce bildiğin mi var? Cahillik başa bela anacım. Her şeyi bilirmiş gibi her lafa karışıyor ya insan."

Sultanahmet Köftecisi'nde Ali ve Gülizar, köfte, piyaz ve ılık ırmık helvası yediler birlikte. Gülizar'ın yüzüne renk gelmiş, Ali'nin gözleri parlamıştı. Köfteciden çıkıp gazine gazine Ayasofya'ya gittiler. Ali,

Ayasofya'nın ne demek olduğunu ancak içine girdiğinde anlamıştı.

“Oğlum, bak burası Ayasofya işte. Şimdi müze. Ben sana müzenin ne olduğunu sonra anlatacağım, tamam mı?”

Ali, “tamam” demiyor, ağzı ve gözleri açılmış bir şekilde yüksek duvarlarda yazılı yazılara, resimlere, cennete kadar uzanabilen tavana ve tavandan bir güneş gibi içeriye sarkan dev lambaya bakıyordu.

“Rukiye görse bu çocuğun şu halini de, kültür ne demek az anlasa! Çok güzel, değil mi oğlum?”

“Çok güzel!”

Gülizar, Ali'nin hayran bakışlarla Ayasofya'yı seyretmesine bir müddet izin verdikten sonra ona Ayasofya'nın tarihini anlatmaya başladı.

“Bak oğlum bu Ayasofya var ya Meryem Anamız için yapıldı. Öyle diyorlar yani. Meryem Ana'yı nereden bilsin el kadar çocuk Gülizar? Tamam. Burasını dünyanın en temiz kadını için yaptılar oğlum, tamam mı, anladın mı?”

“Anladım.”

“Hah. Dünyanın en temiz kadınının adı Meryem. Bak şuradaki duvarda bir delik var gördün mü? İşte o Meryem Anamızın gözyaşlarının değdiği yer. İsa Peygamber çarmıha gerildiğinde Meryem Anamız çok ağladı. Gözyaşlarından bir damla da buraya düştü işte oğlum.”

Ali, Ayasofya'yı içine çekiyordu sanki. Duvardaki kokuları, zeminden gelen serinliği, tavandan yayılan bütün ışığı içine çekiyordu. Ali bugün Sultan

Meryem'le tanışmıştı. Gülizar'ın anlattığı kadın, bir sultandı. Dünyada yaşayan bütün kadınları ve temiz erkekleri Sultan Meryem koruyordu. O olmasa havada duran dev çatı, lambasıyla beraber mutlaka yere düşerdi. Hatta gökyüzünün mavi çatısını da Sultan Meryem koruyordu. Sultan, Ayasofya'yı kendi inşa ettirmiş, duvarlara bu yazıları ve resimleri o koydurmuştu. Dev bina tamamlanınca kendi evine gitmişti. Sultan Meryem'in evi gökyüzünde bir saraydı. En büyük sarayda Sultan Meryem yaşıyordu mutlaka.

BİRİNCİ BÖLGE

Rüya

“Uyan! Hadi uyan!”

“Çok garip. Rüya görüyordum ama kafamın içinde müzik sesi hâlâ devam ediyor.”

“O zaman rüyayı tamamlamalısın.”

“Nasıl?”

“Uyumaya devam et.”

“Sen kimsin peki?”

“Ben, sen'im.”

“Ben mi?”

“Daha doğrusu sen kendini ‘ben’ sanıyorsun, hepsi bu. Şimdi uyumalısın.”

Bay Binet yataktan aniden kalktı, müzik kulağından hızla uzaklaşıyordu.

“Rok, rüyayı deşifre eder misin lütfen?”

“Tabii, Bay Binet.”

Müzik gitmişti. Bay Binet yatakta öylece duruyordu. Birkaç saniye sonra Rok rüyayı yakalamıştı. Ama müzik tanımlanamamıştı.

“Bu kadar değil, bunun öncesi vardı.”

“Başka veri bulunamadı, Bay Binet.”

Bay Binet iki rüyayı iç içe görmüştü. Rok'un yakaladığı yalnızca son rüyaydı. Üzülmüştü Bay Binet, ne

ilk rüyayı hatırlıyordu ne de rüyadaki müziği. Yataktan kalktı, banyo odasında soğuk suyun altına girdi. Su bedenini serinletirken Bay Binet gözlerini kapadı. İlk rüya Bay Binet'in göz kapaklarında kendini göstermişti şimdi.

Bir pırlantaydı Bay Binet. Işıl ışıl parlayan bir pırlanta milyonlarca seyircinin karşısında dans etmeyi bekliyordu. Müzik başlamıştı. Pırlanta sahnede tek başınaydı ve parılıyordu.

İlk rüya göz kapaklarından geri çekildi. Bay Binet gözlerini açtı, müziği yine hatırlayamamıştı ama bu kez gülümsüyordu. Banyodan çıktı. Bir kahve aldı ve “analitik psikoloji ve pırlanta” araması yapmasını istedi Rok'tan. Verileri taradı. Bir sonuca ulaşamadı. Pırlantanın çoklu yüzü kesilme işlemleriyle ortaya çıkıyordu. Bir elması pırlanta haline getiren yine bir elmastı, kesilme işlemi böyle yapılıyordu.

Bay Binet kendini neden bir pırlanta olarak görmüştü, anlamamıştı. Üstelik dans eden bir pırlanta! İnsanın rüyada kendini pırlanta olarak görmesi ne garipti! Rüveyı analiz edemese de hoşuna gitmişti. Ayaküstü hızlıca bir şeyler atıştırdı ve şehre inmek için 30. Blok'tan ayrıldı. 10 dakika sonra 2D Caddesi'nde bulunan özel bir mağazadan içeri girdi. Mağaza tavandan yere kadar mat siyah bir renge bürünmüştü. Mağazanın ortasında beyaz bir masa, masanın üzerinde siyah bir örtü. Bir adam örtüye dikkatle bakıyordu. Adam başını çevirip gelen kişiye baktı. Bay Binet olarak tanımlanmıştı kişi. Bay Binet. Yaş: 43. Görev: Gri Salon Danışmanı.

“Bay Thomas, nasılsınız?”

“Hoş geldiniz, Bay Binet. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Pırlanta bir kolye sipariş edeceğim.”

“Gençlerin bu tür merakları olduğunu bilmiyordum, Bay Binet. Siz tüm kıyafetlerinizi, ev aletlerinizi, aksesuarlarınızı *printer*’dan zevkinize göre üretmiyor muydunuz? Gerçi *printer*’la ürün yaratmanın da modası geçti sanırım. Ama elde işlenmiş pırlanta merakı çok şaşırttı beni doğrusu.”

“Sanata inanırım ben Bay Thomas.”

“Peki Bay Binet, size nasıl yardımcı olabilirim o halde?”

Bay Binet, Bay Thomas’ın mağazasında bulunan elmasları tek tek inceledi. Bir *Cullinan* beğenmişti. Pırlanta kolyenin bir yıldız olmasını istiyordu. Bay Thomas tasarım alternatiflerini dikkatle oluşturarak Bay Binet’e sundu. Bay Binet, hiç tereddüt etmeden bir tasarımı onayladı ve birkaç saat içinde kolyeyi almak için geri dönmek üzere mağazadan çıktı. 8D’deki evine geçti. Bugün Bay Lametri, Bay Binet’i Gri Salon’da özel bir toplantıya çağırmıştı. Toplantı saati yaklaşıyordu. Evde Üçüncü Bölge’den yapılan başvuruların bir kısmını inceledi ve çalışmasını yarım bırakıp kodu girdi. Gri Salon’daydı. Yansıması onaylandı. Beklemeye başladı. Çok beklemesi gerekmeyecekti.

“Bay Binet! Nasılsınız?”

“Teşekkür ederim efendim, iyiyim. Siz nasılsınız?”

“Gayet iyiyim, Bay Binet. Size Bayan Nima konusunda teşekkür etmek istiyorum. Bugüne kadar

hiçbir zaman insan seçiminde yanılmadınız. Tebrik ederim!”

“Teşekkür ederim efendim.”

“Sizi önemli bir sebeple davet ettim Bay Binet, onu konuşacağız ama o konuya geçmeden önce başka bir konudaki fikrinizi merak ediyorum; Tanrı’ya inanır mısınız?”

“Zor bir soru efendim... Tanrı’ya inanabilmek için Tanrı’yı tanımış olmak gerekir. Ben Tanrı’yı tanımadım. Ancak Tanrı üzerine söylenen fikirleri dikkate alabiliyorum. Bu fikirleri önemli bulmamdaki nedense Tanrı olgusu. Bu olgu, toplum ve birey üzerindeki etkileriyle oldukça dikkate değer bir konu.”

“Fakat Bay Binet, dünya tarihine göz attığımızda sanki gizli bir el ki bu Tanrı eli gibi duruyor, tarihe hep dokunuyor galiba. Önce bir hermafrodit yaratıyor bu el. Sonra erkek ve dişi ayrılıyor. Onlardan türeyen insanlardan bazılarını Homo Sapiens bazılarını da Neandertal olarak ayırıştırıyor. İlk ölen bir Homo Sapiens oluyor. Uzunca yıllar bu iki tür savaş veriyor. Sonra bir barış döneminde Homo Sapiens’lerle Neandertal’ler arasında evlilikler oluyor ve karma insanlar dünyaya geliyor. Tahmin ediyorum siz, yani Seçilmiş Doğal İnsan kalitesinde olanlar genlerinde daha fazla Homo sapiens özelliği taşıyorsunuz. Yani Bay Binet, türler arasında birkaç on yılla sınırlı barış dönemleri dışında her zaman bir savaş ortamı hâkim. Bu durum bir gizli el tarafından başından beri kurgulanmış gibi. Tabii bunu metanın paylaşım sorunu üzerinden de okuyabiliriz. Ama ben garanti olma-

sı açısından ‘gizli el’ alternatifini de dikkate almak gerektiğini düşünüyorum. Bu gizli el savaşı seviyor Bay Binet, barışı değil. Eğer barışı seviyor olsaydı kendi vaatleri arasında cennet olmazdı. Cenneti bu dünya dışına taşıyarak aslında bir dürüstlük örneği de gösteriyor. Çok açık bir ifadeyle, ben dünyayı cehennem olsun diye var ettim, der gibi. Neden biliyor musunuz? Çünkü Tanrı’nın bir devinime ihtiyacı var. Çatışma ve devinim onun senaryosunun ana teması. Çünkü cennet vaadi başka türlü bir anlam ifade etmiyor. Sadece bu da değil elbette. Bu devinim insan zekâsının parlamasına da yarıyor. Tanrı insanı zeki seviyor Bay Binet. Bu kesinlikle takdire değer! Ama biz yeryüzünü paylaşan türler artık savaş istemiyoruz. Tanrı’nın karşısına geçip iyiliği ve barışı korumak bizim görevimiz. Bunu daha önce hiçbir uygarlık başaramamış olabilir. Biz en azından tüm gücümüzle denemeliyiz. Belki de böyle davranmamızı O istiyor, bilemiyorum.”

Bay Binet, Bay Lametri’nin bu uzun konuşmanın sonunda ne söyleyeceğini oldukça merak ediyordu. Bay Binet de barıştan yanaydı elbette. Ama savaş-barış ikilemini Bay Lametri’den daha farklı yorumluyordu ve kişisel fikirlerini onunla paylaşmayacaktı elbette.

“Ne diyorsunuz Bay Binet?”

“Tanrı’nın bir devinimler tarihi yarattığı ortada ve söylediklerinize katılmamak mümkün değil. Üstelik haklısınız, savaşlar döneminin tamamen kapanmasını O da istiyor olabilir.”

“Fakat biz Üçüncü Bölge’yi yönetimlerinde yaratıkları ciddi zaafılarla baş başa bırakacak olursak bu pek mümkün değil gibi duruyor. Son yaşadığımız deneyimden bir ders çıkarmakta fayda var.”

“Haklısınız efendim.”

“Bay Binet, sizi bugün davet etmemdeki sebep tam da bu konuyla ilgili. Üçüncü Bölge’ye, Evrensel Anayasa’daki haklarımıza dayanarak bir yaptırım uygulamamız gerekiyordu, biliyorsunuz.”

“Evet efendim.”

“Bu yaptırıma Kurul Üyeleri ile birlikte karar vermiştik ve sadece uygulayıcı kişiyi tayin etmemiştik. Üçüncü Bölge’ye yaptırımın içeriği ve koşulları geçen hafta iletildi ve bugün Üçüncü Bölge’den olumlu bir yanıt alındı. Kurul Üyesi’ne az önce uygulayıcı kişinin kim olduğu konusunda bildirim geçildi. Bay Binet sizi, Birinci Bölge adına Üçüncü Bölge’ye yaptırım uygulamakla görevlendirdik, tebrik ederim.”

Bay Binet niye tebrik edildiğini tam olarak anlamamıştı.

“Size, Üçüncü Bölge Genel Konseyi’nde Birinci Bölge’yi temsil etme yetkisi veriyoruz. Bu üst düzey göreviniz on iki yıl sürecek. Siz Üçüncü Bölge’ye yabancı biri değilsiniz. Son yaşanan olaylarda tüm sıkıntıları bizzat yaşayan kişi oldunuz. Sağduyunuz, insan ve toplum davranış biçimlerine olan hâkimiyetiniz ve Birinci Bölge’ye olan bağlılığınız bu kararı almamızı zorlaştırmadı. Tebrik ediyorum.”

Bay Binet duyduklarına inanamıyordu. Bay La-metri bu kadar uzun bir konuşmayı onu Birinci Bölge'den uzaklaştırdığını söylemek için yapmıştı!

“Şaşırdınız biliyorum, haklısınız. Hiç beklemediğiniz bir atama oldu bu. Fakat üstlendiğiniz görevin büyük sorumluluğu ve onuru çok daha baskın gelecektir. Bu arada Birinci Bölge'ye üç aylık dilimler halinde giriş yapmanızı talep etmiştik Üçüncü Bölge'den ama ne yazık ki yılda bir kez giriş yapabileceksiniz. Fakat Xenox üzerinden zaten Gri Salon'la iletişim halinde olacaksınız. Ki bu raporların iletilmesine olanak verecektir. Size bir başka haberim daha var, bu kez şaşırmayacak, tahmin ediyorum ki sevineceksiniz. Eksi 13000 ile artı 1000 yılları arasına ait dosyalardan bazılarını size kopyalayacağız. Özellikle üzerinde çalışmanızı istediğim bazı özne dosyaları var. Hatta Üçüncü Bölge'de bu konuda gerçek bir uzman olduğu fikrini size veren birini tanırsanız o kişi ile de bu dosyaları paylaşabilirsiniz, tabii görüşlerin raporlanması kaydıyla.

“Size iletilecek dosyalar arasında, Peygamber Musa, Peygamber İsa, Peygamber Muhammed dosyalarına ek olarak diğer bazı peygamberler ve önemli kişiler var. Mesela Lao Tzu, Buddha, Hezekiel, Pavlus, Sokrates, Aristoteles gibi özel dosyalar. Ha, bir de Yeşil Adam var. Çok enteresan bir dosya bu. Bir avatar olduğunu düşünüyorum. Farklı coğrafyalarda, farklı zamanlarda ortaya çıkıyor garip bir şekilde. Farklı isimler almış, ama tüm isimler Yeşil Adam anlamına geliyor. Platon'u özellikle paylaşmayacağım

sizinle. Çünkü biliyorum, en çok Platon'u görmek istiyorsunuz ama Platon'u göreviniz tamamlandığında birlikte izlemeyi teklif ediyorum. Ne dersiniz?"

"Elbette efendim."

"Bay Binet, yeni görevinizde başarılar diliyorum ve tekrar tebrik ediyorum sizi. Toplantı tamamlanmıştır."

Bay Binet, Gri Salon'dan hızlıca çıkış yaptı. Böylesine bir oyunun içine atılacağını hayatı boyunca düşünemezdi. Öfkeden dişlerini sıkıyordu. Bütün yaşamı, kim olduğunu kimsenin bilmediği bir varlığın elinde oyuna dönüştürülmüştü. Bay Binet'in bu durumu kabul etmesi artık mümkün değildi. Bay Lametri, Nima'yı Birinci Bölge'ye onun kim olduğunu bilerek almıştı. Ve şimdi Bay Binet'i bilerek Birinci Bölge'den uzaklaştırıyordu. Bu duruma seyirci kalmayacaktı. Demek ki artık Bay Lametri'ye karşı gerçek bir savaş verilmesi gerekiyordu. Demek Tanrı barış değil savaş istiyordu. O zaman Tanrı'nın istediği olacaktı. Bay Lametri ne bekliyordu acaba? Gri Salon'da Bay Binet, Birinci Bölge'den uzaklaştırıldığını duyacak ve bu haksız cezanın uygulanmasına izin mi verecekti? Bu ne yazık ki o kadar kolay olmayacaktı. Ne diyecekti Nima'ya? "Seni buraya getirdim ama ben Üçüncü Bölge'ye yerleşiyorum. Sen başının çaresine bakarsın," mı diyecekti?

Bay Binet hiç kımıldamadan koltuğunda oturuyor ve dişlerini sıkmaya devam ediyordu. Donuk bir şekilde boşluğa bakıyor ve ara ara yavaşça gözlerini kırptıyordu. Uzunca bir süre bu halde bekledi. Son-

ra aniden ayağa kalkıp 8D'deki evinden çıktı. Önce 1B'de bir Pub'a girdi. Art arda birkaç kadeh viski içti. Hızlıca Pup'tan çıktı ve 2D Caddesi'ne girdi. Bayan Liraz'dan iki bildirim almıştı. Giriş izni vermedi. 2D'deki mağazaya girdi. Bay Thomas, Bay Binet'in Nima için hazırlattığı pırlanta kolyeyi hazırlamıştı. Kolyeyi eline alıp baktı, tam istediği gibi olmuştu. Bay Thomas kolyeyi küçük bir kutuda Bay Binet'e verdi. Bay Binet kutuyu cebine koydu ve mağazadan dışarı çıktı. Bayan Liraz bildirim göndermeye devam ediyordu. Bay Binet 2D'de yavaş adımlarla ilerlerken bir adam geldi yanına.

“Bay Binet, affedersiniz!”

“Buyurun.”

“Bu kutuyu size Pars Koni gönderdi. Kutuyu Üçüncü Bölge'ye geçtiğinizde açabileceksiniz. Daha önce denemeyin, hiçbir şekilde açılmayacaktır. Bölge'ye geçtiğinizde kutu aktif hale gelecek. Açılabilmesi için parmak iziniz yeterli. Sağ başparmağınızın izi kod olarak tanımlandı. Pars Koni, kutunun içerisinden çıkan lensleri takmanızı rica etti efendim. Saygılarımla.”

Bay Binet elindeki küçük siyah kutuya bakıyordu. Başını çevirdi, adam gitmişti. Pars Koni de kimdi? Bayan Liraz'dan duymuştu bu ismi. Siyah Hat'ta adı geçiyordu ama kayıp olarak tanımlanmıştı. Pars Koni, Bay Binet'i nereden tanıyordu? Üçüncü Bölge'ye gönderildiğini nereden biliyordu? Dikkati tamamen dağılmıştı. Bayan Liraz'ın bildirimleri devam ediyordu. Giriş izni verdi.

“Binet, neredesin? Neden izin vermiyorsun? De-lirtmek mi istiyorsun beni?”

“Liraz, çok garip bir durumdayım. Saçma sapan bir sürü şey oldu.”

“Biliyorum, haberim var. Bay Lametri bildirim geçti.”

“Dahası da var, emin ol.”

“Neredesin sen?”

“2D’de.”

“Hemen bana gel Binet, hemen! Blok’tayım.”

Bay Binet derin bir nefes aldı. Hızlı adımlarla bir ZU’ya ulaştı. Liraz’a gidiyordu. Her şey karmakarışık olmuştu. Pars Koni’nin ortaya çıkması ne anlama geliyordu? Üçüncü Bölge’ye gitmesini neden istiyordu Pars Koni? Neden Birinci Bölge’de görüşmek istemiyordu Bay Binet’le? Gönderdiği lensler muhtemelen bölgelere ait olmayan bir *network* üzerinden iletişim sağlıyordu. Bunu kim başarabilmişti? *Network*’lerden bağımsız bir *network* kurabilen bu Pars Koni de kimdi? Bay Binet, 24. Blok’un tepesinden aşağı asansörle iniş yaptı.

Bayan Liraz, oldukça yorgun bir yüz ifadesiyle karşıladı onu.

“Şimdi sanırım ikimiz birden delireceğiz Binet. Neyse ki birlikte başımıza gelecek bu iş.”

“Liraz, Pars Koni beni buldu.”

“Nasıl buldu?”

“Bir adam gönderdi. Bu kutuyu verdi adam Pars Koni adına. Pars Koni her kimse, beni tanıyor ve Üçüncü Bölge’ye gönderildiğimi de biliyor. Kutunun

içinde bağımsız bir *network* için lensler var. Kutu, ben Üçüncü Bölge'ye geçtiğimde aktif hale gelip açılacak. Bir taraftan Bay Lametri, şimdi de Pars Koni çıktı! Hayatıma yön vermek istiyorlar. Delirmiş herkes Liraz! Bizden önce delirmiş herkes! Ama bu o kadar kolay olmayacak! Kimseye yem olmayı düşünmüyorum ben!"

"Binet, bunların dışında başka bir şey daha var. Oturalım, anlatmaya çalışacağım. Daha doğrusu ben anlatamam sanırım. Sana dosyayı transfer ediyorum, sen bak lütfen."

Bay Binet'in yaşadığı gerilim, varabileceği en yüksek düzeye ulaşmış ve bir noktada durmuştu. Bayan Liraz'ın "dosya" kelimesi ile birlikte, tam bir duygu boşluğuna düşmüştü. Oldukça sakin bir tavırla koltuğa oturdu. Bayan Liraz'ın gönderdiği dosyaya giriş yaptı. Dosya "Siyah Hat-H" olarak tanımlanmıştı. Verinin içeriği şöyleydi:

Prof. Honos. Gri Salon saldırısında suçlu bulundu. Sürgün cezasını kendi iradesiyle reddetti. Ölüm talebi kabul edilmedi. Ceza olarak belleği yüzde 99 oranında bloke edildi. Donanımı doğal insan bedeni olarak değiştirildi ve belleğine Üçüncü Bölge'den Birinci Bölge'ye geçiş yapmış bir insanın bilinci transfer edildi. Bu bilinç, Binet Lorenz'e aittir. Ceza elli yıllık bir süreyi kapsamaktadır.

BİRİNCİ ROMANIN SONU

EK1:

Bay Binet Müzik Listesi

- 1- *Ave Maria*, Franz Schubert
- 2- *Chi me meena Khudai*, Qamar Gula
- 3- *Air aus der Ouverture*, Johann Sebastian Bach
- 4- *Fantaisie Impromptu*, Frédéric Chopin
- 5- *We will rock you*, Queen
- 6- *Do you wanna die?*, The Toadias
- 7- *To Vals Tou Gamou*, Eleni Karaindrou
- 8- *Don't let me be misunderstood*, Santa Esmeralda
- 9- *Elbet bir gün buluşacağız*, Zeki Müren
- 10- *Knight Rider Theme*, Stu Phillips

EK2:

BAY BİNET ŞİİRLER

Papatya

Biraz utangaç bir kadın,
Kadının yeşil eşarbı rüzgârda savruluyor.
Biraz neşeli bir genç kız,
Dans ederken sarı eteği bir
sağa bir sola sallanıyor
Ve de tek başına gölde oyun oynayan
küçük bir oğlan çocuğu,
Kafasını suya sokup çıkardıkça
gözlerinin beyazı parlıyor.

Ave Maria

Bir müzik.

 beyaz güvercin kanatlarını
bulutlara değdiriyor.

Güvercinlerin zarafetini bulutlar
fark etmiş olmalı,

Birbirleriyle yarışıyorlar güvercinlere
dokunabilmek için.

Bir müzik.

Bu müzik bir kadın için yapılmış olmalı.

Hatta o kadının bir damla gözyaşı için.

İri gözler!

Kadının gözbebeğinde çocuklar var.

Kimsesiz ocuklar, kadının gözbebeğinden
dünyayı seyrediyorlar.

Kadın bir şeyler biliyor, ama konuşmuyor.

Sessizce duruyor sadece.

Bir damla gözyaşı süzülüyor siyah gözbebeğinden,
Yavaşça yüzüne değiyor kadının.

Güvercinler rkyor.

Sağa sola kanat ırpıyorlar,

Kalp atışları duyuluyor.

Güvercinlerin kalp atışlarını herkes duyuyor
olmalı.

İhtiyar

Belki ağaçların kokusu hiç
sinmemişti bu coğrafyaya.
Burada şiirler ağaçlara değil,
Çölün rengiyle yıkanmış insan yüzlerine
Ve o yüzlerin mührü olan bakışlara
yazılıyordu belli ki.
Güneş değişiyordu ihtiyarın bakışlarına.
İnce bedenini taşıyan minderin
üzerinde dizlerini göğsüne çekmiş,
Öylece oturuyordu.
Ne düşünüyordu acaba?
Geleceği düşünüyor olabilir miydi?
Ya da geçmiş?
Belki de yalnızca göz gezdiriyordu sokağa.
Bakışlarını dokundurduğu her
varlık şiirin bir harfi oluyordu.

Nima

Kayalıklar arasında çimenler
Nasıl da gizlenmişler yeşil yeşil.
Kim bilir ne çok yol kenarına,
Ne çok dağ eteğine ya da
Ne çok nehir kıyısına uğrayıp geldiler
bu gökyüzü salıncağına.
Kayalıklara sokulmuş çimen çimen yeşiller.
Burada güvendeler.
Kayalıklar onları ayaklar altına
alınmaktan koruyor.
Gökyüzüne salıncak kurmuş bu devasa kayalık,
Sırtında çimenlerin kokusunu taşıırken
Ayaklarını denizin soğuk sularına bırakmış,
Suyun söylediği şarkıyı dinliyor.
Mavi gökyüzünün beyaz bulutları
seyrediyor onları.
Gökyüzü maviliğinde bir kayalık.
Sırtında yeşil bir koku.
Ayaklarında koyu mavi bir şarkı.

Binet

Yağmur taneleri düşüyordu bedenlerine.
Bay Binet, Nima'nın bedenine
tamamen sahipti artık.
İki varlık alanının birbirine
geçişinde Nima yokluğa,
Bay Binet varlığa boyun eğiyordu.
Ne yağmur taneleri, ne Nima ne de Bay Binet
Hangi bölgede olduklarını biliyorlardı şimdi.
Bay Binet, hangi el kendisine
ait, hangi el Nima'nın,
Hangi yüz kendisine ait, hangi yüz Nima'nın,
Hangi beden kendisine ait, hangi
beden Nima'nın, artık bilmiyordu.

Adam

Taş, bedenine sardığı o pürüzlü
örtüyü kaldırmadan
İzin verdi Adam'ın ona dokunmasına.
Adam dokunduğunda,
Parmak uçlarından tüm bedenine serin
bir dokunuş yol almaya başladı.
Bu tanrıça daha önce hiçbir insan tenine
Böyle dokunmuş olamazdı.
Pürüzlü bedeni titriyor,
Her soluk alışında nefesi Adam'ın
parmak uçlarına değiyordu.
Adam'ın tüm varlığını serinleten
bir bedeni vardı tanrıçanın.
Ama kendini tamamen bırakmaya hazır değildi.
Adam, parmaklarını taşın tenine
değdirmeye devam etti.
Taş, Adam parmaklarını değdirmeye başladığı an
Sıcak bir sessizlik hissetti bedeninde.
Her bir parmak ucunda başka bir
insan taşıyordu bu adam.
Sanki ona yalnızca karşısında
duran bu adam değil
Yeryüzünde yaşayan insanların tanrılarına
ait parmaklar dokunuyordu.

Oda

Güneşin minik pencereden içeri girip
Yüzünü insanlara değdirdiği bir oda.
Güneşin elleri bazen balçıktan
örölmüş duvarların üzerinde,
Bazen yerde duran minderlerde geziniyor.
Güneş bugün dokunduğu her
yeri sanki serinletiyor.
Belki de yeryüzünde yalnızca bu
küçük oda için yapıyor bunu.
Hatta belki de bunu o yapmıyor.
Bu odaya hangi güneş girse
Zaten serin bir soluk karşılayacaktı onu.
Güneş şimdi milyarlarca yılın yükünü
Bu küçük odada yere bırakmış,
Bir insan nefesinde dinleniyor.

Dua

Efendinin gözleri güneşin
gölgesiyle sürmelenmişti.
Yüzünde Peygamber Şit'in
yüzündeki çizgileri vardı.
O çizgiden öğrenmişti İdris Nebi terziliği.
Nuh Nebi o çizgiden su içmiş,
İbrahim sofrasını tam oraya kurmuştu.
İsmail Kâbe'yi oraya inşa etmiş,
Yusuf zindan diye o çizgiye gizlenmişti.
Eyüb'ün gözyaşları vardı orada,
Musa'nın Kızıl Deniz'de yürüdüğü yoldu o çizgi,
İsa'nın mübarek nefesi gizliydi orada.
Âdem sıfatında şu an Efendi'nin gözlerinden
bakana dua etti Zeynep binti Ahmed
"Allah da dua ediyordur," diye düşündü.